

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாத திவ்யமணி பாதுகாப்யாம் நம:

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

(முதல் பகுதி : சூர்ணைகள் 1 – 86)

(ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் வ்யாக்யான மூலம், எளிய நடை)

(ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் மூலப்பொருளாம் நம்மாழ்வார்)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

பொதுத்தனியன்கள்

1. ஸ்ரீசைலேச தயா பாத்ரம் தீபக்தியாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாத்ரம் முநிம்

பொருள் - (ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்தது) திருமலையாழ்வாரின் கடாசுஷத்திற்கு இலக்கானவரும், ஞானம் முதலான எண்ணற்ற குணங்களின் கடலாக விளங்குபவரும், உடையவரிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டவரும், அழகியமணவாளன் என்ற திருநாமம் கொண்டவரும் ஆகிய ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளை நான் வணங்குகிறேன்.

2. லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாத யாமுந மத்யமாம்
அஸ்மத் ஆசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்

பொருள் - (ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது) மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் முதலாகவும்; நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் ஆகியோர் நடுவாகவும்; என்னுடைய ஆசார்யன் இறுதியாகவும் உள்ள ஆசார்ய பரம்பரையை நான் வணங்குகிறேன்.

3. யோ நித்யம் அச்யுத பதாம்புஜயுகம் ருகம்
வ்யாமோஹத: தத் இதராணி த்ருணாய மேநே
அஸ்மத் குரோ: பகவத: தயைக சிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே

பொருள் - (ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது) எந்த எம்பெருமானார், எப்போதும் அழிவற்றவனாகிய எம்பெருமானின் இரண்டு திருவடித் தாமரைகள் என்னும் செல்வத்தின் மீது கொண்ட ஆசை காரணமாக, அவன் அல்லாத மற்ற விஷயங்கள் அனைத்தையும் புல் போன்று எண்ணினாரோ, அப்படிப்பட்ட எனது ஆசார்யரும், பல உயர்ந்த குணங்கள் உள்ளவரும், கருணைக் கடலாக உள்ளவரும் ஆகிய அந்த உடையவரின் திருவடிகளை நான் உய்யும் உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்.

4. மாதா பிதா யுவதய: தநயா விபூதி:

ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்

ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: வகுளாபிராமம்

ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்தநா

பொருள் - (ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது) தாய், தந்தை, இளவயதுப் பெண்கள், புத்திரர்கள், செல்வம் ஆகிய இவை அனைத்தும், முறையாக எந்தத் திருவடிகளாகவே உள்ளனவோ - எங்களது குலத்தின் தலைவராக உள்ளவரும், முதன்மையானவரும், வகுள மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், பக்தி என்ற செல்வம் நிறைந்தவரும் ஆகிய நம்மாழ்வாரின் அந்தத் திருவடிகளை எனது தலையால் நான் வணங்குகிறேன்.

5. பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத

ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்

பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ர மிச்ராந்

ஸ்ரீமத் பராங்குச முநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்

பொருள் - (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது) பூதத்தாழ்வார், பொய்கையாழ்வார், பேயாழ்வார், பெரியாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், குலசேகராழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், யதிகளின் தலைவரான இராமாநுசர், பக்தி என்ற செல்வம் கொண்ட நம்மாழ்வார் ஆகியோரை நான் எப்போதும் வணங்குபவன் ஆவேனாக.

விளக்கம் - இங்கு ஆழ்வார்களின் வரிசையில் உடையவரைக் கூறிய பின்னர், நம்மாழ்வாரைக் கூறியது காண்க. இது ஏன்? ஆழ்வார்களுக்கு சரீரமாக நம்மாழ்வாரையும், அவரது ஒவ்வொரு உறுப்பாக மற்ற ஆழ்வார்களையும் கூறுவது மரபு. இந்த வரிசையில் பூதத்தாழ்வார் = நம்மாழ்வாரின் திருமுடி, பொய்கையாழ்வார் = ஒரு கண், பேயாழ்வார் = மற்றொரு கண், பெரியாழ்வார் = திருமுகம், திருமழிசையாழ்வார் = திருக்கழுத்து, குலசேகராழ்வார் = ஒரு திருக்கரம், திருப்பாணாழ்வார் = மற்றொரு திருக்கரம், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் = திருமார்பு, திருமங்கையாழ்வார் = திருஉந்தி, உடையவர் = திருவடிகள் என்று கொள்வர்.

ஆசார்யஹ்ருதயத் தனியன்கள்

1. ஆசார்ய ஸ்வாந்த வக்தாரம் அபிராமவராபிதம்

ஸ்ரீக்ருஷ்ண தநயம் வந்தே ஜகத்குருவராநுஜம்
த்ராவிடாநாம்நாய ஹ்ருதரம் குருபர்வ க்ரமாகதம்
ரம்ய ஜாமாத்ரு தேவேந தர்சிதம் க்ருஷ்ணஸூநாநா

பொருள் - ஆசார்ய ஹ்ருதயம் என்னும் க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்தவரும், ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரும், ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யரின் திருத்தம்பியாரும் ஆகிய ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாரை நான் வணங்குகிறேன். ஆசார்ய பரம்பரையில் தொடர்ந்து வந்த தமிழ்வேதமாகிய திருவாய்மொழியின் கருத்தானது, ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரராகிய அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாரால் வெளிப்பட்டது.

2. பணவாள் அரவணைப்பள்ளி பயில்பவர்க் கெவ்வுயிரும்

குணபோகம் என்று குருகைக்கதிபன் உரைத்த துய்ய
உணர்பாவி நுட்பொருள் ஒன்று மறியா வுலகறிய
மணவாளன் மாறன் மனமுரைத்தான் வண்முடும்பை வந்தே

பொருள் - படங்களுடன் கூடியுள்ள ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு அனைத்து உயிர்களும் அடிமை என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியின் ஆழ்பொருளாகிய நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தை (ஆசார்ய ஹ்ருதயம்), ஏதும் அறியாமல் உள்ள இந்த உலகத்திற்காக முடும்பை என்ற குலத்தில் அவதரித்த அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்தார் .

3. மாதவத்தோன் மாறன் மனம் கூறும் மணவாளன்

தோதவத்தித் தூய்மறையோரான பெற்றார் நீதியினால்
ஆங்கவர் தாள் சேர் பெற்றார் ஆய் மணவாளமுநி
பூங்கமலத் தாள்கள் நெஞ்சே போற்று

பொருள் - நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தை வெளிப்படுத்தும்விதமாக அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார், இந்த நூலை “பெற்றார்” என்னும் பெயர் கொண்ட ஒரு சான்றோருக்கு அளித்தார். அவர் இதனைத் திருநாராயணபுரத்து ஆய்க்கு அளித்தார். அவர் இதனை ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளுக்கு அளித்தார். அவர்களுடைய திருவடித் தாமரைகளை எனது மனமாகிய நீ போற்றுவாயாக.

ஆசார்ய ஹ்ருதய வ்யாக்யான அவதாரிகை

அவதாரிகை – ச்ரிய: பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன், நிரதிசயாநந்த மயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, நித்ய நிர்மலஜ்ஞாநாதிகுணாகராய் ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதரான நித்யஸூரிகளாலே அநவரத பரிசர்யமாண சரண நளிநனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிராநிற்க, லீலாவிபூதியிலுள்ளார் அவர்களோபாதி தன்னை யநுபவிக்க ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்க இழந்து கிடக்கிறபடியைக் கண்டு அதிவ்யாகுலனாய், இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான நசையாலே, “அசித விசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர்க் கடயிதும் தயமாநமநா:” என்கிறபடியே, கரணகளேபர விதுரராய் அசிதவிசேஷிதராய் அதஏவ போகமோசஷ சூந்யராய்க் கிடக்கிற தசையிலே தயமாந மநாவாய்க் கொண்டு, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோப கரணமான கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஞான விகாஸத்தையும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்தியையு முண்டாக்கி இந்த ஜ்ஞாநகார்யமான த்யாஜ்யோபாதேய விவேகபரிகரமாக “மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி” என்கிறபடியே, வேத ப்ரதாநத்தைப் பண்ணி,

விளக்கம் - பெரியபிராட்டியாரின் நாயகனும், அனைத்திற்கும் எஜமானனும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் எல்லையற்ற ஆனந்தமயமாக உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், எப்போதும் உள்ளதாகவும் தோஷங்கள் அற்றதாகவும் உள்ள ஞானம் போன்ற பல குணங்களைக் கொண்டவராகவும், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைக் குறித்த எண்ணத்தை மட்டுமே பின்பற்றிச் செல்லும் ஸ்வரூபம் - இருப்பு - செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டவராகவும் உள்ள நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்யப்படும் திருவடித்தாமரைகளை உடையவனாக எழுந்தருளியுள்ளான். இந்தப் பூமியில் உள்ள

மற்றவர்களும் அந்த நித்யஸூரிகள் போன்று தன்னை அனுபவிக்கும்படியான ஸம்பந்தம் உள்ளவர்கள் என்றாலும், அவர்கள் அதனை அடையப் பெறாமல் இழந்து கிடப்பதைக் கண்டு மிகுந்த வருத்தம் கொண்டான். ஆகவே இவர்களை இந்தத் துக்கத்தில் இருந்து கரையேற்றவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டான். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (உத்தரபாகம் - 41) - அசித விசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர்க் கடயிதும் தயமாநமநா: - ப்ரளயத்தின் முடிவில் அறிவற்ற அசேதன வஸ்துக்களுக்குச் சமமாகக் கிடக்கும் இந்த ஆத்மாக்களை அவற்றின் இந்த்ரியங்கள் மற்றும் சரீரங்கள் ஆகியவற்றுடன் சேர்க்கவேண்டும் என்று இரக்கம் நிறைந்த திருவுள்ளத்தனாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்த்ரிய சரீரங்கள் அற்றவர்களாக, அறிவற்ற அசேதனம் போன்றவர்களாக, அதன் விளைவாக இன்பங்களையும் மோகஷத்தையும் அனுபவிக்க இயலாதவர்களாக இந்த ஆத்மாக்கள் கிடக்கின்றன. அவற்றை நோக்கி இரக்கம் நிறைந்த மனத்துடன் துக்கம் கொள்கிறான். ஆகவே இந்த ஆத்மாக்கள் தனது திருவடித் தாமரைகளைப் பற்றுவதற்கு ஏதுவாக உள்ள இந்த்ரியங்களுடன் சேர்ந்த சரீரங்களை அளிக்கிறான். பின்னர் ஞானத்தை மலரும்படிச்செய்கிறான். செயல்புரிதல், செய்யாமல் இருத்தல் என்பதை ஏற்படுத்தி, ஞானத்தின் காரணமாக “இதனைச் செய்யவேண்டும், இதனைச் செய்யக்கூடாது” என்று பிரித்து அறியும் சக்தியை அளிக்கிறான். தொடர்ந்து ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (உத்தரபாகம்) - மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி - பரமகருணை உள்ள ஸர்வேச்வரன் விளக்கு போன்றுள்ள ப்ரமாணமான சாஸ்த்ரங்களை அளித்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேத சாஸ்த்ரத்தை அளித்தான்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் மந்வாதிகளுக்கந்தர்யாமியாய் நின்று, சேதநருடைய விசிஷ்ட வேஷவிஷயமான சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி, அந்த சாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷமாய், சிரகால ஸாத்யமுமாயிருக்கையாலே துஷ்கரமா யிருக்கிற படியைத் திருவுள்ளம் பற்றி தாத்ருசயோக்யதா நிரபேக்ஷத்வதிகளாலே ஸுகரமுமாய் சேதந நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷ விஷயமுமான திருவஷ்டாஷ்டர ப்ரஹ்மவித்யையை ஸ்வயமேவ வெளிப்படுத்தினவளவிலும் கார்யகரமாகாமையாலே, ஓலைப்புறத்திற் செல்லாத ராஜ்யத்தை எடுத்துவிட்டுச் செலுத்திக்கொள்ளும் ராஜாக்களைப்போலே நாமே சென்று திருத்தக் கடவோமென்று ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரமுகேந இவர்களிருக்கிற விடத்திலே தான் வந்து திருத்தப்பார்த்தவிடத்திலும் ஒருவரும் திருந்தக்காணாமையாலே விஜாதீயரான நம்மாலொருபடியாலும் இவர்களைத் திருத்தப் போகாதாயிருந்தது; இனி

இணக்குப் பார்வையிட்டு ம்ருகம் பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதியரைக் கொண்டே காரியம் கொள்ளுவோமென்று அறுதியிட்டு அதுக்கு, ஆமுதல்வரையுண்டாக்குகைக்காக ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தன்னுடைய நிர்ஹேதுக ப்ரஸாதத்தாலே எங்கும் பார்த்து இலக்குக் காணாமல் வாராநிற்க, அந்தப் பார்வை தனக்குப் பள்ளமடையான தென்திசையிலே யானவளவிலே, “மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்கிறபடியே ஜந்ம பரம்பரைகளிலே தோள் மாறி நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போருகிற விவர்மேலேபட, அந்த நிர்ஹேதுக கடாஷ்ட விசேஷ லப்த திவ்ய ஜ்ஞாந பக்திகரான வாழ்வார், தத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை விசத விசததர விசததமமாக அநுபவித்து அவ்வநுபவ பரீவாஹ ரூபேண பேசுகிற பாசுரமானது சோகவேக ஜநிதமான மாநிஷாதேத்யாதி ச்லோகம் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே லக்ஷணோபேதமானாப்போலே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஸர்வ லக்ஷணோ பேதமான ப்ரபந்தமாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

விளக்கம் - அதன் பின்னர் மநு முதலானவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று சேதனர்களுடைய சரீரத்துடன் சேர்ந்த ஆத்மாவைக் குறித்த சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டான். ஆனால் அந்தச் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்பதற்குப் பலவிதமான தகுதிகள் தேவை என்பதாலும், அவற்றைக் கற்று அறிவதற்கு நீண்ட நாட்கள் அவசியம் என்பதாலும், அவற்றைக் கற்பது மிகவும் கடினம் என்று திருவுள்ளம் கொண்டான். அதனால் கற்பதற்கு மிகவும் எளிதாகவும், கற்பதற்குத் தகுந்த தகுதி ஏதும் அவசியம் இல்லாமல் உள்ளதாகவும், ஆத்மவிஷயத்தைப் பற்றி மட்டுமே உள்ளதாகவே இருக்கின்ற மந்த்ரமாகிய (அஷ்டாஷ்டரம்) ப்ரஹ்மவித்தையைத் தானே வெளிப்படுத்தினான். இவ்விதம் அஷ்டாஷ்டர மந்த்ரத்தை வெளியிட்டபோதிலும் அது பயன்படாமல் போவதைக் கண்டான். கட்டளைகள் பின்பற்றப்படாமல் உள்ள நாட்டினை தாங்களே நேரில் சென்று திருத்தும் அரசர்கள் போன்று, “நாமே அவர்களுடைய இருப்பிடத்தற்குச் சென்று அவர்களை திருத்திக் கொள்வோம்”, என்று திருவுள்ளம் கொண்டவனாக இராமன், க்ருஷ்ணன் முதலான அவதாரங்களை எடுத்து, இவர்கள் உள்ள இடத்திற்கு தானே வந்து திருத்த முயன்றான். அப்போதும் இவர்கள் திருந்தவில்லை. அதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன், “இவர்களில் ஒருவனாக நாம் இல்லாதவரை இவர்களைத் திருத்த இயலாது. ஆகவே பெண் யானையைக் கொண்டு ஆண் யானையைப் பிடிப்பது போன்று, இவர்களுடைய இனத்தில் உள்ளவர்கள் மூலமே இவர்களைத் திருத்துவோம்”, என்று திருவுள்ளம் கொண்டான். அதற்காக “ஆமுதல்வன்” என்று கூறும்படியாக உள்ளவரை

உண்டாக்கும் பொருட்டு, அனைத்து உயிர்களின் நன்மையில் மட்டுமே நோக்கமுள்ள தனது கருணையை எங்கும் படரவிட்டு ஆராய்ந்தபோதிலும் அவனுக்கு ஏற்றபடி யாரும் கிட்டவில்லை. அப்போது ஸர்வேச்வரனுடைய பார்வை தெற்குத்திசையில் சென்றது. அந்தப் பார்வையானது திருவாய்மொழி (2-6-8) – மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து - என்பதற்கு ஏற்ப பல பிறவிகள் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் மாறிமாறி உழன்று நித்யஸம்ஸாரியாகக் கிடக்கும் ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் மீது பதிந்தது. எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வெளிப்பட்டதான ஸர்வேச்வரனுடைய அந்தக் கடாசஷத்தினால் திவ்யமான ஞானத்தையும் பக்தியையும் ஆழ்வார் அடைந்தார். அப்படிப்பட்ட நிலையை அடைந்த ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், ஐச்வர்யங்கள் என்றுள்ள பலவற்றையும் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் அனுபவித்தார். அத்தகைய அனுபவங்களை ஆழ்வாரால் தனக்குள்ளே அடங்கி வைக்க இயலாத காரணத்தால், அவை பொங்கிப் பாய்ந்து பாசுரங்களாக வெளிப்பட்டன. அந்தப் பாசுரங்கள், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-15) – மாநிஷாத் - வேடுவனே! எந்த ஒரு காரணத்தால் நீ சேர்ந்திருந்த அன்றில் பறவைகளில் ஒரு பறவையைக் கொன்றாயோ அதே காரணத்தால் உனது ஆயுள் காலத்தில் அப்படிப்பட்ட சேர்த்திருத்தலை அடையமாட்டாய் – என்று தொடங்குவதான நான்முகன் அருளால் அனைத்து இலக்கணங்களும் ஒருங்கே அமைந்த இராமாயணம் போன்று, ஸர்வேச்வரனுடைய திருவருள் காரணமாக அனைத்து இலக்கணங்களும் நேர்த்தியாக அமையப்பெற்று விளங்கின.

அவதாரிகை - இதுதானும், த்ராவிடவேததயா விஸ்தீர்ணமாய் அநேகார்த்த ப்ரதிபாதக மாயிருக்கையாலே, இதில் தாத்பர்யார்த்தம் ஸர்வர்க்கும் ப்ரதிபத்தி விஷயமாகை அரிதென்று பார்த்து, இதிலர்த்த விசேஷங்களையும், இவற்றில் ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தின் ப்ரகாரத்தையும் இவ்வாசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தமே யெல்லார்க்கும் தஞ்சமென்னு மத்தையும், இவர் தம்முடைய பரமக்ருபையினாலே ப்ரகாசிப்பியா நின்று கொண்டு ஆசார்ய பரம்பரா ப்ராப்தமான இவ்வர்த்தங்கள் எல்லார்க்கும் ப்ரதிபத்தியோக்யமாம்படி அநதிஸங்ரஹாநதி விஸ்தரமாக இவ்வாசார்யஹ்ருதய ப்ரபந்தமுகேந அருளிச்செய்கிறார். “ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:” என்கிறபடியே வைதிக ஸந்தாநத்துக்கு ப்ரதமாசார்யரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் அவருடைய திருவுள்ளக் கருத்துக்களை சொல்லுகையாலேயிறே இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஆசார்யஹ்ருதயமென்று நிருபகமாய்த்து. இப்ப்ரபந்தத்தில் இவரருளிச் செய்கிற

வாக்யங்களெல்லாம் அருளிச்செயல் சந்தைகளைச் சேர்த்தருளிச் செய்கிறது. மயர்வற மதிநலமருள் பெற்றவர்கள் பேசின திவ்யலலித்திகளாகையாலே ஆப்ததமமுமாய் அத்யந்த போக்யமுமா யிருக்கிறவிதுவே தமக்கு அநவரதாபிமதமாகையாலும், முகமறிந்தவன் கோத்தமுத்து பெருவிலையனாமாப்போலே சந்தைகளைத் தாம் சேர்த்த சாதுரியாலே அருளிச்செயலில் ரஸஜ்ஞார்க்கு இதில் அர்த்தத்திலுங் காட்டில் சப்தந்தானே மிகவு மினிதாயிருக்குமென்னு மபிப்ராயத்தாலும். ஆகையாலிப்பரபந்தம் சப்தார்த்தங்க ளிரண்டின் ரஸத்தாலும் விசேஷஜ்ஞ ஜந மநோஹரமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - இத்தகைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியானது தமிழ்வேதம் என்பதால் மிகவும் விரிவாகப் பல பொருள்களை உள்ளடக்கி உரைப்பதாக இருக்கிறது. ஆகவே இதன் ஆழ்பொருள் என்பது அனைவருடைய அறிவுக்கும் எட்டுவது அரிது என்று அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே இந்த தமிழ்வேதத்தில் கூறப்படும் அனைத்து ஆழ்பொருள்களையும், அவற்றை எவ்விதம் சிந்தித்து ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்பதையும், நம்மாழ்வாருக்கு விருப்பமானவை மட்டுமே அனைவருக்கும் புகலிடம் அளிக்கும் ஆழ்கருத்துக்கள் என்பதையும் தனது உயர்ந்த கருணை காரணமாக அனைவருக்கும் விளக்கவேண்டும் என்று எண்ணினார். அதனால் ஆசார்யபரம்பரை என்னும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தொடக்கமாக வந்துள்ள இந்தப் பரம்பரையில் தொடர்ந்து வந்தபடி உள்ளதான இந்த ஆழ்பொருள்கள் அனைத்தையும் அனைவரும் அறிந்து கொள்வதற்கு ஏற்றபடி, மிகவும் சுருக்காமலும் மிகவும் விரிவுபடுத்தாமலும் இந்த “ஆசார்ய ஹ்ருதயம்” என்ற நூல் மூலம் அருளிச்செய்தார். ஸ்வாமி ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (5) - ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: - நமது முன்னோராகிய குலத்தின் நாதனாகிய நம்மாழ்வாருடைய - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள வைதிக குலத்தின் முதன்மை ஆசார்யராகிய ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களில், அவருடைய திருவுள்ளத்தில் மலர்ந்த ஆழ்பொருள்களை கூறுவதால் இந்த க்ரந்தம் “ஆசார்ய ஹ்ருதயம்” என்று பெயர் பெற்றது. மயர்வற மதிநலம் அருளிப்பெற்றவர்கள் உரைத்தவை என்ற காரணத்தினால் மிகவும் நம்பத் தகுந்தவையாகவும், மிகவும் இனிமையாகவும் உள்ள திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் தம்மால் எப்போதும் விரும்பப்படுவதாக உள்ளதாலும், முத்துக்களின் தன்மைகளை நன்கு அறிந்தவன் கோர்த்த முத்துமாலை மிகுந்த விலைக்கு விற்பனை ஆவது போன்று, சொற்களை தான் ஒன்றாக இணைத்த சாதுர்யத்தால், அருளிச்செயல்களை

ரசிப்பவர்களுக்கு அதன் பொருளைக் காட்டிலும் சொற்களே மிகவும் இனிமையாக இருக்கும் என்று எண்ணியதாலும் இந்த ப்ரபந்தத்தில் இவர் ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களில் உள்ள சொற்களைக் கொண்டே தான் அருளிச்செய்த சூர்ணைகளை அமைத்துள்ளார். ஆகவே இந்த நூல், சொற்கள் மற்றும் சொற்களின் பொருள் ஆகிய இரண்டுவிதமான சுவைகளாலும் அறிஞர்களின் மனதிற்கு விரும்பத்தக்க மகிழ்வை அளிப்பதாக இருக்கும்.

1. காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் அறிவிலாமனிசர் உணர்வென்னும் சுடர் விளக்கேற்றிப் பிறங்கிருள் நீங்கி மேலிருந்த நந்தா வேதவிளக்கைக் கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை நீர்மையினாலருள் செய்தான்.

அவதாரிகை - இதில் முதல் சூர்ணையாலே “ஹர்த்தும் தமஸ் ஸதஸதீ ச விவேக்துமீசோ மாநம் ப்ரதீப மிவ காருணிகோ ததாதி” என்கிறபடியே, ஆகஸ்மிக க்ருபாவான ஸர்வேச்வரன் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரி சேதநர்க்கு ஸதஸத் விவேக பரிகரமாக சாஸ்த்ர ப்ரதாநத்தைப் பண்ணி யருளிநபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (உத்தரபாகம்-1) - ஹர்த்தும் தமஸ் ஸதஸதீ ச விவேக்துமீசோ மாநம் ப்ரதீப மிவ காருணிகோ ததாதி - கருணைக்கடலாகவும், மூன்று உலகங்களுக்கும் நாயகனாயும் உள்ள ஸர்வேச்வரன் அறியாமை என்ற இருளை நீக்குவதற்காகவும், நன்மை தீமைகளைப் பிரித்து அறியும் விவேகம் ஏற்படுவதற்காகவும் விளக்கு போன்ற ப்ரமாணங்களாகிய சாஸ்த்ரங்களை உண்டாக்கினான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி கருணை காண்பிக்கும் ஸர்வேச்வரன், அறியாமையில் மூழ்கியபடி உள்ள ஸம்ஸாரத்தில் உழலும் மக்களுக்கு, நன்மை - தீமை என்பதைப் பகுத்தறியும் அறிவை அளிப்பதற்கு ஏற்ற கருவியாக உள்ள சாஸ்த்ரங்களை அளித்ததை முதல் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (காருணிகனான ஸர்வேச்வரன்) க்ருபா விசிஷ்ட ஸ்வதந்த்ரமென்றபடி. க்ருபாவானானாலும் ஸ்வதந்த்ரனன்றாகில் தான் நினைத்தபடி கார்யம் செய்யப்போகாது; கேவல ஸ்வதந்த்ரனானாலும் ஸம்ஸார மோஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவான ஸ்வாதந்த்ரயம் சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான க்ருஷிக்கு உறுப்பாகமாட்டாது; ஆனபின்பு

க்ருபாவிசிஷ்டமான ஸ்வாதந்தர்யமேயிறே ஸம்ஸாரி சேதநோஜ்ஜீவந விஷயமாக அவன் பண்ணும் க்ருஷிக்கு ஹேதுவாவது; அதவா, ஸர்வேச்வரனென்று ஈசேசிதவ்ய ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்; “க்ருபாயோகாச்ச சாச்வதாத்” என்ற வநந்தரம், “ஈசேசிதவ்ய ஸம்பந்தாத் அநிதம் ப்ரதமாதபி” என்கையாலே க்ருபாயோகமும் ஸம்பந்தமும் இரண்டும் ஸம்ஸாரி சேதந ஸம்ரசஷணார்த்த ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவிநே. க்ருபாயோகத்துக்கு மேலே ஸம்பந்தம் உக்தமாகையாலே ஸம்பந்த ப்ராதாந்யம் சொல்லிற்றாகிறது. இத்தால், இவை நம்முடையவையன்றோ வென்கிற அபிமாநத்தோடே பரது:க்கா ஸஹிஷ்ணுத்வ ரூபையான க்ருபையும் கூடுகையாலே உத்தரோத்தரம் சேதநோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணிப் போருமவென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (காருணிகனான ஸர்வேச்வரன்) - கருணை நிறைந்த ஸர்வேச்வரன், கருணையைக் கொண்டு தன்னை அடையாளம் காண்பிக்கலாம்படி உள்ளவன். யாருக்கும் கட்டுப்படாத சுதந்திரமானவன். மிகுந்த கருணை உள்ள ஒருவன் சுதந்திரம் இல்லையென்றால் தான் விரும்பும்படி செயலாற்ற இயலாது; கருணை இல்லாமல் வெறும் சுதந்திரம் மட்டுமே இருந்தால், ஸம்ஸாரத்தில் ஆழ்த்துதல் மற்றும் மோசஷம் அளித்தல் ஆகிய இரண்டுக்கும் காரணமான அந்த சுதந்திரம், ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களைக் கரையேற்ற செயலாற்றாமல் இருந்துவிடும். ஆகவே கருணையுடன் கூடிய சுதந்திரம் என்பதே, ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலில் சிக்கித் தவிப்பவர்களைக் கரையேற்றும் பொருட்டு அவன் செய்யும் செயல்களுக்கு காரணமாக உள்ளது. அல்லது ஸர்வேச்வரன் என்ற பதம் மூலம் ஏவுதல் மற்றும் ஏவப்படுதல் என்பதான ஸம்பந்தத்தைக் கூறுகிறார் என்றும் கொள்ளலாம். பாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் - க்ருபாயோகாச்ச சாச்வதாத் - நித்யமான கருணையுடன் கூடி உள்ளதாலும் - என்று கூறியதைத் தொடர்ந்து, ஈசேசிதவ்ய ஸம்பந்தாத் அநிதம் ப்ரதமாதபி - ஏவுகிறவன், ஏவப்படுபவன் (பரமாத்மா, ஜீவாத்மா) என்னும் இவர்களுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டவள் - என்று கூறுவதால், கருணையுடன் இருத்தல் மற்றும் ஸம்ஸாரிகளுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் ஆகிய இரண்டும் ஸம்ஸாரிகள் கரையேறுவதற்காக ஸர்வேச்வரன் செய்யும் செயல்களுக்கான காரணங்கள் ஆகின்றன என்றும் கொள்ளலாம். இங்கு கருணையுடன் இருத்தல் என்பதைத் தொடர்ந்து ஸர்வேச்வரன் என்ற பதம் மூலம், பரமாத்மா-ஜீவாத்மா ஸம்பந்தம் உணர்த்தப்படுவதால், அத்தகைய ஸம்பந்தத்திற்கே முக்கியத்வம் கூறப்படுகிறது என்று கருத்து. இதன் காரணமாகவே ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இவை அனைத்தும் நம்முடைய

உடைமை அல்லவோ?” என்று எண்ணுவதோடு நிற்காமல் துக்கத்தைப் பொறுக்க இயலாததாகிய கருணையுடன் சேர்வதால், மேன்மேலும் ஸம்ஸாரிகள் கரையேறும் பொருட்டு ஸர்வேச்வரன் முயன்றபடி உள்ளான் என்பது தெளிவாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (அறிவிலா மனிசர்) “அறிவிலா மனிசரெல்லாம்” என்கிறபடியே அஜ்ஞாந தமோயுக்தரான சேதநர். “அந்தம் தம இவாஜ்ஞாநம்” என்னக்கடவதிறே. “ஹர்த்தும் தம:” என்று அஜ்ஞாநத்தைத் தமச்சப்தத்தாலே அருளிச்செய்தாரிறே. இத்தால் அநாத்ய ஜ்ஞாநாந்தகாரத்தாலே அபிபூதராய், அத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் முதலானவொரு விவேகமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸாரி சேதநரென்கை.

விளக்கம் - (அறிவிலா மனிசர்) - திருமாலை (13) - அறிவிலா மனிசரெல்லாம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி அறியாமை என்ற இருளில் மூழ்கியவர்கள். விஷ்ணுபுராணம் (6-5-62) - அந்தம் தம இவாஜ்ஞாநம் - அறியாமை என்ற பொருள்களை மறைக்கவல்ல இருள் போன்றது - என்றது காண்க. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (உத்தர பாகம் -1) - ஹர்த்தும் தம: - இருளை அகற்றுவதற்காக - என்று அறியாமையை இருள் என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தியது காண்க. ஆகவே எல்லையற்ற காலமாக அறியாமை என்னும் இருளால், “ஆத்மா வேறு, சரீரம் வேறு” என்பது போன்ற பகுத்தறிவு அற்றவர்களாக உள்ள ஸம்ஸாரிகள்.

வ்யாக்யானம் - (உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றி) “உணர்வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி” என்றும், “ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தைலவர்த்திகளா லுண்டான அழுக்கன்றிக்கே தினுங்கின தேஜஸ்ஸாயிருக்கிற ஜ்ஞாநமாகிற உஜ்ஜ்வல தீப்ப்ரகாசத்தை உடைத்தாய். ஜ்ஞாநத்தை விளக்கென்கிறது, ஸ்வபர ப்ரகாசகத்வமாகிற ஸ்வபாவ ஸாம்யத்தாலே. (பிறங்கிருள் நீங்கி) “பிறங்கிருள் நிறங்கெட” என்றும், “பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்கி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மிகுந்த அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போய்.

விளக்கம் - (உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றி) - மூன்றாம் திருவந்தாதி (94) - உணர்வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி - என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (1) ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எண்ணெய் மற்றும் திரி

போன்றவற்றால் உண்டாகும் அழுக்கு இல்லாமல், தூண்டிவிடப்பட்டு எரிவதான சுடர் போன்று ஞானம் என்ற ப்ரகாசமான ஒளியை உடையதாய். ஞானம் என்பது தன்னையும் வெளிப்படுத்திக்கொண்டு, மற்றவற்றையும் வெளிப்படுத்துவதால், அதனை விளக்கு என்று ஒப்புமை கூறுகிறார். (பிறங்கிருள் நீங்கி) - பெரியதிருமொழி (5-7-3) – பிறங்கிருள் நிறங்கெட - என்னும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-8-10) – பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்கி – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகுதியாகச் சூழ்ந்த இருளை விலக்கி.

வ்யாக்யானம் - (மேலிருந்த நந்தா வேதவிளக்கைக் கண்டு) “வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு” என்றும், “நந்தாவிளக்கு” என்றும், “வேதவிளக்கினை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வேதாந்தங்களில் ஸர்வஸ்மாத்த்பரனாக ப்ரகாசியா நிற்பானுமாய்; நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையனுமாய், வேதைக ஸமதிகம்யனுமான தன்னை, “என் தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டு” என்கிறபடியே ஜ்ஞாந சக்ஷஸ்ஸாலே தர்சித்து.

விளக்கம் - (மேலிருந்த நந்தா வேதவிளக்கைக் கண்டு) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-3) - வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு – என்றும், பெரிய திருமொழி (1-8-1) - நந்தாவிளக்கு - என்றும், திருவாய்மொழி (4-7-10) – வேதவிளக்கினை - என்றும் கூறுவது போன்று, வேதாந்தங்களில் உணர்த்தப்படும் அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாவாக உள்ளவனும், எப்போதும் ஒளியுடன் கூடியவனும், எப்போதும் வெளிப்பட்டபடி உள்ள ஞானம் நிறைந்தவனும், வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படுபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை, திருவாய்மொழி (4-7-10) - என் தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஞானம் என்னும் கண்களால் தரிசித்து.

வ்யாக்யானம் - (நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு) “இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய” என்கிறபடியே, ஸதஸத் விவேகம் பண்ணுகைக்கு. “ஸதஸதீச விவேக்தும்” என்றாரிறே, “நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு” என்கிற விது ஸாமாந்யேந விலக்ஷணா விலக்ஷண விவேகத்தைக் காட்டுமேயாகிலும், இவ்விடத்தில், பகவத்விஷயம் நன்று, ஸம்ஸாரம் தீது என்று விவேகிக்கையைக் காட்டக்கடவது. “நந்தாவேத விளக்கைக் கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு” என்கையாலும், விவேக பலமான த்யாக ஸ்வீகார விஷயங்கள் ஸம்ஸார மோக்ஷங்களாகவே மேல்சொல்லுகையாலும், பகவத்

விஷயத்தைக் கண்ட பின்பு ஸதஸத்விவேகம் பண்ணுகையாவது என்னென்னில்? ப்ரதிகோடி கண்டாலொழிய அதின் தோஷம் யதாவாகத் தோற்றாமையாலும், இத்தைப் பற்ற இது நன்று இது தீது என்னும்போது உபயகோடியும் கண்டுகொள்ள வேண்டுகையாலும் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு) - பெரியதிருவந்தாதி (3) - இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நன்மை தீமைகளைப் பிரித்தறியும் விவேகத்தின் பொருட்டு. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1) - ஸதஸதீச விவேக்தும் - நல்லது தீயது எவை என்று அறிவதற்கும் - என்று உரைத்தது காண்க. “நல்லதும் தீயதும்” என்ற இந்தச் சொற்றொடர் பொதுவாக “சிறப்புடன் உள்ள பொருள், சிறப்பு இல்லாத பொருள்” என்று பிரித்து அறிவதையே உணர்த்தக்கூடியதாகும்; ஆனால் இங்கு அந்தச் செற்றொடர், “பகவத்விஷயம் என்பது நல்லது, ஸம்ஸாரம் என்பது தீயது” என்று பிரித்து உணர்த்துகிறது. இது எப்படி? காரணம், “நந்தாவேத விளக்கைக் கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு” என்று சூர்ணையில் கூறுவதாலும், பகுத்தறிவு காரணமாகத் தள்ளுவதற்கும் ஏற்பதற்கு என்றுள்ள விஷயங்கள் இந்த உலகவாழ்வு மற்றும் மோகஷம் ஆகியவையே ஆகும் என்று மேலே உரைக்க இருப்பதாலும் ஆகும். பகவத் விஷயத்தை அறிந்த பின்னர், நன்மைதீமை என்று பகுத்தறிவது என்றால் என்ன? நமக்கு விரோதமாக உள்ளவற்றைக் கண்டால் மட்டுமே அதில் தீமை உள்ளதை உள்ளது உள்ளபடி அறிய இயலும் என்பதாலும், அவ்விதம் காணவில்லை என்றால் தீமையைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிய இயலாது என்பதாலும், “இதனைப் பற்றினால் இந்த நன்மை உண்டாகும், இந்தத் தீமை ஏற்படும்” என்று உள்ளபோது இரண்டையும் குறித்து அறியவேண்டும் என்பதாலும் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை) “மறையாய் விரிந்த விளக்கை” என்றும், “துளக்கமில் விளக்கம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, “அகாரோ வை ஸர்வா வாக்” என்கையாலே வேதரூபேண விஸ்த்ருதமாய்த்தது தானென்னும்படி ஸகலவேத காரணமாய், தனக்கொரு காரணமில்லாமையாலே சலநமின்றிக்கே ஸகலார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கிற அகாரத்தில் நின்று முத்தபந்தமாய், தீபாதுத்தபந்த ப்ரதீபம் போலே “மாநம் ப்ரதீபமிவ” என்கிறபடியே த்யாஜ்யோபாதே யார்த்தங்களை ஸ்புடதரமாக ப்ரகாசிப்பியா நின்றுள்ள, “பன்னுகலை

நால்வேதம்”, “கலைகளும் வேதமும்” இத்யாதியாலே சொல்லப்படுகிற ச்ருதியும் ததுபப்படும் ஹணங்களுமான சாஸ்த்ரங்களை. “மறையாய் விரிந்த விளக்கை”, “துளக்கமில் விளக்கமாய்” என்று அகாரத்தை ஈச்வரனோடே ஸமாநாதிகரித்தது “அ இதி ப்ரஹ்ம” என்கிறபடியே வாச்ய வாசக ஸம்பந்தத்தாலே.

விளக்கம் - (மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை) - பெரியதிருமொழி (8-9-4) - மறையாய் விரிந்த விளக்கை - என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (4) - துளக்கமில் விளக்கம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அகாரோ வை ஸர்வா வாக் - “அ” என்பதே அனைத்து வேதங்களாகவும் விரிந்தது - என்று கூறுவதால், வேதங்களாக விரிவடைந்து நின்றது தானே என்னும்படி அனைத்து வேதங்களுக்கும் காரணமாகவும், “அ” என்பதான தனக்கு வேறு எதுவும் காரணமாக இல்லாததால், அசைவு இன்றி அனைத்து பொருள்களையும் தனக்குள்ளே காண்பித்தபடி நிற்கும் “அ” என்பதில் இருந்து தோன்றியவையாகவும்; விளக்கிலிருந்து வெளிப்படும் பெரிய தீபம் போன்று, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1) - மாநம் ப்ரதீபமீவ - பெரிய விளக்கு போன்ற சாஸ்த்ரத்தை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தள்ளத்தக்கவை மற்றும் ஏற்கத்தக்கவை என்பதானவற்றை மிகவும் தெளிவாக விளக்கவல்ல, பெரியதிருமொழி (7-8-2) - பன்னுகலை நால்வேதம் - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-8-5) - கலைகளும் வேதமும் - என்றும் உள்ள வரிகளால் கூறப்படும் ச்ருதியும், அவற்றின் ஆழ்பொருளை விளக்கவல்ல இதிகாசம் மற்றும் புராணம் என்பதான சாஸ்த்ரங்களை. பெரியதிருமொழி (8-9-4) - மறையாய் விரிந்த விளக்கை - என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (4) - துளக்கமில் விளக்கமாய் - என்றும் உள்ள வரிகளில் அகாரத்தை ஸர்வேச்வரனோடு ஒப்புமைப்படுத்தி உரைத்தது ஏன் என்றால், அ இதி ப்ரஹ்ம - “அ” என்பது ப்ரஹ்மம் - என்றுள்ள ப்ரமாணத்தின்படி பொருளுக்கும் சொல்லுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாகவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நீர்மையினாலருள் செய்தான்) நீர்மை - ஸ்வபாவம்; தன் ஸ்வபாவத்தாலே கொடுத்தானென்கை. அதாவது, தன் சேஷித்வ ஸ்வபாவத்தாலே யென்னுதல், காருணிகனான தன் க்ருபையாகிற ஸ்வபாவத்தாலே என்னுதல், ஸமுச்சயமாதல். பூர்வயோஜனை - நீர்மையினா லென்கிறதற்குப் பூர்வர்களிட்ட, பெரியதிருமொழி (2-8-5) வ்யாக்யாநத்திற்கும், “இந்த உதிரத்தெறிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம்” என்றிவர்தாம் மேலருளிச் செய்கிறதற்கும் சேரும்.

நடுவில் யோஜனை, “காருணிகனான” என்றிவர் ப்ரதமத்திலே யெடுத்ததுக்கும், “காருணிகோ ஸர்வேச்வர” என்று பட்டரருளிச் செய்ததற்கும் சேரும். மூன்றாம் யோஜனை, “காருணிகனான ஸர்வேச்வரன்” னென்கிற விடத்தில் சொன்ன இரண்டாம் யோஜனைக்குச் சேரும். ஆக இச்சூர்ணையால் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரி சேதனர் ஜ்ஞாந ப்ரகாசத்தையுடையராய், அந்தவஜ்ஞாநம் நீங்கித் தன்னைக் கண்டு ஸதஸத்விவேகம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக, ஈச்வரன் சாஸ்த்ர ப்ரதாநம் பண்ணினபடியை தந்நிதாநத்தோடே அருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (நீர்மையினாலருள் செய்தான்) - நீர்மை என்பது இயல்பாக உள்ளது; அதாவது தன்னுடைய ஸ்வபாவம் காரணமாக இந்தச் சாஸ்த்ரங்களை அளித்தான். இங்கு ஸ்வபாவம் என்பது என்ன? அனைத்து உயிர்களுக்கும் எஜமானனாக நின்று அவற்றை ஏவி தனது செயல்களை முடித்துக்கொள்ளும் ஸர்வேச்வரத் தன்மை ஆகும்; அல்லது மிகுந்த கருணை நிறைந்தவன் என்பதால், தனது கருணை என்னும் தன்மையால் ஆகும்; அல்லது இந்த இரண்டு தன்மைகளாலும் என்றும் கொள்ளலாம். இந்த மூன்றில், முதலாவதான ஸர்வேச்வரத் தன்மை என்பது பெரியதிருமொழி (2-8-5) – என்பதில் உள்ள “நீர்மையினால்” என்று சொல்லுக்கு நம் பூர்வர்கள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்தின் பொருளுக்கும், இதே நூலில் (13) – இந்த உதிரத்தெறிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம் - என்பதான சூர்ணைக்கும் பொருந்தும். இரண்டாவதாக அருளிச்செய்த கருணைத்தன்மை என்பது, “காருணிகனான” என்று இந்தச் சூர்ணையில் கூறியதற்கும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1) – காருணிகோ ஸர்வேச்வர - கருணை நிறைந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரன் அளிக்கிறான் - என்று பட்டர் அருளிச்செய்ததற்கும் பொருந்தும். மூன்றாவது தன்மையாகக் கூறப்பட்ட இரண்டும் கலந்த நிலை என்பது, “காருணிகனான ஸர்வேச்வரன்” என்பதற்கு அருளிச்செய்யப்பட்ட இரண்டாவது பொருளுக்குப் பொருந்தும். ஆகவே இந்தச் சூர்ணையால், அறிவற்றவர்களான ஸம்ஸாரிகள் தங்களுடைய இயல்பான ஞானம் வெளிப்படப் பெற்றவர்களாகவும், அந்த அறியாமை நீங்கி ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை உணர்ந்து, நன்மைதீமைகளைப் பிரித்து அறியும்படி மாறுபவர்களாகவும் ஆவதற்குத் தேவையான சாஸ்த்ரங்களை ஸர்வேச்வரன் அளித்தமை குறித்து, அந்தச் செயலின் காரணத்துடன் விளக்கினார்.

2. விவேகபலம் வீடுபற்று.

அவதாரிகை - இவ்விவேகத்திற்குப் பலமேதென்னச் சொல்லுகிறது, (விவேகேத்யாதி).

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட பகுத்தறிவினால் ஏற்படும் பயன் என்ன என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி யவன் கொடுத்த சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநத்தாலே நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்குப் பலம், த்யாஜ்யத்தை விடுகையும் உபாதேயத்தைப் பற்றுக்கையு மென்கை. த்யாக ஸ்வீகார மென்னாதே வீடுபற்றென்கையாலே “வீடுமின் முற்றவும்”, “அற்றிறைபற்று” என்று ஆழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்தமை தோற்றுகிறது.

விளக்கம் - அவன் நமக்கு அளித்த சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் ஏற்பட்ட ஞானத்தால், “நல்லது எது தீயது எது” என்று பகுத்தறிய இயல்கிறது. இதன் பயன் என்னவென்றால் - கைவிடத்தக்கது எது, ஏற்கத்தக்கது எது என்று அறிவதே ஆகும். “விடுதல், பற்றுதல்” என்று கூறாமல் சூர்ணையில் “வீடு பற்று” என்று ஏன் கூறினார்? இதன் காரணம் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (1-2-1) - வீடுமின் முற்றவும் என்றும், (1-2-5) - அற்றிறை பற்று - என்றும் அருளிச்செய்ததைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டதால் ஆகும்.

3. த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் ஸுகதுக்கங்கள்.

அவதாரிகை - த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் தாமெவையென்னச் சொல்லுகிறது (த்யாஜ்யேத்யாதி).

விளக்கம் - கைவிடத்தக்கதும், ஏற்கத்தக்கதும் எவை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸுகீ பவேயம், து:க்கீ மா பூவம்” என்று ஸர்வர்க்கும் துக்கம் அநிஷ்டமாய் ஸுகமிஷ்டமாகையாலே துக்கம் த்யாஜ்யம், ஸுக முபாதேயம் என்கை.

விளக்கம் - ஸுகீ பவேயம், து:க்கீ மா பூவம் - சுகம் உள்ளவன் ஆகக்கடவேன், துக்கம் உள்ளவன் ஆகக்கடவேன் அல்லேன் - என்றுள்ள வாக்கியத்தின்படி அனைவருக்கும் துக்கம் என்பது விருப்பம் இல்லாததாகவும், சுகம் என்பது விரும்பப்படுவதாகவும் ஆகிறது. ஆகவே துக்கம் என்பது தள்ளப்படவேண்டியதாய், சுகம் என்பது ஏற்கப்படவேண்டியதாய் உள்ளது.

4. இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மா மாயத்தழுந்துகையும், களிப்புங் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத் தின்புறுகையும்.

அவதாரிகை - இவைதான் கர்மாநுகுணமாக நின்ற நின்ற நிலைகளிலே யுண்டகையாலே இவற்றின் பரமாவதியைச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக் கித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட சுகம், துக்கம் என்பவை அவரவர்கள் செய்த நன்மை மற்றும் தீமை என்ற கர்மங்களின் காரணமாக ஏற்படுவதால், இவற்றின் எல்லைகளை அடுத்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, துக்கத்துக்குப் பரமாவதி “இன்பு துன்பளி” என்று தொடங்கி. ஸுக துக்காவஹங்களாய் அநாதியாய் துஸ்தரமாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தனமான ஜந்மங்களின் நின்றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக் குறுப்பானவையாய், பலவகைப்பட்டிருப்பனவாய், அகப்பட்டார் தப்பவரிதாமவையாய் “இன்னமுதெனத்” தோன்றி எத்தனையேனும் அறிவுடையாரையும் கலங்கப் பண்ணுகையாலே ஆச்சர்யங்களா யிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே அகப்பட்டு “அழுந்துமா” என்கிறபடியே அநந்தக்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரத்திலே யழுந்துகை. ஸுகத்துக்குப் பரமாவதி “களிப்புங் கவர்வுமற்று” என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிற அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டமான விஷய லாபத்தாலே வரும் கர்வமும் ததலாபத்தாலே வரும் க்லேசமும் கழிந்து ஷட்பாவவிகாரங்களும் நீங்கி சுத்த ஸத்வதயா ப்ரகாசமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரத்தைப் பெற்று “அந்தமில் பேரின்பம்” என்கிறபடியே அபரிமிதாநந்த மயமான பரமபதத்திலே அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடி “சுழிபட்டுடொடுஞ் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்து இன்புற்று” என்கிறபடியே அநவரத பகவத நுபவத்தாலே ஆநந்த நிர்ப்பரனா யிருக்கை யென்கை.

விளக்கம் - துக்கத்துக்கான எல்லையை முதலில் அருளிச்செய்கிறார். இது சூர்ணையில் “இன்பதுன்பளி” என்று தொடங்கி உரைக்கப்படுகிறது. இன்பம் மற்றும் துன்பம் வருவதும், கடப்பதற்கு எளிதாக உள்ள ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் மூலம் ஏற்படும் பிறவிகளில் இருந்து விடுபட இயலாமல் உள்ளதற்குக் காரணமாக இருப்பதும், பலவிதமாக உள்ளதும், சிக்கிக் கொண்டவர்கள் தப்புவதற்குக் கடினமாக உள்ளதும், திருவாசிரியம் (3) மற்றும் திருவாய்மொழி (7-1-8) – இன்னமுது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உண்டாகி எந்த அளவு அறிவு நிரம்பியவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களையும் கலங்கும்படிச் செய்வதால் வியப்பு ஏற்படுத்தும்படியாக உள்ளதும் ஆகிய உலக விஷயங்களில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, திருவாசிரியம் (6) - அழுந்துமா – என்பதற்கு ஏற்றபடி எல்லையற்றதான பலவிதமான துன்பங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கி இருத்தல் என்பதாகும்.

அடுத்து சுகத்தின் எல்லையை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (2-3-10) – களிப்பு – என்று தொடங்கி உரைக்கப்படும் அற்பமாக உள்ள தன்மை, நிலையற்றதாக உள்ள தன்மை முதலான தோஷங்கள் நிறைந்துள்ள புலன்கள் மூலம் கிட்டப்பெறும் இன்பங்களை அடைந்து, அவற்றை அனுபவிப்பதன் காரணமாக உண்டாகும் கர்வம், அவற்றை அனுபவிக்கப் பெறாமல் உள்ளதால் உண்டாகும் துக்கம் ஆகிய இரண்டும் நீங்கப் பெற்று, மற்ற இரண்டு குணங்களும் கலக்காத தூய்மையான ஸத்வகுணம் மட்டுமே நிறைந்ததான, இந்த உலகுடன் தொடர்பில்லாத ஒளி பொருந்திய சரீரத்தைப் பெற்று, திருவாய்மொழி (10-9-11) - அந்தமில் பேரின்பம் – என்பதற்கு ஏற்ப அளவற்ற இன்பங்கள் உள்ளதான பரமபதத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்கள் கூட்டத்துடன் கூடி நின்று, திருவாய்மொழி (8-10-5) - சுழிபட்டொடுஞ் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்து இன்புற்று – என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் ஸர்வேச்வரனை அனுபவித்தபடி உள்ளதால் ஆனந்தம் நிறைந்தவனாக உள்ள நிலையுடன் இருத்தல் என்பதாகும்.

5. அநந்தக்லேச நிரதிசயாநந்த ஹேது – மறந்தேன் அறியகிலாதே உணர்விலேன் ஏணிலேன் அயர்த்தென்றும், உய்யும்வகை நின்றவொன்றை நன்கறிந்தனன் உணர்வினுள்ளே ஆம்பரிசென்றும் சொல்லுகிற ஜ்ஞாத்வய பஞ்சக ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூத துக்கமும் ஸுகமும் இவனுக்குண்டாகைக்கு ஹேது ஏதென்னச் சொல்லுகிறது (அநந்தேத்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள சுகமும் துக்கமும் உண்டாகக் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்த க்லேச பாஜநம்” என்கிற ஸம்ஸார ப்ரயுக்த அனந்த துக்கஹேது – “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்கிற பரவிஷயா ஜ்ஞாநமும், “என்னையறியகிலாதே” என்கிற ஆத்மவிஷயாஜ்ஞாநமும், “ஓடியுமுழுன்று முயிர்களே கொன்றேனுணர்விலேன்” என்கிற விரோதி விஷயஜ்ஞாநமும், “பிறவி நோயறுப்பா னேணிலேனிருந்தேன்” என்கிற உபாய விஷயாஜ்ஞாநமும், “ஆழியங்கையம்மாணையேத்தாதயர்த்து” என்கிற புருஷார்த்த விஷயஜ்ஞாநமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநாபாவம். “நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணா” என்கிற பகவத் ப்ராப்தி ரூபமோக்ஷ ப்ரயுக்த நிரதிசய ஸுகஹேது, “நின்னை நெஞ்சிலுய்யும் வகையுணர்ந்தேன்” என்கிற பரவிஷய ஜ்ஞாநமும், “நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேன்” என்கிற ஆத்மவிஷய ஜ்ஞானமும், “அகற்ற நீ வைத்த மாயவல் லைம்புலன்க ளாமவை நன்கறிந்தனன்” என்கிற விரோதி விஷய ஜ்ஞாநமும், “அவனதருளாலுறல் பொருட்டு என்னுணர்வி னுள்ளே யிருத்தினேன்” என்கிற உபாய விஷய ஜ்ஞாநமும், “ஆம்பரிசறிந்து கொண்டு” என்கிற புருஷார்த்தவிஷய ஜ்ஞானமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் “ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ: அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:”. ஆகையாலே, “ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச் ச ப்ரத்யகாத்மந:; ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தே: ததா ப்ராப்தி விரோதி ச; வதந்தி ஸகலா வேதாஸ்ஸேதிஹாஸ புராணகா:; முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்த வேதிந:” என்கிறபடியே ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யமாய் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவச்ய ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் அறியாமையும் அறிகையுமே ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ஹேது வென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் – ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்த க்லேச பாஜநம் - மிகவும் கோரமானதும், எல்லையற்ற துன்பங்களுக்கு இருப்பிடமானதும் ஆகிய பிறவிப் பெருங்கடலை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பிறவிகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு உண்டாகும் எல்லையற்ற துக்கங்களுக்கான காரணம் : பெரியதிருமொழி (6-2-2-) – மறந்தேனுன்னை

முன்னம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் குறித்து அறிவில்லாமையும், திருவாய்மொழி (2-9-9) - என்னையறியகிலாதே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மா குறித்த அறிவில்லாமையும், பெரியதிருமொழி (1-6-6) - ஓடியு முழன்று முயிர்களே கொன்றே னுணர்விலேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனைக் கைப்பற்றத் தடையாக உள்ள விரோதிகளைக் குறித்த அறிவில்லாமையும், பெரியதிருமொழி (1-6-1) - பிறவி நோயறுப்பா னேணிலேனிருந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அடைவதற்கான உபாயம் குறித்த அறிவில்லாமையும், பெரியதிருவந்தாதி (82) - ஆழியங்கை யம்மாணையேத்தாதயர்த்து - என்பதற்கு ஏற்ப அடையத்தக்க பேற்றைக் குறித்த அறிவில்லாமையும் ஆகிற அறியத்தக்கதான ஐந்து விஷயங்கள் குறித்த ஞானம் இல்லாமை என்பதே ஆகும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-59) - நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணா - நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களுடைய உலகங்களில் உள்ள இன்பங்களையும் அற்பம் என்று தள்ளத்தக்க மேன்மையான ஆனந்தமே வடிவம் பெற்றது - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனை அடைதல் என்பதான மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஏற்படும் எல்லையற்ற சுகங்களுக்கான காரணம் : பெரியதிருமொழி (6-3-6) - நின்னை நெஞ்சிலுய்யும் வகையுணர்ந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் குறித்த ஞானமும், திருவாய்மொழி (8-8-4) - நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மா குறித்த ஞானமும், திருவாய்மொழி (5-7-8) - அகற்ற நீ வைத்த மாயவல் லைம்புலன்க ளாமவை நன்கறிந்தனன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அடையத் தடையாக உள்ள விரோதிகள் குறித்த ஞானமும், திருவாய்மொழி (8-8-3) - அவனதருளாலுறல் பொருட்டு என்னுணர்வி னுள்ளே யிருத்தினேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அடையும் உபாயம் குறித்த ஞானமும், திருமாலை (38) - ஆம்பரிசறிந்து கொண்டு - அடைய உள்ள புருஷார்த்தம் குறித்த ஞானமும் என்றுள்ள ஐந்துவிதமான ஞானம் ஆகும்.

இதன் மூலம் ஞானத்தால் மோக்ஷமும், அறியாமையால் பிறவியும் ஏற்படுகிறது என்றாகிறது. ஆகவே, ஹாரித ஸம்ஹிதை (9) - ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச் ச ப்ரத்யகாத்மந: , ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தே: ததா ப்ராப்தி விரோதி ச; வதந்தி ஸகலா வேதாஸ்ஸேதிஹாஸ புராணகா: , முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்த வேதிந: - அடையத்தக்கதான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், அவனை அடையும் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அவனை அடைவதற்கான வழி, அவனை அடைவதால் உண்டாகும் பயன், அவனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள விரோதிகள் ஆகியவற்றை இதிஹாஸ

புராணங்களுடன் கூடியதான அனைத்து வேதங்களும் கூறுகின்றன. வேதங்கள், வேதங்களுடைய ஆழ்பொருள்கள் ஆகியவற்றை அறிந்த முனிவர்களும் மஹாத்மாக்களும் இவ்விதமே உரைக்கின்றனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து சாஸ்திரங்களுடைய ஆழ்பொருளாகவும், ஆத்மாவானது கரையேற அவசியமாக அறிந்து கொள்ள வேண்டியதாகவும் உள்ள இந்த ஐந்து விஷயங்களைக் குறித்து அறியாமை என்பது பிறவிக்குக் காரணம், அறிவது மோசடித்திற்குக் காரணம் என்று கூறப்பட்டது.

6. இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டிலொன்றினில் ஒன்றுகைகள்.

அவதாரிகை - இவ்வஜ்ஞாநாதிகள் தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக்குக் காரண மித்யாதி).

விளக்கம் - இவற்றுக்கு இப்படியாக உள்ள ஐந்து விஷயங்கள் குறித்து அறியாமல் இருப்பதற்கும், அறிவதற்கும் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வர்த்தபஞ்சக அஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம் முத்திறத்து வாணியத்திரண்டி லொன்றுகையாகிற ரஜஸ்தம:ப்ரசுரதை. இவ்வர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம் முக்குணத்திரண்டவை யகற்றி ஒன்றினில் ஒன்றுகையாகிற ஸத்வ ப்ரசுரதை யென்கை. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ஹேதுவாய், ஸத்வம் யதாஜ்ஞாந ஹேதுவாயிரேயிருப்பது.

விளக்கம் - இந்த ஐந்து விஷயங்கள் குறித்து அறியாமல் உள்ள அஜ்ஞானத்திற்குக் காரணம், திருச்சந்தவிருத்தம் (68) - முத்திறந்து வாணியத்து இரண்டில் ஒன்றும் நீசர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப மூன்று குணங்களுக்குள் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் என்ற இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றில் ஆழ்ந்திருப்பதால் ஆகும். இந்த ஐந்து விஷயங்கள் குறித்து அறிவதான ஞானத்துக்குக் காரணம், திருவெழுகூற்றிருக்கை (17) - முக்குணத்து இரண்டவை அகற்றி என்னில் ஒன்றி நின்று - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மூன்று குணங்களுக்குள் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றை விலக்கி, ஸத்வகுணத்தில் ஒன்றி நிற்பதாகும். ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய இரண்டும் ஒரு பொருளின் தன்மையை வேறுவிதமாக அறிவித்தல் என்பதான அந்யதா ஞானத்திற்கும், பொருளையே மாற்றி உணர்த்தல் என்பதான விபரீத

ஞானத்திற்கும் காரணமாக இருப்பதாகும். ஸத்வம் என்பது உண்மையான ஞானத்துக்குக் காரணமாக இருக்கும்.

7. ஸத்வாஸத்வ நிதாநம் இருள் தரும் அமலங்களாகவென்னும் ஜன்மஜாயமாந கால கடாசுஷங்கள்.

அவதாரிகை - இவற்றுக்கு நிதாநமேதென்னச் சொல்லுகிறது (ஸத்வேத்யதி).

விளக்கம் - இவ்விதம் ஒரு சிலர் ஸத்வத்திலும், சிலர் மற்ற இரண்டு குணங்களிலும் நிலை நிற்பதற்கான காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸத்வேதரங்களான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு நிதாநம் “இருள் தருமா ஞாலத்துளிளிப் பிறவி” என்கிற அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் ஜந்மம். ஸத்வத்துக்கு நிதாநம் “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதந:”, ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக:” என்கிறபடியே ஜாயமாந காலத்தில் “அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்” என்கிற நிர்மலத்வகரமான பகவத் கடாசுஷ மென்கை.

விளக்கம் - ஸத்வகுணத்துக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய இரண்டில் நிலைநிற்பதற்கான காரணம் திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தருமா ஞாலத்துள் இனிப்பிறவி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான அறியாமை என்பது விளையும் இடமாக உள்ள இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகும் பிறவி ஆகும். ஸத்வ குணத்திற்கான காரணம் மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் - ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதந:, ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக: - இந்த உலகில் பிறக்கும்போதே யார் ஒருவன் மதுசூதனனால் கடாசுஷிக்கப்படுகிறானோ அவன் ஸத்வ குணம் உள்ளவனாக ஞானம் நிரம்பியவனாக ஆகிறான். அவனே மோக்ஷம் பெறும் மனம் உள்ளவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பிறக்கும் நேரத்திலேயே திருவாய்மொழி (1-9-9) - அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும் - என்று கூறும்படி தூய்மை அடையச் செய்வதான ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசுஷம் ஆகும்.

8. இவற்றுக்கு மூலம் இருவல்லருள் நல்வினைகள்.

அவதாரிகை - இவை தனக்கு மூலமேதென்னச் சொல்லுகிறது - (இவற்றுக்கு மூலம்த்யாதி).

விளக்கம் - ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படும் பிறவி, பிறக்கும்போதே ஸர்வேச்வரனுடைய அருள் பார்வை ஆகியவை ஏற்படுவதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இஜ்ஜந்மத்துக்கு மூலம், “சார்ந்தவிரு வல்வினை” என்று ஆத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக் கிடக்கிற ப்ரபலங்களான புண்ய பாபங்கள். இக்கடாசுஷத்துக்கு மூலம் “தொல்லருள் நல்வினை” என்கிற அவனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையாகிற ஸுக்ருதம் என்கை. (இருவல்லருள் நல்வினைகள்) என்றது இரு வல்வினையும் அருள்நல்வினையு மென்றபடி.

விளக்கம் - இந்த ஸம்ஸாரத்தில் பிறவி ஏற்படுவதற்கான மூலகாரணம், திருவாய்மொழி (1-5-10) - சார்ந்தவிரு வல்வினை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவிடமிருந்து பிரிக்க இயலாதபடி பொருந்திக் கிடக்கும் வலிமையுள்ளதான புண்ணிய பாவங்கள் ஆகும். பிறக்கும்போதே ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசுஷம் கிட்டுவதற்கான மூல காரணம், திருவாய்மொழி (5-9-10) - தொல்லருள் நல்வினை - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனிடம் இயல்பாகவே அமைந்துள்ள கடாசுஷம் என்னும் புண்ணியம் ஆகும். சூர்ணையில் “இருவல்லருள் நல்வினைகள்” என்பதன் மூலம், இரண்டு வலிமையான புண்ணிய பாவங்கள் மற்றும் ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசுஷம் என்பதையும் கூறினார்.

9. கர்மக்ருபாபீஜம் பொய்ந்நின்ற அருள்புரிந்த வென்கிற அவித்யா ஸௌஹார்தங்கள்.

அவதாரிகை - இவைதனக்கடி யேதென்னச் சொல்லுகிறது - (கர்மேத்யாதி).

விளக்கம் - இரண்டுவிதமான வலிமையான வினைகள் மற்றும் ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசுஷம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணம் என்ன என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கர்மத்துக்கு பீஜம், “பொய்நின்ற ஞானம்” என்கிற அவித்யை; க்ருபைக்கு பீஜம் “அருள்புரிந்த சிந்தை” என்கிற ஸௌஹார்தம் என்கை. “ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்தம்” என்று இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவன் க்ருஷி பண்ணுகையில் இழிகைக்கு மூல காரணமாக ஸௌஹார்தத்தைச் சொல்லிற்றே. இஸ் ஸௌஹார்த்த மடியாகவாயிற்று இவ்வாத்ம விஷயமாக அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் பிறப்பது.

விளக்கம் - இரண்டு வலிமையான வினைகள் ஏற்படக் காரணம், திருவிருத்தம் (1) - பொய்நின்ற ஞானம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அறியாமை ஆகும். ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபைக்குக் காரணம், இரண்டாம் திருவந்தாதி (59) - அருள்புரிந்த சிந்தை - என்பதில் கூறப்பட்டதான சிநேகம் ஆகும். ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்தம் - ஸர்வேச்வரனுடைய சிநேகமும் - என்றுள்ள வாக்கியம் மூலம் ஆத்மாவைக் கரையேற்ற அவன் செய்யும் முயற்சியில் அவனை ஈடுபட வைப்பதற்கான காரணம் இந்தச் சிநேகமே ஆகும் என்று உரைக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட சிநேகமே ஆத்மா குறித்து அவன் தனது திருவுள்ளத்தில் கொள்ளும் இரக்கத்திற்குக் காரணமாகிறது.

10. ஏதந் நிமித்தம் முன்னமே முதல் முன்னமேயான அசிதயநாநாதி ஸம்பந்தங்கள்.

அவதாரிகை - இந்த அவித்யா ஸௌஹார்தங்கள் தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (ஏதந் நிமித்த மித்யாதி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உரைத்த அறியாமை மற்றும் ஸர்வேச்வரனுடைய சிநேகம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஏதச்சப்தத்தாலே இரண்டையும் பராமர்சிக்கிறது. அதாவது - அவித்யைக்கு நிமித்தம், “மூதாவியில் தடுமாறுமுயிர் முன்னமே” என்கிற அநாதியான அசித் ஸம்பந்தம். ஸௌஹார்த்தத்துக்கு நிமித்தம், “அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே” என்கிற அநாதியான அயந ஸம்பந்தமென்கை. அயந சப்தத்தாலே ஈச்வரனைச் சொல்லுகிறது. நாராயணனிறே. ஆக அநாத்யசித் ஸம்பந்தமடியாக அவித்யையாய் அதடியாக புண்யபாப ரூப கர்மமாய், அதடியாக அஜ்ஞாந ஹேதுவான ஜந்மமாய், அதடியாக ரஜஸ்தமோ வருத்தியாய், அத்தாலே அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநாபாவமாய்,

அதடியாக “அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:” என்கிறபடியே ஸம்ஸார துக்கம் வரும். அநாத்யயந ஸம்பந்தமடியாக பகவத் ஸௌஹார்தமுண்டாய், அதடியாக க்ருபையுண்டாய், அதடியாக விசேஷ கடாஷ்ட முண்டாய், அதடியாக ஸத்வ வ்ருத்தியுண்டாய், அதடியாக அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாந முண்டாய், அதடியாக “ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ:” என்கிறபடியே மோக்ஷ ஸுகமுண்டா மென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - சூர்ணையில் உள்ள “ஏதத்” என்ற பதம் மேலே கூறப்பட்ட அறியாமை மற்றும் சிநேகம் ஆகிய இரண்டையும் உணர்த்துகிறது. அதாவது அறியாமைக்குக் காரணம் திருவிருத்தம் (95) – மூதாவியில் தடுமாறுமுயிர் முன்னமே - என்பதில் உள்ள “முன்னமே” என்னும் சொல் மூலம் உணர்த்தப்படுவதான எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வரும் இந்த உலகத்துடனான ஸம்பந்தம் ஆகும். ஸர்வேச்வரனுடைய சிநேகத்திற்குக் காரணம், திருவாய்மொழி (2-2-6) - அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய ஸம்பந்தம் ஆகும். சூர்ணையில் உள்ள “அயந” என்ற பதம் ஈச்வரனை உணர்த்துவதாகும்; “நாராயணன்” என்று கருத்து. ஆகவே எல்லையற்ற காலமாக உள்ள உலகின் தொடர்பினால் அறியாமை ஏற்படுகிறது; அந்த அறியாமை காரணமாக புண்ணியபாவ கர்மங்கள் ஏற்படுகின்றன; அந்தக் கர்மங்களின் காரணமாக அறியாமையின் அடிப்படையான பிறவி ஏற்படுகிறது; அந்தப் பிறவி காரணமாக ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் குணங்களுடைய மிகுதி ஏற்படுகிறது; அந்தக் குணங்கள் காரணமாக அறியவேண்டியதான ஐந்து விஷயங்கள் குறித்து அறியாமல் உள்ள நிலை ஏற்படுகிறது; இந்த நிலையின் காரணமாக, அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார: - அறியாமையால் ஸம்ஸாரம் ஏற்படுகிறது - என்பதான ஸம்ஸாரம் உண்டாகி துக்கம் ஏற்படுகிறது என்று கருத்து. எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள நாராயணனுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக அவனுடைய சிநேகம் கிட்டுகிறது; அதன் காரணமாக அவனுடைய க்ருபை ஏற்படுகிறது; அதன் காரணமாக அவனுடைய கடாஷ்டம் உண்டாகிறது; அதன் காரணமாக ஸத்வம் தழைத்து ஓங்குகிறது; அதன் காரணமாக அறியவேண்டிய ஐந்து விஷயங்கள் குறித்த ஞானம் ஏற்படுகிறது; அதன் விளைவாக, ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ: - ஞானத்தால் மோக்ஷம் கிட்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப மோக்ஷ சுகம் உண்டாகிறது கருத்து.

11. இவை கிட்டமும் கேட்டுவேளானும்போலே ஒன்பொருள் பொருளல்லாத(வை) என்னாதே நானிலாத யானுமுளனாவனென்கிற ஸாம்யம் பெறத் தின்றாதி அந்தமும் வாழ்வுமாகிற ஹாநி ஸத்தைகளை யுண்டாக்கும்.

அவதாரிகை - இவ்வுபய ஸம்பந்தமும் ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவற்றைச் சொல்லுகிறது மேல் (இவை என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டதான உலகத்துடனான ஸம்பந்தம், நாரயணனுடனான ஸம்பந்தம் ஆகிய இரண்டும் ஆத்மாவுக்கு உண்டாக்கவல்ல தீமைகளையும் நன்மைகளையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அசித்ஸம்பந்தம் - தன்னோடே சேர்ந்த மாணிக்க்யத்தை ஒளியறத் தின்று உருவழித்துத் தன்னைப் போலேயாக்கும் கிட்டம்போலே, “அந்நலத் தொண் பொருள்” என்கிற விலக்ஷண ஜ்ஞாந குணகமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான வஸ்துவென்று இதின் சீர்மை பாராதே, “இல்லது” என்றும், “யந்நாஸ்தி” என்றும் சொல்லுகிற தன்னோடே, “நானிலாத” என்கிற ஸாம்யம் பெறும்படியாக ஜ்ஞான லேசமறத் தின்று, “அந்தமும் வாழ்வும்” என்கிறவற்றில் அந்தமாகிற ஹாநியை யுண்டாக்கும் - “அஸந்நேவ ஸ பவதி” என்கிறபடியே ஸத்தாஹாநியைப் பண்ணுமென்கை.

விளக்கம் - முதலில் உலகத்துடனான ஸம்பந்தம் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். ஓர் உலோகக்கட்டியானது தன்னுடன் சேர்ந்த மாணிக்கத்தை அதன் ஒளியை மங்கும் படியாகச் செய்து தன்னைப் போன்று மாற்றுவது போன்று, உலகத்துடனான ஸம்பந்தம் ஆத்மாவுக்குக் கேடு ஏற்படுத்தும். எப்படி? திருவாய்மொழி (1-2-4) - இல்லது - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-12-37) - யந்நாஸ்தி - எந்த ஒரு அசித் வஸ்து இல்லை என்றுள்ள சொல்லால் கூறப்படுகிறதோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான உலகம் என்ற அசித்தான தன்னுடன், திருசந்தவிருத்தம் (65) - நான் இலாத - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவுக்கு இல்லாத தன்மையானது அதற்கு உள்ளது என்று உரைக்கும்படியான ஒப்புமையை அதற்கு ஏற்படுத்தி, ஞானம் என்பதை முற்றிலுமாக அழித்து, பெரிய திருமொழி (5-7-2) - அந்தமும் வாழ்வும் - என்பதற்கு ஏற்ப முடிவாக உள்ள தாழ்ச்சியை

ஏற்படுத்தும். அதாவது தைத்திரீய உபநிஷத் – அஸந்நேவ – இல்லாத பொருள் ஆகிறான் - என்பது போன்று இருப்பு என்ற நிலைக்கே தீமையை ஏற்படுத்திவிடும்.

வ்யாக்யானம் - அயந ஸம்பந்தம் – “கீட: பேசக்ருதா ருத்த: குட்யாந்தரநுசிந்தயந், ஸம்ரம்ப பயயோகேந விந்ததே தத்ஸரூபதாம்” என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு கீடத்தைக் கொண்டு வந்து வைத்தாதி ஸ்வஸாம்யாபந்நமாக்கும் வேட்டுவேளானைப் போலே, “பொருளல்லாத வென்னை” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அவஸ்து சப்த வாச்யமாய்க் கிடக்கிறவிதின் சிறுமை பாராதே ஸ்வரூபேண விபுவான தன்னோடு “பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்கிறபடியே, “உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாவன்” என்று ஜ்ஞாநத்வாரா வரும் விபுத்வ ஸாம்யம் பெறும்படி தன்னிறமாகவூதி வாழ்வாகிற ஸத்தையை யுண்டாக்கு மென்கை. “ஸந்தமேநம் ததோ விது:” என்று பகவத் ஜ்ஞாநாநந்தரம் ஆத்மஸத்தா ஸித்தியாகச் சொல்லிற்றே.

விளக்கம் - மாறாக நாராயணனுடனான ஸம்பந்தம் என்பது கீட: பேசக்ருதா ருத்த: குட்யாந்தரநுசிந்தயந், ஸம்ரம்ப பயயோகேந விந்ததே தத்ஸரூபதாம் - குளவியால் கொண்டு வரப்பட்டு அடைக்கப்பட்ட புழுவானது, அச்சம் போன்றவற்றால் அந்தக் குளவியின் உருவத்தை அடைகிறது – என்பதற்கு ஏற்ப, ஏதேனும் ஒரு புழுவைக் கொண்டு வந்து தனது கூட்டில் வைத்து, அதனை ஊதி, தனது உருவத்தை அது பெறுமாறு செய்யும் குளவியைப் போன்று, திருவாய்மொழி (5-7-3) - பொருளல்லாத வென்னை – என்பதற்கு ஏற்றபடியாக ஞானம் இல்லாத காரணத்தால் “இல்லாத பொருள்” என்று கூறப்படுவதான ஆத்மாவை, அவ்விதம் கிடக்கும் காரணத்தால் அதன் தாழ்ந்த நிலையை ஆராயாமல், எங்கும் உள்ளவன் என்று ஸ்வரூபம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடன், முண்டக உபநிஷத் (3-1-1) – பரமம் ஸாம்யமுபைதி – ப்ரஹ்மத்துடன் ஒப்புமை அடைகிறான் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பெரியதிருவந்தாதி (76) – உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாவன் - என்ற பாசுரத்தில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஞானம் காரணமாக உண்டாகவல்ல எங்கும் பரந்து நிற்கும் தன்மை என்பதுடன் ஒப்புமை ஏற்படும்படியாகத் தனது குணங்களை ஊதி, ஆத்மாவாகிய அது “இருப்பு” என்ற நிலையை ஏற்படுத்தும். தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ – ஸந்தமேநம் ததோ விது: - பரம்பொருளை அறிந்தவன் உள்ளவன் என்றாகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த ஞானம் உண்டான பின்னர் ஆத்மாவானது “உள்ளவன்” என்ற நிலையை அடைகிறான் என்று கருத்து.

12. ஒன்று கூடினதாய்ப் பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே பழவடியே னென்னும் தொன்றுமே ஒழிக்க வொழியாதது.

அவதாரிகை - இப்படி அநாதியாகச் சொன்ன உபயஸம்பந்தமும் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே சொல்லுகிறது (ஒன்றித்யாதி).

விளக்கம் - இவ்விதம் எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான உலகத்துடனான ஸம்பந்தம், நாராயணனுடனான ஸம்பந்தம் ஆகிய இரண்டும் ஆத்மாவுக்கு எப்போதுமே இருக்குமோ என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அசித்ஸம்பந்தம், “பெருந்துய ரிடும்பையில் பிறந்து கூடினேன்” என்கையாலே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்றிக்கே வந்தேறியாய், “வினை பற்றறுக்கும்” என்று ஒரு ஸர்வசக்தி ஸவாஸநமாகப்போக்க, “அடைந்த வருவினையோடல்லல் நோய் பாவம் மிடைந்தவை மீண்டொழிய” என்கிறபடியே நிவ்ருத்தமாய் விடுகையாலே, “திருமாலே நானு முனக்குப் பழவடியேன்” என்னும்படி அநாதியாயிருக்கிற சேஷசேஷி பாவரூப பகவத் ஸம்பந்த மொன்றுமே, “உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது” என்கிறபடியே ஈச்வரனாலும் சேதனனாலும் கழிக்கப் பார்த்தாலும் கழிக்கப் போகாத தென்கை. இத்தால் அசித்ஸம்பந்தம் ஆகந்துகமாய் நிருபாதிக மாகையாலே நித்யமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. ஆனால் ஆகந்துகமான வித்தை அநாதி யென்பா னென் னென்னில்; வந்தேறின காலத்துக்கு அடி தெரியாமையாலே அநாதியென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையாலே ஒருநாள் வரையிலே பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே அது கழியக் காண்கையாலே வந்தேறி யென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே.

விளக்கம் - இந்த உலகத்துடனான ஸம்பந்தம் என்பது பெரியதிருமொழி (1-1-1) - பெருந்துய ரிடும்பையில் பிறந்து கூடினேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாக இல்லாமல், நடுவில் வந்து சேர்ந்ததாகும். ஆகவே அதனைப் பெரிய திருமொழி (11-4-9) - வினை பற்றறுக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து சக்தியும் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் வாசனையுடன் நீக்கிவிடும்போது, முதல் திருவந்தாதி (59) - அடைந்த வருவினையோடல்லல் நோய் பாவம் மிடைந்தவை மீண்டொழிய - என்பதற்கு ஏற்ப நீங்கிவிடுகிறது. ஆகவே, திருப்பல்லாண்டு (11) - திருமாலே நானு முனக்குப் பழவடியேன்

- என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வருவதான அடிமை-எஜமானன் என்ற ரீதியில் உள்ள பகவத் ஸம்பந்தம் மட்டும், திருப்பாவை(28) - உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனாலும் நம்மாலும் நீக்க நினைத்தாலும் நீக்க இயலாத ஒன்றாகும். இதன் மூலம் - உலகத்துடனான ஸம்பந்தம் என்பது நடுவில் வந்து சேர்ந்ததாகவும், கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்டதாலும் ஒரு காலகட்டத்தில் அழிந்து விடுவதாகும்; ஆனால் நாராயணனுடனான ஸம்பந்தம் என்பது எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதாலும், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி உண்டானதாலும் எப்போதும் அழியாமல் இருக்கும் - என்று உணர்த்தப்பட்டது. ஆனால் நடுவில் வந்து சேர்ந்த உலகத்துடனான ஸம்பந்தம் என்பதை “அநாதி = எல்லையற்ற காலம்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதன் காரணம் - எப்போது வந்து சேர்ந்தது என்று அறியாத காரணத்தால், “எல்லையற்ற காலம்” என்று ப்ரமாணங்கள் கூறுவதால் ஆகும். மேலும் ஏதோ ஒரு நாளில் அது ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை காரணமாகக் கழிந்து விடுவதால், நடுவில் வந்து சேர்ந்தது என்பது உறுதியாகிறது.

13. இந்த உதரத்தரிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம்.

அவதாரிகை - இவ்வயந ஸம்பந்தமே கீழ்ச் சொன்ன சாஸ்த்ர ப்ரதாநத்துக்கு ஹேது வென்கிறது மேல் - (இந்தவித்யாதி).

விளக்கம் - இத்தகைய நாராயணன் ஸம்பந்தம் என்பதே முதல் சூர்ணையில் உரைத்தது போன்று, ஸர்வேச்வரன் நாம் கரையேற நமக்கு சாஸ்த்ரங்களை அளித்தற்கான காரணம் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல்துடக்கு, “த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:” என்கிறபடியே ஸத்வ ரஜஸ் தமோ ரூப குணத்ரய வச்யரான சேதநரை விஷயமாகவுடைய வேதங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கு ஹேதுவென்றபடி. தம: ப்ரசுரராயும், ரஜய: ப்ரசுரராயும், ஸத்வ ப்ரசுரராயுமிருக்கும் வேதநருடைய ருச்யநுகுணமான புருஷார்த்த - தத்ஸாதநங்களையிறே பூர்வபாகத்தில் பரக்கச்சொல்லுகிறது. ஆகையால் (த்ரைகுண்ய விஷயமானவை) என்கிறது. இத்தால் (நீர்மையினால் அருள் செய்தான்) என்று கீழ்ச் சொன்ன சாஸ்த்ர ப்ரதாநத்துக்கு ப்ரதாந ஹேது ஸம்பந்த மென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - உதரத் தரிப்பு என்றால் வயிற்றில் தாங்கி இருத்தல் என்பதான சரீர ஸம்பந்தம். “நாரங்கள் என்று கூறப்படும் அனைத்து சேதனர்களுக்கான இருப்பிடம்” என்ற பொருள்படும் நாராயணன் என்ற காரணத்தால் ஏற்பட்டதான உடல்-உயிர் ஸம்பந்தம் போன்ற தொடர்பு என்பதே, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (3-45) - த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா: - வேதங்கள் மூன்று குணங்கள் கொண்ட - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸத்வம்-ரஜோ-தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களால் வசப்பட்டு நிற்கும் மனிதர்களை இலக்காக உள்ள வேதங்களை அவன் வெளிப்படுத்தக் காரணமாக உள்ளது என்று கருத்து. தாமஸ குணம் நிறைந்தவர்களாகவும், ரஜோ குணம் நிறைந்தவர்களாகவும், ஸத்வ குணம் நிறைந்தவர்களாகவும் காணப்படும் சேதனர்களுக்கு, அவரவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள பேறுகள், அந்தப் பேறுகளை அடைய வைக்கும் உபாயங்கள் ஆகியவற்றை வேதங்களுடைய முற்பாகம் விரிவாக உரைக்கிறது. அதனால்தான் வேதங்களை - த்ரைகுண்ய விஷயமானவை - மூன்று குணங்கள் கொண்ட மனிதர்களை இலக்காக உடையது - என்றார். இதன் மூலம், சூர்ணை (1) - நீர்மையினால் அருள் செய்தான் - என்று கூறப்பட்டபடி, சாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்தியதற்கான முதல் காரணம் இவனுக்கு நம்முடன் உள்ள ஸம்பந்தமே என்றாகிறது.

14. வத்ஸலையான மாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மண் தின்னவிட்டு ப்ரத்யௌஷத மிடுமாபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமானவிவனும் ருசிக்கீடாகப் பந்தமும் பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே.

அவதாரிகை - இப்படி ஸம்பந்தமடியாகச் செய்தானாகில் மோசுஷ ஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையே காட்டாதே ஐஹிகபாரஸௌகிக போக ஸாதநவிதாயகதயா பந்த ஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டுவானென்னென்னச் சொல்லுகிறது (வத்ஸலை யித்யாதி).

விளக்கம் - இவ்விதம் தன்னுடன் நமக்கு உள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாகவே அனைத்து சாஸ்த்ரங்களை அவன் வெளியிட்டான் என்றால், மோசுஷத்திற்குக் காரணமாக உள்ள சாஸ்த்ரங்களை மட்டுமே அல்லவா வெளிப்படுத்தியிருக்கவேண்டும்? இந்த உலக இன்பம், ஸ்வர்க்கம் போன்ற இன்பம் ஆகியவற்றையும், அவற்றைப் பெறும்

உபாயங்களையும் கூறும் காரணத்தால் பந்தப்படுத்தவல்ல சாஸ்த்ரங்களை அவன் ஏன் வெளிப்படுத்தவேண்டும் என்பதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, வாத்ஸல்யயுக்தையான பெற்ற தாயானவள் மண்ணை யாசைப்பட்ட பிள்ளை பேகணியாமல் முந்துற மண்ணைத் தின்னவிட்டுப் பிள்ளை அதுக்கு மாற்று மருந்திடுமாபோலே, “எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்” என்றும், “தாயிருக்கும் வண்ணமே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாக்களளவிலும் மாத்ருவத் வத்ஸலனான விவனும் சேதநருடைய ருசிக்கீடாக பந்தகங்களையும் தர்சிப்பித்து, பிள்ளை பந்த நிவர்த்தக பேஷஜமானவற்றையும் தர்சிப்பிக்குமிறே யென்கை. இத்தால் இப்படிச் செய்தது ஸம்பந்த ப்ரயுக்த வாத்ஸல்ய கார்யமாகையாலே ஸம்பந்தக் கொத்தை வாரதென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - தனது குழந்தையிடம் மிகுந்த வாத்ஸல்யம் கொண்டிருக்கும் ஒரு தாய், தனது குழந்தை மண்ணைத் தின்னவேண்டும் என்று விரும்பும்போது, அதனுடைய மனம் வருத்தம் அடையவிடாமல் மண்ணைத் தின்னவிட்டு, அதன் பின்னர் அதற்கான மருந்தை அளிப்பாள். அதே போன்று திருவாய்மொழி(1-5-3) - எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (11-6-6) - தாயிருக்கும் வண்ணமே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து ஆத்மாக்களிடத்திலும் அவற்றின் தாய் போன்று வாத்ஸல்யம் நிறைந்த ஸர்வேச்வரன், சேதநர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப பந்தங்களை உண்டாக்கி, தொடர்ந்து அந்தப் பந்தங்களை நீக்கவல்ல வழிகளையும் காண்பித்துத் தருகிறான். இவ்விதம் இவன் செய்வது ஸம்பந்தம் காரணமாக ஏற்படும் வாத்ஸல்யத்தால் ஆகும் என்பதால், ஸம்பந்தம் காரணமாக எந்தவிதமான தோஷமும் வராது என்று கருத்து.

15. அதுதானும் ஆஸ்திக்ய விவேக அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தி பாரதந்தர்யங்களை யுண்டாக்கின வழி.

அவதாரிகை - இப்படி வாத்ஸல்யத்தாலே செய்தானாகிலும் குணத்ரய வச்யரான சேதநருக்கு ருச்யநுகுணமான பலஸாதநங்களை விதிக்கிற பந்தக சாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப்பித்தால் அவர்கள் ஸம்ஸரித்தே போகைக்குடலாகாதோ வென்ன அதுவும் க்ரமேண அவர்க ளீடேறுகைக்கு இட்டவழி யென்கிறார் மேல் - (அதுதானு மித்யாதி).

விளக்கம் - இவ்விதம் அவர்களிடம் கொண்ட அன்பு காரணமாகச் செய்கிறான் என்றாலும், மூன்று குணங்களுக்கு வசப்பட்டு நிற்கும் மனிதர்களுக்கு, அவரவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப பலன்களை அளிக்கவல்லதான, பிறவியில் கட்டுண்டு கிடக்க வழி செய்யும் சாஸ்த்ரங்களை அளிப்பதால், அந்த மனிதர்கள் அந்த சாஸ்த்ரங்கள் காரணமாகவே பிறவியில் உழன்றபடி உள்ளதற்குக் காரணமாகிவிடும் அல்லவோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு - அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களை ஏற்படுத்தியது, அவர்களைப் படிப்படியாகக் கரை ஏற்றுவதற்கான வழியே ஆகும் - என்று விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மோசக சாஸ்த்ர மாத்ரத்தை தர்சிப்பியாதே ச்யேநவிதி முதலான பந்தக சாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப்பித்ததுதானும் தம:ப்ரகரராய் அர்த்தார் ஜந்ததுக்காகப் பரஹிம்ஸாசீலராய்த் திரிகிற நாஸ்திகரைக் குறித்த மோஷத்தை விதித்தால், அவர்களுக்கு அது ருசியாமையாலே அந்த பரஹிம்ஸா ரூபமான அபிசார கர்மத்தை, “ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத” என்று விதித்து தத்பலஸித்தியாலே அவனுக்கு “சாஸ்த்ரமுண்டு” என்கிற ஆஸ்திக்யத்தை யுண்டாக்கி, ஆஸ்திகனான பின்பு “ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத” இத்யாதிகளாலே ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்த தத்ஸாதநங்களை விதித்து அவ்வழியாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகத்தை யுண்டாக்கியும் இப்படியாலே அந்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கி, அநந்தரம் பரமாத்ம போக வைலக்ஷண்யத்தையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதந பக்தியையும் காட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கியும், அநந்தரம் உபாயாந்தர துஷ்கரத் வாதிகளாலே தளருமளவில் ஸ்வயத்ந நிர்வ்ருத்தி ரூப ப்ரபத்தியிலே மூட்டி ஸ்வரூப யாதாத்மய வேஷமான பாரதந்தர்யத்தை யுண்டாக்கியும் இப்படி க்ரமத்திலே ஈடேறுகைக்கு இட்ட வழியிறே என்றபடி. “இவை கிட்டமும் வெட்டுவேளானும் போலே” என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, ஸம்ஸார மோக்ஷ காரண பரம்பரைகளிலே சரமாவதிகளான அசிதயந ஸம்பந்தங்கள் ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவைகளும், அதில் அசித்ஸம்பந்தம் அநித்யம் அயநஸம்பந்தமே நித்யமென்றும், அந்த அயநஸம்பந்தம் கீழ்ச் சொன்ன சாஸ்த்ர ப்ரதாநத்துக்கு ஹேதுவென்றும், அதில் மோசக சாஸ்த்ரமாத்ரமன்றிக்கே பந்தக சாஸ்த்ரத்தையும் தர்சிப்பித்தது, வத்ஸலனாகையாலே சேதந ருச்யநுகுணமாக வென்றும், அதுதானும் க்ரமத்திலே அவர்கள் உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு இட்டவழியென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - அதாவது பந்தங்களிலிருந்து வெளியேற்றவல்ல சாஸ்த்ரங்களைத் தொடக்கத்தில் காண்பித்துக் கொடுக்கவல்ல, ச்யேந யாகம் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்திக் கொடுப்பது ஏன் என்றால் - தாமஸ குணத்தில் எப்போதும் ஈடுபட்டவராக, பொருள் ஈட்டும் பொருட்டு மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தியபடி திரிகின்ற நாஸ்திகர்களுக்கு மோக்ஷ சாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்தினால் அவர்களுக்கு அதில் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் உண்டாகாது. ஆகவே, மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துவதான அபிசாரகர்மத்தை, ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரம் - ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத - விரோதிகளை அழிக்க எண்ணுபவன் சியேநம் என்ற பெயர் கொண்ட யாகத்தை நடத்தித் தனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வானாக - என்று விதித்து, அந்த யாகத்தின் பலனை அவன் அனுபவிப்பதன் மூலமாக அவனுடைய மனதில் “சாஸ்த்ரங்கள் உண்டு” என்ற நம்பிக்கையை ஸர்வேச்வரன் ஏற்படுத்துகிறான். இப்படியாக அவனை ஆஸ்திகனாக்கிய பின்னர், ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத - ஸ்வர்க்கம் விருப்புபவன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்னும் யாகத்தை இயற்றுவானாக - போன்ற விதிகள் மூலமாக ஸ்வர்க்கம் போன்ற பேறுகளை அடைவதற்கு உறுப்பான சாதனங்களை விதிக்கிறான். அதன் மூலம் அவனுக்கு ஆத்மாவும் சரீரமும் வெவ்வேறு என்ற விவேகத்தை ஏற்படுத்தி, இந்த விவேகம் பிறந்த பின்னர் ஆத்மா மூலம் கிட்டவல்ல இன்பத்தை உணர்த்துகிறான். அதன் பின்னர் ஸ்வர்க்கம் போன்ற மற்ற இன்பங்களிலிருந்து அவனை விடுவித்து, தொடர்ந்து ஸர்வேச்வரனுடன் கூடியிருத்தல் என்ற இன்பத்தின் மேன்மையை உணர்த்தி, அதனை அடைய வைக்கவல்ல உபாயமான பக்தியைக் காண்பிக்கிறான். அதன் மூலம் “தான் தனக்கே அடிமை” என்பதான அவனுடைய எண்ணத்தை மாற்றி, தொடர்ந்து நிலைநிற்பதற்கு மிகவும் கடினமான உபாயமாக உள்ள பக்தி போன்றவற்றில் ஈடுபட்டு அவன் தளர்ந்து போகும்போது, அவனுடைய முயற்சி இல்லாமல் கிட்டவல்லதான ப்ரபத்தி என்பதில் அவனைத் திருப்புகிறன். அதனைத் தொடர்ந்து ஆத்மாவின் இயல்பான “ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே ஆத்மா வசப்பட்டது” என்பதான நிலையை அவனுக்கு உணர்த்துகிறான். இப்படியாகப் படிப்படியாக அவனைக் கரையேற்ற ஸர்வேச்வரன் செய்யும் செயல்பாடு இதுவாகும். ஆக சூர்ணை (11) - இவை கிட்டமும் வெட்டுவேளானும் போலே - என்று தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய - ஸம்ஸாரம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளதான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் மற்றும் நாராயண ஸம்பந்தம் ஆகியவை ஆத்மாவுக்குச் செய்யும் செயல்கள் இவை என்றும்;

அவற்றில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நித்யம் அல்லாதது, நாராயண ஸம்பந்தமே நித்யமானது என்றும்; கீழே உரைத்தது போன்று ஸர்வேச்வரன் சாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்த முதன்மையான காரணம் நாராயண ஸம்பந்தமே ஆகும் என்றும்; அந்த சாஸ்த்ரங்களில் மோக்ஷ சாஸ்த்ரங்கள் மட்டும் அல்லாமல் பந்தம் ஏற்படுத்தவல்ல சாஸ்த்ரங்களையும் வெளிப்படுத்தியதன் காரணம், தாய் போன்றவன் என்பதால் அவரவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு வெளிப்படுத்தினான் என்றும்; இவ்விதம் அவன் செய்ததும் அவர்களைப் படிப்படியாகக் கரை ஏற்ற அவன் செய்த வழியாகும் என்றும் கூறப்பட்டது.

16. சதுர்விதமான தேஹவர்ணாச்ரமாதிகார பல மோக்ஷ ஸாதந கதி யுக தர்ம வ்யூஹ ரூப க்ரியாதிகளை அறிவிக்கிற பாட்டுப் பரப்புக்குப் பெரிய தீவினில் ஒன்பதாம் கூறும் மானிடப் பிறவியும் ஆக்கைநிலையும் ஈரிரண்டி லொன்றும் இளமையுமிசைவு முண்டாய் புகுவரேலு மென்கிறதுக்குள்ளே விக்நமற நின்றவாநில்லாப் ப்ரமாதியைக் கொண்டு அறக்கற்கை அரிதென்றிறே வேதஸாரோபநிஷத் ஸாரதராநுவாக ஸாரதம காயத்ரியில் முதலோதுகிற பொருள் முடிவான சுருக்கைத் தெய்வவண்டாய் அன்னமாய் அமுதம் கொண்டவன் சாகைகளிலும் ஓதம்போல் கிளர் நால்வேதக் கடலிலும் தேனும் பாலு மமுதுமாக வெடுத்துப் பெரு விசும்பருளும் பேரருளாலே சிங்காமை விரித்தது.

அவதாரிகை - இனிமேல் சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷங்களை ஸங்க்ரஹேண ப்ரதிபாதித்துக் கொண்டு, ஏவம் பூத சாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷதயா துஷ்கரமென்று தானே திருவுள்ளம் பற்றி ஈத்ருசானேகயோக்யதா நிரபேக்ஷத்வேந ஸுகரமாய், சாஸ்த்ரதாபர்யமுமான திருமந்த்ரத்தை ஈச்வரன் வெளியிட்டருளின படியை அருளிச்செய்கிறார் “சதுர்விதேத்யாதி” சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - அடுத்து, சாஸ்த்ரங்களில் உரைக்கப்பட்டவற்றின் ஆழ்பொருளை சுருக்கமாக அருளிச்செய்து, அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களை அவற்றின் ஆழ்பொருளுடன் அறிவதற்குப் பலவிதமான தகுதிகள் தேவை என்பதால், அந்தச் சாஸ்த்ரங்கள் கற்பதற்கு மிகவும் கடினமாவை என்று தனது திருவுள்ளத்தில் எண்ணினார். ஆகவே இப்படிப்பட்ட தகுதிகள் ஏதும் அவசியம் இல்லாத காரணத்தால், கற்பதற்கு எளியதாகவும், சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்பொருள்களை உள்ளடக்கியதாகவும் உள்ள திருமந்திரத்தை ஸர்வேச்வரன் வெளியிட்ட விதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சதுர்விதமான வென்கிறது மேற்சொல்லுகிறவை யெல்லாவற்றிலு மநுவர்த்திக்கிறது; அதாவது - தேவ மநுஷ்ய திர்யக் ஸ்த்தாவராகாரேண நாலு வகைப்பட்ட தேஹம், ப்ராஹ்மண சஷத்ரிய வைச்ய சூத்ர ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வர்ணம், ப்ரஹ்மசர்ய கார்ஹஸ்த்தய வாநப்ரஸ்த்த ஸந்ந்யாஸாத்மகதயா நாலு வகைப்பட்ட ஆச்ரமம், “அர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ” என்கிற நாலு வகைப்பட்ட அதிகாரம், தர்மார்த்த காம மோசஷங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட பலம், ஸாலோக்ய ஸாமீப்ய ஸாரூப்ய ஸாயுஜ்யங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட மோசஷம், கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட ஸாதநம், பஞ்சாக்நி வித்யோக்த ப்ரகாரேண வரும் கர்ப்பகதி யாம்யகதி தூமாதிகதி அர்ச்சிராதிகதி யென்கிற நாலு வகைப்பட்ட கதி, க்ருத த்ரேதா த்வாபர கலிகள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட யுகம், “த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம் த்வாபரேர்ச்சயந், யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்தய கேசவம்” என்று சொன்ன த்யாந யஜந அர்ச்சந ஸங்கீர்த்தநங்க ளாகிற நாலு வகைப்பட்ட யுகதர்மம், வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்தர்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹம், க்ருதாதி யுகங்களில் “பாலின் நீர்மை” இத்யாதிப்படியே சொல்லுகிற ஸித பீத ச்யாம நீலதயா நாலு வகைப்பட்ட ரூபம், ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார மோக்ஷ ப்ரதத்வங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட க்ரியை.

விளக்கம் - “சதுர்விதம் = நான்குவிதம்” என்ற பதத்தை அடுத்துள்ள “தேஹம்” என்று தொடங்கி, “க்ரியை” முடிய உள்ள அனைத்துடனும் சேர்க்கவேண்டும். அதாவது:

- சதுர் தேஹம் - தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள்
- சதுர் வர்ணம் - அந்தணன், சஷத்ரியன், வைச்யன், சூத்ரன்
- சதுர் ஆச்ரமம் - ப்ரம்மசர்யம், க்ருஹஸ்தன், வாநப்ரஸ்தம், ஸந்ந்யாஸம்
- சதுர் அதிகாரி - கீதை (7-16) - அர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ - இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் அடைய விரும்புவன், புதிய செல்வம் விரும்புவன், ஆத்ம இன்பத்தை விரும்புவன், என்னை அடைய விரும்புவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்கள்
- சதுர் பலன் - அறம், பொருள், வீடு, இன்பம்

- சதுர் மோசஷம் - ஸர்வேச்வரனுடன் ஒன்றாகப் பரமபதத்தில் இருத்தல் (ஸாமீப்யம்), அவன் போன்ற ரூபம் பெறுதல் (ஸாரூபம்), அவனுடைய அனுபவம் பெறுதல் (ஸாயுஜ்யம்)
- சதுர்வித உபாயம் அல்லது சாதனம் - கர்மம், ஞானம், பக்தி, ப்ரபத்தி
- சதுர் கதி - பஞ்சாக்நி வித்யையில் கூறப்பட்ட விதத்தில் உண்டாகும் கருவில் புகுதல் (கர்ப்பகதி), யமலோகம் புகுதல் (யாம்யகதி), ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றை அடைதல் (தூமாதிகதி), மோசஷம் புகுதல் (அர்ச்சிராதிகதி)
- சதுர் யுகம் - க்ருத, த்ரேதா, துவாபர, கலி யுகங்கள்
- சதுர் தர்மம் - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-2-16) - த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம் த்வாபரேர்ச்சயந், யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேசவம் - க்ருதயுகத்தில் த்யானத்தாலும், த்ரேதா யுகத்தில் யாகத்தாலும், துவாபர யுகத்தில் அர்ச்சனையாலும் எது அடையப்படுகிறதோ, அது கலியுகத்தில் கேசவனுடைய திருநாமத்தை உச்சரிப்பதால் அடையப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான த்யானம், யாகம், அர்ச்சனை, திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் என்னும் நான்கு தர்மங்கள்
- சதுர் வ்யூஹம் - வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன்
- சதுர் ரூபம் - திருச்சந்தவிருத்தம்(44) - பாலின் நீர்மை - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் க்ருதயுகம் போன்ற நான்கு யுகங்களில் கைக்கொள்ளும் வெண்மை, பசுமை, ச்யாமம், நீலம் என்பதான நிறங்கள்
- சதுர் க்ரியை - படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மோசஷம் அளித்தல்.

வ்யாக்யானம் - ஆதிசப்தத்தாலே மற்றும் சதுர்விதமான ப்ரமேய விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. வாஸுதேவா துத்பந்நரான கேசவ நாராயண மாதவர்கள், ஸங்கர்ஷணாதுத்பந்நரான கோவிந்த விஷ்ணு மதுஸூதநர்கள், ப்ரத்யும்நாதுத்பந்நரான த்ரிவிக்ரம வாமன ஸ்ரீதரர்கள், அநிருத்தாதுத்பந்நரான ஹ்ருஷீகேச பத்மநாப தாமோதரர்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹாந்தரம், முதலானவை பலவுமுண்டிநே. ஆக இப்படி சதுர்விதமான அர்த்த விசேஷங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கிற “பாட்டும் முறையும்” என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர விஸ்தரத்துக்கு.

விளக்கம் - சூர்ணையில் உள்ள “க்ரியாதி” என்பதில் காணப்படும் “ஆதி” சப்தம் மூலம் நான்கு நான்காகப் பிரித்த விதம் கூறுகிறார். அதாவது வாஸுதேவனிலிருந்து வெளிப்பட்ட கேசவன், நாராயணன், மாதவன்; ஸங்கர்ஷணனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட கோவிந்தன், விஷ்ணு, மதுசூதனன்; ப்ரத்யும்நனிலிருந்து வெளிப்பட்ட த்ரிவிக்ரமன், வாமநன், ஸ்ரீதரன்; அநிருத்தனிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஹ்ருஷீகேசன், பத்மநாபன், தாமோதரன் - என்றுள்ள நான்கு வ்யூஹத்தில் உள்ள வேறுபாடுகளும்; ஆமோதம், ப்ரமோதம், ஸம்மோதம், வைகுண்டம் என்பதான ரூபத்தில் உள்ள நான்கு வ்யூஹ மூர்த்திகளின் இருப்பிடங்கள் கூறப்பட்டன. இப்படியாக நான்கு விதமான பொருள்களை உணர்த்துவதான நான்முகன் திருவந்தாதி (76) – பாட்டும் முறையும் - என்னும் பாசுரத்தில் கூறப்படுவதான சாஸ்த்ரங்களைக் கற்பதற்கு

வ்யாக்யானம் - (பெரிய தீவினி லித்யாதி) “நாவலம் பெரிய தீவு” என்கிற போகமோக்ஷ ஸாதநாநுஷ்டாந பூமியாகையாலே த்வீபாந்தரங்களில் உத்க்ருஷ்டமான ஜம்பூ த்வீபத்தில் நவகண்டத்திலும் வைத்துக்கொண்டு வர்ஷாந்தரங்களைப் போலே பெளமமான ஸ்வர்க்க மென்னலாம்படி போக பூமியாயிராதே ஸ்வர்க்க மோக்ஷ ரூபமான பலங்களுக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகைக் கீடான ஸ்தலமாய், “காயந்தி தேவா: கில கீதகாநி தந்யாஸ்து யே பாரதபூமிபாகே, ஸ்வர்க்காபவர்க்காஸ்பதமார்க்க பூதே பவந்தி பூய: புருஷாஸ் ஸுரத்வாத்” என்று தேவர்களும் ச்லாகிக்கும்படியான நவமகண்டமான பாரத வர்ஷமும், “துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:” என்றும், “அத்ர ஜந்மஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரைரபி ஸத்தம, கதாசித் லபதே ஜந்து: மாநுஷ்யம் புண்ய ஸஞ்சயாத்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, “மானிடப் பிறவியந்தோ” என்று துர்லபமாகச் சொன்ன மநுஷ்ய ஜந்மமும், “மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர:” என்கிறபடியே, “மின்னின் னிலையில் மன்னுயி ராக்கைகள்” என்று அஸ்திரமாகச் சொன்ன சரீரத்தினுடைய ஸ்ததையமும், சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநயோக்ய வர்ணங்களில் ப்ரதம கண்யமாய், “குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்று” என்கிற ப்ராஹ்மண ஜந்மமும், “தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மாயதேத ச்ரேயஸே ஸதா” என்கிறபடியே புத்தி கொழுந்துவிட்டு அப்யஸிக்கைக் குறுப்பான “கிளரொளியிளமை” என்கிற பால்யமும், “யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தோழிந்தோம்” என்கிறபடியே எல்லாத்துக்கும் இசைவு வேண்டுகையாலே இதில் மூளுகைக் குறுப்பான இச்சையுமுண்டாய், “வேதநூற் பிராயம் நூறு மனிசர் தாம் புகுவரேலும்” என்று – “சதாயுர்

வை புருஷ:" என்று வேதசாஸ்த்ரோக்தமான ஆயுஸ்ஸு நூறும் மநுஷ்யர்கள் தாங்கள் புகுந்தார்களாகிலுமென்கிற.

விளக்கம் - (பெரிய தீவினி லித்யாதி) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-1) - நாவலம் பெரிய தீவு - என்னும் பாசுரத்தில் கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்த உலக இன்பம் மற்றும் மோக்ஷம் என்பவற்றை அடையவைக்கும் கர்மங்களை இயற்ற ஏற்றதான பூமியாக உள்ளதால், மற்ற ஆறு த்வீபங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததான ஜம்புத்வீபம் (ஏழு த்வீபங்கள் - ஜம்பூ, ப்ளக்ஷ, புஷ்கர, குஸ, க்ரௌஞ்ச, சக, ஸால்மல) என்னும் நாவலம் தீவில்; ஸ்வர்க்க லோகம் என்பதான வெறும் இன்பம் அளிக்கவல்ல இடமாக மட்டும் இல்லாமல், ஸ்வர்க்கம் - மோக்ஷம் என்பதான பலன்களுக்கு ஏற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள வல்ல இடமாகவும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-3-24) - காயந்தி தேவா: கில கீதகாநி தந்யாஸ்து யே பாரதபூமிபாகே, ஸ்வர்க்காபவர்க்காஸ்பதமார்க்க பூதே பவந்தி பூய: புருஷாஸ் ஸுரத்வாத் - ஸ்வர்கம், மோக்ஷம் என்பதான பேறுகளை அடைவதற்கு ஏற்றதாக உள்ள பரதகண்டத்தில், தெய்வத் தன்மையை அடைந்து அது முடிந்தவுடன் மீண்டும் மனிதர்களாக யார் பிறக்கிறாரோ அவர் சிறந்தவர் என்று தேவர்கள் பாடுகிறார்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தேவர்களும் போற்றும்படி உள்ளதான ஒன்பது கண்டங்களில் உள்ள ஒன்பதாவது கண்டமான பாரதகண்டத்தில் (ஒன்பது கண்டங்கள் - இளாவுருதம், பத்ராச்வம், ஹரிவர்ஷம், கேதுமாலம், ரம்யகம், ஹிரண்மயம், உத்தரகுரு, கிம்புருஷம் மற்றும் பாரதம்); ஸ்ரீமத் பாகவதம் (11-2-21) - துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ: - பல சரீரங்கள் எடுக்கின்ற ஆத்மாவுக்கு, ஒரு நொடியில் அழியக்கூடிய மனித சரீரம் கிட்டுவது அரிது - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-3-24) - அத்ர ஜந்மஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரைரபி ஸத்தம, கதாசித் லபதே ஜந்து: மாநுஷ்யம் புண்ய ஸஞ்சயாத் - ஆத்மாவானது புண்ணியத்தில் மிகுதி காரணமாகவே ஆயிரம் ஆயிரம் பிறவிகளுக்குப் பின்னர் மனிதப் பிறவியைப் பெறுகிறது - என்றும், திருக்குறுந்தாண்டகம் (90) - மானிடப் பிறவியந்தோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அரிதான மனிதப் பிறவி கிட்டினாலும்; (ஆக்கை நிலையும்) - ஸ்ரீமத் பாகவதம் (11-2-21) - மாநுஷோ தேஹோ

தேஹிநாம் சஷணபங்குர: - நொடிப்பொழுதில் அழியக்கூடிய மனிதப்பிறவி - என்றும், திருவாய்மொழி (1-2-2) - மின்னின் நிலையில் மன்னுயிர் ஆக்கைகள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நிலையற்றதாகக் கூறப்பட்ட அந்தச் சரீரம் நிலைநின்றாலும். (ஈர் இரண்டில் ஒன்றும்) - சாஸ்த்ர ஞானத்தைப் பெறுவதற்குத் தகுதியான வர்ணங்களில் முதன்மையானதும், திருச்சந்தவிருத்தம் (90) - குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்று - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதும் ஆகிய அந்தணனாகிய பிறந்தாலும். (இளமையும்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-17-75) - தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா - ஆகவே ஞானம் நிறைந்த ஒருவன் எப்போதும் தனது இளம் வயதிலேயே புகழ்வதற்கு ஏற்றதான செயல்கள் செய்ய முயலவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஞானம் கொழுந்து விட்டுக் கற்பதற்கு ஏற்றதான திருவாய்மொழி (2-10-1) - கிளரொளி இளமை - என்று கூறுவது போன்றுள்ள இளமைப்பருவத்துடன் இருந்தாலும். (இசைவும் உண்டாய்) - பெரியதிருவந்தாதி (26) - யானுமென்னெஞ்ச மிசைந்தோழிந்தோம் - ஒன்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எந்தச் செயலில் ஈடுபடுவதற்கும் ஆழ்ந்த மனவிருப்பம் அவசியம் என்பதால், அந்தச் செயலில் ஈடுபடுவதற்கான ஆசையும் உண்டானாலும். (புகுவரேலும்) - திருமாலை (3) - வேதநூற் பிராயம் நூறு மனிசர் தாம் புகுவரேலும் - என்றும், சதாயுர் வை புகுஷ: - மனிதன் நூறு வயது உடையவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நூறு வயது ஆயுள் பெற்றனர் என்றாலும்.

வ்யாக்யானம் - இவ்வாயுஸ்ஸுக்குள்ளே, “அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹவச்ச விக்நா:” என்றும், “ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி பவந்தி மஹதாமபி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணவொண்ணாதபடி வரும் விக்நங்களமற்று, “நின்றவா நில்லா நெஞ்சு” என்றும், “சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒரு விஷயத்தில் அரை சஷணமும் நில்லாதே இவனையடர்த்துத் தன் வழியே யிழுக்கும் மநஸ்ஸைக் கொண்டு, “கலையறக் கற்ற மாந்தர்” என்கிறபடியே ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களைத் தாத்தர்யம் கைப்படும்படி அதிகரிக்கை. “ஆமாறறிவுடையாராவதரிதன்றே” என்று தாத்தர்யத்திலே யுற்று நிற்கை, யுக்தமாம்படி அறிவுடையராகை அரிதன்றோ வென்கிறபடியே அரிதென்று திருவுள்ளம் பற்றியிறே.

விளக்கம் - (என்கிறதுக்குள்ளே) - இப்படியாகப் பெற்ற இந்த ஆயுளுக்கும், அதாவது மரணம் அடைவதற்குள். (விக்னமற) - உத்தரகீதை (7-10) - அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹவச்ச விக்நா: - எல்லையற்ற பல சாஸ்த்ரங்கள் கற்பதற்கு உள்ளன, அறிவதற்கு உள்ள காலம் மிகவும் குறைந்தது, அதில் ஏற்படும் தடைகள் ஏராளம் - என்றும், ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி பவந்தி மஹதாமபி - மஹான்கள் செய்யும் செயல்களுக்குக்கூட தடைகள் ஏற்படுகின்றன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப சாஸ்த்ரங்களைக் கற்க இயலாதபடி உண்டாகும் தடைகள் ஏதும் இல்லாமல். (நின்றவா நில்லா பிரமாதியைக்கொண்டு)- பெரிய திருமொழி (1-1-4) - நின்றவா நில்லா நெஞ்சு - என்றும், ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (6-34) - சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம் - அலைந்து திரியும் தன்மை கொண்டதான மனம் அந்தத் தன்மை காரணமாக எப்படிப்பட்ட வலிமை கொண்டவரையும் கலங்கும்படிச் செய்யும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எந்த ஒரு விஷயத்திலும் அரைநொடிப்பொழுது கூட நிலையாக நிற்காமல் மனிதனை இழுத்துக்கொண்டு தனது வழியில் செல்லும் மனதின் மூலமாக. (அறக்கற்கை) - திருமாலை(7) - கலையறக் கற்ற மாந்தர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி உள்ளிட்ட சாஸ்த்ரங்களை அவற்றின் ஆழ்பொருளுடன் சேர்த்துக் கற்பது என்பது. (அரிதென்றிறே) - பெரியதிருவந்தாதி (37) - ஆமாறறிவுடையாராவதரிதன்றே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆழ்ந்த பொருளில் பொருந்தி நிற்பது அரிது என்று திருவுள்ளத்தில் எண்ணியதால்தான் சூர்ணையின் இறுதியில் “பேரருளாலே சிங்காமை விரித்து” - தனது க்ருபை காரணமாக விரிவாக உரைத்தான் - என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (வேதஸாரோபநிஷதித்யாதி) “அஸாரமல்ப லாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாம்ருதம்” என்று ஸாரதமமான சாஸ்த்ரத்தை பஜிப்பானென்கையாலே வக்ஷ்யமாணத்தின் ஸாரதமத்வத்தை தர்சிப்பிக்கிறார்; (வேதஸாரோபநிஷத்) என்றது பூர்வபாகத்தில் ஸாரமான வேதாந்த மென்றபடி. அயதார்த்த ப்ரதிபாதகமாகையாலே அஸாரமான பாஹ்ய சாஸ்த்ரங்கள் போலன்றிக்கே யதா பூதவாதியா யிருந்ததேயாகிலும், ச்யேநவிதி முதலாக ஜ்யோதிஷ்டோமாதிக ளீறாக ஐஹிக பாரலௌகிக புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வபாகம், ச்ஷுத்ர புருஷார்த்த தத் ஸாதந ப்ரதிபாதக மாகையாலும்

சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் ப்ரக்ருத்யாத்ம் விவேகம் இவற்றைப் பிறப்பிக்கும் மாத்ரமாகையாலும் அல்ப ஸாரமாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே அநந்த ஸ்திர பல ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதநத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே உபநிஷத் பாகம் ஸாரமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (வேதஸாரோபநிஷதித்யாதி) - வைகுண்ட தீக்ஷிதீயம் - அஸாரமல்ப லாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாம்ருதம் - சாரம் ஏதும் இல்லாதபடி வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ளவற்றையும், அற்பமான பலன் அளிக்கவல்லதான வேதத்தின் முற்பாகத்தையும் (அல்லது கர்மகாண்டம்), வேதங்களின் சாரமாக உள்ள உபநிஷத்துக்களையும், உபநிஷத்துக்களின் சாரமாக உள்ள நாராயண அநுவாகத்தையும் கைவிட வேண்டும்; கடலில் மூழ்கி அமிர்தம் எடுப்பது போன்று நாராயண அநுவாகத்தின் சாரமாகிய விஷ்ணுகாயத்ரியை எடுத்தல் வேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சாரத்தில் மிகவும் நுண்ணிய பகுதியை எடுத்துப் புஜித்தல் வேண்டும் என்பதை அனுசரித்து, தான் இனி அருளிச்செய்ய உள்ள திருஅஷ்டாஷ்டரத்தின் சீர்மையை உரைக்கிறார். (வேதஸாரோபநிஷத்) - வேதத்தின் பூர்வபாகமாகிய வேதாந்தம். அவை உண்மை அல்லாதவற்றையும் உணர்த்துகின்றன. ஆக சாரம் ஏதும் இல்லாத மற்ற சாஸ்த்ரங்கள் போன்று அல்லாமல், உள்ளதை உள்ளபடிக் கூறுவதாக உள்ளபோதிலும், ச்யேநவிதி தொடங்கி ஜ்யோதிஷ்டோமம் முடிய இந்த உலகில் இன்பம் அடைவதற்கான மார்க்கங்கள், ஸ்வர்கம் போவதற்கான மார்க்கங்கள் மற்றும் இவற்றைப் பெறுவதற்கான வழிமுறைகள் குறித்து வேதங்களின் முற்பாகம் உரைக்கின்றன; ஆகவே தாழ்ந்த பலன்களைப் பெற்றுத் தரவல்ல வழிமுறைகளை உரைப்பதாலும், சாஸ்த்ரங்கள் மீது நம்பிக்கை ஏற்படுத்துதல் மற்றும் சரீரமும் ஆத்மாவும் வெவ்வேறு போன்றதான ஞானத்தை ஏற்படுத்துவதாலும், இந்தப் பூர்வபாகம் அல்பசாரம் என்றே கருதப்படும். இவ்விதம் அல்லாமல் எப்போதும் ஸ்திரமாக உள்ள மோக்ஷம், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் போன்றவற்றையும், இவற்றை அடைவதற்கான வழிமுறைகளையும் உணர்த்துவதால் உபநிஷத் பாகங்கள் வேதங்களுடைய சாரமாக உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - அது தன்னிலும் அவ்வுபநிஷத்துக்களிற் சொல்லுகிற பரம்ப்ரஹ்ம பரதத்வ பரஞ்ஜோதி: பரமாத்மாத்ரி ஸாமாந்யவாசி சப்தங்களாலும், விசேஷவாசியான சம்பு சிவாதி சப்தங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான் நாராயணனே யென்று பகவத் பரத்வத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கிற அநந்ய பரமான நாராயணாநுவாகம்

ஸாரதரமா யிருக்கும். அது தன்னிலுங் காட்டில் ஸர்வஸ்மாத்த்வத்துக்கு ப்ரதாந லிங்கமான அவனுடைய ஸர்வாந்தராத்த்வத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய், அவ்யாபகமான ஸகல பகவந் மந்த்ரங்களிலும் ச்ரேஷ்ட்டமாயிருக்கிற வ்யாபக மந்த்ர த்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற விஷ்ணு காயத்ரி ஸாரதமாம யிருக்கும்.

விளக்கம் - (ஸாரதரநுவாக) - அந்த உபநிஷத்துக்களில் கூறப்படும் பரம்ப்ரஹ்ம, பரதத்வம், பரஞ்ஜ்யோதி, பரமாத்மா முதலான பொதுவான சொற்களால் உணர்த்தப்படுபவனும், சிறப்புச் சொற்களாகிய சம்பு, சிவன் போன்றவற்றாலும் உறுதிபட உரைக்கப்படுபவன் நாராயணனே ஆவான் என்று ஸர்வேச்வரனுடைய முதன்மைத் தன்மையை உறுதிபடத் தெளிவாக உரைக்கும் காரணத்தால், அந்த உபநிஷத்துக்களில் நாராயண அனுவாகம் என்பது சாரத்திலும் நுண்ணிய சாரமாக இருப்பதாகும். (ஸாரதம காயத்ரி) - அத்தகைய நாராயண அனுவாகத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்தவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரத் தன்மைக்கு அடையாளமான அனைத்து உயிர்களுக்குள்ளும் நின்று அவற்றைத் தாங்கி இருத்தல் என்பதை உணர்த்துவதும், அவன் எங்கும் பரந்து நிற்பதை நேரடியாக உணர்த்தாமல் இருப்பதான ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த மற்ற அனைத்து மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் அவன் எங்கும் வ்யாபித்து நிற்பதைக் கூறுவதால் உயர்ந்ததாக உள்ளதும் ஆகிய விஷ்ணுகாயத்ரி மிகவும் நுட்பமான சாரமாகும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருந்துள்ள காயத்ரியிலே வ்யாப்யாத்யாஹாராதி ஸாபேக்ஷமான வ்யாபகாந்த்ரங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாகையாலே, “நாராயணாய வித்மஹே” என்று ஆதாரம் தோற்ற ப்ரதமத்திலே ஓதப்படுகிற “ஓத்தின் பொருள் முடிவுமித்தனையே - மாதவன் பேர் சொல்லுவதே யோத்தின் சுருக்கு” என்கிறபடியே வேதாந்த தாத்பர்யமாய், “ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநிச, ஸர்வமஷ்டாசக்ஷராந்தஸ்ஸ்த்தம்” என்கிறபடியே ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தை,

விளக்கம் - (முதல் ஓதுகிற பொருள் முடிவான சுருக்கை) - இப்படியாக உள்ள விஷ்ணுகாயத்ரியில், எங்கும் வ்யாபித்து நிற்பதை உணர்த்தவல்லதான சொற்களில் இடம் பெறுவதான விஷ்ணு, வாஸுதேவன் என்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளதால், புருஷஸூக்தம் - நாராயணய வித்மஹே - நாராயணனை உபாஸிக்கிறோம் -

என்னும்படி அதிகமான விருப்பு வெளிப்படும்படியும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (39) - ஓத்தின் பொருள் முடிவுமித்தனையே - மாதவன் பேர் சொல்லுவதே யோத்தின் சுருக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து வேதாந்தங்களின் ஆழ்பொருளாய் உள்ளதும், பாஞ்சராத்திரம் - ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநிச, ஸர்வமஷ்டாஷ்டராந்தஸ்ஸ்த்தம் - ருக், யஜூர், ஸாம, அதர்வண வேதங்களிலும் மற்ற இதிஹாஸங்களிலும் உள்ள அனைத்தும் அஷ்டாஷ்டர மந்த்ரத்தின் உள்ளே பொதித்துள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து வேதங்களுடைய சுருக்கமாக உள்ளதும் ஆகிய “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்பதான திருமந்த்ரத்தை.

வ்யாக்யானம் - (தெய்வவண்டாயித்யாதி) வேதஸாரமாய், “தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்” என்னும்படி யிருக்கிறவித்தை வேதத்தில் நின்றும் அவன் க்ரஹிக்கிறபோது க்ரஹித்த ப்ரகாரத்தை த்ரிப்ரகாரமாக வர்ணித்தருளிச் செய்கிறார். அதாவது, “தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டா” கையாலே ஷட்பதமானது சாகா ஸஞ்சாரம் பண்ணி மதுவை யெடுக்குமா போலே ஸாரபூத ஸமஸ்தார்த்த போதகதயா ஸர்வ ரஸமான தேன் போலே இருக்கிற வித்தை வேதசாகைகளிலே தேனை க்ரஹிக்குமா போலே க்ரஹித்தபடியும், “அன்னமாயன்றங் கருமறை பயந்தான்” என்கிறபடியே ஹம்ஸ ரூபியானவ னாகையாலே அன்னமானது நீரிலே கலந்து கிடக்கிற பாலை விவேகித் தெடுக்குமாபோலே, “நானும் சொன்னேன் நமரு முரைமின்” என்னும்படி யிருக்கையாலே ஸர்வாதிகாரமான பால் போலேயிருக்கிறவித்தை, “ஓதம் போல் கிளர் வேதநீரிலே” பாலை க்ரஹிக்குமாபோலே க்ரஹித்தபடியும், “அமுதங் கொண்ட பெருமான்” என்கிறபடியே அஸுரபயபீதராய் அமரத்வ ஸாபேஷ்டரான தேவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக ஷ்டீராப்தியை மதித்து அம்ருதத்தை வாங்கினாப்போலே ஸம்ஸாரபீதராய் அம்ருதத்வ காமரானவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக விலக்ஷண போக்யமாய் விநாசஹரமு மாகையாலே அம்ருதம்போலே யிருக்கிறவித்தை “நால்வேதக் கடலிலே” அம்ருதத்தை க்ரஹிக்குமாபோலே க்ரஹித்தபடியும் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - வேதங்களின் ஸாரமாகவும், பெரிய திருமொழி (6-10-6) - தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம் - என்னும்படியும் உள்ள இந்தத் திருமந்த்ரத்தை வேதங்களிலிருந்து அவன் எடுத்தான்; இப்படியாக அவன் இந்த ஸாரத்தை எடுத்த முறையை மூன்றுவிதமாக வர்ணித்து அருளிச்செய்கிறார். அவையாவன:

- திருவாய்மொழி (9-9-4) - தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தெய்வவண்டு என்பதால், ஆறுகால்கள் கொண்ட வண்டு ஒன்று பல இடங்களிலும் அலைந்து திரிந்து தேனை எடுப்பது போன்று, அந்தத் தேன் போன்றுள்ள இந்தத் திருமந்த்ரத்தை, வேதங்களாகிய சாகைகளில் இருந்து தேனை எடுப்பது போன்று எடுத்தான்; எடுத்த பின்னர் தனது கருணை காரணமாக விரிவாக உணர்த்தினான்.
- பெரிய திருமொழி (5-7-3) - அன்னமாயன்றங் கருமறை பயந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஹம்ஸ வடிவமாக அவதாரம் செய்தவன் என்பதால், அன்னம் ஒன்று நீரில் கலந்து நிற்கும் பாலைத் தனியே பிரித்து எடுக்கும் செயல் போன்று, பெரிய திருமொழி (6-10-6) - நானும் சொன்னேன் நமரு முரையின் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் ஏற்றபடியான பால் போன்றுள்ள இந்தத் திருமந்த்ரத்தை, திருவாய்மொழி (1-8-10) - ஓதம் போல் கிளர் வேதநீரனே - என்பதற்கு ஏற்ப பாலைப் பிரித்து எடுப்பது போன்று எடுத்தான்.
- பெரிய திருமொழி (6-10-3) - அமுதங் கொண்ட பெருமான் - என்பதற்கு ஏற்ப அசுரர்களைக் கண்டு அச்சம் கொண்டவர்களாக, இறவாமை விரும்பியவர்களாக உள்ள தேவர்களைப் பாதுகாப்பதற்காக திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தம் எடுத்தது போன்று, ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு அச்சம் கொண்டு மோசடித்தை அடைய விரும்புவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக மேன்மை உள்ளதாகவும், இன்பம் அளிப்பதாகவும், ஸம்ஸாரத்தை நீக்குவதால் அமிர்தம் போன்றதாகவும் இருக்கிற திருமந்த்ரத்தை, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-3-11) - நால்வேதக் கடலமுதை - என்பதற்கு ஏற்ப அமிர்தத்தைத் திருப்பாற்கடலிலிருந்து எடுப்பது போன்று எடுத்தான்.

வ்யாக்யானம் - ஆக விப்படி வேதஸாரமான வித்தை ஸ்வயமேவ எடுத்து, “அமரர் பெரு விசும்பருளும் பேரருளாளன் - வதரியாச்சிராமத் துள்ளான்” என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யமாய் பரமாகாச சப்த வாச்யமான பரமபதத்தைக் கொடுப்பதான நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே, “நரநாரணனா யுலகத் தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்” என்கிறபடியே ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே நரநாராயண ரூபேண அவதரித்துத்

தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று ஸ்வரூப சாஸ்த்ரம் ஸங்குசிதமாகாமல் உபதேசாநுஷ்ட்டாநங்களாலே விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணிற்று - (அறக்கற்கை யரிதென்றிறே) என்றத்தோடே அந்வயிக்கிறது.

விளக்கம் - இப்படியாக அனைத்து வேதங்களுடைய சாரமாக உள்ள இந்தத் திருமந்த்ரத்தைத் தானாகவே எடுத்து, பெரிய திருமொழி (1-4-4) - அமரர் பெரு விசும்பருளும் பேரருளாளன் வதரியாச்சிராமத் துள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகளுக்கு இனியதாக உள்ளதும், "பரமாகாசம்" என்று போற்றப்படுவதும் ஆகிய பரமபதத்தை அளிப்பதாகிய தனது காரணம் இன்றிப் பொங்கிப் பெருகும் க்ருபை காரணமாக, பெரிய திருமொழி (10-6-1) - நரநாரணனா யுலகத் தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பத்ரிநாத் என்ற திவ்யதேசத்தில் நரநாராயண ரூபமாகத் தானே அவதரித்து, தானே சிஷ்யனும் தானே ஆசார்யனுமாய் நின்று, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உணர்த்தவல்ல சாஸ்த்ரம் எந்தவிதத்திலும் குறைந்து விடாமல், தனது உபதேச முறைகளால் நன்றாக விரியும்படியாக அருளிச்செய்தான்.

17. முனிவரை யிடுக்கியும் முந்நீர் வண்ணனாயும் வெளியிட்ட சாஸ்த்ர தாத்தப்ரியங்களுக்கு விசிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷங்கள் விஷயம்.

அவதாரிகை - ஆக ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக சாஸ்த்ரத்தையும் சாஸ்த்ர தாத்தப்ரியமான திருமந்த்ரத்தையும் வெளியிட்டானென்று நின்றது கீழ். இவை யிரண்டையும் வெளியிட்ட ப்ரகாரமென்? அவற்றுக்கு விஷயமேது? என்னுமாகாங்சைஷயிலே தத்ப்ரகாரங்களையும் தோற்றுவித்துக் கொண்டு விஷயங்களையும் சொல்லுகிறது (முனிவரை யித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய கருணை காரணமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ஜீவாத்மாவைக் கரையேற்றுவதற்காக சாஸ்த்ரங்களையும், அந்தச் சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்பொருளாக உள்ள திருமந்த்ரத்தையும் அருளிச்செய்தான் என்று உரைத்தார். இந்த இரண்டையும் அவன் எவ்வாறு வெளியிட்டான்? அவற்றுக்கான இலக்கு எது? என்று பல கேள்விகள் எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கும் விதத்தில்

அவற்றை எவ்வாறு வெளிப்படுத்தினான் என்பதையும், அவற்றுக்கான இலக்குகள் எவை என்பதையும் இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “இருள்கள் கடியும் முனிவர்” என்கிற ஸ்மர்த்தாக்களான வ்யாஸாதி ருஷிகளை, “க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும், கோ ஹ்யந்ய: புண்டரீகாஷாத் மஹாபாரத க்ருத் பவேத்” என்கிறபடியே தானாகச் சொல்லலாம்படி அந்தர்யாமியாய் எடுத்து நின்று தந்முகேந வெளியிட்ட சாஸ்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய தேஹ விசிஷ்ட வேஷம் விஷயம். “வதரியாச்சிராமத் துள்ளானைக் கருங்கடல் முன்னீர் வண்ணனை” என்கிறபடியே ஸ்ரீபதரிகாச்ச்ரமத்திலே ஸ்வேந ரூபேண நின்று வெளியிட்ட (சாஸ்த்ர) தாத்தர்யமான திருமந்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷம் விஷயமென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ரத்துக்கு தேஹத்திலே நோக்கு, தாத்தர்யத்துக்கு ஸ்வரூபத்திலே நோக்கு என்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (முனிவரை இடுக்கியும்) - திருவாய்மொழி (10-7-7) - இருள்கள் கடியும் முனிவர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸ்ம்ருதிகளின் தலைவர்கள் என்று போற்றப்படும் வ்யாஸர் போன்றவர்களை, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-4-5) - க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும், கோ ஹ்யந்ய: புண்டரீகாஷாத் மஹாபாரத க்ருத் பவேத் - க்ருஷ்ண த்வைபாயனர் என்று திருநாமம் கொண்ட வ்யாஸ முனிவரை அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ள நாராயணன் என்றே அறிவாயாக. தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட அவன் அல்லாமல் மற்ற யார் ஒருவர் உயர்ந்த மஹாபாரதத்தைச் செய்ய இயலும்? - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவர் ஸர்வேச்வரன்” என்று தானே உரைக்கும்விதமாக அந்தர்யாமியாக நின்று வ்யாஸர் மூலமாக வெளிப்படுத்திய சாஸ்த்ரத்துக்கு, சரீரத்துடன் கூடிய ஆத்மாவே இலக்காக உள்ளது. (முன்னீர் வண்ணன்) - பெரியதிருமொழி (1-4-10) - வதரியாச்சிராமத் துள்ளானைக் கருங்கடல் முன்னீர் வண்ணனை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பத்ரிநாத் சேஷத்ரத்தில் தானே சிஷ்யனும் ஆசார்யனுமாக, நரநாராயணனாக அவதரித்து, வெளியிட்ட சாஸ்த்ர ஆழ்பொருளை திருமந்த்ரத்திற்கு, ஆத்ம ஸ்வரூபம் இலக்காக உள்ளது. ஆக சாஸ்த்ரத்தின் இலக்கு சரீரம் என்றும், சாஸ்த்ரத்தின் ஆழ்பொருளான திருமந்திரத்தின் இலக்கு ஆத்மா என்றும் தெளிவாகிறது.

18. தோல்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலா யோக்யதை வேணும்; மனமுடையீ ரென்கிற ச்ரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்சிக்கு நானும் நமருமென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகள்.

அவதாரிகை - ஏவம் பூதமான விவை யிரண்டும் ஸர்வாதிகாரமோ, அதிக்ருதாதிகாரமோ வென்னச் சொல்லுகிறது (தோல்புரை யித்யாதி).

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட இரண்டும் அனைவராலும் கற்பதற்கு ஏற்றதோ அல்லது குறிப்பட்ட சிலர் மட்டுமே கற்கத் தகுந்ததோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது விசிஷ்ட வேஷ விஷயமாகையாலே ஆந்தரமான ஸ்வரூபத்தி லூற்றமின்றியே மேலெழ தேஹத்திலே நோக்காய் நடக்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கு, “பழுதிலா வொழுகலாறு” என்கிறபடியே நெடுகப் போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்திலே உத்பத்தியிலே யாதல், ஆசாரத்திலேயாதல் ஒரு பழுதற்றிருக்கையாகிற யோக்யதை வேணும்; “கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்” என்றும், “ச்ரத்தைவ காரணம் பும்ஸாம் அஷ்டாஷ்டர பரிக்ரஹே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ச்ரத்தாமாத்ரமே அமைந்த ஸ்வரூப ஸ்பர்சியான தாத்பர்யத்துக்கு, “நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே” என்று சொல்லும்படி யோக்யாயோக்ய விபாகமற ஸர்வரு மதிகாரிக ளென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் அதிக்ருதாதிகாரத்வ ஸர்வாதிகாரத்வங்களை தத்தேது ஸஹிதமாகச் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - (தோல்புரையே போமது) - சரீரத்தோடு கூடிய ஆத்மாவை இலக்காகக் கொண்டுள்ளது என்பதால், உள்ளே இருக்கும் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தில் ஊற்றம் இல்லாமல் மேலே உள்ள சரீரத்தில் இலக்கு வைக்கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு. (பழுதிலா யோக்யதை வேணும்) - திருமாலை (42) - பழுதிலா வொழுகலாறு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வழிமுறைகள் தவறாமல் உள்ள குலத்தில் பிறவி எடுத்தல், எந்தவிதமான தவறுதலும் இல்லாமல் ஒழுக்கத்துடன் வாழ்தல் என்பதான தகுதிகள் அவசியமாகிறது. (மனம் உடையீர்) - திருவாய்மொழி (10-5-1) - கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர் - என்றும், பாஞ்சராத்தர் - ச்ரத்தைவ காரணம் பும்ஸாம் அஷ்டாஷ்டர பரிக்ரஹே - ஆடவர்கள் திருஅஷ்டாஷ்டர மந்த்ரம் கற்பதற்குக் காரணம் ச்ரத்தையே ஆகும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ச்ரத்தை என்பது மட்டுமே போதுமானது என்றுள்ளதும், ஆத்மாவை

இலக்காக உடையதும் ஆகிய திருமந்திரத்துக்கு, பெரியதிருமொழி (6-10-6) - நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே - என்பதற்கு ஏற்ப இவர் தகுதியானவர், இவர் தகுதியற்றவர் என்பதான வேறுபாடுகள் இன்றி அனைவருமே தகுதியானவர்கள் ஆவர். இதன் மூலம், சாஸ்த்ரங்கள் அனைவரும் கற்காதபடி இருப்பதற்கான காரணமும், திருமந்திரம் அனைவரும் கற்கலாம்படி உள்ளதற்கான காரணமும் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

19. சாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையு மிடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இரு கையும் விட்டு கரை குறுகும் காலமெண்ணுவர்கள்.

அவதாரிகை - இனிமேல் இந்த சாஸ்த்ர நிஷ்டராயும் தாத்பர்ய நிஷ்டராயு மிருக்கும் முமுசுஷுக்கள் படிகளைச் சொல்லுகிறது (சாஸ்த்ரிகளிடயாதி).

விளக்கம் - அடுத்துச் சாஸ்த்ரங்களில் நிலைநிற்பவர்களாயும், சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்பொருளான திருமந்திரத்தில் நிலை நிற்பவர்களாயும் உள்ள முமுசுஷுக்கள் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “ஆத்மா வா அரேத்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய”, “ஆத்மேத்யேவோபாஸீத”, “ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத” என்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநமாக பகவ துபாஸநத்தை விதித்து, “அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:”, “பலமத உபபத்தே:” என்று பகவானே அதுக்கு பலப்ரதனாகவும் சொல்லும் சாஸ்த்ரத்திலே நிஷ்டரானவர்கள் ஆறு நீஞ்சுவார் தெப்பத்தை ஒரு கையிலே யிடுக்கித் தாங்களும் ஒரு கை துழாவுமா போலே ஸ்வயத்நமும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையுமாகிற உபயத்தையு மவலம்பித்துக்கொண்டு, “பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே” என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடக்கத்தேட,

விளக்கம் - (சாஸ்த்ரிகள்) - ப்ருஹத் உபநிஷத் - ஆத்மா வா அரேத்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய - பரம்பொருளைக் குறித்துக் கேட்கத் தக்கவன், மனனம் செய்யத்தக்கவன், த்யானம் செய்யத்தக்கவன், நேரடியாக காணத் தக்கவன் - என்றும், ப்ருஹத் உபநிஷத் - ஆத்மேத்யேவோபாஸீத - ஆத்மா என்றே

புகழ்ந்து வணங்கவேண்டும் - என்றும், முண்டக உபநிஷத் - ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத - ஆத்மாவையே "ஓம்" என்பதாக த்யானித்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகக்கூடிய துன்பத்தை விட்டு நீங்கி ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கான மார்க்கமான ஸர்வேச்வரனை உபாஸித்தல் என்பதை விதித்து; முண்டக உபநிஷத் - அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது: - பரம்பொருளே அமிர்தமாகிய மோக்ஷ காரணம் - என்றும், உத்தரமீமாம்ஸை - பலமத உபபத்தே: - அனைத்து பலன்களும் பரம்பொருளிடமிருந்தே கிட்டுகிறது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உபாஸனைக்கான பலனை அளிப்பது பரம்பொருளே ஆவான் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இவ்விதம் கூறும் சாஸ்த்ரங்களில் நிலைநிற்பவர்கள் - ஆற்றில் மிதக்க உதவும் மரக்கட்டை ஏதேனும் ஒன்றை ஒரு கையில் பிடித்தும், மற்றொரு கையால் நீரைத் தள்ளியபடியும் வருவது போன்று - தங்களுடைய முயற்சி மற்றும் தங்கள் முயற்சியால் கிட்டும் பகவானின் கருணை ஆகிய இரண்டையும் பற்றியபடி ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடக்க முயல்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வயத்தநநிஷேத பூர்வகமாக ஆத்மாவின் பகவதேகோபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரஸாரமான திருமந்த்ரஜ்ஞரானவர்கள், ஓடமேறினவர்கள் தீரகமநார்த்தமான ஸ்வயத்தந்தையும் தெப்பத்தையும் கைவிட்டு "கரை குறுகுவது எப்போது" என்று பார்த்துக்கொண்டு அதன் விட்டத்திலே யிருக்குமாபோலே, "விஷ்ணுபோதம்" என்கிறபடியே அக்கரையும் இக்கரையும் ஊடுருவ நின்று ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடத்தும் "வைகுந்த னென்பதோர் தோணியை" ஸம்ஸார நிஸ்தாரகமாகப் பற்றி, தத்ஜ்ஞாந சக்த்யாத்யநு ஸந்தானத்தாலும் ஸ்வபாரதந்த்ர்யத்யநு ஸந்தானத்தாலும் நிர்ப்பரராகையாலே இரண்டு கையும் விடுமாபோலே, ஸ்வயத்தந்ரூபோபாஸநாதியையும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையையும் அவலம்பிக்கையை விட்டு கேவல பகவத் க்ருபையே உத்தாரக மென்றத்யவஸித்து, "கூவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ" என்றும், "ஆக்கை விடும் பொழுதெண்ணே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ராப்தியாகிற கரையைக் குறுகுகைக் கீடான கால சிந்தனை பண்ணா நிற்பர்களென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ரஜ்ஞருடையவும் ஸாரஜ்ஞருடையவும் ப்ரபத்தி க்ரமம் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - (ஸாரஜ்ஞர்) - ஆத்மாவானது தனது முயற்சியைக் கைவிட்டு ஸர்வேச்வரன் ஒருவனை மட்டுமே உபாயமாகப் பற்றும்படியாக இருக்கத்தக்கது என்று சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்பொருளான திருமந்திரம் உணர்த்துகிறது. இப்படிப்பட்ட திருமந்த்ரத்தில்

நிலைநிற்பவர்கள் ஆற்றினைக் கடக்க ஓடத்தில் ஏறியவர்கள் போன்றவர்கள் ஆவர்; அதாவது அவர்கள் ஆற்றைக் கடக்கவேண்டிய தாங்கள் செய்யும் முயற்சி என்று ஏதும் செய்யாமலும், மரக்கட்டை போன்று எதனையும் நாடாமலும், “கரை சேர்வது எப்போது” என்று பார்த்தபடி, அந்த ஓடத்தின் மேல் தளத்தில் அமர்ந்துள்ளது போன்று, ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - விஷ்ணுபோதம் - ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க விஷ்ணு அல்லாமல் வழி இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, அக்கரையும் இக்கரையும் தொடும் விதம் பரந்து நிற்கும் ஸம்ஸாரப் பெருங்கடலைக் கடக்கவைப்பதான நாச்சியார் திருமொழி (5-4) – வைகுந்தன் என்பதோர் தோணி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் என்ற தோணியை உறுதியாகப் பற்றி, அவனுடைய ஞானம், சக்தி ஆகியவற்றை எப்போதும் எண்ணியும், தாங்கள் அவனிடம் வசப்பட்டுள்ள நிலையை எண்ணியும் பாரம் அற்றுள்ளவர்களாக இருப்பதால், இரண்டு கைகளையும் விடுவது போன்று, தங்களுடைய முயற்சியால் செய்யப்படும் வாழ்த்து போன்றவற்றையும் அதன் மூலம் உண்டாக்கவல்ல பகவத் அனுக்ரஹம் என்பதைப் பற்றுக் கோலாகப் பற்றுதலைக் கைவிட்டு, பகவத் கருணை என்பது மட்டுமே தங்களைக் கரை ஏற்றவல்ல உபாயம் என்று எண்ணுவர்; இவ்விதம் எண்ணியபடி, திருவாய்மொழி (6-4-9) - கூவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ - என்றும்; திருவாய்மொழி (1-2-9) – ஆக்கை விடும் பொழுதெண்ணே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனை அடைவதான கரையைக் குறுக்குவதற்குத் தகுதியான காலத்தைக் குறித்துச் சிந்தித்தபடி இருப்பர். இப்படியாகச் சாஸ்த்ரங்களில் நிலைநிற்பவர்கள், திருமந்த்ரத்தில் நிலைநிற்பவர்கள் ஆகியவர்களுடைய சிந்தனைகளில் உள்ள விதங்களை உணர்த்தினார்.

20. இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந் துணரவும், உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரவு முண்டாம்.

அவதாரிகை - இவர்களுக்கு இவ்வாகாரங்களுண்டாகைக்கு அடி இன்னதென்கிறது (இவையித்யாதி).

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட இரண்டுவிதமான அதிகாரிகளுக்கு இத்தகைய தன்மை உண்டாகக் காரணம் இவை என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சாஸ்த்ரிகளானவர்களுக்கு, “உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன் றுயர்ந்துருவியந்த விந்நிலைமை யுணர்ந்துணர்ந் துணரிலும்” என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞப்தி மாத்ரமன்றிக்கே நித்யஜ்ஞாந குணகமாய் அந்த ஜ்ஞாநத்தாலே எங்குமொக்க வ்யாபித்து தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்குமதாய் அந்த ஜ்ஞாநத்ருத்வ பலாயாத கர்த்ருத்வ (போக்த்ருத்வ) ஸஹிதமாய் பகவச்சேஷமா யிருக்குமென்று ச்ரவண மநநங்களாலே ஸாஷாத்தகரிக்கவே ஸ்வயத்நந்தாலே ஸம்ஸாரநிஸ்தரணம் பண்ணத் தேடுகையாகிறவிது உண்டாம். ஸாரஜ்ஞரானவர்களுக்கு ஆத்ம ஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தை தர்சிப்பிக்கைக்கு உடலாக, “உணர்வு முயிரு முடம்பும் மற்றும்லப்பிலனவும் பழுதேயா முணர்வைப் பெறலுர்ந்து” என்கிறபடியே வைஷயிக ஜ்ஞாநமும் ப்ராணனும் சரீரமும் மற்று மபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதி விகாரங்களும் ப்ரக்ருதியும் ஹேயமென்னு மறிவைப் பெறும்படி நிர்ஹேதுகமாக ஈச்வரன் நடத்த, “மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து” என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தேஹாதி விலக்ஷணமாய் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய் ஜ்ஞாநத்ருத்வாதி குணகமாய் ததீய சேஷத்வ பர்யந்த தச்சேஷத்வ யுக்தமாய் தத்காஷ்ட்டையான பாரதந்தர்ய யோக்யதைக வேஷமா யிருக்குமென்று உணரவே ஸ்வபரத்தை அவன் மேலே போகட்டு ஸ்வயத்ந ரஹிதரா யிருக்கையாகிற விது உண்டாமென்கை. இத்தால் இவர்களுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாந தாரதம்யமே கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்கள் இவர்களுக்கு உண்டாகைக்கு ஹேது வென்றதாயிற்று. ஆக “முனிவரை யிடுக்கியும்” என்று தொடங்கி, இவ்வளவாக சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் விஷய பேதமும், அதிகாரி பேதமும் அவ்வதிகாரிகளின் ப்ரதிபத்தி பேதமும், அதுக்கடியான ஜ்ஞாந தாரதம்யமும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - சாஸ்த்ரங்களில் ஆழ்ந்து நிற்பவர்களுக்கு: திருவாய்மொழி (1-3-6) - “உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன் றுயர்ந்துருவியந்த விந்நிலைமை யுணர்ந்துணர்ந் துணரிலும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்ம ஸ்வரூபமானது ஞானம் மட்டும் அல்ல, ஞானம் என்பதைக் குணமாகவும் கொண்டது; அந்த ஞானம் காரணமாக எங்கும் பரவி, சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இருந்து, ஞானத்தைக் குணமாகக் கொண்டுள்ளதால் கர்மம் இயற்றுதல் மற்றும் அதன் பலனை அனுபவித்தல் போன்றவற்றோடு கூடியது; ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளதால், கேட்டல் மற்றும் எண்ணுதல் ஆகியவற்றால் உணரப்படுகிறது; அதன் காரணமாக தங்களுடைய முயற்சியால் ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடக்கும் முயற்சியைத் தேடுதல் என்ற எண்ணம் ஏற்படும். சாஸ்த்ரங்களின் சாரமாக

உள்ள திருமந்திரத்தில் நிலை நிற்பவர்களுக்கு: ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வேறுபாட்டினை உணர்த்தவல்லதான திருவாய்மொழி (8-8-3) - உணர்வு முயிரு முடம்பும் மற்றும்லப்பிலனவும் பழுதேயா முணர்வைப் பெறவூர்ந்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உலக ஞானமும், உயிரும், சரீரமும், எல்லையில்லாதபடியான ப்ரக்ருதி மாற்றங்களும், ப்ரக்ருதியும் மிகவும் தாழ்ந்தவை என்பதால் கைவிடத்தக்கவை என்னும் அறிவைப் பெறும்படியாக ஸர்வேச்வரன் எந்த ஒரு காரணமும் இன்றி வழி நடத்துகிறான்; ஆகவே திருமாலை (38) - மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை - சரீரம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமே வடிவானது, அறியும் தன்மை போன்றவற்றைக் குணமாகக் கொண்டது, அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதை முடிவாக உடையதான பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதைத் தன்மையாகக் கொண்டது, அந்த அடிமை நிலைக்கு எல்லையான பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல் மற்றும் இனியதாக இருத்தல் என்பதைத் தனக்குத் தன்மையாகக் கொண்டது - என்று உணர்கிறார்கள்; ஆகவே தங்களுடைய பாரத்தை அந்த ஸர்வேச்வரன் மீது ஏற்றி, தங்களுடைய முயற்சி ஏதும் அற்றவர்களாக இருத்தல் என்ற நிலை ஏற்படும். ஆகவே இவ்விருவர்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபம் குறித்து ஞானத்தில் காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வு என்பதே இவர்களுக்கு மேலே கூறியபடி எண்ணம் ஏற்படக் காரணம் ஆகிறது என்று கருத்து. ஆகவே (சூர்ணை 17) - முனிவரை யிடுக்கியும் - என்பது தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய - சாஸ்த்ரங்கள், சாஸ்த்ரங்களின் சாரமான திருமந்திரம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகள், தகுதி வேறுபாடுகள், அதிகாரிகளின் எண்ணத்தில் உள்ள வேறுபாடுகள், அவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ள ஞானத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகள் குறித்து உணர்த்தினார்.

21. சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந்த்ரய போக்யதைகள்.

அவதாரிகை - ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமென்றும் ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநமென்றும் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷய ஜ்ஞாநத்திலே தாரதம்யமுண்டிறே. அதில், “பதிம் விச்வஸ்ய”, “யஸ்யாஸ்மி” என்றும், “நஹி விஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்யதே, ஜாநாத்யே வாயம் புருஷ:” என்றும் ஆத்மாவுக்கு பகவச் சேஷத்வத்தையும் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் சொல்லி அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வ கார்யமான போக்த்ருத்வ ப்ரயோஜநமாக, “ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” என்று

பகவதநுபவத்தையும் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர முகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை யறியுமளவில் பகவச் சேஷத்வமும் பகவதநுபவ போக்த்ருத்வமுமிறே ப்ரகாசிப்பது. அந்த சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தில் உள்புக்காலிறே பாரதந்த்ர்ய போக்யதாரூபமான ஸ்வரூப யதாத்ம்யம் ப்ரகாசிப்பது. இதுவே ஸ்வரூப யாதாத்ம்யமென்னுமிடத்தை யறிவிக்கிறார் மேல் – “சேஷத்வேத்யாதியால்”.

விளக்கம் - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம் என்பதில் ஸ்வரூப ஞானம் (ஆத்மா அடிமையாக உள்ளதைப் பற்றிய ஞானம், ஆத்மா ஸர்வேச்வரனுடன் அனுபவிக்கிறது என்ற ஞானம்) மற்றும் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஞானம் (ஆத்மா ஸர்வேச்வரன் வசப்பட்டது என்ற ஞானம், ஆத்மா அனுபவிக்கப்படுபவனாக இருத்தல் என்ற ஞானம்) என்று இருவிதம் உள்ளது. இவற்றில், புருஷஸூக்தம் - பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த உலகின் எஜமானன் ஸர்வேச்வரன் - என்றும், யஸ்யாஸ்மி - அவனுக்கு நான் அடிமை - என்றும், ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-3-10) - நஹி விஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்யதே - ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ள இந்த ஆத்மாவின் ஞானத்திற்கு அழிவு இல்லை - என்றும், ஜாநாத்யே வாயம் புருஷ: - ஆத்மா அறியும் வஸ்து - என்றும் பலவிதமாக ஆத்மாவானது ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டுள்ளதையும், அறியும் தன்மை கொண்டது என்பது குறித்தும் கூறப்பட்டது; மேலும் இத்தகைய அறியும் தன்மையின் விளைவாக உள்ளதான, “ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்ந்து இன்பம் அனுபவித்தல்” என்பதையே பயன் என்று, தைத்திரீயம் - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - பரம்பொருளுடன் சேர்ந்து ஆத்மா அனைத்து விருப்பங்களையும் அனுபவிக்கிறது - என்பதான பகவத் அனுபவத்தைச் சாஸ்த்ரம் கூறுகிறது. இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் ஆத்மாவின் தன்மை குறித்து அறியும்போது - ஆத்மா ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டது என்ற நிலையும், ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்ந்து இன்பத்தை அனுபவிக்கிறது என்ற நிலையும் - வெளிப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களுடைய சாரமாகவே உள்ள திருமந்த்ரத்தை அறியும்போது - ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆத்மா வசப்பட்டுள்ள நிலையும், ஸர்வேச்வரனால் அனுபவிக்கப்படும் இனிய வஸ்துவாக உள்ள நிலையும் என்பதான ஆத்மாவின் உண்மை நிலைகள் வெளிப்படுகின்றன. இதுவே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் மற்றும் உண்மை என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சேஷத்வமாவது இஷ்டவிநியோகார்ஹதா மாத்ரம். பாரதந்தர்யமாவது சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுகை. “கட்டிப்பொன் போலே சேஷத்வம், பணிப்பொன் போலே பாரதந்தர்யம்” என்னக்கடவதிறே, (ஆகையாலே சேஷவஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுத்துமது பாரதந்தர்யம்?) போக்த்ருத்வமாவது ஜ்ஞாத்ருத்வ பலத்தாலே போகதசையிலே விளைகிற ரஸங்களுக்குத் தான் போக்தாவாகை. போக்யதையாவது பதார்த்த கதமான ரஸவர்ணாதிகள் போக்தாவுக்கே போக்யமாயிருக்குமாபோலே, ஆத்மகதமான ஜ்ஞாநாதிகளும் ஈச்வரனுக்கே போக்யமாயிருக்கை. ஆகையால் இஷ்டவிநியோகார்ஹதா மாத்ரமான சேஷத்வம் போலன்றே, இவ்வஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடி விநியோகப்படுத்திக் கொடுக்கிற பாரதந்தர்யம்; போகத்தில் ஸ்வார்த்ததா புத்தி ஹேதுவான போக்த்ருத்வம் போலன்றே அந்த போக்த்ருத்வத்தை சேஷியுடைய ப்ரியோபயோகியாக்கிக் கொடுக்கிற போக்யதை யென்றபடி.

விளக்கம் - “சேஷத்வம்” என்றால் ஸர்வேச்வரன் அவனுடைய விருப்பத்தின்படிச் செய்யும் செயல்களுக்குத் தகுதியுடன் இருத்தல் ஆகும். பாரதந்தர்யம் என்றால் ஸர்வேச்வரன் அவ்விதம் செய்யும் செயல்களுக்குப் பயன்படும்படியாக இருத்தல் ஆகும். கட்டிப்பொன் போலே சேஷத்வம், பணிப்பொன் போலே பாரதந்தர்யம் - கட்டியாக உள்ள தங்கம் என்பது போன்றது சேஷத்வம், ஆபரணங்களாக உள்ள பொன் போன்றது பாரதந்தர்யம் - என்பது காண்க. ஆகவே அடிமையாக உள்ள வஸ்துவை எஜமானனுக்கு விருப்பப்படி பயன்படுத்திக் கொள்ள விடுவதே பாரதந்தர்யம் - ஆகும். “போக்த்ருத்வம்” என்றால், அறியும் தன்மை என்பதன் பயன் காரணமாக, இன்பமாக உள்ள நிலையின்போது ஏற்படும் சுவைகளை அனுபவிப்பவனாக இருப்பதாகும். “போக்யதை” என்றால், ஒரு வஸ்துவில் உள்ள சுவை, நிறம் போன்றவை அந்தப் பொருளை அனுபவிப்பவனுக்கு மட்டுமே இனிமையாக இருப்பது போன்று, ஆத்மாவில் உள்ள ஞானம் போன்ற தன்மைகள் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே இனிமையாக உள்ளதாகும். ஆகவே ஆத்மாவை ஸர்வேச்வரன் தனது செயல்களுக்கு ஏற்றபடியாகப் பயன்படுத்தக் கொள்ள ஏதுவாக உள்ள பாரதந்தர்யம் என்பது, ஸர்வேச்வரன் தனது விருப்பத்தின்படி செயலாற்றுவதற்குத் தகுதியாக மட்டுமே உள்ள சேஷத்வம் போன்றது அல்ல என்று கருத்து. இன்பத்தை அனுபவித்தலில் நம்முடைய இன்பம் என்று சொந்தம் கொண்டாடி உண்டாவதற்குக் காரணமாக உள்ள போக்த்ருத்வம் போன்றது அன்று, அந்தப் போக்த்ருத்வத்தை

ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப பயன்படும்படி மாற்றிக் கொடுக்கும் போக்யதை என்று கருத்து.

22. ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின் மேலேயிறே ஆநந்த ஷஷ்டிகளுக்கு உதயம்.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தை ஸ்வரூப யாதாத்மய ப்ரகாசகமான திருமந்த்ரத்திலே தர்சிப்பிக்கிறார் “ஜ்ஞாநேத்யாதியாலே”.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறிய கருத்தை, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையான ஞானத்தை உணர்த்தவல்ல திருமந்த்ரம் கொண்டு இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆத்மவாசியான மகாரத்திலே “மந - ஜ்ஞாநே” என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமா யிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தின் மேலேயிறே, அந்த மகார விவரண ரூபமாய் போக்யதா ப்ரகாசகமான சதுர்த்தியில் ஆநந்தத்துக்கு உதயம்; ப்ரதமாஷ்டரத்தில் சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயிறே பாரதந்த்ரய ப்ரகாசகமான நமஸ்ஸுக்கு உதயமென்கை. இத்தால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் உதித்திருக்கச் செய்தே அதின்மேலே ஸ்வரூப யாதாத்மய வேஷமாக உதித்தவையாகையாலே சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களில் பாரதந்த்ரய போக்யதைகளுக்கு நெடுவாசி யுண்டென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ஆத்மாவை உணர்த்துவதாக ப்ரணவத்தில் உள்ள “ம” என்ற எழுத்திலே, “மந ஜ்ஞாநே” என்ற தாதுவில் தோன்றியதாகவும், அனுபவிக்கும் தன்மைக்கு விளக்கமாகவும் ஞானம் உள்ளது (இதன் மூலம் போக்த்ருத்வம் கூறினார்); இத்தகைய ஞானத்தின் மேலே உள்ளது எதுவென்றால் - “ம” என்ற எழுத்தின் பொருளை விவரித்துக் கூறுவதும், போக்யதையை விளக்குவதும் ஆகிய “நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமை மூலம் வெளிப்படும் ஆனந்தம் என்பதாகும் (இதன் மூலம் போக்யதையைக் கூறினார்). (அடுத்த சதுர்த்தி என்று சூர்ணையில் கூறியது, ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதன் மேல் புணர்ந்து கெட்ட “ஆய” என்ற நான்காம் வேற்றுமை உருபினை ஆகும்). ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதன்

மூலம், புணர்ந்து கெட்டதான “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமை உருபு, சேஷத்வத்தைக் கூறுகிறது; இதற்கும் மேலே உள்ளது என்னவென்றால் - பாரதந்தர்யத்தை வெளிப்படுத்தும் “நம:” என்பதாகும். ஆகவே, ஆத்மஸ்வரூபத்தின் சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருவத்வம் ஆகிய இரண்டும் வெளிப்படும்போதிலும், அவற்றின் மேலே, ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மை நிலையாக உள்ள பாரதந்தர்யமும், போக்யதையும் வெளிப்படுகிறது. ஆகவே சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருவத்வம் என்பதைக் காட்டிலும் பாரதந்தர்யம் மற்றும் போக்யதை ஆகிய இரண்டிற்கும் மிகப் பெரிய வேறுபாடு உண்டு.

வ்யாக்யானம் - இந்த யோஜனைக்கு அல்பம் அநுபபத்தியுண்டு. ஷஷ்டியென்கிறவிது முக்ய வ்ருத்தியாலேயாதல் கௌண வ்ருத்தியாலேயாதல் நமஸ்ஸைக் காட்டமாட்டாமையாலே; ஷஷ்ட்யந்த பதமென்கிறதை ஷஷ்டியென்று சொல்லிற் றாகாதோ வென்னில், அது சேராதது. நமஸ்ஸு இரண்டு பதமாகையாலும் அதில் உத்தரபதமே ஷஷ்ட்யந்தமாகையாலும்.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட கருத்துக்குச் சிறிது பொருத்தமின்மை என்பது உண்டு (குறிப்பு - இங்கு பொருத்தம் இன்மை என்று கூறுவதைப் புரிந்து கொள்ளச் சற்றுக் கடினமாக உள்ளதால் மேலும் விளக்கப்படுகிறது. “நம:” என்பது “நம:” என்று ஒரு எழுத்தாகவும், “ந, ம:” என்று இரண்டு எழுத்துக்களாகவும் பிரித்துப் பொருள் தரவல்லதாகும். முதலில் உள்ளது ஒருமொழி அல்லது தனிமொழி என்றும், அடுத்து உள்ளது தொடர்மொழி என்றும் கூறப்படும். ஒருமொழி அல்லது தனிமொழியாகப் பொருள் கொள்ளப்படும்போது “அகண்ட நமஸ்ஸு” என்றும், தொடர்மொழியாகப் பொருள் கொள்ளப்படும்போது “ஸகண்ட நமஸ்ஸு” என்றும் கூறுவர். இங்கு “ஷஷ்டி” என்று கூறுவது ஆறாம் வேற்றுமை உருபை இறுதியில் வைத்துள்ள “நம:” என்பதில் காணப்படும் “அ:” என்பதை ஆகும். மாறாக “நம:” என்பதைத் தனிமொழியாகக் கொள்ளும்போது, ஷஷ்டி என்பது “நம:” என்றாகி, அதன் இறுதியில் உள்ளது “ம:” என்பதாகிறது. மேலே கூறப்பட்ட கருத்தில், “நம:” என்பதைத் தொடர்மொழியாகக் கொண்டே பொருள் அருளிச்செய்துள்ளார். இந்தப் பொருளில் ஷஷ்டி என்பது மேலே கூறியபடி “ம:” என்பதை உணர்த்தும் அல்லாது, அதன் முன்பாக உள்ள “ந” என்பதைக் காண்பிக்காது. ஆனால் பாரதந்தர்யம் என்பது உணர்த்தப்படவேண்டும் என்றால், “என்னுடைய ரசஷணத்தில் எனக்குச் சம்பந்தம் இல்லை” என்பது கூறப்படவேண்டும்;

அதாவது, “ம:” என்பதற்கு முன்பாக உள்ள “ந” என்பதும் சேர்த்து உணர்த்தப்பட வேண்டும். அவ்விதம் உணர்த்தாமல் உள்ள காரணத்தால், மேலே கூறிய கருத்துக்குச் சிறிது பொருத்தம் இன்மை கூறப்படலாம் என்று அருளிச்செய்கிறார்). இந்தப் பொருத்தம் இன்மை என்ன காரணத்தால் வந்தது என்றால் “ஷஷ்டி” என்பதான “நம:” என்பது நேரடியாக ஒரு பொருளை உணர்த்தினாலும், மறைமுகமாக வேறு ஒரு பொருளை உணர்த்தினாலும், நமஸ் என்பதைக் காண்பிக்காமல் உள்ளதால் ஆகும். இவ்விதம் ஏன் கொள்ளவேண்டும்? ஷஷ்டியை இறுதியில் கொண்ட முழுச்சொல்லான “நம:” என்பதையே “ஷஷ்டி” என்று கூறியதாகக் கொள்ளலாமே; “நம:” என்பதன் இறுதியில் உள்ளதான “ம:” என்பதை மட்டும் “ஷஷ்டியின் இறுதியில்” என்று கூறியதாக ஏன் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்கலாம். அவ்விதம் கொள்ளலாகாது. ஏன்? காரணம் “நம:” என்பது இரண்டு எழுத்துக்கள் கொண்டது என்பதாலும், அந்த இரண்டு எழுத்துக்களில் இறுதியாக உள்ளது “ம:” என்பதாலும், “ஷஷ்டியை இறுதியில் கொண்டது” என்பது “ம:” என்பதே ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்னில்; இன்னம் ஒரு யோஜனை சொல்லப்படுகிறது; அதாவது - த்ருதீயாக்ஷரத்தில் “மந - க்ஞாநே” என்கிற தாதுவிலே உத்தமாய் போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின் மேலேயிறே மகார விவரணமான சதுர்த்தியில் சொல்லப்படுகிற போகத்தில் காகாக்ஷி ந்யாயத்தாலே நமச்சப்தத்தாலே கழிக்கப்படுகிற ஸ்வப்ரயோஜநத்வ ப்ரயுக்தமான ஆநந்தத்துக்கு உதயம்.

விளக்கம் - இவ்விதம் கொண்டால், “ந” என்பதன் பொருள் அங்கு உணர்த்தப்படுவது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது ப்ரணவத்தில் காணப்படும் மூன்றாவது எழுத்தான “ம” என்பது “மந ஜ்ஞாநே” என்ற தாது மூலம் உணர்த்தப்படும் போக்த்ருத்வத்தை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. இந்த “ம” என்பதன் விளக்கமாக “நாராயணா” என்ற பதத்தினைத் தொடர்ந்து காணப்படும் “ஆய” என்ற நான்காம் வேற்றுமையால் (அதாவது “நாராயணுக்காக” என்பது நான்காம் வேற்றுமை) கூறப்படும் இன்பத்தில், “நம:” என்றும் பதம் மூலம் விலக்கப்படுவதான “தனக்கு உரித்தான ஆனந்தம்” என்பது வெளிப்படுகிறது. (அதாவது “நாராயணுக்காக இருத்தல் என்பது தனக்கு உரித்தான ஆனந்தம்” என்பதும் ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு முரணானதாகும். இதனை போக்த்ருத்வம் வெளிப்படுத்தித் தாங்குகிறது. ஆக இந்தப் போக்த்ருத்வம் என்பது “தனக்கு

உரிய ஆனந்தம்” என்ற தோஷத்தைத் தாங்கி நிற்கிறது. இந்தக் குற்றம் எவ்விதம் கழியும் என்றால், “ஓம்” என்பதற்கும், “நாராயணாய” என்பதற்கும் நடுவில் காணப்படும் “நம:” என்பதை, “நாராயணாய நம:” என்று “நாராயணாய” பதத்துடன் சேர்த்துக் கொள்வதால் ஆகும்). ஆக காகாஷி நியாயம் போன்று “நம:” என்றுள்ள ஒரு சொல்லே மற்றோரிடத்திலும் இணைந்து கொண்டு பொருள் தருகிறது என்று கொள்க.

வ்யாக்யானம் - ப்ரதமாசுஷரத்தில் சேஷத்வவசியான சதுர்த்தியின் மேலேயிறே நஞ்ஞாலே நிஷேதிக்கப்படுகிற ஸ்வரசுஷணே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஹேதுபூத ஸ்வாதந்தர்ய ப்ரகாசிகையான ஷஷ்ட்டிக்கு உதயமென்கை.

விளக்கம் - ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பது புணர்ந்து கெட்டு “ஆய” என்றாகிறது; இது நான்காம் வேற்றுமை ஆகும்; இதன் பொருள் சேஷத்வம் ஆகும். இத்தகைய சேஷத்வம் என்பதற்கு மேலே அல்லவோ (மேலே என்றால் தொடர்ந்து என்று பொருள் கொள்க - அதாவது நாராயணாய என்பதைத் தொடர்ந்து உள்ள நம:), தன்னைத்தானே பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும் “தன் சுதந்திரம்” என்பதை உணர்த்துகின்ற, “நம:” என்பதில் காணப்படும் “ம:” என்னும் ஆறாம் வேற்றுமை காணப்படுகிறது; இத்தகைய “தன் சுதந்திரம்” என்பதான விரோதியையே “ந” என்னும் எழுத்து நீக்குகிறது (ஆகவே “நம:” என்பது விளக்கப்பட்டது).

வ்யாக்யானம் - இத்தால் சேஷத்வ ப்ரகாசகமான சதுர்த்தியின் மேலே ஸ்வரசுஷண ஹேதுபூத ஸ்வாதந்தர்ய வாசியான ஷஷ்டி உதிக்கையாலும், போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின் மேலே போகஸ்வார்த்ததா புத்தி மூலமான ஆநந்தம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களாயிருக்கும். நமஸ்ஸிலே பாரதந்தர்யம் உதித்த பின்பு ஸ்வரசுஷணே ஸ்வயத்நம் நிவ்ருத்தமாகையாலும், நமச்சப்தாநு க்ருஹீதையான சரம சதுர்த்தியிலே ஈச்வரனுக்கு போக்யமாயிருக்கையே ஆத்மாவுக்கு வேஷமென்று தோற்றின பின்பு ஸ்வப்ரயோஜநம் நிவ்ருத்தமாகையாலும் பாரதந்தர்ய போக்யதைகள் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களன்று. ஆகையால் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களான சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே அத்தை ஸஹியாத படியிருக்கும் பாரதந்தர்ய போக்யதைகள் என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ஆக சேஷத்வத்தை உணர்த்துவதான நான்காம் வேற்றுமையான “ஆய” என்பதைக் கடந்து, தன்னைத் தானே பாதுகாப்பது என்பதற்குக் காரணமாக உள்ள சுதந்திரத்தை உணர்த்தும் ஆறாம் வேற்றுமையான “நம:” என்பது தோன்றுவதாலும்; போக்த்ருத்வத்தை உணர்த்துவதான ஞானத்தைக் கடந்து, தனக்கு உரிய இன்பம் என்பதை உண்டாக்கும் புத்தி மூலம் ஆனந்தம் தோன்றுவதாலும் - இவை இரண்டும் சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருத்வம் என்பதான இரண்டு ஆத்மஸ்வரூப விரோதிகள் உண்டாவதற்கு ஆதரவு தருபவைகளாக இருக்கும் (அதாவது சேஷத்வம் மட்டுமே உண்டானால் அதனைக் கடந்து ஏற்படும் விரோதியை விலக்க பாரதந்தர்யம் அவசியமாகிறது; போக்த்ருத்வம் மட்டுமே ஏற்பட்டால் அதனைக் கடந்து ஏற்படும் விரோதியை விலக்க போக்யதை அவசியமாகிறது; ஆக இந்த இரண்டைக் காட்டிலும் பாரதந்தர்யம், போக்யதை ஆகியவையே மேம்பட்டவை என்கிறார்). “நம:” என்பதன் மூலம் பாரதந்தர்யம் வெளிப்பட்ட பின்னர், தன்னைத் தானே பாதுகாத்துக் கொள்ளச் செய்யும் “தன் முயற்சி” என்பது விலக்கப்படுகிறது; “நம:” என்பதுடன் சேர்ந்து நிற்கும் “நாராயணாய” என்பதில் காணப்படும் “ஆய” என்ற நான்காம் வேற்றுமை மூலம் ஸர்வேச்வரனுக்கு இனிமையாக இருத்தலே ஆத்மாவின் தன்மை என்பது வெளிப்பட்ட பின்னர், “தான் தனக்குப் பயனாக உள்ள நிலை” என்பது விலக்கப்படுகிறது - ஆக இதன் மூலம் பாரதந்தர்யம், போக்யதை ஆகிய இரண்டும் தங்களுக்கு விரோதிகள் ஏற்படுவதைப் பொறுத்து கொள்ளவதில்லை என்றாகிறது. ஆகவே தங்களுக்கு விரோதிகள் ஏற்படுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ளவல்லதான சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருத்வம் ஆகிய இரண்டைப் போன்றதல்ல, அவ்விதம் தங்களுக்கு விரோதிகள் ஏற்படுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாத பாரதந்தர்யமும், போக்யதையும் என்கிறார்.

23. முளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்ய யாதாத்ம்யசரமம் விதியில் காணும் ப்ரதம மத்ய தசைகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநதசையில் தோற்றுகிற பாரதந்தர்யாதிகள் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநதசையில் தோற்றுகிற சேஷத்வாதிகளைத் திரஸ்க்ருதமாக்கும்படி சொல்லுகிறது - (முளைத்தெழுந்த இத்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மை நிலையை உணர்த்துவதான ஞானநிலையில் வெளிப்படும் பாரதந்தர்யம் மற்றும் போக்யதை ஆகிய இரண்டும், ஆத்மஸ்வரூபத்தின் ஞானநிலையில் வெளிப்படுவதான சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருவத்வம் ஆகிய இரண்டையும் மறையும்படிச் செய்யும் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “முளைத்தெழுந்த திங்கள் தானாய்” என்றும், “யதா ஸூர்யஸ் ததா ஜ்ஞாநம்” என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்ம்யா வஸ்தையான சரமென்று ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமாகப் பின்பு சொன்ன பாரதந்தர்ய போக்யதைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்துக்கு சந்த்ரனை த்ருஷ்டாந்தமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது நமக்கு பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாகையாலே அயத்ந ஸித்தமாகையாலும், அந்த ஜ்ஞாநந்தான் ஆஹ்லாதகரமாயிருக்கையாலுமிறே. இங்கும் “உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரமுண்டாம்” என்று இந்த ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாகவிறே சொல்லிற்று. “யதா ஸூர்ய:” என்கிறவிதிலே ஸ்வயத்நத்தால் வந்த க்லிஷ்டதை தோற்றிற்றாகிலும் இவ்விடத்தில் அது அவிவக்ஷிதம். ஜ்ஞாநத்தினுடைய ப்ரகாசாதிசயம் சொல்லுகிற மாத்ரமே அபேக்ஷிதம்.

விளக்கம் - திருநெடுந்தாண்டகம் (1) - முளைத்தெழுந்த திங்கள் தானாய் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-62) - யதா ஸூர்யஸ் ததா ஜ்ஞாநம் - சூரியன் எவ்விதம் ப்ரகாசமாக உள்ளதோ அது போன்றே ஞானம் - என்றும் கூறப்படுவதான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மை நிலையை உள்ளது உள்ளபடி உணர்கின்ற ஞானத்தின் முடிவு அல்லது எல்லை எதுவென்றால் - ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மை நிலைகளாக, திருமந்த்ரத்தில் உள்ள “நம:” மற்றும் “நாராயணா” என்பதால் கூறப்பட்டதான பாரதந்தர்யம் மற்றும் போக்யதை ஆகும். ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்த்தவல்ல ஞானத்திற்கு ஆழ்வார் சந்த்ரனை எடுத்துக்காட்டாக அருளிச் செய்தமை என்பது - தனக்கு பகவானுடைய திருவருளால் கிட்டியதால் தனது முயற்சி என்று ஏதும் இல்லாமல் கிட்டியதாலும், அத்தகைய ஞானம் மகிழ்வை அளிக்கவல்லது என்பதாலும் ஆகும் அல்லவோ [அதாவது சந்த்ரனுக்குத் தனியாக ஒளி இல்லை, அது சூரியனிடமிருந்தே ஒளியைப் பெறுகிறது, அது போன்று ஆழ்வார் தன்னுடைய முயற்சி ஏதும் இன்றி

ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையால் அனைத்தும் பெற்றார் என்று கருத்து? இவ்விதம் ஆத்மாவுடைய உண்மையான தன்மையை உள்ளது உள்ளபடி உணர்த்தவல்ல ஞானம் என்பது பகவானின் கருணையால் கிட்டுவதாகும் என்று இந்த க்ரத்தத்திலேயே (சூர்ணை 20) - உணர்வைப் பெறலூர மிகவுணரமுண்டாம் - என்று உரைத்தார் அல்லவோ? யதா ஸூர்ய: - சூரியன் எவ்விதமோ - என்று கூறுவதன் மூலம் இத்தகைய ஞானம் பெறுவதில் தனது முயற்சி காரணமாக ஏற்பட்ட சோர்வு தென்பட்டபோதிலும், இங்கு க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்த இவருக்கு அந்தக் கருத்து இல்லை என்று கொள்ளவேண்டும்; ஞானமானது மிகவும் ப்ரகாசமானது என்று உணர்த்தவே உரைப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - ஏவம் பூதமாயிருந்துள்ள ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்ம்யா வஸ்த்தையில் ப்ரகாசிக்கிற பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளாகிற சரமங்கள், “ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும்” என்று கீழ்ச் சொன்ன ந்யாயத்திலே, “விதியில் காண்பார்” என்கிறபடியே சாஸ்த்ர விதி ப்ரகாரேண ச்ரவண மநநாதிகளாகே த்ர்துக்கம்படுகிற ப்ரதம தசையான சேஷத்வத்தையும் மத்யம தசையான போக்த்ருத்வத்தையும் - பகல் விளக்கும் மின்மினியும் போலே அப்ரயோஜநமாகவும் அல்பப்ரகாசமாகவும் பண்ணுமென்கை.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள ஆத்மஞானத்தின் உண்மை நிலையில் ப்ரகாசிக்கும் பாரதந்த்ர்யம் மற்றும் போக்யதை ஆகிய இறுதி நிலைகள் இரண்டும் செய்வது என்ன என்று அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். சூர்ணை 20 - ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும் - என்று கூறப்பட்ட ந்யாயத்தின் அடியொட்டி, திருக்குறுந்தாண்டகம் (18) - விதியில் காண்பார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட விதத்தில் கேட்பது, நினைப்பது போன்றவை மூலம் காணப்படுவதான முதல் நிலையான சேஷத்வத்தையும், நடுவில் உள்ள நிலையான போக்த்ருத்வத்தையும், சூரியன் உள்ளபோது விளக்கும் மின்மினிப்பூச்சியும் முறையே எவ்விதம் பலன் அற்றதாகவும், குறைந்த ஒளியையே அளிப்பதாகவும் உள்ளனவோ - அது போன்று மாற்றிவிடுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - ப்ரணவோதிதமான ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யத்வேந மத்யம சரம பதங்களிலே பின்பு உதிக்கு மவையாகையாலே பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளை சரமங்க ளென்கிறது. ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியிலே ப்ரதமமேவ சேஷத்வம் உதிக்கையாலும், அநந்தரம் ததாச்ரயவாசியான சரமாக்ஷரத்தில் உத்தர பதத்வயத்தில் பாரதந்த்ர்ய

போக்யதோதயத்துக்கு முன்னே நடுவே ஜ்ஞாத்ருத்வ பலாயாத போக்த்ருத்வம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களை ப்ரதம மத்யம தசைகளென்கிறது. ஆக இவ்வாக்யத்தால் ஸ்வப்ரயோஜநகந்தா ஸஹங்களாய் ஸ்வசேஷி போகாத்யந் தாநுகூலங்களாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபத்தை நிறம் பெறுத்தும் இப்பாரதந்தர்ய போக்யதைகள் இவ்வாகாரங்களில்லாத சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களைத் திரஸ்க்ருத மாக்கித் தானே மேலாயிருக்குமென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ப்ரணவத்தில் வெளிப்படுகின்ற ஆத்மாவின் உண்மை நிலைகள், “நம:” என்னும் நடுப்பதத்தாலும், “நாராயணா” என்னும் இறுதி பதத்தாலும் பின்னர் வெளிப்படுகின்றன என்பதாலும் (அதாவது ப்ரணவத்தைத் தொடர்ந்து உள்ள திருமந்த்ரத்தின் பகுதியில்), அவை பாரதந்தர்யம் மற்றும் போக்யதையை வெளிப்படுத்துவதாலும், இந்த இரண்டையும் (பாரதந்தர்யம், போக்யதை) சரமம் (இறுதி) என்றார். “ஓம்” என்னும் ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதில் மறைந்து கிடப்பதான “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமையில், முதலில் சேஷத்வம் வெளிப்படுகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து, அந்த ப்ரணவத்தின் இறுதி எழுத்தான ஆத்மாவை உணர்த்தும் “ம” என்ற எழுத்தில், ப்ரணவத்தைத் தொடர்ந்து வருவதான “நம:” என்ற பதம் மூலம் பாரதந்தர்யம் மற்றும் “நாராயணா” என்னும் பதம் மூலம் போக்யதை ஆகிய இரண்டும் வெளிப்படுகின்றன; ஆனால் அவற்றுக்கு முன்பாக, நடுவில், அறியும் தன்மை காரணமாகப் போக்த்ருத்வம் வெளிப்படுகிறது. இதனால் இவற்றை ப்ரதம தசை (முதல் நிலை - சேஷத்வம்) மற்றும் மத்யம திசை (இடை நிலை - போக்த்ருத்வம்) என்றார். ஆக இந்தச் சூர்ணை மூலமாக, தனது முயற்சி மற்றும் தனக்குப் பயன் போன்றவை ஏதும் சிறிதும் இல்லாமல், தனது எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய இன்பத்திற்கு மட்டுமே முழுமையாக உதவி செய்பவையாக நின்று, ஆத்மாவை ப்ரகாசம் பெறச் செய்யும் பாரதந்தர்யம் மற்றும் போக்யதை ஆகிய இரண்டும், இத்தகைய தன்மைகள் அற்றதான சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருத்வம் ஆகிய இரண்டையும் மறையும்படிச் செய்து, தாங்கள் ஓங்கி நிற்கும் என்கிறார்.

21. நாலில் ஒன்று ப்ரவர்த்தகம்; ஒன்று நிவர்த்தகம்.

அவதாரிகை - இப்படியிருந்துள்ள ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தையு முடையராய் “சாஸ்த்ரிகள்” இத்யாதி வாக்யத்தில் ப்ரவர்த்தி பரராகவும் நிவ்ருத்தி பரராகவும் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ப்ரவர்த்தக நிவர்த்தகங்க ளின்னதென்கிறது மேலே – “நாலிலித்யாதி”.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள ஆத்மஞானம் மற்றும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி உணரும் ஞானம் ஆகியவற்றைக் கொண்டவர்களாக, சூர்ணை (19) - சாஸ்த்ரிகள் - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப முயல்பவர்களாகவும், முயலாதவர்களாகவும் உள்ள அதிகாரிகளை, அது போன்று முயற்சி செய்ய வைப்பதும், முயற்சி செய்வதில் இருந்து விலக்குவதும் எது என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளுமாகிற நாலிலும் வைத்துக் கொண்டு சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று தர்சித்த சாஸ்த்ரிகளை, போக்த்ருத்வமானது – போக்தாவனவன் போக்ய ஸித்திக்கு யத்நம் பண்ணவேண்டாவோ வென்னும் நினைவாலே போக்யபூத பகவத் விஷய லாபார்த்தமான உபாய ப்ரவ்ருத்தியிலே மூள்விக்கும்.

விளக்கம் - சேஷத்வம், போக்த்ருத்வம், பாரதந்த்ர்யம் மற்றும் போக்யதை ஆகிய நான்கில், சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருத்வம் ஆகிய இரண்டு மட்டுமே ஆத்மஸ்வரூபம் என்று எடுத்துக் கொள்பவர்களான வேதங்களின் வழி நிற்பவர்களை, போக்த்ருத்வம் செய்வது என்னவென்றால் - இன்பத்தை அனுபவிக்கும் ஒருவன் அத்தகைய இன்பம் கிட்டுவதற்கான முயற்சியைச் செய்யவேண்டாமோ என்று எண்ண வைக்கும்; அதன் காரணமாக, இனிமையான ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கான சில முயற்சிகளை அவர்கள் செய்யும்படியாக, அந்தச் செயல்களில் ஈடுபடுத்திவிடும்.

வ்யாக்யானம் - பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளையே ஸ்வரூப யாதாத்மய வேஷமென்று தர்சித்த ஸாரஜ்ஞரை, போக்யதையானது “போக்தாவான ஈச்வரனன்றோ ஸ்வபோக்யமான இவ்வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணுவான்; தத்

போக்யபூதமான இவ்வஸ்துவுக்கு தல்லாபத்துக்கு யத்நிக்க ப்ராப்தியில்லை” என்னும் நினைவாலே, உபாய ப்ரவ்ருத்தியில் நின்று மீள்விக்குமென்கை.

விளக்கம் - பாரதந்தர்யம் மற்றும் போக்யதை ஆகிய இரண்டு மட்டுமே ஆத்மாவின் உண்மையான தன்மைகள் ஆகும் என்று உணர்ந்தவர்களான வேதங்களுடைய சாரமாகிய திருமந்திரத்தில் நிலை நிற்பவர்களை, போக்யதை செய்வது என்னவென்றால் - அனுபவிப்பவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் அல்லவோ தனக்கு இனிமையாக உள்ள ஆத்மாவைப் பெறுவதற்கான முயற்சிகளைச் செய்வான் என்றும், அவனுக்கு இனிய பொருளாக உள்ள ஆத்மாவுக்கு, தனது பயனுக்காகச் செய்யும் முயற்சிகள் என்று எதனையும் செய்யத் தகுதி இல்லை என்றும் உள்ள நினைவுகளை ஏற்படுத்தி, அவனைப் பெறுவதற்கான உபாயத்தின் அடிப்படையில் செய்யப்படும் செயல்களில் இருந்து விலக்கிவிடும்.

25. முற்பாடர்க்கு க்ரியாங்கமானவை யிரண்டும் செயல் தீர்ந்தார் வ்ருத்தியில் ஸ்வ நிர்ப்பந்தமறுக்கும்.

அவதாரிகை - ஆனால் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள்தான் இவர்களுக்குமுண்டே; செய்வதென்னென்னச் சொல்லுகிறது - (முற்பாடர்க்கித்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருத்வம் ஆகிய இரண்டும் திருமந்திரத்தில் நிலை நிற்பவர்களுக்கும் உண்டு அல்லவோ? அவை இரண்டும் அவர்களுக்குச் செய்வது என்ன என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சாஸ்த்ரிகளென்று ப்ரதமத்தில் சொல்லப்பட்ட உபாஸகர்க்கு போக்த்ருத்வமானது போக்யஸித்திக்குடலான யத்நத்திலே மூட்டுகையாலும், அதுதான் ஆத்ம ஜ்ஞான பூர்வகமாக யத்நிக்க வேண்டுகையாலே சேஷத்வமும் அதுக்கு உறுப்பாகையாலும் உபாஸன ப்ரதமபாவிமான கர்மத்துக்கு உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்துக் கொண்டுத் ததங்கங்களா யிருக்கிற அவை யிரண்டும், “செயல் தீரச் சிந்தித்து வாழ்வார்” என்கிறபடியே, “இவ்வாத்மா செய்யக்கடவ தொன்றுமில்லை, எம்பெருமானே நிர்வாஹகன்” என்றநுஸந்தித்து உபாயரூப ப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தரான ப்ரபந்ருடைய

கைங்கர்யரூப ப்ரவ்ருத்தியில் அவனுக்கப்பைப் பின்சொல்லுமதொழிய, தங்கள் நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமென்கை.

விளக்கம் - சாஸ்திரிகள் என்று கூறப்பட்டவர்களாகிய வேதங்களில் ஆழ்ந்து நிற்பவர்களுக்குப் போக்த்ருவத்வம் என்பது - அனுபவிப்பதற்குரிய இனிமையான பொருள் கிட்டுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடுத்துவதாலும், அத்தகைய முயற்சி என்பது ஆத்மஞானம் ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே செய்யப்படவேண்டும் என்பதால் அத்தகைய முயற்சிக்கு சேஷத்வம் காரணமாக உள்ளதாலும், அப்படிப்பட்ட உபாசகர்கள் தங்களுடைய உபாஸனைக்கு முன்னரே தோன்றுவதான கர்மத்தின் வெளிப்பாட்டிற்கு உதவி செய்வதால், சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருவத்வம் ஆகிய இரண்டும் கர்மத்தின் அங்கங்களாக இருப்பதாகும். ஆனால் அந்த இரண்டும் திருமந்திரத்தில் நிலை நிற்கும் ப்ரபந்நர்கள் விஷயத்தில் செய்வது என்னவென்றால் - நான்முகன் திருவந்தாதி (88) - செயல் தீர்ச் சிந்தித்து வாழ்வார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இந்த ஆத்மா செய்யக்கூடியது ஏதும் இல்லை, இதனை ஸர்வேச்வரனே நியமித்துக் கொள்வான்” என்று எண்ண வைத்து, உபாயம் என்றுள்ள செயல்களில் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து ஈடுபட வைக்கும்போது அவ்விதமே செல்லும் அல்லாமல், அந்த இரண்டும் தங்களுடைய செயல்பாடுகளை அவர்கள் மீது திணிப்பது கிடையாது.

வ்யாக்யானம் - “பரகதாதிசயா தானேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:” என்கிறபடியே பராதிசயகரத்வ ரூபமான சேஷத்வம் ஸ்வாச்ரயேச்சயா வரும் ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமிறே. இனி போக்த்ருவத்வம், ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்கையாவது - பாரதந்தர்ய போக்யதா ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுடைய போக்த்ருத்வமாகையாலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடலன்றிக்கே சேஷி ரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கை.

விளக்கம் - சேஷத்வம் தனது நிர்ப்பந்தத்தை எவ்வாறு இவர்கள் விஷயத்தில் தவிர்க்கிறது என்றால் - ஸ்ரீபாஷ்யம் - பரகதாதிசயா தானேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ: - மற்றோரு வஸ்துவுக்கு மேன்மையை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்ற விருப்பத்தின் காரணமாக அமைந்த தன்மை, எந்த ஒரு வஸ்துவுக்கு உள்ளதோ, அந்த வஸ்து

அடிமைப்பட்ட ஒன்றாகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுக்குப் பெருமையை ஏற்படுத்தவல்லதான சேஷத்வம், தான் பற்றி நிற்கக்கூடிய ஆத்மாவின் ஆசை காரணமாக ஏற்படும் தனது நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்த்துவிடும் அல்லவோ? அடுத்து போக்த்ருவம் தனது நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்ப்பது எப்படி என்றால் - பாரதந்தர்ய ஞானம் மற்றும் போக்யதை குறித்த ஞானம் ஆகிய இரண்டும் ஏற்பட்ட ஒருவனுக்கு உள்ள போக்த்ருத்வம் என்பதால், தனது இன்பத்திற்குக் காரணமாக இல்லாமல், ஸர்வேச்வரடைய இன்பத்திற்குக் காரணமாக அமைவதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - “ஆநந்தம் அவன் ப்ரீதியைத் துளி ரெழுப்ப” என்கிறபடியே இவனுடைய போக்த்ருத்வம் சேஷியானவன் ப்ரீதிக்கு வர்த்தகமாயிறே இருப்பது. ஆகையிறே, “அஹமந்ந மஹமந்நம்” என்று ஸ்வபோக்யதையை முன்னிட்டு சேஷியை உகப்பிக்க இழிந்தவன், “அஹமந்நாத:” என்று ஸ்வபோக்த்ருத்வத்தையும் புரஸ்கரிக்கிறது. இப்படியல்லாதபோது ஒரு சேதநனோடு அனுபவித்ததாயிராதிறே. இவற்றையெல்லாத்தையு முட்கொண்டாய்த்து “வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்” என்றருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - நம்பிள்ளை - ஆநந்தம் அவன் ப்ரீதியைத் துளி ரெழுப்ப - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவின் போக்த்ருத்வம் என்பது ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரீதியை வளர்ப்பதற்கே ஆகும். இதனால்தான், தைத்திரீயம் - அஹமந்ந மஹமந்நம் - நான் அவனுக்கு உணவு போன்று இனிமையானவன் இனிமையானவன் - என்று ஜீவாத்மாவாகிய தான், அவனுக்கு இனிமையாக உள்ளதை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனை மகிழ்விக்க முயல்பவன், தைத்திரீயம் - அஹமந்நாத: - நான் ஸர்வேச்வரன் என்னும் இனிய வஸ்துவை அனுபவிக்கிறேன் - என்று, தான் இன்பத்தை அனுபவிக்கக்கூடியவனாகவும் உள்ள தன்மையை முன்னிடுகிறான். இவ்விதம் பொருள் கொள்ளவில்லை என்றால், ஒரு சேதநனோடு ஸர்வேச்வரன் கூடி நின்று அனுபவித்தான் என்று கூற இயலாது அல்லவோ? இவை அனைத்தையும் தனது திருவுள்ளத்தில் கொண்ட காரணத்தினால்தான் “வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்” என்று சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார்.

26. கர்மகைங்கர்யங்கள் ஸத்யாஸத்ய நிந்யாநித்ய வர்ண தஸ்யாநுகுணங்கள்.

அவதாரிகை - இந்த க்ரியாவ்ருத்தி சப்தங்களால் சொன்ன கர்ம கைங்கர்யங்கள் இவர்களுக்கு எதுக்கு அநுகுணமாயிருக்குமென்னச் சொல்லுகிறது - (கர்மேத்யாதி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட “க்ரியா, வ்ருத்தி” என்ற இரு பதங்களால் கூறப்பட்டதான “கர்மம், கைங்கர்யம்” ஆகியவை இந்த இருவருக்கும் (சாஸ்த்ரத்தில் நிலை நிற்பவர், திருமந்த்ரத்தில் நிலைநிற்பவர்) செய்வது என்ன என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் (இங்கு கர்மம் என்பது சாஸ்த்ரங்களில் “இயற்றப்பட வேண்டும்” என்று விதிக்கப்பட்ட செயல்கள் ஆகும்).

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கர்மம் அஸத்யமுமாய் அநித்யமுமான வர்ணத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்கும்; கைங்கர்யம் ஸத்யமுமாய் நித்யமுமான தாஸ்யத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்குமென்கை. வர்ணத்தை அஸத்யம், அநித்யம் என்கிறது ஆத்மாவுக்குள்ள வேஷமல்லாமையாலே ஸததைகரூபமன்றிக்கே ஒளபாதிசமுமாய் அநித்யமுமாய் நச்வரமுமான தேஹாவதியாய்ப் போருகையாலே; தாஸ்யத்தை ஸத்யம், நித்யமென்கிறது ஆத்மாவுக்குள்ள வேஷமாகையாலே ஸததைக ரூபமாய் யாவதாத்மாநு வர்த்தி யாகையாலே. வர்ணாநுகுணமென்றது - வர்ணத்துக்குச் சேர்ந்த தென்றபடி. தாஸ்யாநுகுணமென்றதும் அப்படியே.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் “க்ரியை” என்ற சொல் மூலம் உணர்த்தப்பட்ட கர்மம் என்பது பொய்யானதாக, ஒரு சில நாள்களில் அழியக்கூடியதாக உள்ள வர்ணத்திற்கு (சாதி) ஏற்றதாக இருக்கும். “விருத்தி” என்பதால் கூறப்பட்ட கைங்கர்யம் என்பது எப்போதும் உன்மையானதாக, என்றும் அழியாமல் நிலைத்து நிற்பதாக உள்ள அடிமைக்கு ஏற்றதாக இருக்கும். வர்ணத்தை ஏன் அஸத்யம், அநித்யம் என்றார்? காரணம் - ஆத்மாவுக்கு ஏற்றதான ஸ்வரூபம் இல்லாததாலும்; ஒரே தன்மை கொண்டதாக இல்லாமல் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் உண்டாகி பின்னர் சில நாட்கள் கழித்து மறைந்து விடக்கூடிய இந்தச் சரீரத்தை நம்பி உள்ளதாலும் ஆகும். அடிமைத்தனத்தை ஏன் ஸத்யம், நித்யம் என்றார்? காரணம் - ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி உள்ளதாலும், ஒரே தன்மை கொண்டதாக இந்தச் சரீரத்தில் உயிர் நிலைக்கும்வரை தொடர்வதாலும் ஆகும்.

“வர்ண அநுகுணம்” என்றால் “வர்ணத்துக்குச் சேரும்விதத்தில்” என்று பொருள். இது போன்றே “தாஸ்ய அநுகுணம்” என்றால் “அடிமைத்தனத்திற்குச் சேரும்விதத்தில்” என்று பொருள்.

27. இவற்றுக்கு விதிராகங்கள் ப்ரேரகங்கள்.

அவதாரிகை - இவையிரண்டுக்கும் ப்ரேரங்கள் எவையென்னச் சொல்லுகிறது - (இவற்றுக்கித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டையும் செய்யத் தூண்டுவது எது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “யஜேத, ஜுஹூயாத்” இத்யாதியான சாஸ்த்ரவிதி கர்மத்துக்கு ப்ரேரகம். அசேஷ சேஷதைகரதியாகிற ராகம் கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரேரகமென்கை. “பகவதநுபவ ஜநித ப்ரீதிகாரித” மிநே கைங்கர்யம். “உகந்து பணி செய்து” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - கர்மம் செய்யத் தூண்டுவது, யஜேத - யாகம் செய்யக்கடவன், ஜுஹூயாத் - அவிர்பாகம் இடுவனாக - என்பது போன்ற சாஸ்த்ர விதிகள் ஆகும். கைங்கர்யம் செய்யத் தூண்டுவது, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களிலும் ஈடுபடுத்தவல்ல ஆசை ஆகும். சரணாகதி கத்யத்தில் - பகவத் அநுபவ ஜநித ப்ரீதிகாரித - பகவத் அநுபவத்தால் பிறந்த ப்ரீதி - என்பதே கைங்கர்யம் என்று உரைத்தது காண்க. திருவாய்மொழி (10-8-10) - உகந்து பணி செய்து - என்றது காண்க.

28. மண்டினாரும் மற்றையாரு மாச்ரயம்.

அவதாரிகை - இவற்றுக்கு ஆச்ரயமாரென்னச் சொல்லுகிறது - (மண்டினாருமித்யாதி).

விளக்கம் - கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டும் செய்வதற்கு ஏற்றவர்கள் யார் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டினார்” என்று உகந்தருளின நிலங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டரா யிருக்கிற ப்ரபன்னர் கைங்கர்யத்துக்கு ஆசர்யம். “விளக்கின் விதியில் காண்பார்” என்று கீழிற்பாட்டில் சொன்ன மற்றையாரான உபாஸகர் கர்மத்துக்கு ஆசர்யமென்கை. இத்தால் கர்ம கர்த்தாக்களையும் கைங்கர்ய கர்த்தாக்களையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - திருக்குறுந்தாண்டகம் (19) - கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டினார் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் மிகவும் விருப்பத்துடன் வசிக்கும் திவ்யதேசங்களில் ஆழ்ந்த பற்றுதல் வைத்துள்ள ப்ரபன்னர்களே கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்றவர்கள் ஆவர். திருக்குறுந்தாண்டகம் (18) - விளக்கின் விதியில் காண்பார் - என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட மற்ற உபாஸகர்கள் அனைவரும் கர்மத்திற்கு ஏற்றவர்கள் ஆவர். இதன் மூலம் கைங்கர்யம் மற்றும் கர்மம் ஆகியவற்றுக்குத் தகுதியானவர்களை உரைத்தார்.

29. அருள் முடிய நிறுத்தி அடைய நின்றதும் நல்லதோரருள் தன்னாலே நன்று மெளியனாகிறதும் விஷயம்.

அவதாரிகை - இவற்றுக்கு விஷயமேதென்னச் சொல்லுகிறது - (அருள்முடிய வித்யாதி).

விளக்கம் - கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டையும் இயற்றுவதற்கான இலக்கு எது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “எத்தவம் செய்தார்க்கும் அருள் முடிவதாழியான் பால்” என்கிறபடியே ஆசர்யண பலஸித்தி தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலேயாம்படி, “தன் மூர்த்தி நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக” என்கிறபடியே தனக்கு தநுபூதரான தேவதைகளை நிறுத்தி “அவரவர் விதிவழி யடைய நின்றனர்” என்கிறபடியே ஆசர்யிக்கிற சேதநர் வித்யுத்த ப்ரகாரேண ஆசர்யித்து பலம் பெறும்படி தேவதாந்தர்யாமியாய் நின்றவிடம் கர்மத்துக்கு விஷயம்; “நல்லதோரருள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம்” என்றும், “கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவல ஸ்வ க்ருபையாலே அத்யந்த

ஸுலபனாய்க் கொண்டு அர்ச்சாவதாரமாய் நிற்கிறவிடமே கைங்கர்யத்துக்கு விஷய மென்கை.

விளக்கம் – நான்முகன் திருவந்தாதி (2) - எத்தவம் செய்தார்க்கும் அருள் முடிவதாழியான் பால் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எந்தத் தெய்வங்களை அண்டினாலும் கிட்டவல்ல பயன் என்பது ஸர்வேச்வரனாகிய தன் மூலமாகவே ஆகும் என்னும் விதத்தில், திருவாய்மொழி (5-2-8) - தன் மூர்த்தி நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக - என்பதற்கு ஏற்றபடி, தனக்குச் சரீரமாக உள்ள மற்ற தெய்வங்களை ஏற்படுத்தினான்; திருவாய்மொழி (1-1-5) - அவரவர் விதிவழி யடைய நின்றனர் - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தந்த தேவதைகளை அண்டி நின்று, விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கங்களை இயற்றி, அதன் மூலம் பயன் பெறும்படியாகத் தான் அந்த தெய்வங்களின் அந்தர்யாமியாக நிற்பதே கர்மத்தின் இலக்கு ஆகும் (உதாரணமாக, வேதவரிகளில் வரும் இந்த்ரன், அக்னி போன்ற தேவதைகளின் அந்தர்யாமி என்று கருத்து). திருமாலை (10) - நல்லதோரருள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-6-11) - கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது க்ருபை என்பதால் மட்டுமே அடைவதற்கு மிகவும் எளியவனாக அர்ச்சாவதாரமாக நிற்கும் நிலையே கைங்கர்யத்துக்கு இலக்கு ஆகும்.

30. இவற்றாலே ஸாதாரண மஸாதாரண மென்னும்.

அவதாரிகை – இவ்வோ நிலைகளை விஷயமாக வுடைத்தாகையாலே கர்ம கைங்கர்யங்கள் இப்படி சொல்லப்பட்டன என்கிறார் - (இவற்றாலே யித்யாதி).

விளக்கம் – அந்தர்யாமியாக நிற்கும் ஸர்வேச்வரனை இலக்காகக் கொண்டது கர்மம் என்றும், அர்ச்சையாக நிற்கும் ஸர்வேச்வரனை இலக்காகக் கொண்டது கைங்கர்யம் என்றும் உள்ளதால், கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யங்கள் குறித்து இவ்விதம் கடந்த சூர்ணையில் உரைக்கப்பட்டன என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இப்படி தேவதாந்தர்யாமியையும் அர்ச்சாவதாரத்தையும் விஷயமாகவுடைய இவ்வாகாரங்களாலே ஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாக

வுடைய கர்மத்தை ஸாதாரணமென்றும், அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாக வுடைய கைங்கர்யத்தை அஸாதாரணமென்றும் சொல்லுமென்கை.

விளக்கம் - இவ்விதம் அனைத்து தெய்வங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள நிலையையும், அர்ச்சையாக உள்ள நிலையையும் விஷயமாகக் கொண்டதான கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யம் என்பவை - நான்முகன் உள்ளிட்ட தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியாக நிற்பது கொண்டு மிகவும் பெரிய சிறப்பு அற்ற நிலை என்பதால், அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து இயற்றப்படும் கர்மங்களும் சிறப்பு ஏதும் இல்லாதது என்றும்; திவ்யமங்களமான திருமேனியாக அர்ச்சையுடன் கூடிய நிலை என்பதால், அர்ச்சையாக நிற்கும் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துச் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்கள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவை என்றும் கருத்து.

31. ஜாத்யாச்ரமதீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நமுவும்.

அவதாரிகை - இவ்வஸாதாரண ஸேவையிலே அதிகரித்தார்க்கு ஸாதாரணமானவதில் அந்வயம் தன்னடையே கழியும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் - (ஜாத்யாச்ரமேத்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாகச் சிறப்புள்ள கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு, சிறப்பற்றதான கர்மங்களுடைய சேர்க்கை என்பது தானாகவே கழிந்துவிடும் என்பதைத் தக்க உதாரணத்தோடு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸ்வகர்ம ப்ராஹ்மணஸ்ய அத்யயநம், அத்யாபநம், யஜநம் யாஜநம், தாநம் ப்ரதிக்ரஹணம், தாயாத்யம் ஸிலோஞ்ச்ச: அந்யச்ச அபரிக்ருஹீதம், ஏதாந்யேவ சூத்ரியஸ்ய அத்யாபந யாஜந ப்ரதிக்ரஹணாநி பரிஹார்யாணி; தண்டயுத்தாதிகார:, சூத்ரியவத் வைச்யஸ்ய, தண்டயுத்தவர்ஜம் க்ருஷி கோ ரசூண வாணிஜ்யாதிகம் க்ராஹ்யம்” என்கையாலே, அத்யயநாத்யாபந யஜந யாஜந தாந ப்ரதிக்ரஹ ரூப ஷட்கர்மமும் ப்ராஹ்மணனுக்கு கர்த்தவ்யமாய், சூத்ரிய வைச்யர்களுக்கும் அத்யாபநாதி த்ரயமொழிய அத்யயநாதித்ரயமே கர்த்தவ்யமாய்,

அவர்கள் தங்களுள்ளும் தண்டயுத்தங்கள் ஷுத்ரியனுக்கு அஸாதாரணமாய், க்ருஷி கோ ரஷண வாணிஜ்யங்கள் வைச்யனுக்கு அஸாதாரணமாய், “சுச்ருஷா சூத்ரஸ்ய இதரேஷாம் வர்ணாநாம்” என்கையாலே சூத்ரனுக்கு த்ரைவர்ணிக சுச்ருஷையே தர்மமாய், இப்படி தத்தஜ்ஜாத்யநுகுணமாக ஒருவனுக்கு உபாதேயமானது ஒருவனுக்கு த்யாஜ்யமாய்க் கொண்டு தர்மங்கள் பேதித்திருக்குமிறே.

விளக்கம் - ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரம் - ஸ்வகர்ம ப்ராஹ்மணஸ்ய அத்யயநம், அத்யாபநம், யஜநம் யாஜநம், தாநம் ப்ரதிக்ரஹணம், தாயாத்யம் ஸிலோஞ்ச்ச: அந்யச்ச அபரிக்ருஹீதம், ஏதாந்யேவ ஷுத்ரியஸ்ய அத்யாபந யாஜந ப்ரதிக்ரஹணாநி பரிஹார்யாணி; தண்டயுத்தாதிகார:, ஷுத்ரியவத் வைச்யஸ்ய, தண்டயுத்தவர்ஜம் க்ருஷி கோ ரஷண வாணிஜ்யாதிகம் க்ராஹ்யம் - ஒரு அந்தணனுக்கான கர்மங்கள் என்னவென்றால் வேதம் ஓதுதல் ஓதுவித்தல், யாகம் செய்தல் செய்வித்தல், தானம் அளித்தல் அளிக்கும்படிச் செய்தல், தாயபாகம் கொண்டு கிட்டிய செல்வம் கதிர்நெல் சேககரித்தல், மற்றவர்களால் எடுத்துக்கொள்ளப்படாத பழங்கள் மற்றும் கிழங்குகளை விரும்புதல் ஆகும்; இந்த ஆறில் வேதம் ஓதுவித்தல், யாகம் செய்வித்தல், தானம் செய்வித்தல் என்று மூன்றுடன் சேர்ந்து, தண்டித்தல் மற்றும் யுத்தம் செய்தல் ஆகியவை ஷுத்ரியனுக்கு மட்டுமே உரியவை ஆகும்; ஷுத்ரியனுக்குக் கூறப்பட்ட தண்டித்தல் மற்றும் போர் செய்தல் ஆகியவை நீங்கலாக உள்ள மற்ற மூன்றும் (அதாவது வேதம் ஓதுவித்தல், யாகம் செய்வித்தல், தானம் செய்வித்தல்), வைசியனுக்கு உரிய கர்மங்கள் ஆகும்; இந்த மூன்றுடன் சேர்ந்து பயிர் செய்தல், பசுக்களைக் காத்தல் மற்றும் வியாபாரம் செய்தல் ஆகிய மூன்றும் வைசியனுக்கு மட்டுமே உரியதாகும் - என்று கூறியது காண்க. ஆக வேதம் ஓதுதல் ஓதுவித்தல், யாகம் செய்தல் செய்வித்தல், தானம் செய்தல் செய்வித்தல் ஆகிய ஆறும் அந்தணர்களுக்கு உரிய கர்மங்கள்; இவற்றில் வேதம் ஓதுவித்தல், யாகம் செய்வித்தல், தானம் செய்வித்தல் ஆகிய மூன்றும் ஷுத்ரியன் மற்றும் வைசியன் ஆகிய இருவருக்கும் உரிய கர்மங்கள்; இவர்கள் இருவரில், போர் செய்தல் மற்றும் தண்டித்தல் ஆகிய இரண்டும் ஷுத்ரியனுக்கு மட்டுமே உரிய கர்மங்கள்; பயிர் செய்தல், பசுக்களைக் காத்தல், வியாபாரம் செய்தல் ஆகியவை வைசியனுக்கு மட்டுமே உரிய கர்மங்கள் ஆகும். மேலும் ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரம் - சுச்ருஷா சூத்ரஸ்ய இதரேஷாம் வர்ணாநாம் - அந்தணர், ஷுத்ரியர், வைசியர் ஆகிய மூவரும் அந்தந்த காரியங்களைச் செய்யும்போது, அவர்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளை இயற்றுதலே மற்ற

வர்ணமாகிய சூத்திரர்களுக்கு உரிய கர்மம் ஆகும் - என்பதால், மற்ற வர்ணத்தினர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்தலே சூத்திரர்களுக்குத் தர்மம் ஆகிறது. இப்படியாக அந்தந்த வர்ணத்தினரின் தர்மங்கள் வேறுபட்டுள்ளன அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ப்ரஹ்மசாரியான தசையில் உபாதேயமான பிஷ்டாசரண ஸாமிதாதாநாதிகள் க்ருஹஸ்தனான தசையில் த்யாஜ்யங்களாய், அக்னிஹோத்ர அதிதி ஸத்காராதிகள் உபாதேயமாகையாலும், வநஸ்த்தனான தசையில், “ஸந்த்யஜ்ய க்ராம்ய மாஹாரம் ஸர்வஞ்சைவ பரிச்சதம்” என்கையாலே பூர்வாச்ரமத்தி லுபாதேயமான க்ராம்யாஹார பரிச்சதாதிகள் த்யாஜ்யமாய், “வஸீத சர்ம சீரம் வா” என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்ட சர்ம சீரவஸநத்வ ஜடிலத்வ சம்சுருலோம நகதாரண வந்யாஹாரங்கள் உபாதேயமாகையாலும், ஸந்ந்யாஸியான தசையில் பூர்வாச்ரம உபாதேயமான அக்னிஹேத்ராதிதி ஸத்காராதிகளும் ஜடிலத்வாதிகளும் த்யாஜ்யமாய், “அநக்நி ரநிகேதஸ் ஸ்யாத்” இத்யாதிப்படியே அநக்நித்வா நிகேதத்வா ஸஹாயத்வாதிகள் உபாதேய மாகையாலும் ப்ரத்யாச்ரமம் தர்மம் பேதியா நின்றதிறே.

விளக்கம் - ப்ரஹ்மசாரியாக உள்ளபோது பிஷ்டை எடுத்தல், ஸமித்தைச் சேகரித்தல் என்றுள்ள தர்மங்களை, அவன் க்ருஹஸ்தனாகும்போது கைவிட்டு, அக்னிஹோத்ரம் மற்றும் விருந்தினர் உபசாரம் என்பவை கைக்கொள்ளத்தக்கவைகளாக உள்ளன; வானப்ரஸ்தனாக உள்ள நிலையில், மநுஸ்ம்ருதி - ஸந்த்யஜ்ய க்ராம்ய மாஹாரம் ஸர்வஞ்சைவ பரிச்சதம் - கிராமத்தில் உள்ள அனைத்து உணவு, ஆடை ஆபரணங்களை கைவிட்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப க்ருஹஸ்தனாக உள்ளபோது ஏற்கத்தக்கதான கிராமத்தில் உள்ள உணவுவகைகள் மற்றும் அலங்காரங்கள் ஆகியவை கைவிடத் தக்கதாகவும், மநுஸ்ம்ருதி - வஸீத சர்ம சீரம் வா - தோல் அல்லது மரவுரி அணியவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மரவுரி அணிதல், சடை வளர்த்தல், தாடி மற்றும் நகங்கள் வளர்த்தல், காட்டில் கிட்டும் உணவுகளை உட்கொள்ளுதல் போன்றவை ஏற்கத்தக்கதாக உள்ளன; ஸந்ந்யாஸியாக உள்ளபோது க்ருஹஸ்தன் மற்றும் வானப்ரஸ்தன் ஆகிய நிலைகளில் உள்ள அக்னிஹோத்ரம், விருந்தினர் உபசாரம் போன்றவை தள்ளத்தக்கவையாகவும், மநுஸ்ம்ருதி - அநக்நி ரநிகேதஸ் ஸ்யாத் - அக்னி இல்லாமலும், வீடு இல்லாமலும் இருத்தல் வேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப அக்னிகார்யம் இல்லாமலும், வீடு இல்லாமலும், துணை ஏதும் இல்லாமலும் இருத்தல் வேண்டும் என்று

உள்ளது. இப்படியாக ஒவ்வொரு ஆச்ரமங்களிலும் உள்ள தர்மங்கள் வேறுபட்டுள்ளன அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளிலே தீக்ஷித்தவனுக்கு வர்ணத்ரயாச்ரம சதுஷ்டய ஸாதாரணமாய் அக்ரணே ப்ரத்யவாயதயா அவச்ய கர்த்தவ்யமாய்ப் போரும் நித்யகர்மம் அந்நுஷ்டேயமாய், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மமே அநுஷ்டேயமாகையாலே தீக்ஷயிலே தர்மம் பேதித்திருக்குமிறே.

விளக்கம் - ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்ற யாகங்களை இயற்றும் பொருட்டு அதற்கான அனுமதியைக் கைக்கொண்டவனுக்கு, மூன்றுவிதமான வர்ணங்கள் மற்றும் நான்குவித ஆச்ரமங்கள் ஆகியவற்றில் உள்ளவர்கள் அவசியமாகச் செய்யவேண்டிய அன்றாட கர்மங்களை இயற்றாமல் விடுவதும், ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்றவை மட்டுமே பின்பற்றவேண்டும் என்பதும் விதிக்கப்பட்டது என்பதால், தீக்ஷை பெற்ற பின்னர் தர்மங்கள் வேறுபட்டுள்ளன அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்படி ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகளிலும் ப்ரஹ்மசர்யாத் யாச்ரமங்களிலும் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மாந்தர தீக்ஷைகளிலும் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே அஸாதாரண விக்ரஹ ஸஹிதேச்வர விஷயமாகையாலே அஸாதாரணமாய், அதஏவ, “அத்தாணிச்சேவகம்” என்று அந்தரங்க ஸேவையாயிருக்கிற கைங்கர்யத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு தேவதாந்தர்யாமி விஷயமாய் தச்சரீர பூத தேவதாத்வாரா ததாராதநமாகையாலே ஸாதாரணமாயிருந்துள்ள கர்மம் உறங்குவான் கைப்பண்டம் போலே தன்னடையே நழுவுமென்கை. இத்தால் வர்ணாச்ரமாதி நிஷ்ட்டர்க்கு தத்ததிகாராநுரூப தர்மமொழிய அந்நுகுணாமானது த்யாஜ்யதயா கழிக்கப்படுமா போலே ஸ்வரூப யாதாத்மய தர்சிகளானவர்களுக்கு ததநுரூப தர்மமொழிய அதநுரூபமானது த்யாஜ்யமாய் தன்னடையே விட்டுக் கழியுமென்றதாயிற்று. இப்படியிருக்கச் செய்தே சிஷ்டர்கள் அநுஷ்ட்டித்துப் போருகிறது - ஸ்வாநுஷ்ட்டாநத்தைப் பின்சென்று லோகம் நசிக்கவொண்ணாதென்னு மாந்ரு சம்ஸ்யத்தாலேயிறே. “யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:”, மம வர்த்தமாநு வர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச:; உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்மசேதஹம்,

ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:” என்கிறபடியே பரார்த்தமாகவிநே இவர்களு மநுஷ்ட்டிப்பது.

விளக்கம் - ஆகவே இப்படியாக அந்தணன் முதலான வர்ணங்களிலும், ப்ரஹ்மசர்யம் முதலான ஆச்ரமங்களிலும், ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்றதான வேறுபட்ட தர்மங்கள் கொண்ட தீசைஷ நிலைகளிலும் தர்மங்கள் வேறுபட்டு, அந்தந்த கட்டங்களில் சில சில கர்மங்கள் தாங்களாகவே மறைகின்றன. இதே போன்று - கைங்கர்யம் என்பது, தனக்கே உண்டான திவ்யமங்கள விக்ரஹம் என்பதுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக உள்ளதால் சிறப்பு வாய்ந்ததாகவும், திருப்பல்லாண்டு (8) - அத்தாணிச் சேவகமும் - என்பதற்கு ஏறப அவனுக்குச் செய்யப்படும் அந்தரங்கத் தொண்டாகவும் உள்ளதால், அத்தகைய கைங்கர்யத்தில் நிலை நிற்பவர்களுக்கு, தேவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக ஸர்வேச்வரன் உள்ள அந்தர்யாமி நிலை என்பதற்கு விஷயமாகவும், ஸர்வேச்வரனாகிய தனது சரீரமாக உள்ள தேவர்கள் மூலம் தனக்குச் செய்யப்படும் ஆராதனம் என்பதாகவும் உள்ளதால் அதிக மேன்மை அல்லாத கர்மங்கள், உறங்கும் ஒருவனிடம் உள்ள பொருள் போன்று தாங்களாகவே மறைந்துவிடும் என்று கருத்து. இதன் மூலம், நான்குவிதமான வர்ண தர்மங்கள், நான்குவிதமான ஆச்ரம தர்மங்கள் போன்ற தர்மங்களில் ஆழ்ந்து நிற்பவர்களுக்கு, அந்தந்த வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் அல்லாமல் மற்ற தர்மங்கள், தாங்களாகவே விலக்கப்படுவது போன்று - ஆத்மஸ்வரூபத்தினை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களுக்கு அதற்குரிய தர்மங்கள் அல்லாமல் மற்ற அனைத்தும் கைவிடத் தக்கதான தர்மங்களாகவே அகன்றுவிடும். இவ்விதம் உள்ளபோதிலும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்கள், அன்றாடம் கர்மங்களை இயற்றுவது ஏன் என்றால், தங்களுடைய நடவடிக்கைகளைக் கண்டு மற்றவர்களும் கர்மம் இயற்றாமல் இருக்கக்கூடாது என்பதால் ஆகும். இதனைக் கீதையில் பகவான் கீழே உள்ளது போன்று உரைத்தமை காண்க:

- (3-23) - யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:, மம வர்த்தமாநு வர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச: - பார்த்தா! நான் எனது கர்மங்களில் ஈடுபடாமல் இருந்தால் பெருத்த தீமை உண்டாகும். காரணம், மனிதர்கள் அனைத்து விதங்களிலும் என்னுடைய வழியைப் பின்பற்றியபடியே உள்ளனர்.

- (3-24) - உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்மசேதஹம், ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா: - நான் கர்மம் இயற்றாவிட்டால் இந்த உலகில் உள்ள அனைவரும் சீர்குலைந்து போவர். இப்படிப்பட்ட பேரழிவை நானே உண்டாக்கியவன் ஆகிவிடுவேன். இந்த மனிதர்களைக் கொன்றவனாகவும் ஆகிவிடுவேன்.

மேலே உள்ள வரிகளுக்கு ஏற்ற, மற்றவர்களுக்காக அல்லவோ இவர்கள் தங்களுடைய தர்மங்களைச் செய்தபடி உள்ளனர்!!

32. ஸாதந ஸாத்யங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ணதர்மிகள் தாஸவ்ருத்திக ளென்று துறைவேறிடுவித்தது.

அவதாரிகை - இந்த கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர்க்கு கர்ம நிஷ்ட்டரோடு சேர்த்தியில்லாமையைச் சொல்லுகிறது - (ஸாதநேத்யாதி).

விளக்கம் - பகவத் கைங்கர்யத்தில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு, கர்மங்களில் ஆழ்ந்து நிற்பவர்களுடன் எந்தவிதமான சேர்த்தியும் இல்லாமை என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸாதநத்தில் முதலடியான கர்மமும் ஸாத்யத்தில் முடிந்த நிலையான கைங்கர்யமும் - இந்த நெடுவாசி யறிந்தவர்களை, “நீங்கள் வர்ணதர்மிகள், நாங்கள் தாஸவ்ருத்திகள்” என்று உறவறுத்துத் துறைவேறிட்டுப் போகப் பண்ணிற்றென்கை. அதாவது, திருவயிந்திரபுரத்திலே “வில்லிபுத்தூர்ப் பகவர்” என்பாரொருவர், எல்லாருமொரு துறையில் அநுஷ்ட்டாநம் பண்ண, தனியே ஒரு துறையிலே அநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுவாராய், ஒருநாள் அநுஷ்ட்டாநம் பண்ணி மீளாநிற்கச் செய்தே இருந்த ப்ராஹ்மணர், “ஜீயரே! எங்கள் துறையிலே அநுஷ்ட்டாநம் பண்ணவாராதொழுகிறதென்?” என்ன; “விஷ்ணுதாஸா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மணா வர்ணதர்மிண:, அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்கதி:” என்று துறை வேறிட்டுப் போனாராய்த்து.

விளக்கம் - பேற்றினை அடையவைக்கும் உபாயங்களில் முதல் நிலையான கர்மம் மற்றும் அந்தப் பேற்றினை அடைந்த வழிகளின் எல்லை நிலமாக உள்ள கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டும், இந்த இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டினை அறிந்தவர்களை, “நீங்கள் வர்ணாச்ரமத்தின் தர்மங்களில் நிற்பவர்கள், நாங்கள் கைங்கர்யத்தில் வளர்பவர்கள்” என்று உறவுகளை அறுத்துக்கொண்டு போகச்செய்தது. இதற்கு ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். திருவயிந்திரபுரத்தில் வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் என்னும் ஒருவர், அன்றாடம் அனைவரும் ஒரு இடத்திற்குத் தங்களுடைய காலைக்கடன்களை முடிக்கச் செல்லும்போது, தான் வேறு ஒரு இடத்திற்குச் செல்வது வழக்கம் ஆகும். அப்போது அங்கு வந்த ஒரு சில அந்தணர்கள் அவரிடம், “ஜீயரே! நாங்கள் செல்லும் இடத்திற்கு நீவிர் வராமல் இருப்பதன் காரணம் என்ன?”, என்றனர். இதற்கு அவர், “விஷ்ணுதாலா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மணா வர்ணதர்மிண:, அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்கதி: - நாங்கள் விஷ்ணுவிற்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் வைஷ்ணவர்கள், நீங்கள் வர்ணாச்ரம விதிகளுக்கு உட்பட்டுக் கர்மம் செய்யும் அந்தணர்கள்; கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள எங்களுக்கு, கர்மங்கள் செய்தபடி உள்ள உங்களுடன் எந்தச் சேர்த்தியும் இல்லை”, என்று உரைத்துச் சென்றார்.

33. வேதவித்துக்களும் மிக்க வேதியரும் ச்சந்தஸாம் மாதாவாலும் அதுக்குத் தாயாய்த் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறப்பிக்குமது இவருக்கும் ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம்.

அவதாரிகை - கீழ் (ஜாத்யாதிகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே) என்ற வித்தாலே ஸூசிதமான அதிகார பேதத்துக்கும் துறைவேறிட்டுப் போகும்படியான நெடுவாசிக்கும் ப்ரகாசகமான கர்ம கைங்கர்ய நிஷ்ட்டரிருவர்க்கு முண்டான ஜந்மாதி விசேஷத்தை தர்சிப்பிப்பதாகக்கோலி, ப்ரதமம் ஜந்ம விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது - (வேதவித்துக்க ளித்யாதி).

விளக்கம் - சூர்ணை (31) - ஜாத்யாதிகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே - என்பதில் குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்ட அதிகார வேற்றுமை மற்றும் கடந்த சூர்ணையில் மற்றொரு இடத்திற்குச் சொல்லுதல் என்றுள்ள வேற்றுமை ஆகிய இரண்டிற்கும் மேலும் விளக்கம் அளிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே, கர்மத்தில் நிலை நிற்பவர்கள், கைங்கர்யத்தில் நிலைநிற்பவர்கள் என்ற இருவருக்கும் இடையே உள்ள பலவகையான விசேஷங்களை

எடுத்துரைக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டவராக, முதலில் இருவருக்கும் இடையே உள்ள பிறவியின் விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “யேச வேதவிதோ விப்ரா:” என்கிற வேதவித்துக்களான பூர்வபாக நிஷ்ட்டர், “காயத்ரீம் ச்சந்தஸாம் மாதா” என்கிறபடியே ச்சந்தஸ்ஸுக்களுக்கு மாதாவா யிருக்கிற காயதர்யுபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது, கர்ம நிஷ்ட்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம்.

விளக்கம் - மஹாபாரதம் - யேச வேதவிதோ விப்ரா: - எந்த அந்தணர்கள், வேதத்தின் பூர்வபாகத்தை அறிந்தவர்களோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேதங்களுடைய முற்பாகத்தை நன்றாக அறிந்து, அதில் மட்டுமே நிலைத்து நிற்கும் நிஷ்ட்டர்கள், தைத்திரீயத்தில் - காயத்ரீம் ச்சந்தஸாம் மாதா - சந்தஸ் அனைத்திற்கும் காயத்ரீயே தாய் ஆவாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, சந்தஸ்ஸுகளுடைய தாயாக உள்ள காயத்ரி உபதேசம் மூலம் உண்டாகும் பிறப்பு என்பது (அதாவது யஜ்ஞோபவீதம் தரித்த பின்னர் ஏற்படுவது இரண்டாவது பிறப்பு என்பர்) கர்மங்களில் நிலைநிற்கும் தங்களுக்கு உயர்ந்த பிறப்பு என்று கொள்வர்.

வ்யாக்யானம் - “யோசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:” என்கிற மிக்க வேதியரான வேத தாத்தர்ய வித்துக்கள், “ருசோ யஜ்ஜிம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணா நிச, ஸர்வ மஷ்டாஷ்டிராந்தஸ்ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம்” என்று ஸகல வேதஸங்க்ரஹ மாகையாலே அந்த காயத்ரிக்கும் மாத்ருபூதமாய், “பெற்ற தாயினுமாயின செய்யும்” என்கிறபடியே சரீரோத்பாதிகையான மாதா மாத்ரமன்றிக்கே உஜ்ஜீவநத்துக் குறுப்பான ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கும் திருமந்த்ரோபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமென்கை. “ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜந்ம” என்கையாலே கேவல ஜந்மமென்னாதே ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமென்கிறது.

விளக்கம் - மஹாபாரதம் - யோசாத்யாத்மவிதோ ஜநா: - எந்த ஒருவன் வேதாந்தங்களை அறிந்துள்ளானோ - என்பதற்கு ஏற்ப வேதங்களுடைய தாத்தர்யம் அல்லது சாரமாக உள்ள வேதாந்தம் அறிந்தவர்கள், பாஞ்சராத்தர்ம - ருசோ யஜ்ஜிம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணா நிச, ஸர்வ மஷ்டாஷ்டிராந்தஸ்ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம் - ருக்,

யஜூர், ஸாமம், அதர்வண வேதங்கள் மற்றும் இதிகாச புராணங்கள் அனைத்தும் அஷ்டாசுஷர மந்திரத்தில் பொதிந்து உள்ளன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து வேதங்களுடைய சாரமாக உள்ளதால் காயத்ரிக்குத் தாய் போன்று, பெரியதிருமொழி (1-2-9) - பெற்ற தாயினுமாயின செய்யும் - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரம் உண்டாவதற்குக் காரணமாக இருந்த தாய்தந்தையாக மட்டும் அல்லாமல் கரையேறுவதற்குத் தேவையான ஞானத்தையும் அளிப்பதான திருமந்திர உபதேசம் பெற்ற பின்னர் உண்டாகும் பிறப்பை, கைங்கர்யத்தில் நிலைநிற்கும் தங்களுக்கு மிகவும் உயர்ந்த பிறப்பு என்று கொள்வர். ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரத்தில் - ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜநம் - ஆசார்யன் ஞானத்தால் ஒருவனுக்குப் பிறவி அளிக்கிறான், அந்த ஞானத்தால் ஏற்படும் பிறவியே ஒருவனுக்கு மிகவும் உயர்ந்த பிறவி - என்று கூறுவதன் காரணமாக “ஜன்மம்” என்று மட்டுமே கூறாமல், “ச்ரேஷ்ட ஜன்மம் = உயர்ந்த பிறவி” என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அது வர்ணாநுகுணமான விதிநிஷேதங்களுக்கும் ததநுரூபாநுஷ்ட்டாநத்துக்கும் ததநுகுண பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே அவர்களுக்குச் ச்ரேஷ்ட்ட ஜன்மம். இது ஸ்வரூபாநு ரூபமான விதிநிஷேதங்களுக்கும் ததநுரூபாநுஷ்ட்டாநத்துக்கும் ததநுரூப பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே இவர்களுக்குச் ச்ரேஷ்ட்ட ஜன்மம்.

விளக்கம் - கர்மங்களில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு - முதலில் கூறிய பிறப்பு என்பது அவரவர்களுடைய வர்ணங்களுக்குத் தகுதியான விதிவிலக்குகள், அந்தந்த வர்ணத்திற்குத் தேவையான நடத்தைகள், அதற்கு ஏற்ப பலன்களை அடைதல் ஆகியவற்றை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ளதால் அவர்களுக்கு அது சிறந்த பிறப்பு ஆகிறது, கைங்கர்யத்தில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு - இரண்டாவதாகக் கூறிய பிறப்பு என்பது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுதியான விதிவிலக்குகள், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற விதிகள், அதற்கான பலனை அடைதல் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமான பிறப்பு என்பதால், அவர்களுக்கு இந்தப் பிறவி சிறந்ததாக உள்ளது.

34. அந்தணர் மறையோரென்றும் அடியார் தொண்டரென்றும் இவர்களுக்கு நிரூபகம்.

அவதாரிகை - இப்படி ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மாக்களான இருவர்க்கும் நிரூபகங்கள் இன்ன தென்கிறது - (அந்தணாரித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாகச் சிறந்த பிறவிகள் கொண்ட இவர்கள் இருவருக்கும் பெயர்கள் இன்னவை என்று அருளிச்செய்கிறார் (நிரூபகம் என்றால் ஒரு பொருளை இன்னது என்று உணர்த்தவல்ல தனித்தன்மை).

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சாதியந்தணர்”, “துணை நூல் மார்வி னந்தணர்”, “தீயோம்புகை மறையோர்”, “நந்தாவண்கை மறையோர்” என்று விசேஷண பூத சரீரத்வாரா வந்த வர்ணமும், தத்ப்ரயுக்தமான வைதிகத்வமும் அவர்களுக்கு நிரூபகம்.

விளக்கம் - இவர்களில் வேதங்கள் கூறுவதிலும், கர்மங்களிலும் நிலை நிற்பவர்களுக்கு திருமாலை (43) - சாதியந்தணர், பெரியதிருமொழி (1-5-9) - துணை நூல் மார்வி னந்தணர், பெரியதிருமொழி (7-9-7) - தீயோம்புகை மறையோர், பெரியதிருமொழி (6-7-8) - நந்தாவண்கை மறையோர் - என்றும் உள்ளவற்றில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, சரீரம் காரணமாக உண்டான ஜாதி மற்றும் அதன் காரணமாக வந்த வேதமார்க்கத்தில் நிற்பது என்பது நிரூபகம் ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - “திருமாலடியார்”, “அணியரங்கள் திருமுற்றத்தடியார்”, “திருமாலுக்குரிய தொண்டர்”, “திருநாரணன் தொண்டர்” என்று ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களிற் காட்டில் அந்தரங்க நிரூபகமான சேஷத்வமும் தத்ப்ரயுக்த கிஞ்சித்கரத்வமும் இவர்களுக்கு நிரூபகமென்கை.

விளக்கம் - வேதங்களில் உள்ள சாரத்தைக் கூறும் திருமந்திரத்திலும், கைங்கர்யத்திலும் எப்போதும் நிலைநிற்பவர்களுக்கு, திருவாய்மொழி (5-9-11) - திருமாலடியார், பெருமாள் திருமொழி (1-10) - அணியரங்கள் திருமுற்றத்தடியார், திருவாய்மொழி (6-9-11) - திருமாலுக்குரிய தொண்டர், திருவாய்மொழி (3-7-4) - திருநாரணன் தொண்டர் - என்றும் உள்ளவற்றில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆத்மாவுக்கு ஞானம் மற்றும் ஆனந்தங்களைக்

காட்டிலும் முக்கியமான இலக்கணமாகக் கூறப்படும் அடிமைத்தனமும், அதன் அடியாக உள்ள கைங்கர்யமும் நிரூபகம் ஆகிறது.

35. ஒரு தலையில் க்ராம குலாதி வ்யபதேசம் குலந்தருமென்னும் மாசிற் குடிப்பழியென்று பதியாகக் கோயிலில் வாழுமென்பார்கள்.

அவதாரிகை - கேவலம் இவையோ நிரூபகம். க்ராம குலாதி வ்யபதேசங்களுமில்லையோ? என்னச் சொல்லுகிறது - (ஒருதலையிலித்யாதி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உள்ளது போன்ற தன்மைகள் கொண்டு மட்டுமே அந்தந்த பிரிவினர் உணர்த்தப்படுவார்களா? அல்லவே, பெரும்பாலானவர்கள் அவர்களுடைய குலம், கிராமம் போன்றவற்றைக் கொண்டும் கூறப்படுகிறார்கள் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார் (குறிப்பு - ஒரு சிலர் தங்களுடைய பெயருக்கு முன்பாகத் தங்களுடைய குலப்பெயர், ஊரின் பெயர் போன்றவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்வதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்).

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கர்மநிஷ்ட்டரென்று சொல்லப்பட்ட வொருதலையில் சரீராநுபந்திகளான க்ராம குலாதிகளையிட்டு வ்யபதேசிக்கும் அந்த வ்யபதேசத்தை, கைங்கர்ய நிஷ்ட்டரான மற்றைத் தலையிலுள்ளவர்கள், “குலந்தரும்” என்கிறபடியே திருமந்திர ஸித்த பகவத் ஸம்பந்த ஜ்ஞாந ப்ரயுக்தமாய், “மாசில் குடி” என்று சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காராதிக ளில்லாமையாலே நிர்தோஷமா யிருக்கிற இக்குலத்துக்கு அவத்யகரமென்று கருதி, “வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்”, “கோயில் வாழும் வைட்டணவன்” என்று பகவதந்வயமுள்ள தேசஸம்பந்தத்தையிட்டு வ்யவஹரிப்பார்க ளென்கை. இது பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டும், பகவதீய ஸம்பந்தத்தையிட்டும் வ்யபதேசிக்கு மதுக்குமுபலசஷணம். “ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோநைவ க்ராம குலாதிபி: விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - கர்மங்களில் நிலைநிற்பவர்கள் தங்களுடைய பெயர்களுக்கு முன்பாகச் சரீரஸம்பந்தம் காரணமாக ஏற்பட்ட குலம் மற்றும் கிராமங்களைக் கூறும் அடைமொழிகளைச் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். ஆனால் கைங்கர்யத்தில் மட்டுமே

நிலைநிற்பவர்கள் செய்வது என்ன? பெரியதிருமொழி (1-1 9) - குலம் தரும் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருமந்திரத்தின் மூலம் அறியப்பட்ட பகவதஸம்பந்த ஞானம் காரணமாக வந்ததும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (10) - மாசில் குடி - என்பதற்கு ஏற்ப அடிமைத்தனத்திற்கு விரோதியான “நான், என்னுடையது” என்ற சிந்தனை இல்லாத காரணத்தால் தோஷம் இல்லாமல் உள்ளதும் ஆகிய பாகவதர்குலம் என்பதற்கு, தாங்கள் அந்தக் குலத்தின் பெயரை அடைமொழியாகச் சேர்த்துக்கொண்டால், அந்தக் குலத்தின் பெயருக்கு இழுக்கு உண்டாகும் என்று கருதுவார்கள். ஆகவே அவ்விதம் செய்யாமல், நாச்சியார் திருமொழி (8-9) - வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள் - என்றும், பெரியாழ்வார் (5-1-3) - கோயில் வாழும் வைட்டணவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய தொடர்பு கொண்டுள்ள திவ்யதேசத்தின் பெயர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு உரைப்பார்கள் என்று கருத்து. இவ்விதம் அந்த திவ்யதேசத்தின் பெயர் கொண்டு உரைப்பது என்பது அங்குள்ள பகவானின் திருநாமம் என்ற ஸம்பந்தம் மற்றும் பகவத் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்களில் ஸம்பந்தம் ஆகியவற்றையும் குறிப்பதாகும். பரமைகாந்தி தர்மம் - ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோநைவ க்ராம குலாதிபி: விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி - பரமஞானியானவன் தனது குலம் மற்றும் கிராமம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு கூறத்தக்கவன் அல்லன்; பகவானுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டு மட்டுமே கூறத்தக்கவன் ஆவான்; காரணம், பரம ஞானிக்கு அனைத்தும் அவனே ஆவான் - என்றது காண்க.

36. விப்ரர்க்கு கோத்ர சரண ஸூத்ர கூடஸ்த்தர் பராசர பாராசர்ய போதாயநாதிகள்; ப்ரபந்த ஜந கூடஸ்த்தர் பராங்குச பரகால யதிவராதிகள்.

அவதாரிகை - இனி உபயருடையவும் கூடஸ்த்தரைச் சொல்லுகிறது - (விப்ரர்க்கித்யாதி).

விளக்கம் - அடுத்து இந்த இரண்டு பிரிவினர்களுக்கும் மூலபுருஷர்கள் யார் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அந்தணர் மறையோர் என்கிற ப்ராஹ்மணர்க்கு கோத்ர கூடஸ்த்தர் பராசராதிகள்; கோத்ரமாவது = அபத்ய ஸந்ததி. “ஸந்ததிர் கோத்ர ஜநந குலாந்யபி ஜநாந் வயெள” என்னக் கடவதிறே. அந்த கோத்ரந்தான் அநேகமாய், தத் தத் கூடஸ்ததரான வஸிஷ்ட்ட காச்யப பரத்வாஜ வத்ஸ ப்ரப்ருதிகள் பலருண்டாகையாலே

பராசராதிகளென்கிறது. சரண கூடஸ்தர் பாராசர்யாதிகள். சரணங்களாவன - வேதசாகைகள்; ததந்யாயிகளையும் கௌணமாக சரண சப்தத்தாலே சொல்லக் கடவது. “சரண சப்த: காடக காலாபாதி சாகாவிசேஷேஷு முக்க்ய:, ததந்யாயிஷு புருஷேஷு கௌண:” என்கையாலே இவ்விடத்தில் சாகைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வ சாகைகளுக்கு ப்ரதாந ப்ரவர்த்தகன் பாராசர்யனாயிருக்கச் செய்தேயும், பின்பு தத்தச்சாகைகளுக்கு தனித்தனி ப்ரவர்த்தகரான கட கலாப கண்வாதிகளு முண்டாகையாலே பாராசர்யாதிகளென்கிறது. ஸுத்ர கூடஸ்தர்கள் போதாயநாதிகள். ஸுத்ரமாவது - கர்மாநுஷ்ட்டாந ப்ரதிபாதகமான கல்பம். “சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா” என்று தொடங்கிச் சொல்லிவருகிறவளவிலே, “கல்பேநுஷ்ட்டாநமுக்க்தம்” என்றதிறே. அதுதானும் பலவாய் தத்தத் கர்த்தாக்களான ஆபஸ்தம் பாச்வலாயநாதிகளு முண்டாகையாலே போதாயநாதிக ளென்கிறது. ஆக, இவர்கள் விப்ரர்கள் கூடஸ்த புருஷர்கள்.

விளக்கம் - வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள கர்மங்களில் நிலைநிற்கும் அந்தணர்களுடைய குலத்திற்கு மூலபுருஷர்கள் பராசரர் முதலானவர்கள் ஆவர். கோத்ரம் என்பது அந்தக் குலத்தின் பரம்பரை என்று பொருள். அமரகோசத்தில் - ஸந்ததிர் கோத்ர ஜநந குலாந்யபி ஜநாந வயௌ - ஸந்ததி, கோத்ரம், பிறவி, குலம், அபிஜநம், அந்வயம் என்பவை ஒரே பொருள் - என்றுள்ளது காண்க. அப்படிப்பட்ட கோத்ரங்கள் பல உள்ளன. அந்தந்த கோத்ரத்திற்கு ஆதிபுருஷர்கள் என்று வசிஷ்டர், காச்யபர், பரத்வாஜர், ஸ்ரீவத்ஸர் என்று பலரும் உள்ளதால் “பராசரர் முதலானவர்கள்” என்றார். மேலும் அந்தணர்களுடைய சரணத்திற்கு மூலபுருஷர்கள் பாராசர்யர் (பராசரமுனிவரின் புத்திரர், வியாசர்) முதலானவர்கள் ஆவர். சரணம் என்பது வேதத்தின் சாகைகள் மட்டும் அல்லாமல், அந்தந்த சாகைகளுடன் தொடர்புள்ள புருஷர்களையும் குறிக்கும். ஆனால் அவ்விதம் கூறப்படும்போது “சரண” என்ற பதம் சாகைகளையே குறிக்கிறது. அனைத்து வேதசாகைகளையும் இந்த உலகம் எங்கும் பரவச் செய்பவர்களின் தலைவராக வியாஸர் உள்ளபோதிலும், அதன் பின்னர் ஒவ்வொரு சாகையாகத் தனித்தனியே பரவுப்படிச் செய்தவர்கள் கடர், கலாபர், கண்வர் என்று பலர் ஆகையால் “பாராசர்யர் முதலானவர்கள்” என்கிறார். அந்தணர்களுக்கு ஸுத்ரத்திற்கான ஆதிபுருஷர்கள் போதாயனர் போன்றவர்கள் ஆவர். ஸுத்ரம் என்றால் அன்றாடம் இயற்றவேண்டிய கர்ம விதிமுறைகள் குறித்த கல்பம் ஆகும். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-18) - சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா - சிசைஷ என்னும் வேத அங்கத்தில் எழுத்துக்களுடைய உச்சரிப்பு முறை

கூறப்படுகிறது - என்று தொடங்கிக் கூறும்போது, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-18) - கல்பேநுஷ்ட்டாநமுக்கம் - கல்பஸுல்திரத்தில் கர்ம அனுஷ்டான முறை கூறப்படுகிறது - என்று உரைத்தார். அத்தகைய கல்பங்களும் பலவாக, அந்தந்த ஸுல்திரங்களை ஏற்படுத்தியவர்கள் ஆபஸ்தம்பர், ஆச்வலாயனர் என்று பலர் உண்டு என்பதால், “போதாயனர் போன்றவர்கள்” என்றார். ஆக இப்படிப்பட்டவர்கள் அந்தணர்களுக்கு மூல புருஷர்கள் ஆவர்.

வ்யாக்யானம் - “அடியார், தொண்டர்” என்கிற ப்ரபந்ந ஜனங்களுக்கு கூடஸ்த்தர், “பத்யு: ச்ரிய: ப்ரஸாதேந ப்ராப்த ஸார்வஜ்ஞ்ய ஸம்பதம், ப்ரபந்ந ஜந கூடஸ்த்தம் ப்ரபத்யே ஸ்ரீபராங்குசம்” என்கிற நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்களும், எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களுமென்கை. கூடஸ்த்தராகிறார் - மூலபூதரிநே. உபதேசாநுஷ்ட்டாநங்களாலே ப்ரபத்தி மார்க்கத்தைத் தலைப்பெறுத்தி வளர்த்தவர்களாகையாலே இவர்கள் ப்ரபந்ந ஜந கூடஸ்த்தர்க ளென்கிறது.

விளக்கம் - “அடியார்கள், தொண்டர்கள்” என்று கொண்டாடப்படும் ப்ரபந்நர்களுக்கு மூல புருஷர்கள் - பராங்குசாஷ்டகம் (4) - பத்யு: ச்ரிய: ப்ரஸாதேந ப்ராப்த ஸார்வஜ்ஞ்ய ஸம்பதம், ப்ரபந்ந ஜந கூடஸ்த்தம் ப்ரபத்யே ஸ்ரீபராங்குசம் - ஞானம் என்ற செல்வம் கொண்டவரும் ப்ரபந்நர்களுடைய மூலபுருஷரும் ஆகிய நம்மாழ்வாரை நான் சரணம் அடைகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் தொடக்கமாக உள்ள ஆழ்வார்கள் மற்றும் எம்பெருமானார் தொடக்கமாக உள்ள ஆசார்யர்கள் ஆவர். கூடஸ்தர் என்றால் மூலமாக உள்ளவர்கள். உபதேசங்கள், தாங்கள் பின்பற்றும் விதிமுறைகள் ஆகியவற்றால் ப்ரபத்தி வழியை நிலைநிறுத்தி வளர்த்தவர்கள் என்பதால் இவர்கள் ப்ரபந்நர்களுடைய மூலபுருஷர்கள் என்கிறார்.

39. அத்யயநஜ்ஞாநா நுஷ்டாநங்களாலே ப்ராஹ்மண்யமாகிறாப்போலே சந்தங்களாயிரமுமறியக் கற்றுவல்லாரானால் வைஷ்ணவத்வ ஸித்தி.

அவதாரிகை - இனி இரண்டுதலைக்கும் ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவத்வ ஸித்திஹேது நியமங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் - (அத்யயநே த்யாதியால்).

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட இரண்டு பிரிவினர்களில் ஒரு பிரிவினர் அந்தணர் ஆவதும், மற்றொரு பிரிவினர் வைஷ்ணவர் ஆவதும் எப்போது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:” என்கிறபடியே ப்ரதமம் வேதத்தை ஆசார்யோச்சாரணா நூச்சாரண முகேந அக்ஷரராசிக்ரஹணம் பண்ணுகையாகிற ததநூரூபமான அநுஷ்டாநமுண்டானால் ப்ராஹ்மண்யம் ஸித்திக்குமாபோலே,

விளக்கம் - ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய: - வேதங்கள் கற்கப்பட வேண்டியவை ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப முதலில் வேதங்களை ஆசார்யன் உச்சரிக்கும் முறை மூலமாக எழுத்துக்களுடைய தொகுப்புகளை அறிந்து கொள்ளுதல் என்னும் செயலைச் செய்யவேண்டும். அடுத்து மீமாம்ஸ சாஸ்த்ரம் கேட்பது மூலமாக வேதவாக்கியங்களில் பொதிந்துள்ள ஆழ்பொருளை அறியும் ஞானம் உண்டாகுகிறது. பின்னர் அதற்கு ஏற்றபடி ஒழுக்கங்கள் உண்டாகும்போது அந்தணன் ஆகும் தன்மை உண்டாகிறது. இதே போன்று

வ்யாக்யானம் - “சந்தங்களாயிரம்” என்கிறபடியே ச்சந்தோரூபமாய் ஸஹஸ்ர சாகையாயிருக்கிற திருவாய்மொழியை, “அறியக் கற்று வல்லார் வைட்டணவர்” என்கிறபடியே, “அத்யேதவ்யம் த்விஜ ச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம்” என்கிற ப்ரகாரத்திலே ஆசார்யோச்சாரணா நூச்சாரணமுகேந அப்யஸிக்கையாகிற அத்யயநத்தைப் பண்ணி, உபதேசமுகத்தாலே ததர்த்த ஜ்ஞாநம் பிறந்து ததநூரூபமாக அநுஷ்ட்டிக்கவும் வல்லாரானாலாய்த்து வைஷ்ணவத்வம் ஸித்திப்பதென்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (10-9-11) - சந்தங்களாயிரம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி வேதங்களுடைய ரூபமாகவே ஆயிரம் சாகைகள் கொண்டதான திருவாய்மொழியை, திருவாய்மொழி (5-5-11) - அறியக் கற்று வல்லார் வைட்டணவர் - என்பதற்கு ஏற்ப, அத்யேதவ்யம் த்விஜ ச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம் - வேதரூபமாகச் செய்யப்பட்ட இந்தத் திருவாய்மொழி அந்தணர்களால் அத்யயனம் செய்யத்தக்கது - என்று கூறும் விதத்தில், ஆசார்யனுடைய உச்சரிக்கும் முறை மூலமாக அறிதல் என்ற அத்யயனம் செய்யவேண்டும். பின்னர் உபதேசம் மூலமாகத் திருவாய்மொழியின் ஆழ்பொருளை

அறிந்து, அதற்கு ஏற்றபடி நடத்தல் வேண்டும். அப்போது வைஷ்ணவன் ஆகும் தன்மை ஏற்படுகிறது.

38. இந்தவுட்பொருள் கற்றுணர்ந்து மேலைத்தலைமறையோ ராகாதாரை அயற்சதுப்பேதிமாரென்று உத்பத்தி நிரூபிக்கும்.

அவதாரிகை - அந்த வேதாத்யயநாதிகளுடைவர்களுக்கு இந்த வேதாத்யயநாதிகள் இல்லாதவளவில் வைஷ்ணவத்வாஸித்தி யொழிய ப்ரஹ்மண்யஹாநி இல்லையே யென்னச் சொல்லுகிறது (இந்த வித்யாதி).

விளக்கம் - ஒருவர் வேத அத்யயனம் செய்து, அவற்றின் ஆழ்பொருள் அறிந்து, அதன்படி ஒழுக்கத்துடன் நடக்கிறார்; ஆனால் அவர் திருவாய்மொழியை அத்யயனம் செய்யவில்லை என்றால் அவருக்கு வைஷ்ணவனாகும் தன்மை இல்லாமல் போகும் அல்லாமல், அவர் அந்தணர் என்றிருக்க எந்தக் குறையும் இல்லை அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள்” என்று உபநிஷத் குஹ்யமான இந்த த்ராவிட வேதார்த்தத்தை, “கற்றுணர்ந்த மேலைத்தலை மறையோர்” என்கிறபடியே ஆசார்யோபதேச முகேந கற்றறிந்த உத்க்ருஷ்டரான வேதாந்திக ளாகாதாரை, “அயற்சதுப்பேதிமார்” என்று, வேதாத்யயந ப்ரயோஜநம் ஈச்வரனை யுள்படி யறிந்து ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தம் கைங்கர்யமென் றிருக்கையா யிருக்க இந்த ஜ்ஞாநபாவத்தாலே நாலு வேதங்களையும் அதிகரித்திருக்கச்செய்தே அந்த வேதத்தோடு தங்களுக்கு ஒட்டின்றி அதுக்கு அசலானவர்களென்று அறுதியிட்டு, “விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ ய: ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த வேத்யபி, ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய த பவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம்” என்கிறபடியே இவர்கள் ப்ராஹ்மணரல்லரென்று உத்பத்தி ஆராயப்படுமென்கை. “ய: புத்ர: பிதரம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம், யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (9) - மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் - என்பதற்கு ஏற்ப உபநிஷத்துக்களுடைய மறைபொருளாக உள்ள தமிழ் வேதமாகிய திருவாய்மொழியின் ஆழ்பொருளை, முதல் திருவந்தாதி (66) - கற்றுணர்ந்த மேலைத்தலை மறையோர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆசார்யனிடமிருந்து கற்று அறிந்து கொண்டு, மிகவும் சிறந்த வேதாந்திகள் என்று ஆகாமல் சில அந்தணர்கள் இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்டவர்கள், திருமாலை(39) - அயல்சதுப்பேதிமார் - என்பதற்கு ஏற்ப வேதங்களைக் கற்று அவற்றின் ஆழ்பொருளை அறிவதன் பயனாவது, ஸர்வேச்வரனை உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு, ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உயர்ந்த பேறு என்பது அவனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் மட்டுமே ஆகும் என்னும் ஞானம் இல்லாமல், நான்கு வேதங்களையும் நன்றாக அறிந்திருந்தாலும், அத்தகைய வேதங்களுடன் தங்களுக்கு ஒட்டுதல் இல்லாத காரணத்தால் அதற்கும் புறம்பானவர்களே ஆகிறார்கள் என்று முடிவு செய்யப்படுகிறது. ஆகவே, விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ ய: ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த வேத்யபி, ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய த பவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம் - யார் ஒருவன் அனைத்து வேதங்களையும் நன்றாக அறிந்தவனாக உள்ளபோதிலும், மஹாவிஷ்ணுவிடம் பக்தி இல்லாமல் இருந்தான் என்றால், அவனுக்கு அந்தணனாக உள்ள தன்மை ஏற்படாது; அவனுடைய பிறவியானது ஆராயப்படவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவர்கள் அந்தணர்கள் அல்லர் என்று கருதப்பட்டு, அவர்கள் பிறவி குறித்து ஆராயப்படும். மேலும் ய: புத்ர: பிதரம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம், யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம் - எந்த ஒரு புத்திரன் தந்தையை வெறுக்கிறானோ அவன் வேறு ஒருவனுக்குப் பிறந்தவன் என்று அறியப்படவேண்டும்; யார் ஒருவன் மஹாவிஷ்ணுவை வெறுக்கிறானோ அவன் சண்டாளனுக்குப் பிறந்தவன் என்று அறியப்படவேண்டும் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - ஆக “கர்ம கைங்கர்யங்கள்” என்று தொடங்கி இவ்வளவாக இரண்டும் இன்னதுக் கருகுணமென்றும், இவற்றுக்கு ப்ரேரக ஆச்ரய விஷயபேதங்களும், இவற்றின் ஸாதாரணாஸாதாரணத்வமும், அஸாதாரணாந்வயத்தில் ஸாதாரண நிவ்ருத்தியும், கைங்கர்ய நிஷ்டர்க்கு கர்மநிஷ்ட்டரோடு பொருந்தாமையும், அதுக்கடியான இருவருடையவும் ஜந்மநிரூபக கூடஸ்த பேதங்களும், இருவர்க்கும் ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவத்வ ஸித்தி ஹேதுக்களும் த்ராவிட வேதார்த்த ஜ்ஞாநாபாவத்தில் ஸ்வ அதீத வேதாநந்வயராய் நிஹீநத்வ புத்த்யர்ஹராம்படியும் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - ஆகவே சூர்ணை (26) - கர்ம கைங்கர்யங்கள் - என்று தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய கீழே உள்ள பலவும் கூறப்பட்டது:

- கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டும் இதற்கு, இதற்கு ஏற்றது
- கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டையும் செய்யும்படியாகத் தூண்டுவது இன்னது
- இவை இரண்டுக்கும் அதிகாரிகள் யார்
- இவை இரண்டுக்கும் இலக்கு இன்னது, தனித்தன்மை இன்னது
- கைங்கர்யத்தின் தனித்தன்மை என்பதை ஒட்டிச் செய்யும்போது, பொதுத்தன்மை தானாகவே அகலுதல்
- கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு, கர்மங்களில் ஈடுபடுபவர்களிடம் பொருந்தாமை
- இதற்கு அடிப்படையாக உள்ள இருவருடைய பிறவி, பெயர், மூலபுருஷர்களில் உள்ள பேதங்கள்.
- இவர்களுக்கு அந்தணனாகும் தன்மை மற்றும் வைஷ்ணவனாகும் தன்மை ஏற்படும் காரணங்கள்
- தமிழ்வேதமாகிய திருவாய்மொழியின் ஆழ்பொருளை அறியாதபோது, தாங்கள் நன்றாகக் கற்ற வேதங்களுடைய தொடர்பும் அற்றுப்போனவர்களாக, இவர்கள் அந்தணர்கள்தானோ என்று பிறவியை ஆராயும்படி உண்டாகும் நிலை.

39. எவ்வுலகத் தெவ்வெவையு மென்கையாலே வேதம் பஹுவிதம்.

அவதாரிகை - இனிமேல் “சந்தங்களாயிரம்” என்று திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன வேதத்வத்தை ஸாதிக்கக்கோலி ப்ரதமம் ஏவம்விதமாயிருப்பதொரு வேதமுண்டோ வென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணுகிறார் - (எவ்வுலகத்தித் யாதியால்).

விளக்கம் - அடுத்து, திருவாய்மொழியில் (10-9-11) - சந்தங்களாயிரம் - என்று திருவாய்மொழிக்கு வேதத்தின் தன்மை கூறப்பட்டது; இதனை உறுதியாக உரைக்கும் விதத்திலும், இப்படிப்பட்ட தன்மை கொண்ட வேதம் உள்ளதா என்று கேட்கும் கேள்விக்கு விடை அளிக்கும் விதத்திலும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஓதுவாரோத்தெல்லாம் மெவ்வுலகத் தெவ்வெவையும்” என்கையாலே வேதமானது அத்யேதாக்களினுடைய பேதத்தாலும் லோக பேதத்தாலும் பஹுவிதமாயிருக்குமென்கை. ஆகையால் அதிலே இதுவும் ஒருவிதமென்று கருத்து.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-1-6) - ஓதுவாரோத்தெல்லாம் மெவ்வுலகத் தெவ்வெவையும் - என்று கூறப்படுவதால், வேதமானது அத்யயனம் செய்யும் அதிகாரிகளுக்கிடையே காணப்படும் வேற்றுமை, உலகில் உள்ள வேற்றுமை போன்றவற்றால் பலவிதமாக உள்ளது. ஆகவே அவற்றில் திருவாய்மொழியும் ஒரு விதம் ஆகிறது என்று கருத்து.

40. இதில் ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ராவிடமென்கிற பிரிவு ருகாதி பேதம்போலே.

அவதாரிகை - ஆனால் ஏகபாஷையா யிருக்கவேண்டாவோ? ஸம்ஸ்க்ருதமும் த்ராவிடமுமாய் அந்யோந்யம் பேதித்திரா நின்றதீ யென்னுச் சொல்லுகிறது - (இதில் இத்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் ஒரே போன்ற மொழியில் அமைந்திருக்க வேண்டாமோ? வடமொழி, தமிழ்மொழி என்று ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட மொழிகளில் அமையுமோ என்ற கேள்விகளுக்கு இங்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி பஹுவிதமான இவ்வேதத்தில் “ஸம்ஸ்க்ருத வேதம், த்ராவிடவேதம்” என்கிற பிரிவு ஸம்ஸ்க்ருத அம்சந் தன்னில் ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வணவேதம் என்கிற பிரிவுபோலே யென்கை. இத்தால் வேதராசி ஒன்றாயிருக்கச் செய்தே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா ரூபமான வஸ்து தன்னிலே ருகாதி ரூபேண பலபடியாகப் பிரிந்தாப்போலே பாஷாபேதேதநவும் இப்படி பிரிந்திருக்கு மென்றபடி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பலவிதமாக உள்ள வேதத்தில், “வடமொழி வேதம், தமிழ் வேதம்” என்றுள்ள பிரிவு என்பது, வடமொழியில் உள்ள வேதமானது ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் மற்றும் அதர்வண வேதம் என்று பிரிந்துள்ளது போன்றாகும். ஆக, வேதங்களுடைய தொகுப்பு என்பது ஒன்றாகவே இருந்தாலும், வடமொழியில்

உள்ள வேதத்தில் ருக்வேதம் போன்ற பிரிவுகள் உள்ளது போன்று மொழி வேற்றுமை காரணமாகவும் இவ்விதம் பிரிந்துள்ளது என்று கருத்து.

41. செந்திறந்த தமிழென்கையாலே ஆகஸ்த்யமு மநாதி.

அவதாரிகை - அப்படி சொல்லலாமோ? ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைபோலே த்ராவிட பாஷை அநாதியன்றே, ஆகஸ்த்யமன்றோவிது? என்னச் சொல்லுகிறது - (செந்திறத்த வித்யாதி).

விளக்கம் - இவ்விதம் கூற இயலுமோ? வடமொழி என்பது எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வருவதாகும். ஆனால் தமிழ் என்பது அவ்விதம் அல்லவே! தமிழானது அகஸ்த்தியரால் ஏற்பட்டது அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி” என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தோடே ஸஹ படிதமும் ப்ரதமோக்தமுமாகையாலே அகஸ்த்ய ப்ரகாசிதமான மாத்ரங் கொண்டு ஆகஸ்த்யமென்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிடமும் அநாதியாயுள்ள தென்கை. இத்தால் அநாதித்வம் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட ஸாதாரண மென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - திருநெடுந்தாண்டகம் (4) - செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தமிழானது வடமொழியோடு ஒன்றாகவே கூறப்படுவதாலும், வடமொழிக்கு முன்பே உள்ளது என்று கூறப்படுவதாலும், தமிழ் மொழியானது எல்லையற்ற காலமாக உள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. அகஸ்த்தியரால் உலகத்தில் விளக்கப்பட்ட காரணத்தால் தமிழானது “ஆகஸ்த்யம்” என்று கூறப்படுகிறது. ஆகவே எல்லையற்ற காலமாக உள்ள தன்மை என்பது வடமொழி மற்றும் தமிழ் ஆகிய இரண்டுக்கும் உள்ளது என்று கருத்து.

42. வடமொழி மறையென்றது தென்மொழி மறையை நினைத்திறே.

அவதாரிகை - ஆனால், அந்த பாஷை அநாதியாகிறது; திருவாய்மொழிக்கு வேத தத்வ ப்ரகாசமான வசநமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது - (வடமொழியித்யாதி).

விளக்கம் - சரி, தமிழ்மொழி எல்லையற்ற காலமாகவே இருந்து வருகிறது என்று ஆகட்டும். ஆனால் திருவாய்மொழியை “தமிழ்வேதம்” என்று கூறுவதற்கு ப்ரமாணம் உள்ளதா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “மறை” என்று கேவல வேதவாசி சப்தத்தாலே சொல்லவமைந்திருக்க, “வடமொழிமறை” என்று ஸம்ஸ்க்ருத வேதமென்றது - த்ராவிட வேதமுமுண்டென்று நினைத்திறே யென்கை. ப்ரதிகோடியில்லாதபோது இப்படி விசேஷிக்க வேண்டியதில்லையிறே யென்று கருத்து.

விளக்கம் - பொதுவாக வேதத்தைக் குறிக்கும்போது “மறை” என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படும். திருவாய்மொழி (8-9-8) - வடமொழி மறை - என்று உரைத்தது காண்க. ஆக இங்கு “வடமொழி வேதம்” என்று உரைப்பதன் மூலம், “தமிழ் வேதம்” என்று வேறு ஒன்று உள்ளது என்பது தெளிவாகிறது அல்லவோ? வேறு ஒரு பொருள் இல்லாதபோது இவ்விதம் அடைமொழியாக ஒரு சொல்லுக்குக் கூற வேண்டிய அவசியம் இல்லை அல்லவோ?

43. வேத சதுஷ்டயாங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும்போலே இந்நாலுக்கும் இருந்தமிழ் நூற்புலவர் பனுவலாரும் மற்றையெண்மர் நன்மாலைகளும்.

அவதாரிகை - ஆனால் அந்த வேதத்துக்கு அங்கோபாங்கங்களுண்டான வோபாதி இதுக்கும் அவை யுண்டோவென்னச் சொல்லுகிறது - (வேத சதுஷ்டயேத்யாதி).

விளக்கம் - வேதத்துக்கு அங்கங்கள், உபஅங்கங்கள் என்று பலவும் உள்ளது போன்று திருவாய்மொழி என்னும் தமிழ் வேதத்துக்கும் அது போன்று உண்டோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ருகாதிவேத சதுஷ்டயத்துக்கு சீக்ஷா வ்யாகரண நிருக்தச்சந்த: கல்ப ஜ்யோதிஷங்களாகிற ஆறங்கங்களும், மீமாம்ஸா ந்யாய புராண தர்மசாஸ்த்ராத் யுபாங்கங்க ளெட்டுமா யிருந்துள்ள பதினாலும்போலே, இந்த த்ராவிட வேத சதுஷ்டயத்துக்கும், “இருந்தமிழ் நூல் புலவன் மங்கையாளன்” என்று ஒருவரால்

கரைகாண வொண்ணாதபடி யிருக்கிற த்ராவிட வேதசாஸ்த்ரத்தைக் கரைகண்ட ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை யுடையரான திருமங்கையாழ்வாருடைய “கலியன் வாயொலி செய்த பனுவல்” என்று சாஸ்த்ரரூபமான ப்ரபந்தங்களாறும், மற்றையாழ்வார்கள் எண்மருடையவும் விலக்ஷணமான ப்ரபந்தங்களுமென்கை. (நன்மாலைகள்) என்றது, “நய நின்ற நன்மாலை” என்று முதலாழ்வார் ப்ரபந்தத்தி லருளிச்செய்தது எல்லாம் ப்ரபந்தத்துக்கு மொக்குமென்று நினைத்து.

விளக்கம் – ருக் முதலான நான்கு வேதங்களுக்கு சீசைஷ, வ்யாகரணம், நிருக்தம், சந்தஸ், கல்பம் மற்றும் ஜோதிஷம் என்ற ஆறு அங்கங்கள் உள்ளன; இதே போன்று மீமாம்ஸை, ந்யாயம், புராணம், தர்மசாஸ்த்ரம் போன்றதான எட்டு உப அங்கங்கள் உள்ளன. இப்படியாக உள்ள பதினான்கு அங்கங்கள் போன்று, “தமிழ்வேதம்” என்று போற்றப்படும் இந்த நான்கிற்கும் (நான்கு = நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு ப்ரபந்தங்களான திருவாய்மொழி, திருவிருத்தம், திருவாசிரியம் மற்றும் பெரிய திருவந்தாதி) அங்கங்கள் உள்ளன. அவை என்ன? பெரியதிருமொழி (1-7-10) - இருந்தமிழ் நூல் புலவன் மங்கையாளன் - என்பதற்கு ஏற்ப யாராலும் முழுவதுமாகப் பொருள் உணர இயலாதபடி உள்ள தமிழ்வேதம் என்ற சாஸ்த்ரத்தை முழுவதுமாக அறிந்துள்ள ஞானம் நிரம்பிய திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரியதிருமொழி (1-4-10) - கலியன் வாயொலி செய்த பனுவல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள சாஸ்த்ரவடிவமான திருமங்கையாழ்வாரின் அருளிச்செயல்கள் ஆறும் (பெரியதிருமொழி, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் திருவெழுக்கூற்றிருக்கை, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம்) மற்றும் மற்ற எட்டு ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தவையும் முறையே தமிழ்வேதத்தின் அங்கங்கள் மற்றும் உப அங்கங்கள் ஆகின்றன. சூர்ணையில் உள்ள “நன் மாலைகள்” என்பதன் மூலம், முதல்திருவந்தாதி (57) – நய நின்ற நன்மாலை - என்று முதலாழ்வார் அருளிச்செய்தது, மற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் பொருந்தும் என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – “பொய்ந்நின்ற ஞானமும்” இத்யாதியாலே ஸ்வரூப விரோதியாய் வந்தேறியான தோஷங்களை முதலடியிலே பேசினாப்போலே, ப்ரதமத்திலே, “வாடினேன்” இத்யாதியாலே ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷங்களைக் கண்டு நொந்து பேசுகையும், பகவத்ப்ராவண்ய ப்ராசுர்யமும், அதில் அர்ச்சாவதாரத்திலூற்றமும், கலவியும் பிரிவும் மாறி மாறி வருகையும், அந்யா(யோ)பதேசப் பேச்சும், இது தன்னில்

ராத்திரிவ்யஸநம், தூதப்ரேஷணம், அநுகாரம், மடலெடுக்கை, தோழி தாய் மகள் என்னு மவஸ்த்தா த்ரயா பத்திகளும், இந்திரிய பயாக்ரோசம், ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்ய பயம், அஸக்ருத் ப்ரபத்திகரணம், ஆர்த்தியினுடைய கரைபுரட்சிகளும், பரதுக்காஸ ஹிஷ்ணுதையாலே பலகாலும் ஹிதம் சொல்லுகையும் தொடக்கமான கட்டளையாலே மற்றையாழ்வார் ப்ரந்தங்களிலும் காட்டில் இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயார்த்த ஜ்ஞாபகமா யிருக்கையாலே திருமங்கையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களை இதுக்கு அங்கங்களென்கிறது; மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களும் ஏததர்த்தாநுஸாரிகளாய், இதிலர்த்த நிர்ணயத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே இதுக்கு உபாங்கங்களென்கிறது. ஆக, “சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா பதஸமதிகமோ வ்யாக்ரியா நிர்வசோப்யாம் சந்தச் சந்தச்சிதௌ ஸ்யாத் கமயதி ஸமயம் ஜ்யோதிஷம் ரங்கநாத, கல்பேநுஷ்ட்டாந முக்தம் ஹ்யுசித கமிதயோர் ந்யாய மீமாம்ஸயோஸ் ஸ்யாதர்த்த வ்யக்தி: புராண ஸ்ம்ருதிஷு ததநுகாஸ் த்வாம் விசிந்வந்தி வேதா:” என்கிறபடியே அவை அந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபாகாரகங்களா யிருக்குமாபோலே இவையும் கீழ்ச்சொன்னபடியே இந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபகாரகங்களா யிருக்குமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - திருவிருத்தம் (1) - பொய்நின்ற ஞானமும் - என்பதில் நம்மாழ்வார் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு இயல்பாக இல்லாமல், பின்னர் வந்து சேர்ந்த தோஷங்களை முதல் அடியில் உரைத்தார். இதே போன்று பெரியதிருமொழி (1-1-1) – வாடினேன் - என்பதன் மூலம், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு வந்து சேர்ந்த தோஷங்களைக் கண்டு நொந்து உரைத்தல், பகவானிடம் உள்ள காதலின் மிகுதி, அதிலும் அர்ச்சாவதாரத்தின் மீது உள்ள ஆழ்ந்த ஈடுபாடு, அவனுடன் சேர்தலும் பிரிதலும் மாறி மாறி வருதல், மற்றவர்கள் ஆழ்வாரைப் பற்றியும் ஸர்வேச்வரன் பற்றியும் உரைக்கும் உபதேசச் சொற்கள், அதன் காரணமாக இரவில் துன்பம் உண்டாதல், தூது விடுதல், மடல் எடுத்தல், தோழி – தாய் – மகள் – என்று மூன்றுவிதமான நிலைகளை எடுத்தல், இந்திரியங்களுக்குப் பயந்து அவனை அழைத்தல், ஸர்வேச்வரனுடைய சுதந்திரத்தன்மை குறித்து பயம் அடைதல், பலமுறை ப்ரபத்தி செய்தல், எல்லையற்ற பிரிவாற்றாமை, மற்றவர்கள் பிரிவாற்றாமை கண்டு தன்னைப் போன்று அவையும் வருந்துவதாக எண்ணி ஆறுதல் உரைத்தல் போன்ற பலவிதமான தன்மைகள் காரணமாக, திருமங்கையாழ்வாருடைய ப்ரபந்தங்கள் அனைத்தும், நம்மாழ்வர் அருளிச்செய்த தமிழ்வேதத்தின் தன்மைகளை நினைவுபடுத்துவதாக உள்ளன; ஆகவே இந்தப் பாசுரங்கள் தமிழ்வேதத்தின் அங்கங்கள்

ஆகின்றன. மற்ற ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்கள் இவற்றின் பொருளை அண்டி கூறப்பட்டவைகளாக, இவற்றுடைய பொருளையே மேலும் உறுதியாக உரைப்பதாக உள்ளதால் அவை இவற்றுக்கு உப அங்கங்கள் என்றாகின்றன. ஆகவே ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-18) - சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா பதஸமதிகமோ வ்யாக்ரியா நிர்வசோப்யாம் சந்தச் சந்தச்சிதௌ ஸ்யாத் கமயதி ஸமயம் ஜ்யோதிஷம் ரங்கநாத, கல்பேநுஷ்ட்டாந முக்தம் ஹ்யுசித கமிதயோர் ந்யாய மீமாம்ஸயோஸ் ஸ்யாதர்த்த வ்யக்தி: புராண ஸ்ம்ருதிஷு ததநுகாஸ் த்வாம் விசிந்வந்தி வேதா: - ஸ்ரீரங்கநாதா! வேதங்களின் ஆறு அங்கங்களாக - சீக்ஷா, வ்யாகரணம், நிருக்தம், சந்தோவிசிதி, கல்பஸூத்ரம் மற்றும் ஜ்யோதிஷம் உள்ளன. இவற்றில் சீக்ஷை என்பது அக்ஷரங்களின் உச்சரிப்பு முதலானவற்றைக் கூறுகிறது. வ்யாகரணம் மூலம் பதங்களின் இலக்கணமும், நிருக்தி மூலமாக அந்தப் பதங்களின் அர்த்தப் ப்ரயோகங்களும் விளக்கப்படுகின்றன. சந்த சாஸ்த்ரம் மூலமாக - காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தி மற்றும் ஜகதீ என்னும் ஏழு சந்தஸ்ஸுகள் விளக்கப்படுகின்றன. ஜ்யோதிஷம் மூலம் அனுஷ்டான காலங்கள் நிர்ணயம் செய்யப்படுகின்றன. கல்பஸூத்ரம் மூலம் அனுஷ்டான விதிமுறைகள் கூறப்பட்டன. வைதிக மார்க்கத்திற்கு உபாயமாக உள்ள ந்யாயம், மீமாம்ஸை, புராணங்கள், ஸ்ம்ருதிகள் முதலானவை மூலம் வேதங்களின் ஆழ்பொருள் புலப்படும். இப்படியாக மேலே கூறப்பட்ட பலவற்றாலும் சூழப்பட்டு நிற்கும் வேதங்கள் உன்னை எப்போதும் தேடியபடியே உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய அங்கங்கள் மற்றும் உப அங்கங்கள் ஆகியவை வடமொழி வேதங்களாகிய நான்கு வேதங்களுக்கு உபகாரம் செய்வதாக உள்ளது போன்று, திருமங்கையாழ்வாருடைய பாசுரங்களும், மற்ற ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களும், தமிழ்வேதமாகிய நம்மாழ்வார் பாசுரங்களுக்கு உபகாரம் செய்வதாகவே உள்ளன என்று கருத்து.

44. ஸகலவித்யாதிக வேதம்போலே இதுவும் திவ்யப்ரபந்த ப்ரதாநம்.

அவதாரிகை - வித்யாந்தரங்களில் வேதத்துக்குண்டான ஆதிக்கம் இதுக்குமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது - (ஸகலேத்யாதி).

விளக்கம் - வடமொழி வேதங்களுக்கு உபகாரங்களாக உள்ள அங்கங்களைக் காட்டிலும் அந்த வேதங்கள் முதன்மையாக உள்ளன; இது போன்று மற்ற ப்ரபந்தங்களைக்

காட்டிலும் நம்மாழ்வாருடைய ப்ரபந்தங்கள் முதன்மையாக உள்ளனவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “அங்காதி வேதாச் சத்வாரோ மீமாம்சா ந்யாய விஸ்தர: புராணம் தர்மசாஸ்த்ரஞ்ச வித்யா ஹ்யேதாச் சதுர்தச:” என்று ஸஹபடிதமாயிருக்கச் செய்தே ஸ்வாங்கோபாங்கங்களான ஸகல திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் ஸ்வவைபவத்தாலே இதுவும் மேலாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் – அங்காதி வேதாச் சத்வாரோ மீமாம்சா ந்யாய விஸ்தர: புராணம் தர்மசாஸ்த்ரஞ்ச வித்யா ஹ்யேதாச் சதுர்தச: – ஆறு அங்கங்கள், நான்கு வேதங்கள் மீமாம்சை, ந்யாயம், புராணம், தர்மசாஸ்த்ரம் என்று இவை பதினான்கு கலைகள் - என்பதில் கூறப்பட்டது போன்று, வேதங்களானவை தங்களுடைய அங்கங்கள் மற்றும் உப அங்கங்களின் வரிசையில் சமமாகவே வைத்துக் கூறப்பட்டிருந்தாலும், தங்களுடைய வைபவம் காரணமாக அவை அந்த அங்கங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகவே கொள்ளப்படுகின்றன. இதே போன்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் நான்கும் திவ்யப்ரபந்தங்கள் எண்ணிக்கையில் ஒன்றாக வைத்துக் கூறப்பட்டாலும், தங்களுடைய வைபவம் காரணமாக மற்ற ப்ரபந்தங்களைக் காட்டிலும் மேலானதாகவே உள்ளன என்று கருத்து.

45. வேதநூல் இருந்தமிழ்நூல் ஆஜ்ஞையாணை வசையி லேதமில் சுருதி செவிக்கினிய ஓதுகின்றதுண்மை பொய்யில்பாடல் பண்டைநிற்கும் முந்தையழிவில்லாவென்னும் லக்ஷணங்க ளொக்கும்.

அவதாரிகை – ஆனால், அந்த வேத வைபவத்துக்கு உடலான சாஸ்த்ரத்வ பகவதாஜ்ஞா ரூபத்வ நிர்தோஷத்வ ச்ருதித்வ ஸத்யத்வாநாதி நிதநத்வங்கள் இதுக்குமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது – (வேதநூலித்யாதி).

விளக்கம் – ஆனால், வேதங்களுடைய ஏற்றத்திற்கு அவை சாஸ்த்ரமாக இருத்தல், ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைகளாக இருத்தல், தோஷம் அற்றதாக இருத்தல், செவி மூலம் கேட்பதால் தொடர்ந்து வருதல், மெய்ம்மையாக இருத்தல் போன்ற பல தன்மைகள்

காரணங்களாக உள்ளன. இது போன்ற தன்மைகள், தமிழ்வேதமாகிய நம்மாழ்வாருடைய ப்ரபந்தங்களுக்கு உள்ளதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “வேத நூல்” என்று அதை வேதசாஸ்த்ர மென்றாப்போலே இத்தையும், “இருந்தமிழ்நூல்” என்று பெரிய த்ராவிட சாஸ்த்ரமென்கையாலும்; அதை “ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா” என்று பகவதாஜ்ஞா ரூபமாகச் சொன்னாப்போலே, இத்தை “ஆணையாயிரம்” என்று ததாஜ்ஞா ரூபமாகச் சொல்லுகையாலும்; அதை “வசையில் நான்மறை” என்று விப்ரலம்பாதி தோஷ ரஹிதமென்றாப்போலே, இத்தையும் “ஏதமில் லாயிரம்” என்று நிர்தோஷமாகச் சொல்லுகையாலும்; அதை “சுடர்மிகு சுருதி” என்று “ச்ருயதே இதி ச்ருதி:” என்கிறபடியே பூர்வ பூர்வோச்சாரண க்ரமத்திலே ச்ரவணேந்த்ரியத்தாலே க்ரஹிக்கப்படுமதாகச் சொன்னாப்போலே, இத்தையும் “செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே” என்று ச்ராவ்யமாகச் சொல்லுகையாலும்; அதை “வேத நூலோதுகின்ற துண்மை” என்று சொல்லுமதிலொரு பொய்யில்லை யென்றாப்போலே, இத்தையும் “பொய்யில் பாடல்” என்று அஸ்த்ய கந்த ரஹிதமென்கையாலும்; அதை “பண்டை நான்மறை”, “நிற்கும் நான்மறை” என்று அநாதியாகவும் மேல் அழிவில்லாததாகவும் சொன்னாப்போலே, இத்தையும் “முந்தையாயிரம்”, “அழிவில்லா வாயிரம்” என்று அநாதியாய் அழிவற்றிருக்குமதாகச் சொல்லுகையாலும் இந்த லக்ஷணங்களெல்லாம் இரண்டுக்கு மொக்குமென்கை.

விளக்கம் - கீழே உள்ள பல தன்மைகள் இரண்டுக்கும் பொதுவாக உள்ளதால் இவ்விதம் கூறுவதில் குறையில்லை என்கிறார்.

- திருமாலை(3) - வேத நூல் - என்றுள்ள பாசுரத்தில் அதனை “வேத சாஸ்த்ரம்” என்று கூறுவது போன்று, பெரியதிருமொழி (1-7-10) - இருந்தமிழ்நூல் - என்பதில் இதனைப் பெரிய தமிழ் சாஸ்த்ரம் என்று கூறுவதாலும்.
- பாஞ்சராத்தரத்தில் - ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா - ச்ருதிகள் மற்றும் ஸ்ம்ருதிகள் ஆகியவை என்னுடைய கட்டளைகள் - என்று வடமொழி வேதங்களைப் பகவானின் கட்டளைகளாகக் கூறியது போன்று, திருவாய்மொழி (6-3-11) - ஆணையாயிரம் - என்று இதனையும் பகவானுடைய கட்டளைகளாகவே உரைப்பதாலும்.

- பெரியதிருமொழி (5-3-2) – வசையில் நான்மறை - என்று வடமொழி வேதமானது வஞ்சித்தல் உள்ளிட்ட தோஷங்கள் ஏதும் அற்றது என்று கூறுவது போன்று, திருவாய்மொழி (1-6-11) – ஏதமில் ஆயிரம் - என்று இதனையும் தோஷம் அற்றது என்று கூறுவதாலும்.
- திருவாய்மொழி - (1-1-7) - சுடர்மிகு சுருதி – என்று, ச்ருயதே இதி ச்ருதி: - சாதுகளால் கேட்கப்பட்டு வரும் காரணத்தால் ச்ருதி எனப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப முன்பு உள்ளவர்கள் அவர்களுக்கும் முன்பு உள்ளவர்கள் என்று பலரும் உச்சரித்த முறைப்படி காதுகளால் கேட்டு அறியப்படுவது வேதங்கள் ஆகும் என்று உரைப்பது போன்று, திருவாய்மொழி (10-6-11) – செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே - என்பதற்கு ஏற்ப இதனையும் கேட்கப்படுவதாகவே உரைப்பதாலும்.
- திருச்சந்தவிருத்தம் (72) – வேத நூலோதுகின்ற துண்மை – என்று வடமொழி வேதங்களில் உண்மைக்குப் புறம்பானவை ஏதும் இல்லை என்பது போன்று, திருவாய்மொழி (4-3-11) - பொய்யில் பாடல் – என்று பொய்யானது திருவாய்மொழியில் விலக்கப்பட்ட ஒன்று என இதனைக் கூறுவதாலும்.
- பெரியதிருமொழி (5-7-1) - பண்டை நான்மறை – என்று எல்லையற்ற காலமாக உள்ளதாகவும், திருவாய்மொழி (6-5-4) - நிற்கும் நான்மறை - என்று அழிவற்றதாகவும் வடமொழி வேதம் கூறப்பட்டது போன்று, திருவாய்மொழி (6-5-11) – முந்தை ஆயிரம் – என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-11) - அழிவில்லா வாயிரம் - என்றும் இதனை எல்லையற்ற காலமாக அழிவில்லாமல் உள்ளது என்று கூறுவதாலும்.

46. சொல்லப்பட்டவென்றவிதில் கர்த்ருத்வம் ஸ்ம்ருதி அத்தை ஸ்வயம்பூ படைத்தா னென்றது போலே.

அவதாரிகை – ஆனால், அந்த வேதம் போலே இதுவும் அஸ்ம்ருத கர்த்ருகமாயிருக்க வேண்டாவோ? ஆழ்வார் இதுக்கு கர்த்தா வென்கையால் நித்யத்வாபௌருஷேயத்வங்கள் கூடாதீயென்னச் சொல்லுகிறது – (சொல்லப்பட்ட வித்யாதி).

விளக்கம் - இந்த வடமொழி வேதங்கள் யாராலும் செய்யப்படாதவை என்ற தன்மை கொண்டுள்ளது போன்று இந்தத் தமிழ் வேதங்களும் யாராலும் இயற்றப்படாதவை என்ற தன்மை கொண்டிருக்க வேண்டாமோ? ஆனால் நம்மாழ்வார் இதனை அருளிச்செய்தார் என்று கூறும்போது “எப்போதும் இருத்தல், யாராலும் இயற்றப்படாமல் இருத்தல்” போன்ற தன்மைகள், தமிழ் வேதம் என்னும் இதற்குப் பொருந்தது அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சடகோபன் சொல்லப்பட்டவாயிரம்” என்று இதில் ஆழ்வாருக்குச் சொன்ன கர்த்தருத்வம், “அநாதிநிதநா ஹ்யாஷா வாகுத் ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா” என்று ஸ்ம்ருதி அந்த வேதத்தை ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்தானென்று சொன்ன வோபாதி யென்கை. ஸ்வயம்பூ ஸ்ருஷ்டித்தானென்னாதே “படைத்தான்” என்றது, “முன்னம் திசைமுகனைத்தான் படைக்க மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்” என்ற ஆழ்வார் ஸூக்தியையும் தர்சிப்பிக்கைக்காக. அநாதி நிதநமான ஸந்தர்ப்பம் ப்ரஹ்மாவின் வாக்கில்நின்றும் ஆவிர்ப்பவித்த மாத்ரங் கொண்டு ப்ரஹ்மாவுக்கு அதில் சொன்ன கர்த்தருத்வத்தோபாதி இதிலும் ஆழ்வார்க்குச் சொன்ன கர்த்தருத்வமாகையாலே இத்தால் இதனை நித்யத்வாபௌருஷேயத்வ ஹாநி வாராதென்று கருத்து.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி - (8-10-11) - சடகோபன் சொல்லப்பட்டவாயிரம் - என்று இதனை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்றுள்ள தன்மையானது, அநாதிநிதநா ஹ்யாஷா வாகுத் ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா - எப்போதும் இருந்த வருகின்ற வேதங்கள் நான்முகனால் உண்டாக்கப்பட்டது - என்று ஸ்ம்ருதியானது அந்த வடமொழி வேதங்களை நான்முகன் உண்டாக்கினான் என்று கூறுவது போன்றே ஆகும். சூர்ணையில் “ஸ்வயம்பூ ஸ்ருஷ்டித்தான்” என்று கூறாமல், “ஸ்வயம்பூ படைத்தான்” என்றது ஏன் என்றால், பெரியதிருமடல் (10) - முன்னம் திசைமுகனைத்தான் படைக்க மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள் - என்றுள்ள ஆழ்வார் பாசுரத்தை உணர்த்துவதற்காகவே ஆகும். “எப்போதும் இருந்து வருவதாகும்” என்னும் தன்மையுள்ள வேதங்கள், நான்முகன் வாக்கிலிருந்து வெளிப்பட்டவுடன், அதனை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு, நான்முகனுக்கு அவற்றை உண்டாக்கியதில் பங்கு உண்டு என்று கூறுவது போன்று, ஆழ்வாரின் மூலம் இவை உண்டானவை என்று கூறுவதால் மட்டுமே இந்தத் தமிழ் வேதங்களுக்கு

“எப்போதும் இருந்து வருதல், யாராலும் செய்யப்படாதவை” போன்ற தன்மைகளின் பொருந்தாமை என்பது ஏற்படாது.

47. நால்வேதங்கண்ட புராணரிஷி மந்த்ர தர்சிகளைப்போலே இவரையும் ரிஷி முநி கவி யென்னும்.

அவதாரிகை - பூர்வ ஸந்தர்ப்ப ப்ரக்ரியையை இவர் தர்சித்துப் பேசினதே யுள்ளதென்னு மிடத்தை அறிவிக்கிறார் (நால்வேதமித்யாதியால்).

விளக்கம் - முன்பு பல ரிஷிகளின் சொற்களைக் காணும்போது, அவற்றின் சேர்க்கை என்பது இவர் உரைத்தபடியே உள்ளது என்று நம்மாழ்வார் உரைத்த இடங்களைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “நால்வேதங் கண்டானே” என்னும்படி ஈச்வரன் தானடியில் செய்தாப்போலே நாலு வேதங்களையும் ஸாஷாத்தகரித்து, “அஷ்டாதச புராணநாம் கர்த்தா ஸத்யவதீஸுத.” என்கிறபடியே அஷ்டாதச புராணங்களினுடைய ஆநுபூர்வியையும் தர்சித்துச் சொன்ன வேதவ்யாஸ பகவானைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - “நால்வேதம் கண்ட புராணருஷி” என்று சூர்ணையில் கூறப்படுவது யார்? பெரியதிருமொழி (8-10-1) - நால்வேதங் கண்டானே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன், தான் தொடக்கத்தில் அனைத்திற்கும் முன்பாகச் செய்தது போன்று, நான்கு வேதங்களையும் நன்றாக அறிந்த, அஷ்டாதச புராணநாம் கர்த்தா ஸத்யவதீஸுத: - ஸத்யவதியின் புத்திரராகிய வ்யாஸர் பதினெட்டு புராணங்களையும் செய்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப, பதினெட்டு புராணங்களையும் முன்னர் அவை இருந்த வரிசையைக் கண்டு உரைத்த வேதவ்யாஸ பகவானைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “நால்வேதங் கண்டான்” என்கிறவிடத்தில் ஸ்வேந ரூபேண நின்று தர்சித்தமையன்றிக்கே வ்யாஸ ரூபேண நின்று தர்சித்தமைதன்னைச் சொல்லுகிறதென்று இவருக்குக் கருத்தாகவுமாம். “ஸங்கீர்ண புத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மருத்ர புரஸ்ஸரா: சரண்யம் சரணம் ஜக்மு: நாராயணமநாமயம்; தைர் விஜ்ஞாப்தகார்யஸ்து பகவாந்

புருஷோத்தம: அவதீர்ணோ மஹாயோகீ ஸத்யவத்யாம் பராசராத்” என்றும், “க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்” என்றும் பகவதாவேச அவதாரதயா பகவான் தானாகச் சொல்லக் கடவதிறே.

விளக்கம் - பெரியதிருமொழி (8-10-1) – நால்வேதங் கண்டான் - என்று கூறும்போது, ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய மேன்மையுடன் கூடிய ரூபத்துடன் நின்று பார்த்ததோடு மட்டும் அல்லாமல், வ்யாஸமுனிவரின் ரூபம் எடுத்தும் நின்று பார்த்தான் என்பதே திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவுள்ளம் ஆகிறது. ஸங்கீர்ண புத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மருத்ர புரஸ்ஸரா: சரண்யம் சரணம் ஜக்மு: நாராயணமநாமயம்; தைர் விஜ்ஞாப்தகார்யஸ்து பகவாந் புருஷோத்தம: அவதீர்ணோ மஹாயோகீ ஸத்யவத்யாம் பராசராத் - கலங்கின அறிவுள்ளவர்களான நான்முகன், சிவன் போன்ற தேவர்கள் அனைவரும் அனைத்து உயிர்களின் புகலிடமாகவும், எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றவனாகவும் உள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணம் புகுந்தனர்; அவர்களுடைய விண்ணப்பத்திற்கு ஏற்ப புருஷோத்தமன் ஸத்யவதியின் புத்திரனாக பராசரமுனிவர் மூலம் மஹாயோகியான வ்யாஸமுனிவராக அவதரித்தான் - என்றும், க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும் - க்ருஷ்ண த்வைபாயநர் என்னும் திருநாமம் கொண்ட வ்யாஸ பகவானை நாராயணனாகவே அறியவேண்டும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரமாகவே உள்ளதால், பகவான் “இது நானே” என்று கூறிக்கொள்வது வ்யாஸமுனிவரை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானை வேதங்களின் பூர்வ ஸித்தாநுபூர்வியை தர்சித்துச் சொன்னபடியாலே, “தர்சநாத் ருஷி: மநநசீலோ முநி: கவி: க்ராந்த தர்சி” என்கிறவர்த்தங்களை நினைத்துக்கொண்டு, “ச்ருயதாம் ஸிம்ஹநாதோயம் ருஷே ஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: தர்மே சார்த்தேச காமே ச மோசேஷ ச பரதர்ஷப” என்றும், “ஏவம் விதம் பாரதம் து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மா, ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸ ரூபீ மஹாமுநி:” என்றும், “ஸாக்ஷாலலோகாத் பாவாமாந: கவிமுக்க்ய: பராசர்ய:” என்றும் ருஷி முநி கவி என்றும் சொல்லிற்றிறே. மந்த்ரதர்சிகளானவர்களை பூர்வ ஸித்த ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துச் சொன்னவர்களென்னுமிடம் தோற்ற “நம ருஷிப்யோ மந்த்ர கர்த்தப்ய:” என்றும், “பகவாத் செளநக முநி:” என்றுமித்யாதிகளிலே ருஷி முநி என்று

சொல்லிற்றிறே. இவர்கள் விஷயத்திலும் கவி சப்த ப்ரயோகமுண்டாகில் வந்த ஸ்தலங்களிலே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட வேதவ்யாஸ பகவான், வேதங்கள் முன்பு எவ்விதம் இருந்தன என்று அவைகளை வரிசைப்படுத்திக் கண்டார்; இதன் காரணமாக வேதவ்யாஸரைக் குறித்து, தர்சநாத் ருஷி: மநநசீலோ முநி: கவி: க்ராந்த தர்சீ - காண்பதால் ரிஷி, மனனம் செய்யும் திறனால் முனிவன், நூல்களை ஆராய்வதால் கவிஞன் - என்று கூறப்படும் பொருளை எண்ணியே கீழே உள்ள வரிகளில் உள்ளது போன்று கூறினர்:

- மஹாபாரதம் - ச்ரூயதாம் ஸிம்ஹநாதோயம் ருஷே ஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: தர்மே சார்த்தேச காமே ச மோசேஷ ச பரதர்ஷப - ஜனமேஜயரே! அறம், பொருள், காமம், மோக்ஷம் ஆகிய நான்கிலும் மஹாத்மாவான வ்யாஸரிஷியின் ஸிம்ஹநாதம் போன்ற இது கேட்கப்பட்டும் (ரிஷி என்றது காண்க).
- மஹாபாரதம் - ஏவம் விதம் பாரதம் து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மா, ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸ ரூபீ மஹாமுநி: - எந்த மஹாத்மாவால் இப்படியாகப் பாரதம் கூறப்பட்டதோ, அந்த வ்யாஸமுனி (முனி என்றது காண்க).
- மஹாபாரதம் - ஸாக்ஷால்லோகாத் பாவாமாந: கவிமுக்க்ய: பராசர்ய: - உலகங்கள் அனைத்தையும் தூய்மையாக்கவல்ல கவிகளில் முதன்மையானவர் வ்யாஸர் (கவி என்றது காண்க).

இப்படியாக இந்த மூன்று வரிகளில் ரிஷி, முனி மற்றும் கவி என்று உரைத்தது காண்க. மந்த்ரங்களில் உள்ளதை ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்டு அவற்றை எடுத்துக் கூறியவர்களை, “அவர்கள் முன்பே உள்ளதான சொற்களின் சேர்க்கையை அறிந்து கொண்டு உரைத்தவர்கள்” என்னும் பொருள் விளங்கும்படியாக, நம ருஷிப்யோ மந்த்ர கர்த்தப்ய: - மந்த்ரங்களை உரைத்த ரிஷிகளுக்கு நமஸ்காரம் - என்றும், பகவாத் செளநக முநி: - பகவானாகிய ஸௌநக முனிவர் - என்றும் அவர்களைக் குறித்து “ரிஷி, முனி” போன்ற பதங்கள் உபயோகப்படுத்தப்பட்டது; இது போன்று மந்த்ரங்கள் உரைத்த

இவர்கள் குறித்து “கவி” என்னும் பதமும் பல இடங்களில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டதைக் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்படி இவர்களைச் சொன்னாப்போலே த்ராவிடமானவிதின் பூர்வ ஸித்தாநுபூர்வியை ஸாஷாத்தகரித்துப் பேசின இவ்வாழ்வாரையும் “ருஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமிவோதிதம், ஸஹஸ்ர சாகாம் யோத்ராஷித் த்ராவிடம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதாம்” என்றும், “சடகோபமுநிம் வந்தே சடாநாம் புத்திதூஷகம் அஜ்ஞாநாம் ஜ்ஞாந ஜநகம்திந்த்ரிணீ மூல ஸம்சர்யம்” என்றும், “உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு” என்றும் முன்புண்டான ஸந்தர்ப்பத்தை தர்சித்துப் பேசினவரென்னுமிடம் தோற்ற ருஷி யென்றும், முனியென்றும், கவியென்றும் சொல்லுமென்கை.

விளக்கம் - இவ்விதம் இவர்களைக் கூறியது போன்று, தமிழ் வேதமாகிய இவற்றை முன்பே இருந்த விவரங்களை அடியொட்டி அருளிச்செய்த ஆழ்வார் குறித்து கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1-6) - ருஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமிவோதிதம், ஸஹஸ்ர சாகாம் யோத்ராஷித் த்ராவிடம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதாம் - ஸர்வேசுவரன் குறித்து தமிழில் உள்ள ஆயிரம் பாசுரங்களை உள்ளடக்கிய திருவாய்மொழி என்னும் உபநிஷத்தை யார் அறிந்தாரோ, அப்படிப்பட்டவரும், இந்த உலகில் உள்ள க்ருஷ்ண பக்தி முழுவதும் ஒரு உருவம் எடுத்தது போன்று அவதரித்தவரும் ஆகிய ரிஷியாகிய நம்மாழ்வாரை நமஸ்கரிக்கிறோம்.
- பராங்குச அஷ்டகம் - சடகோபமுநிம் வந்தே சடாநாம் புத்திதூஷகம் அஜ்ஞாநாம் ஜ்ஞாந ஜநகம்திந்த்ரிணீ மூல ஸம்சர்யம் - சடம் என்னும் வாயுவை வென்றவரும், அறிவற்றவர்களுக்கு ஞானம் அளிப்பவரும் புளியமரத்தின் கீழ் எழுந்தருளியுள்ளவரும் ஆகிய முனிவரான நம்மாழ்வாரை வணங்குகிறேன்.
- திருவாய்மொழி (3-9-10) - உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு

இப்படியாக உள்ள வரிகளில் “முன்னர் இருந்து வரும் சொற்களுடைய சேர்க்கையை அனுபவித்து உரைத்தவர்” என்னும் கருத்து வெளிப்படும்படியாக நம்மாழ்வாரையும் வ்யாஸபகவான் போன்றே ரிஷி என்றும், முனி என்றும், கவி என்றும் சொல்வது காண்க.

48. படைத்தான் கவியென்றபோதே இதுவும் யதாபூர்வ கல்பநாமே.

அவதாரிகை - இன்னும் இதினுடைய அநாதித்வ ஸூசகமான தொன்றை தர்சிப்பிக்கிறார் - (படைத்தானியாதி).

விளக்கம் - மேலும் இந்தத் தமிழ் வேதமானது எல்லையற்ற காலமாகவே இருந்து வருகிறது என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்தவல்ல ப்ரமாணத்தைக் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “உலகம் படைத்தான் கவி” என்கையாலே “ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்” என்கிறபடியே ஒருப்பட்டொருப்பட்டு மேன்மேலும் லோக ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமிடத்தில், “ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்” என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிதோறும் சந்த்ரஸூர்யாதி ஸகல பதார்த்தங்களும் யதாபூர்வ கல்பநமாய் வருமாபோலே த்ராவிட வேதமான இப்ப்ரபந்தமும் ஸ்ருஷ்டிதோறும் யதாபூர்வ கல்பநமாய் வருமென்று தோன்றுமிறே யென்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-9-10) - உலகம் படைத்தான் கவி - என்று கூறும்போது, திருவாய்மொழி (3-9-10) - ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான் - என்று கூறுகிறார்; இதன் கருத்து - ப்ரளயத்தின் பின்னர் உலகைப் படைக்கும்போது முன்னர் இருந்தது போன்று படைக்கும் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து கவி பாடுபவன் - என்பதாகும். அதாவது மீண்டும் உலகைப் படைக்கும்போது தைத்திரீயத்தில் - ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத் - சூரியனையும் சந்த்ரனையும் முன்பு இருந்த கல்பம் போன்றே படைத்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சந்த்ரன் சூரியன் போன்ற அனைத்து வஸ்துக்களும் முன்னர் இருந்த கல்பத்தில் எவ்விதம் இருந்தனவோ அது போன்றே இருந்து வருவது போன்று, தமிழ் வேதமான இந்த ப்ரபந்தமும், படைப்பு தோன்றும் முன்னர் இருந்த கல்பங்களில் உள்ளது போன்றே மீண்டும் உண்டானது என்று கருத்து.

49. உறக்கந்தலைக் கொண்ட பின்னை மறைநான்குமுணர்ந்த தங்களப்பனொடே யோதின சந்தச்சதுமுகன் சலங்கலந்த வெண்புரிநூல் மானுரி திரிதந்துண்ணும் காமனுடலிருக்கிலங்கு ஜ்யேஷ்ட புத்ராதிகளுக்கு மறை பயந்தாப்போலே ஆதுமில் காலத்தெந்தையான வாய்முதலப்பன் பரமகுருவாய் இராப்பகல் முன்சொல்லக் கற்றனமே யென்றவிவரும் நாவினால் நன்மையாலென்று மோதவல்ல பிராக்களைக் கன்மின்க ளென்று சொல் பயிற்ற, வேதம் ஓதுவாரோத்தாகையாலே ஆதர்வணாதிகள்போலே இதுவும் பேர்பெற்றது.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதமானவிது பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஆழ்வாருக்கு ஸித்தித்து ஆழ்வார் ப்ரஸாதத்தாலே இவ்வுருள்ளார்க்கு உபஜீவ்யமாய் இவரையிட்டு நிருபிக்கும்படி யானமையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் - (உறக்கமித்யாதியால்).

விளக்கம் - இப்படிப்பட்டதான தமிழ்வேதமாகிய ப்ரபந்தங்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை காரணமாக ஆழ்வாருக்குக் கிட்டியது; ஆழ்வாருடைய க்ருபை காரணமாக இங்கு உள்ளவர்கள் கரையேறக் காரணமாக உள்ளது; மேலும் இது இவருடைய திருநாமத்தோடு சேர்த்து உரைக்கப்படுகிறது; இவற்றுக்கு உதாரணங்கள் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “உன்னியயோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை” என்கிறபடியே ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் நாமரூப விபாகாநர்ஹமாய் ஸதவஸ்த்தமாய்க் கிடந்தவித்தை ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே விபக்தமாக்கி மஹதாதி ஸகல தத்வங்களையும் அண்டத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து சதுர்முக ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னாக ஏகார்ணவத்திலே “இவை நல்வழியாய்க் கரை சேரும் விரகேதோ” என்று அநுஸந்திக்கையாகிற யோகநித்ரையைச் செய்த வநந்தரம், “உணர்ந்தாய் மறைநான்கும்” என்கிறபடியே ஸுப்த ப்ரபுத்த ந்யாயத்தாலே ஸம்ஸ்கார கதமாய்க் கிடந்த நாலு வேதங்களையும் ஆநுபூர்வி தப்பாதபடி ஸ்மரித்த.

விளக்கம் - பெரியதிருமடல் (8) - உன்னியயோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரளய காலத்தில் பெயர் மற்றும் உருவம் ஏதும் இல்லாமல் (அல்லது பெயர், உருவம் கொண்டு பிரித்துக் காண்பிக்க இயலாமல் ஒன்றாக உள்ள), ஸத் என்பது மட்டுமே உள்ளது என்பது போன்று கிடந்த அனைத்தையும், ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தவுடன்

ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக்கி, மஹத் உள்ளிட்ட அனைத்து தத்வங்களையும் மற்றும் அண்டத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்; அதனைத் தொடர்ந்து நான்முகனைப் படைப்பதற்கு முன்பாக ப்ரளய வெள்ளத்தில், “இவை அனைத்தும் நல்ல மார்க்கத்தில் செல்வதற்கான உபாயம் என்னவோ” என்று எண்ணியபடி கிடப்பதான யோகநித்திரையில் உள்ளான். அதன் பின்னர், இரண்டாம் திருவந்தாதி (48) - உணர்ந்தாய் மறைநான்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப “விழித்திருக்கும்போது எதனை எண்ணியபடி உள்ளானோ, அதனையே உறங்கி எழுந்த பின்னரும் எண்ணியபடி உள்ளான்” என்ற ஸுப்த ப்ரபுத்த ந்யாயம் காரணமாக, தன்னுடைய நினைவின் காரணமாகவே உள்ளதான நான்கு வேதங்களையும், அவற்றின் உச்சரிப்பு முறை தவறாதபடி நான்முகனுக்கு உணர்த்துகிறான் (இவ்விதம் நான்முகன் உணர்ந்தான் என்பதையே சூர்ணையில் “மறைநான்கும் உணர்ந்த” என்றார்).

வ்யாக்யானம் - “திசைமுகனார் தங்களப்பன்” என்கிறபடியே தனக்கு ஜநகனான ஸர்வேச்வரனோடே, “யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹினோதி தஸ்மை” என்னும்படி ஓதின “சந்தச் சதுமுகன்” என்கிறபடியே ச்சந்தஸ்ஸை நிருபகமாகவுடைய சதுர்முகன்,

விளக்கம் - (அடுத்து யார் இவ்விதம் உணர்ந்தார்கள் என்ற கேள்விக்கு “நான்முகன்” என்று விடை அருளிச்செய்கிறார்) பெரியதிருமொழி (2-2-7) - திசைமுகனார் தங்களப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது தந்தையான ஸர்வேச்வரனுடன், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹினோதி தஸ்மை - எந்தப் பரமபுருஷன் நான்முகனுக்கு வேதங்களை உபதேசம் செய்கிறானோ - என்பதற்கு ஏற்ப ஓதின, பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-5-8) - சந்தச் சதுமுகன் - என்பதற்கு ஏற்ப வேதங்களைத் தனக்கு அடையாளமாகக் கொண்ட நான்முகன்.

வ்யாக்யானம் - “சலங்கலந்த செஞ்சடை”, “வெண்புரிநூல் மார்வன்”, “மானுரி யதளுமுடையவர்”, “பிறர் மனை திரிதந்துண்ணும்”, “காமனுடல் கொண்ட தவத்தார்”, “இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண் தோளீசர்” என்று நித்ய ஸ்நானோபவீத க்ருஷ்ணாஜிந தாரண பிஷ்டாந்ந போஜந இந்த்ரியஜய ஸதாத்யயந பரத்வங்களான ப்ரஹ்மசர்ய லக்ஷண யுக்தனாய், “ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்ட்டாய” என்கிறபடியே தனக்கு ஜ்யேஷ்ட்ட

புத்ரனான ருத்ரன் முதலானார்க்கும், “சரணாமறை பயந்த” என்கிறபடியே புருஷார்த்த ததுபாய ஜ்ஞாந ஸாதநமான வேதத்தை ஓதுவித்தாப்போலே.

விளக்கம் - (அடுத்து நான்முகன் செய்தது என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்) திருச்சந்தவிருத்தம் (113) - சலங்கலந்த செஞ்சடை - என்பதற்கு ஏற்ப கங்கை நீரால் எப்போதும் ஸ்நாநம் செய்தபடி உள்ளவனும், முதல் திருவந்தாதி (46) - வெண்புரிநூல் மார்வன் - என்பதற்கு ஏற்ப யஜ்ஞோபவீதம் தரித்தவனும், பெரியதிருமொழி (10-9-4) - மானுரி யதளுமுடையவர் - என்பதற்கு ஏற்ப மான் தோலை ஆடையாக அணிந்துள்ளவனும், திருக்குறுந்தாண்டகம் (19) - பிறர் மனை திரிதந்துண்ணும் - மற்றவர்கள் வீட்டில் பிச்சை எடுத்து உண்பவனும், நான்முகன் திருவந்தாதி (78) - காமனுடல் கொண்ட தவத்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப ஐந்து புலன்களையும் வென்றவனும், பெரியதிருமொழி (6-6-8) - இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண் தோளீசர் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் வேதங்களை ஓதியபடி உள்ளதன் காரணமாக ப்ரம்மசர்ய நிலைக்குத் தகுதியானவனும், ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்ட்டாய - நான்முகனுக்கு முதல் புத்திரன் - என்றுள்ளவனும் ஆகிய சிவன் முதலானவர்களுக்கு, முதல் திருவந்தாதி (60) - சரணாமறை பயந்த - என்பதற்கு ஏற்ப புருஷார்த்தம் மற்றும் அதன் உபாயம் ஆகியவற்றுக்குத் தேவையான ஞானம் அளிக்கவல்ல வேதத்தை ஓதுவித்தான்.

வ்யாக்யானம் - “ஆதுமில் காலத்தெந்தை” என்று “ஒன்றும் தேவும்” இத்யாதிப்படியே ஒன்றுமில்லாத ஸம்ஹார காலத்திலே நாமரூபங்களை இழந்தவோபாதி ஸத்தையுமிழந்து போகாமே எந்தையான முறையாலே தன் மேல் ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கி மீளவும் கரணாதிகளைத் தந்து ஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பண்ணின “வாய் முதலப்பன்” என்கிற வாய்த்த காரண பூதனான உபகாரகன்.

விளக்கம் - (இதே போன்று தமிழ் வேதத்தைக் குறித்து அடுத்து கூறுகிறார்) இதே போன்று. திருவாய்மொழி (3-4-4) - ஆதுமில் காலத்தெந்தை - என்று, திருவாய்மொழி (4-10-1) - ஒன்றும் தேவும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேறு ஏதும் இல்லாத ஸம்ஹார காலத்தில், பெயர் மற்றும் ரூபங்களை இழந்த ஜீவாத்மாக்கள் தங்களுடைய இருப்பு என்பதை மட்டும் இழக்காமல் இருந்தபோது, அவற்றுக்குத் தந்தை என்ற முறை காரணமாக, அவை படும் துன்பங்கள் அனைத்தையும் தன் மேலிட்டுக் கொண்டு,

கருணையுடன் நோக்கி, அவற்றுக்கு மீண்டும் கைகால் போன்றவற்றை அளித்து, அவற்றுக்கு ஞான மலர்ச்சியை ஏற்படுத்தி, திருவாய்மொழி (7-9-3) – வாய் முதலப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப இயல்பான உதவிகள் செய்யும் ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் – “பீதகவாடைப்பிரானார் பிரம குருவாகி” என்கிறபடியே தானே ஆசார்யனாய், “இராப்பக லோதுவித்து” என்கிறபடியே திவாராத்ர விபாகமற, “என் முன் சொல்லும்” என்கிறபடியே முன்னுருச் சொல்ல, “திருநாமச்சொல் கற்றனமே” என்று அநாச்சாரணம் பண்ணினேனென்று இப்படியே அவனோடே ஓதினவிவரும்,

விளக்கம் - (ஸர்வேச்வரன் தமிழ் வேதம் குறித்துச் செய்தது என்ன என்று கூறுகிறார்) பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) – பீதகவாடைப்பிரானார் பிரம குருவாகி - என்பதற்கு ஏற்ப, தானே ஆசார்யனாக வந்து, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-3) - இராப்பகல் ஓதுவித்து - என்பதற்கு ஏற்ப இரவு மற்றும் பகல் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல், திருவாய்மொழி (7-9-2) – என் முன் சொல்லும் - என்பதற்கு ஏற்றபடி அவன் வேதங்களை உரைக்க, திருவிருத்தம் (64) - திருநாமச்சொல் கற்றனமே – என்பதற்கு ஏற்ப “தொடர்ந்து நான் உரைத்தேன்” என்று இவ்விதம் அவனுடன் இணைந்து ஓதிய நம்மாழ்வாராகிய இவரும்.

வ்யாக்யானம் – “நாவினால் நவிற்றின்ப மெய்தினேன்” என்று தொடங்கி, “குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசை பாடித் திரிவன்” என்று ஸ்வாசார்ய ப்ரேமத்தையும், “நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதும்” படியான என்னை, “அன்னையா யத்தனாய் என்னை ஆண்டிடும் தன்மையான் சடகோபன்” என்று க்ருதஜ்ஞதையை முன்னிட்டுக் கொண்டு, “ஓதவல்ல பிராக்கள்” என்று இத்தை அப்யஸிக்கவல்ல உபகாரகரென்னும்படி ச்ரத்தா பூர்வகமாக ஓதும் ஸ்ரீமதுரகவிகள் போல்வாரை, “கன்மின்களென்றும்மை யான்” என்கிறபடியே “இத்தை அப்யஸியுங்கோள்” என்று சொல்லி “சொல் பயிற்றிய” என்கிறபடியே இச்சப்தத்தை அப்யஸிப்பிக்க,

விளக்கம் – (நம்மாழ்வார் செய்தது என்ன என்று அருளிச்செய்கிறார்) கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (2) - நாவினால் நவிற்றின்ப மெய்தினேன் - என்று தொடங்கி, கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (2) – குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசை பாடித் திரிவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப

தனது ஆசார்யனிடம் கொண்டுள்ள ப்ரேமத்தையும்; கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (4) - நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதுவர் - என்னும்படியான என்னை, கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (4) - அன்னையா யத்தனாய் என்னை ஆண்டிடும் தன்மையான் சடகோபன் - என்பதற்கு ஏற்ப, எனது அடிமைத்தனம் என்னும் ஒன்றை மட்டுமே கொண்டு என்னைப் பாதுகாத்தல் என்பதை நம்மாழ்வார் செய்வது கொண்டு அத்தகைய செய்ந்நன்றி அறிதலையும் [மேலே ஐந்து வரிக்கு முன்பாகக் கூறப்பட்ட ஆசார்யனிடம் கொண்ட ப்ரேமை மற்றும் செய்ந்நன்றி அறிதல் ஆகிய இரண்டையும்] முன்னிட்டுக்கொண்டு, திருவாய்மொழி (9-1-11) - ஓதவல்ல பிராக்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தத் தமிழ்வேதத்தைக் கற்கவல்ல உபாகாரர்கள் (அதாவது தாங்கள் கற்றுக் கொண்டு, மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யவல்லவர்கள்) என்னும்படி உள்ள மதுரகவியாழ்வார் போன்றவர்களை, திருவாய்மொழி (6-8-6) - கன்மின்களென்றும்மை யான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இதனைத் தொடர்ந்து பயில்வீர்களாக” என்று கூறி, திருவாய்மொழி (9-5-8) - சொல் பயிற்றிய - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தத் தமிழ் வேதத்தை பயில்விக்க.

வ்யாக்யானம் - வேதமானது “ஓதுவாரோத்து” என்று அத்யேதாக்களையிட்டு நிரூபிக்கப்படுமதாகையாலே ஆதர்வணம், தைத்திரீயம், காண்வம் என்று பேர் பெற்றாப் போலே இவர் இதுக்கு ப்ரதமாத்யேதாவானது கொண்டு இதுவும் “சடகோபன் சொல்” என்று பேர் பெற்றதென்கை.

விளக்கம் - (இவ்விதம் நம்மாழ்வார் செய்ததால் நிகழ்ந்தது என்ன என்று அருளிச் செய்கிறார்) வேதங்கள், திருவாய்மொழி (3-1-6) - ஓதுவாரோத்து - என்பதற்கு ஏற்ப அவற்றை ஓதுகின்றவர்களில் தலைவராக உள்ளவர்களைக் கொண்டு அடையாளம் காண்பிக்கப்படுவதன் காரணமாக அவை “ஆதர்ணவம், தைத்திரீயம், காண்வம்” என்று பல்வேறு பெயர்கள் பெற்றன. இதே போன்று நம்மாழ்வார், தமிழ்வேதமாகிய இதனை முதலில் அருளிச்செய்ததன் காரணமாக இந்தத் தமிழ்மறையானது, திருவாய்மொழி (1-2-11) - சடகோபன் சொல் - என்று பெயர் பெற்றது.

வ்யாக்யானம் - ஆக “அத்யயந்” இத்யாதி வாக்யத்தில் “சந்தங்களாயிரம்” என்று ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியின் வேதத்வத்தை, “எவ்வுலகத்து” இத்யாதி வாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவாக ஸாதித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - ஆக சூர்ணை (39) - எவ்வுலகத்து - என்று தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய, சூர்ணை (37) - அத்யயந - என்பதில் காணப்படும் “சந்தங்கள் ஆயிரம்” என்ற பதங்கள் மூலம் திருவாய்மொழிக்கு உணர்த்தப்பட்ட வேதத்தன்மையை நிரூபித்தார் என்று கருத்து.

50. இயற்பா மூன்றும் வேதத்ரயம்போலே; பண்ணார், பாடல் பண்புரை யிசைகொள் வேதம் போலே.

அவதாரிகை - திருவாய்மொழி ஒன்றுக்குமன்றே வேதத்வம் ஸாதித்தது; இவருடைய ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்குமொக்குமிறே. ஆகையிறே, “வேதசதுஷ்டய” இத்யாதி வாக்யத்தில் இவர் ப்ரபந்தங்கள் நாலையும் நாலு வேதத்தினுடைய ஸ்தானேயாக வருளிச்செய்தது. அதில் எந்த ப்ரபந்தம் எந்த வேதத்தினுடைய ஸ்தானத்திலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் - (இயற்பாவித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக உரைக்கப்பட்ட “வேதங்களாக உள்ள தன்மை” என்பது நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிக்கு மட்டும் அல்ல; அவர் அருளிச்செய்த நான்கு ப்ரபந்தங்களுக்கும் உண்டு. அதனால்தான் சூர்ணை (43) - வேதசதுஷ்டய - என்பதன் மூலம் இருவருடைய நான்கு ப்ரபந்தங்களையும் நான்கு வேதங்களுடைய இடத்தில் வைத்து அருளிச்செய்தார். இந்த ப்ரபந்தங்களில் எந்த ப்ரபந்தம் எந்த வேதத்தில் வைக்கப்படுகிறது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இயற்பாவான திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதி யென்கிற ப்ரபந்தங்கள் மூன்றும் அடைவே ருக் யஜூர் அதர்வணங்களாகிற மூன்று வேதத்தினுடைய ஸ்தானத்திலே; “பண்ணார் பாடல்” என்று பண்ணோடே சேர்ந்திருந்துள்ள இசையையுடைய திருவாய்மொழி, “பண்புரை வேதம்” என்றும், “இசை கொள் வேதம்” என்றும் பண்ணையும் இசையையுடைத்தான ஸாமவேதம் போலே யென்கை. வ்யாக்யாநங்களில் “பண்புரை வேதம்” என்றொழிய “பண்புரை வேதம்” என்று பாடமும், “இசைகொள் வேதம்” என்கிறதுக்கு ஸாமவேத பரத்வமும் கண்டதில்லையேயாகிலும், ஆப்ததமரான இவர் இப்ப்ரபந்தத்திலே இப்படி யருளிச் செய்கையாலே இப்படியும் கொள்ளவேணும். அப்போதைக்கு அவ்வவ ஸ்தலங்களில்

ஸாமவேத வைலக்ஷணயத்தைப்பற்ற இத்தைச் சொன்னதேயுள்ளது. மற்றையவற்றுக்கும் இது உபலக்ஷணமென்று கொள்ளக் கடவது.

விளக்கம் - இயற்பாவாகிய திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதி ஆகிய மூன்று ப்ரபந்தங்களும் முறையே ருக், யஜூர் மற்றும் அதர்வண வேதங்களுடைய இடங்களில் வைக்கப்படுகின்றன. திருவாய்மொழி (10-7-5) – பண்ணார் பாடல் - என்பதற்கு ஏற்ப பண்ணோடு சேர்த்துள்ள இசையைக் கொண்டதான திருவாய்மொழியை, திருவாய்மொழி (6-6-5) – பண்புரை வேதம், பெரியதிருமொழி (5-3-2) – இசைகொள் வேதம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான பண் மற்றும் இசை ஆகியவற்றுடன் கூடியதான ஸாமவேதத்தின் இடத்தில் வைத்தல் வேண்டும். ஆனால் திருவாய்மொழிக்கான வ்யாக்யானத்தில், “பண்புரை வேதம்” என்று காணப்படுகிறதே அல்லாமல் “பண்புரை வேதம்” என்று இல்லை; மேலும் “இசைகொள் வேதம்” என்பதற்கான வ்யாக்யானத்தில் ஸாமவேதம் என்ற தன்மையும் கூறப்படவில்லை என்ற சந்தேகங்கள் எழலாம். இவ்விதம் கூறப்படவில்லை என்றாலும், மிகுந்த நம்பிக்கைக்கு உரிய நம்மாழ்வாருடைய ப்ரபந்தங்களில் இவ்விதம் அருளிச்செய்கையால், இப்படியே கொள்ளவேண்டும். “பண்புரை வேதம், இசைக்கொள் வேதம்” என்றுள்ள இடங்களில் ஸாமவேதத்தின் மேன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு ஸாமவேதத்தினை அருளிச்செய்தார்; இதனை ஒரு எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு மற்ற வேதங்களையும் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் – (பண்புரை வேதம்) என்றது, பண்ணைப் புரைந்திருக்கிற வேதமென்றதாய் அப்பண்ணுக்காசர்யமான வேதமென்றபடி. “இசைகொள் வேதம்” என்றது இசையை யுடைத்தான வேதமென்றபடி. “பண்ணார் பாடல்” என்று திருவாய்மொழி பண்ணையும் இசையையுமுடைத்தாகையாலே ஸாமவேதத்துக்குப் பண்ணும் இசையுமுண் டென்னுமிடம் அறிவிக்கக்காக வாய்த்து ஸாமவேதபரமான சந்தைகள் வேண்டுவதுண்டாயிருக்க இவற்றை இப்போது இவரெடுத்தது.

விளக்கம் - “பண்புரை வேதம்” என்று கூறப்பட்டது ஏன் என்றால் பண்ணைப் புரைந்துள்ள வேதம் என்ற பொருள்படும்படி, பண்ணுக்கு அண்டி நிற்கும்படியான வேதம் என்று கருத்து. “இசைகொள் வேதம்” என்றால் இசையுடன் சேர்ந்துள்ள வேதம் என்று கருத்து. ஸாமவேதத்தை எடுத்துக் காண்பிக்கின்ற பல பதங்கள் பல ப்ரபந்தங்களில் ஆங்காங்கு

காணப்பட்டாலும் “பண்புரைவேதம், இசைகொள் வேதம்” என்பதை மட்டுமே இவர் அருளிச்செய்ததன் கருத்து என்ன? அதாவது “பண்ணார் பாடல்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப திருவாய்மொழியானது பண் மற்றும் இசை ஆகிய இரண்டையும் அடங்கியது என்பதால், ஸாமவேதத்துக்கு பண்ணும் இசையும் உண்டு என்று உணர்த்துவதற்காக ஆகும்.

51. ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸாமாய் ஸ்தோபத்தாலே பரம்புமாபோலே சொல்லார் தொடையல் இசை கூட்ட அமர்சுவையாயிரமாயிற்று.

அவதாரிகை - ஆனால் அந்த சதுஷ்டயத்திலே ருக்கு ஸாம ரூபேண விஸ்த்ருகமாமாகாரம் இங்குமொக்குமோ வென்னுமாகாங்சைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் - (ருக்கித்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் ருக்வேதமானது ஸாமவேதம் போன்று வடிவம் எடுத்து மலர்ந்து நிற்கும் தன்மை, நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த நான்கு ப்ரபந்தங்களில் காணப்படுகிறதோ என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸாமஸங்க்ரஹமான ருக்கானது ஸ்வவிவரணமாய், “ருசஸ் ஸாம ரஸ:” என்கிறபடியே தனக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள காந ரூபமான ஸாமத்தாலே ரஸஸஹிதமாய் “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” இத்யாதியான ஸ்தோபத்தாலே விஸ்த்ருதமாமாபோலே ருக்வேத ஸ்தாநேயாயிருக்கிற “சொல்லார் தொடையலான” திருவிருத்தம் நூறு பாட்டும், “இசை கூட்டி” என்கிறபடியே இசையிலே கூட்டினவாறே ஸாமவேத ஸ்தாநேயாய், “அமர்சுவையாயிரம்” என்கிறபடியே ஸரஸமாயிருந்துள்ள வாயிரம் பாட்டாகப் பரம்பிற்றென்கை.

விளக்கம் - ஸாமவேதத்தின் சுருக்கமாக உள்ள ருக்வேதமானது தனது விரிவாக உள்ளதும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ருசஸ் ஸாம ரஸ: - ருக்வேதத்தின் ரஸம் (ஆதாரம் அல்லது உற்பத்தி அல்லது சுவை) ஸாமவேதம் ஆகும் - என்று கூறுவது போன்று தனக்கு ஆதாரமாக உள்ளதும் ஆகிய இசைவடிவமாக உள்ள ஸாமவேதத்தால் சுவை நிறைந்ததாக, “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” என்பது போன்று இசைச்சொற்களால் விரிந்து நிற்கிறது. இது போன்றே ருக்வேதத்தின் இடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள திருவிருத்தம் (100) - சொல்லார் தொடையலான - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள திருவிருத்தத்தின் நூறு

பாசுரங்களும், திருவாய்மொழி (2-4-11) - இசை கூட்டி - என்பதற்கு ஏற்ப இசையில் சேர்ந்தவுடன் ஸாமவேதத்தின் இடத்தை அடைந்து, திருவாய்மொழி (1-3-1) - அமர்சுவை ஆயிரம் - என்பதற்கு ஏற்ப சுவையுடன் கூடி நிற்கும் ஆயிரம் பாசுரங்களாக விரிந்து நின்றது என்று கருத்து.

52. சந்தோகனென்று ஸாமாத்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து யாழ் பயில் காநஸ்வரூபியைப் பாலையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற உத்கீத ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறாடிச் சரமகதி முடிவாகத் தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி மஹாகோஷ நல்வேத வொலிபோலே மஹாத்யயந மென்னப் பாடுகையாலே இத்தை சாந்தோக்ய ஸமமென்பர்கள்.

அவதாரிகை - இனி இந்த ஸாமந்தான் அநேகவிதமாகையாலே இது எந்த ஸாமத்தோ டொக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - அடுத்து ஸாமவேதம் பலவகைப்பட்டுள்ளதால், திருவாய்மொழி அந்த வகைகளில் எந்தச் ஸாமத்தோடு ஒப்பிடும்படியாக இருக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து) அதாவது, “சாமவேத கீதனாய”, “சாமியப்பன்”, “ஸாமவேதோஸ்மி” என்று அபியுத்தரும் அவன் தானும் சொன்ன ஸாமம் ஸாமாந்யமாகாமல், “சந்தோகன் பௌழியன் ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி” என்கிறவிடத்தில் “சாமவேதி” யென்று மேல் சொல்லா நிற்க, “சந்தோகன்” என்று முதலிலே பிரித்தென்கை. இது நினைவன்றாகில் “சாமவேதி” என்றதுக்குள்ளே இந்த ஸாமமும் அந்தர்ப்பவிக்குமாயிருக்க இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்ல வேண்டாவிடறே என்று கருத்து.

விளக்கம் - (சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து) - [இங்கு சந்தோகன் என்பது ஸாமவேதத்தின் உபநிஷத் பாகமான சாந்தோக்ய உபநிஷத் ஆகும். அதாவது வேதங்களில் சிறந்தது ஸாமவேதம், ஸாமவேதத்தில் சிறந்தது அதன் உபநிஷத்தான சாந்தோக்யம், அதுவே திருவாய்மொழி என்று கருத்து] திருச்சந்தவிருத்தம் (14) -

சாமவேத கீதனாய - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-2-7) - சாமியப்பன் - என்றும் சான்றோர்களான ஆழ்வார்களும், கீதையில் (10-22) - வேதாநாம் ஸாமவேதோஸ்மி - வேதங்களில் நான் ஸாமவேதம் ஆவேன் - என்று ஸவேச்வரனாகிய தானும் கூறிய இடங்களில் காணப்படும் “ஸாமம்” என்ற பதம் பொதுவாக ஸாமவேதத்தை முழுவதுமாகக் கூறவில்லை; மாறாக சாந்தோக்ய உபநிஷத்தையே கூறுகிறது. இதனை உணர்த்தவே, பெரியதிருமொழி (5-5-9) - சந்தோகன் பெளழியன் ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி - என்ற பாசுரத்தில் “சாமவேதி” என்று கூறுவதற்கு முன்பாகவே “சந்தோகன்” என்று பிரிக்கப்பட்டது என்று கருத்து. இவ்விதம் ஆழ்வாருக்கு திருவுள்ளம் இல்லையென்றால் “சாமவேதி” என்றுள்ள சொல்லிலேயே “ஸாமம்” அடங்கிவிடும் என்னும்போது, “சந்தோகன்” என்று தனியாகப் பிரித்து உரைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (யாழ் பயில் காந ஸ்வரூபியைப் பாலையாகி யென்று விசேஷிக்கையாலே) அதாவது “யாழ் பயில் நூல் நரம்பின் முதிர்சுவை” என்று யாழ் விஷயமாக அப்யஸிக்கப்படுவதான சாஸ்த்ரத்திற் சொன்ன லக்ஷணத்தையுடைய நரம்பிலே பிறந்த பண்பட்ட ரஸமென்னும்படி காநஸ்வரூபம்போலே இனியனானவனை, காநஸாமாந்யமாகாமல் “யாழ் நரம்பில் பெற்ற பாலையாகி” என்று அந்த ச்சந்தோக ஸாமத்தின் நிறமான பாலையாமென்கிற பண்ணையிட்டு விசேஷிக்கையாலே யென்கை. இப்போது இது சொல்லிற்று - “சாமவேத கீதன்” என்கிறவிடத்தில் வேதத்தோடன்றிக்கே இதின் கீதத்தோடே ஸமாநாதிகரிக்கையாலே அந்த கீதமும் ச்சந்தோக ஸாமகீதமென்றறிவிக்கைக்காக.

விளக்கம் - (யாழ் பயில் காந ஸ்வரூபியைப் பாலையாகி யென்று விசேஷிக்கையாலே) - திருவாய்மொழி (2-3-7) - யாழ் பயில் நூல் நரம்பின் முதிர்சுவை - என்ற வரியில் யாழ் என்னும் இசைக்கருவி குறித்துக் கற்பிக்கும் சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்படும் இலக்கணங்கள் அனைத்தையும் கொண்டதும், அந்த யாழின் நரம்பில் உண்டாவதும் ஆகிய நேர்த்தியான சுவை என்று கூறும்படியாக உள்ள கானம் எத்தனை இனிமையாக இருக்குமோ அது போன்று இனிமையாக உள்ளவனை, கானத்தோடு பொதுவாக உரைக்காமல், பெரியதிருமொழி (7-3-7) - யாழ் நரம்பில் பெற்ற பாலையாகி - என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத் ஓதும் வடிவமான “பாலையாழ்” என்பதான பண் மூலம் சிறப்பித்து கூறுவது

காண்க. இந்த உதாரணம் இங்கு ஏன் கூறப்படுகிறது? “சாமவேத கீதன்” என்று ஸர்வேச்வரனை வேதங்களுடன் மட்டும் ஒற்றுமைப்படுத்திக் கூறாமல், அதன் கீதத்துடன் சேர்த்து ஒற்றுமைப்படுத்தியே கூறுகின்றனர்; அந்தக் கீதமும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் ஸாமகீதமாகும் என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற) அதாவது இப்படி விசேஷிக்கையாலே பச்வதிகரண ந்யாயத்தாலே “சாமவேத கீதன், “சாமி”, “ஸாமவேதோஸ்மி” என்று சொன்ன ஸாமாந்யமான இஸ்ஸாமசப்தமும் கீதசப்தமும் கீழ்ச்சொன்ன ச்சந்தோக தத்கீதங்களாகிற விசேஷத்திலே பர்யவஸிக்குமிறே. ஆன பின்பு ச்சந்தோக ஸாமமே ஸமாநாதிகரிக்கும்படி உத்க்ருஷ்டமாய் அவனுக்கு ஆதரணீயமான ச்சந்தோக ஸாமம் ஈதென்னுமிடம் தோன்றும்படியாக வென்கை.

விளக்கம் - இப்படியாக “சந்தோகன்” என்று முதலில் உரைத்து, “பாலையாகி” என்று சிறப்பித்துக் கூறுவதால், பச்வதிகரண ந்யாயம் காரணமாக (பசு என்னும் சொல் பொதுவாக நான்கு கால்கள் கொண்ட விலங்குகளைக் குறிக்கும் என்றாலும், யாகத்தில் “பசுவைக் கொண்டு வா” என்றால் “வெள்ளாட்டைக் கொண்டு வா” என்று அர்த்தம். இதுவே பச்வதிகரண ந்யாயம் - பொதுவாக உள்ள ஒன்றை ஒரு இடத்தில் சிறப்பித்தல்), “சாமவேத கீதன், சாமி, ஸாமவேதோஸ்மி” போன்ற இடங்களில் காணப்படும் “ஸாமம்” மற்றும் “கீதம்” என்ற பதங்கள் பொதுவாக முறையே “ஸாமவேதம்” மற்றும் “இசை” என்ற பொருளை அளிக்காமல் (பச்வதிகரண ந்யாயம் காரணமாக), ஸாமவேதத்தில் உள்ள சாந்தோக்ய உபநிஷத்தையும், அதன் பண்ணாகிற பாலையாழ் என்பதையும் உணர்த்தும். இப்படியாக ஸாமவேதத்தின் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தே இங்கு கூறப்பட்டது என்பதாலும், ஸர்வேச்வரனாகிய தானும் ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடன் ஒற்றுமைப்படுத்திக் காண்பிக்கவல்லது என்பதால் மிகவும் உயர்ந்ததாக உள்ளதன் காரணமாக அவனுக்கும் விரும்பத்தக்கதாக உள்ளதாலும், சாந்தோக்ய ஸாமவேதமே இந்தத் திருவாய்மொழி என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறாடி) அதாவது, ஒரு ஸாமந்தனக்கே ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதநம் என்ற அஞ்சு பாகங்களுண்டாகையாலே அவற்றுக்குள்ளே ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே, “ஸாம்ந உத்கீதோ

ரஸ:" என்று ஸாமத்துக்கு ரஸமாகச் சொல்லப்படுமதாய், ப்ரணவ பூர்வகமாக காநம் பண்ணப்படுமதா யிருப்பதொன்றிறே உத்கீதம்; ஆகையால், அந்த உத்கீதாவயவமான ப்ரணவத்தை, "ஓமித்யேததஷ்டர முத்கீத முபாஸீத" என்று சாந்தோக்யந் தன்னில் ப்ரதமத்திலே யெடுத்தாப்போலே இங்கும் ப்ரதமத்திலே யெடுக்கிறவளவில் "ஓம்" என்று ஸம்ஹிதாகாரேண வெடுத்தால் அதிக்ருதாதிகாரமா மென்று அஸம்ஹிதா காரேண அஷ்டர த்ரயத்தையும் ப்ரதம த்விதீய த்ருதீய பாதங்களில் எடா நிற்கச்செய்தே ப்ரதமாஷ்டரமான அகாரம் முதலாகவெடாதெ உகாரம் முதலாகவெடுக்கையாலே அஷ்டர க்ரமத்தை மாறாடியென்கை.

விளக்கம் - (உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறாடி) - ஒரு ஸாமவேதத்திற்கு ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதநம் மற்றும் ஐந்து பாகங்கள் உள்ளன (குறிப்பு - யாகத்தின்போது யாக தேவதையைத் துதிக்கும் பொருட்டு ஸாமவேதத்தைப் பாடும்போது ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதநம் என்று ஐந்து பிரிவுகளாகப் பிரித்துப் பாடுவர்) இவற்றுள் உத்கீதம் என்பது மற்றவை போன்று உள்ளபோதிலும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ: - சாமத்திற்கு உத்கீதம் ரஸமாக உள்ளது - என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது. இதன் காரணம் என்ன? "ஓம்" என்ற ப்ரணவத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு இசைக்கப்படுவதாக உள்ளது உத்கீதம் என்பதால் ஆகும் (குறிப்பு - உத்கீதத்தைப் பாடும்போது ஒவ்வொரு பதங்களுடனும் "ஓம்" என்பதைச் சேர்க்கவேண்டும். உதாரணமாக - ஓம் தத்ஸ விதுர்வரேண்யம், ஓம் பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி, ஓம் தியோ யோ ந: ப்ரசோதயாத் - என்பது காண்க. இதில், "ஓம்" என்பது ஒவ்வொரு பதத்தின் உறுப்பாக உள்ளது காண்க. இதனால்தான் "ஓம்" என்னும் அஷ்டரமானது உத்கீதத்தின் அவயவம் - உறுப்பு என்று கூறப்படுகிறது). ஆகவே அத்தகைய உத்கீதத்தின் உறுப்பான ப்ரணவம், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஓம் இதி ஏதத் அஷ்டரம் உத்கீதம் உபாஸீத - "ஓம்" என்ற ப்ரணவத்தையே உத்கீதம் என்று உபாஸிக்கக்கடவன் - என்று முதலில் எடுக்கப்பட்டது (சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் முதல் வரியே - ஓம் இதி ஏதத் அஷ்டரம் உத்கீதம் உபாஸீத - என்பதாகும்). இது போன்றே திருவாய்மொழியைத் தொடங்கும்போது "ஓம்" என்ற எழுத்து கொண்டு தொடங்கினால் "வேதம் போன்று இந்தத் திருவாய்மொழியும் ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே ஓதத்தக்கது, எல்லாரும் கூற இயலாது" என்று கருத வாய்ப்பு உள்ளது; இதன் காரணமாகவே ப்ரணவத்தின் தொகை வடிவமான "ஓம்" என்று அமைக்காமல், "அ, உ, ம" என்ற மூன்று

அக்ஷரங்களாகப் பிரிக்கும் முறையை எடுத்துக் கொண்டார்; அவற்றை முதல் பாசுரத்தின் முதல், இரண்டாவது, மூன்றாவது வரிகளின் தொடக்க எழுத்தாக அமைக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினார். இவ்விதம் “அ, உ, ம” என்று அமைத்தாலும் அதனைக் கூட்டிக் கொண்டு “ஓம்” என்று பொருள் கொண்டு, “திருவாய்மொழி அனைவருக்கும் தகுதியானது அல்ல” என்று கூறிவிடுவர் என்று எண்ணியவராக, “அ” என்பதை முதலடியில் வைக்காமல், “உ” என்பதை முதலடியில் வைத்து, “அ, உ, ம” என்பதை “உ, அ, ம” என்று மாற்றி அமைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி உகாரம் முதலாகவெடுத்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் அந்த ச்சாந்தோக்ய ரஸமான உத்கீதத்துக்கு நோக்கான “உத்” என்கிற திருநாமம் இதுக்கு உள்ளுறையானமை தோன்ற உகாராதியாக வெடுத்து “உயர்ந்தே” என்று தகாராந்தமாக முடிக்கை. இதுதான் மேலில் சூர்ணையிலே வ்யக்தம். ஆக இப்படி அக்ஷர த்ரய ரூபேண ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே கீர்த்தியா நிற்கச்செய்தே ஏதபிப்ராயேண அக்ஷரக்ரமத்தை மாறாடி.

விளக்கம் - (“அ, உ, ம” என்பதை மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்றால், முதலடியில் “ம” என்பதை வைத்திருக்கலாமே, “உ” என்று வைத்ததன் காணம் ஏதும் உண்டோ என்ற கேள்வி எழ அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்). “உ” என்ற எழுத்தை முதலில் அமைத்ததன் காரணம், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் ஆதரமான உத்கீதம் என்பதற்குத் தொடக்க எழுத்துக்களான “உத்” என்பதிலேயே திருவாய்மொழி அடங்கிவிடுகிறது என்பதை உணர்த்தவே, “உ” என்பதை முதலில் வைத்து “உயர்வற” என்று தொடங்கினார். “உத்” என்பதில் உள்ள “உ” என்பது இவ்விதம் முதல் எழுத்தானது போன்று, “த்” என்ற தகாரம் திருவாய்மொழி (10-10-11) - உயர்ந்தே - என்பதில் இறுதி எழுத்தாக உள்ளது. இந்தக் கருத்து இந்தச் சூர்ணையில் விளங்குகிறது. இப்படியாக மூன்று எழுத்துக்களுடைய கூட்டாக உள்ள “ஓம்” என்ற ப்ரணவத்தைத் திருவாய்மொழியின் தொடக்கத்தில் வைத்தவர், மேலே கூறப்பட்ட கருத்தினை உணர்த்துவதற்காக எழுத்துக்களை மாற்றி அமைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - (சரமகதி முடிவாக) அதாவது ச்சாந்தோக்ய மத்யே சொன்ன அர்ச்சிராதியான சரமகதியை “சூழ்விசும்பணிமுகிலிலே” பேசுகையாலே சரமகதியை முடிவாகக் கொண்டென்கை. இத்தை சரமகதியென்கிறது - கர்ப்ப யாம்ய தூமாதிகள் போலன்றிக்கே எல்லைநிலமான முக்திமார்க்கமாகையாலே. (தொண்டர்க்கமுதென்ன

தேவாந்நமாக்கி) அதாவது, அந்த ஸாமம், “ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே” என்கிறபடியே பகவதநுபவ ஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு வீடாக, “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” இத்யாதிப்படியே ஸாமகாநாம் பண்ணி, “அஹமந்நாத:” என்று களிக்கும் நித்யமுத்தரான தேவர்களுக்கு போக்யமாமாபோலே, “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்கிறபடியே இதுவும் பகவதநுபவ சபலர்க்கு போக்யமாம்படியாக்கி யென்கை.

விளக்கம் - (சரமகதி முடிவாக) - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் நடுப்பகுதியில் கூறப்பட்ட அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்பதான இறுதி கதியை இவர் திருவாய்மொழி (10-9-1) - சூழ்விசம்பு - என்பதில் கூறுவதால், இறுதியை இறுதியாகவே அருளிச்செய்தார் என்று கொள்ளவேண்டும். அர்ச்சிராதிகதியை ஏன் இறுதி மார்க்கம் என்கிறார்? கர்ப்பகதி - மீண்டும் கருவில் புகுதல், யாம்யகதி - மீண்டும் யமலோகம் செல்லுதல், தூமாதிகதி - மீண்டும் ஸ்வர்க்கம் புகுதல் போன்று அல்லாமல், இறுதியாக உள்ள முக்தி மார்க்கம் என்பதால் இவ்விதம் உரைத்தார். (தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி) - தைத்திரீயத்தில் - ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே - ஸாமவேதத்தைக் கானம் செய்து மகிழ்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கும் அனுபவம் மூலம் ஏற்படும் பரமானந்தத்தை வெளிப்படுத்துவிதமாக “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” என்ற முறையில் ஸாமகானம் செய்து, தைத்திரீயத்தில் - அஹமந்நாத: - நான் பரமாத்மாவை அனுபவிப்பவன் - என்று களிக்கின்ற நித்யஸூரிகளுக்கு ஸாமவேதமானது இனிமையான பொருளாக உள்ளது போன்று, திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கமுதுண்ண - என்பதற்கு ஏற்ப திருவாய்மொழியும் பகவானை அனுபவிப்பதில் ஆசை கொண்டவர்களுக்கு இன்பமாக இருக்கும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (மஹாகோஷ நல்வேதவொலிபோலே மஹாத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே) அதாவது - “ஸர்வேப்யோபி ஹி வேதேப்ய: ஸாமகோஷோ மஹாநபூத்; அந்வகோஷய தத்யர்த்தம் தேந ப்ரஹ்மாண்ட மண்டப:” என்றும், “பாடு நல்வேதவொலி” என்றும் சொல்லுகிற பெரிய கோஷத்தையுடைத்தான ஸாமவேதம்போலே பெரிய திருவத்யயன மென்னப்பாடுகையாலே யென்கை. (இத்தை ச்சாந்தோக்ய ஸமமென்பார்கள்) ஆக இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களைக் கொண்டு இத்தை ச்சந்தோக ஸாமத்தில் உபநிஷத் பாகமான ச்சாந்தோக்யத்துக்கு ஸமமென்று அபியுக்தர்கள் சொல்லுவர்களென்கை.

விளக்கம் - (மஹாகோஷ நல்வேதவொலிபோலே மஹாத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே) - ஸர்வேப்போபி ஹி வேதேப்ய: ஸாமகோஷோ மஹாநபூத்; அந்வகோஷய தத்யர்த்தம் தேந ப்ரஹ்மாண்ட மண்டப: - அனைத்து வேதங்களைக் காட்டிலும் ஸாமவேதத்தின் ஒலியானது அதிகமானது; அதன் ஒலி காரணமாக நடுவில் இருந்த மிகப் பெரிய மண்டபமும் எதிரொலித்தது - என்றும், திருவாய்மொழி (5-9-3) - பாடு நல்வேதவொலி - என்றும் கூறப்படுவதான மிகுந்த ஒலியுடன் கூடிய ஸாமவேதம் போன்று இந்தத் திருவாய்மொழியை “பெரிய திருவத்யயனம்” என்று பாடுவர் [திருவரங்கத்தில் வைகுண்ட ஏகாதசி உற்சவத்தின்போது இராப்பத்து காலத்தில் திருவாய்மொழியைக் கானம் செய்வதை அருளிச்செய்கிறார்]. (இத்தை ச்சாந்தோக்ய ஸமமென்பார்கள்) - இப்படியாகக் கூறப்பட்ட பலவிதமான தன்மைகளின் அடிப்படையில் திருவாய்மொழியை சந்தோக ஸாமத்தின் உபநிஷத் பாகமான சாந்தோக்ய உபநிஷத்துக்குச் சமம் என்று சான்றோர்கள் கூறுவர்கள் என்று கருத்து.

53. புரவியேழுருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கர மொத்துக் கால சக்கரச்செங்கோல் நடாவி ஜ்யோதிச்சக்கர வொளிசுருக்கி அக்நீஷோமீயதே ஜோம்ருதத்துக் கூற்றும் மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும் முக்தி மார்க்கத்தலைவாசலும் கண்ணாவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே தண்டாமரை சுமக்கத் தோள்வளையும் குழையும் திருச்செய்ய முடியு மாரமும் படையும் திகழும் பொன்மேனியும் செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண்ணுமாய் அணிநிறமூர்த்தி யீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே அருக்கன் மேவின ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின் ஸாமர ஸோத்காந நாம முள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை ஆயிரமுகத்தினாலருளின தீர்த்தம்போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிகிறாரென்று வேதகுருபதேசம்.

அவதாரிகை - “உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறாடி” என்று கீழ்ச்சொன்னதின் கருத்தை ஆப்தோபதேசமுகேந அறிவிக்கிறார் மேல் - (புரவியேழித்யாதி சூர்ணையாலே).

விளக்கம் - “உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறாடி” என்று கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்தினை நல்லதை மட்டுமே உபதேசிப்பவர்களுடைய உபதேசம் மூலமாக இந்தச் சூர்ணையில் அறிவிக்கிறார் (இந்தச் சூர்ணை சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ய

ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: - என்று தொடங்கி, தஸ்ய உத் இதி நாம - என்பது முடிய உள்ளவற்றின் சுருக்கமே ஆகும் என்பர்).

வ்யாக்யானம் - (புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே) அதாவது “காரார்புரவியேழ் பூண்ட” என்றும், “ஒருகாலுடைய தேர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே காயத்ரீ, ப்ருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜகதீ, த்ரிஷ்டுப், அநுஷ்டுப், பங்க்தி: என்கிற ஏழு ச்சந்தஸ்ஸுக்களும் ஏழு குதிரைகளாய்க் கொண்டு வஹிக்கையாலே ஸப்தாச்வ யுக்தமாய், காலசக்ரமயமான ஏக சக்ரத்தையு முடையதான ரதத்திலே யென்கை. “ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரத மேக சக்ரம்” என்றும், “ஹயாச்ச ஸப்த சந்த்ரம்ஸி தேஷாம் நாமாநி மே ச்ருணு, காயத்ரீ ச ப்ருஹத் யுஷ்ணிக் ஜகதீ த்ரிஷ்டுபேவ ச, அநுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுக்தா: ச்சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவே” என்று சொல்லக் கடவதிறே. “ஏகோ அச்வோ வஹதி ஸப்தநாமா” என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் ஏததநுகுணமாக வ்யாக்க்யாதமான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. “த்ரிநாபிமதி பஞ்சாரே ஷண்ணேமிந்யக்ஷயாத்மகே, ஸம்வத்ஸரமயே க்ருத்ஸ்நம் காலசக்ர ப்ரதிஷ்டிதம்” என்கிறபடியே சாதூர்மாஸ்ய த்ரயாத்மகமான நாபியை யுடைத்தாய் ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இதாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், இத்வத்ஸரம் என்று சொல்லப்பட்ட அஞ்ச வத்ஸரத்தையும் அரங்களாகவுடைத்தாய், வஸந்த க்ரீஷ்ம வர்ஷா சரத் தேமந்த சிரங்களாகிற ஆறு ருதுக்களையும் நேமியாக வுடைத்தாய், ப்ரவாஹ பரிவ்ருத்தியாலே அக்ஷயரூபமாயிருக்கிற காலசக்ரத்திலே ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டித மென்கையாலே இந்த ஏக சக்ரம் காலசக்ரமாயிறே யிருப்பது. ஆக இப்படி யிருந்துள்ள ஸப்தாச்வங்களையும் ஏக சக்ரத்தையு முடைத்தாகையாலே இதரவ்யாவ்ருத்த வைபவமான ரதத்திலே யென்றபடி.

விளக்கம் - (புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே) - சிறிய திருமடல் - காரார்புரவியேழ் பூண்ட - என்றும், பெரியதிருமொழி (5-7-8) - ஒருகாலுடைய தேர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப காயத்ரீ, ப்ருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜகதீ, த்ருஷ்டுப், அநுஷ்டுப் மற்றும் பங்க்தி: என்னும் ஏழு சந்தஸ்ஸுகளையும் ஏழு குதிரைகளாக உடையதாகவும், காலசக்ரம் என்பதான ஒரு சக்கரத்தை உடையதாகவும் உள்ள ரதத்தில் என்று பொருள். ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரத மேக சக்ரம் - ஒரு சக்ரத்தைக் கொண்ட ரதத்தை ஏழு குதிரையில் தாங்குகின்றன - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-8-4) - ஹயாச்ச ஸப்த சந்த்ரம்ஸி தேஷாம் நாமாநி மே ச்ருணு, காயத்ரீ ச ப்ருஹத் யுஷ்ணிக் ஜகதீ த்ரிஷ்டுபேவ ச, அநுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுக்தா: ச்சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவே - குதிரைகளாக உள்ளவை ஏழு ஸந்தஸ்ஸுகள்; அவற்றின்

பெயர்களை நான் உரைக்கக் கேட்பாயாக; காயத்ரீ, ப்ருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜகதீ, த்ருஷ்டுப், அநுஷ்டுப், பங்க்தி: என்றுள்ள ஏழும் சூரியனுக்குக் குதிரைகள் - என்றும் கூறியது காண்க. ஏகோ அச்வோ வஹதி ஸப்தநாமா - ஏழு பெயர்கள் கொண்ட ஒரு குதிரை சூரியனின் தேரைத் தாங்குகிறது - என்ற வரிக்கான விளக்கத்தை அந்த இடத்தில் காண்க. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-8-3) - த்ரிநாபிமதி பஞ்சாரே ஷண்ணேமிந்யக்ஷயாத்மகே, ஸம்வத்ஸரமயே க்ருத்ஸ்நம் காலசக்ர ப்ரதிஷ்டிதம் - மூன்று நாபிகள் (சக்கரத்தின் நடுவில் உள்ள குடம் போன்ற அமைப்பு நாபி ஆகும்), ஐந்து அரங்கள் (அரக்கால்கள்), ஆறு நேமிகள் (வட்டை) கொண்டதாக உள்ள கால சக்கரம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நான்கு நான்கு மாதங்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட மூன்று பாகங்கள் கொண்ட நாபிகள்; ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இதாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், இத்வத்ஸரம் என்றுள்ள ஐந்து ஆண்டுகள் அரக்கால்கள்; இளவேனில், முதுவேனில், மழைக்காலம், கூதிர்காலம், முன்பனி, பின்பனி என்றுள்ள ஆறு ருதுக்கள் நேமிகள் என்றுள்ளதும்; எப்போதும் பெருகியபடி உள்ள வெள்ளம் போன்ற அழிவற்றதானதும் ஆகிய காலசக்கரத்தில் அனைத்தும் அடங்கி உள்ளன என்று கூறுவதால், ஒரே சக்கரம் கொண்ட இது “கால சக்கரம்” என்று கூறும்படி உள்ளது. ஆக, இவ்விதம் உள்ள ஏழு குதிரைகளையும் ஒரு சக்கரத்தையும் கொண்டதால் மற்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மேன்மை உடைய தேரில் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இனிமேல் மண்டலத்தை வர்ணிக்கிறது, (திருச்சக்கரமொத்து) அதாவது “அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமல் திருக்கைத் திருச்சக்கரமொக்கும்” என்னும்படி வ்ருத்தாகாரதையாலும் தேஜோவிசேஷத்தாலும் திருவாழியோ டொத்திருக்கை. (காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி) அதாவது “திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசம்பும் நிலனுமிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்” என்கிறபடியே உபயவிபூதியிலும் ஈச்வரன் தன் ஆஜ்ஞையை நிர்வஹிக்கைக்கு உபகரணமான திருவாழியைப்போலே “கால சக்கரத்தாய்” என்னும்படி காலசக்ர நிர்வாஹகனானவனுடைய காலசக்ர விஷயமான ஆஜ்ஞையை “தனிவளர் செங்கோல் நடாவு” என்கிறபடியே நடத்துகை. (ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கு) அதாவது “சுடரொளி பரந்தன சூழ்திசை யெல்லாம்” என்னும்படி ஸர்வதோதிக்கமாக வ்யாப்தமான ஸ்வதேஜ: ப்ரகர்ஷத்தாலே “துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி” இத்யாதிப்படியே நக்ஷத்ராதியான ஜ்யோதிர்கணங்களின் தேஜஸ்ஸை ஸங்கோசிப்பிக்கை. (அக்நீஷோமீய தேஜோம் ருதத்துக் கூற்றும்) அதாவது “அக்நிம் வாவாதித்யஸ் ஸாயம் ப்ரவிசதி, தஸ்மாதக்நிர் தூராந் நக்தம் தத்ருசே, உபே ஹி

தேஜஸீ ஸம்பத்யேதே” என்றும், “ப்ரபா விவஸ்வதோ ராத்ரௌ அஸ்தம் கச்சதி பாஸ்கரே, விசத்யக்நிமதோ ராத்ரௌ வஹ்நிர் தூராத் ப்ரகாசதே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸ்தமய ஸமயத்திலே தன்னுடைய ப்ரபையை அக்நியிலே ப்ரவேசிப்பித்து ராத்ரியில் அக்நிக்கு தேஜோவ்ருத்தியை யுண்டாக்குகையாலே அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஊற்றென்கிறது. “ஷ்ணம் பீதம் ஸுரைஸ் ஸோமம் ஆப்யாயயதி தீப்திமாந், மைத்ரேயைககலம் ஸந்தம் ரச்மிநைகேந பாஸ்கர: க்ரமேண யேந பீதோஸௌ தேவைஸ் தேந நிசாகரம், ஆப்யாயத்யநுதிதம் பாஸ்கரோ வாரிதஸ்கர:” என்கிறபடியே அபர பக்ஷத்தில் ப்ரதமை தொடங்கி சதுர்தசி யளவும் நித்யம் ஒரு கலையாக அம்ருதமயமான பதினாலு கலைகளையும் தேவர்கள் புஜித்துப் பதினஞ்சாவது கலையை பஞ்சதசியினன்று அபராஹ்ணத்திலே பித்ருக்கள் புஜிக்க, இப்படி ஷ்ணனான சந்த்ரனுக்கு பூர்வபக்ஷ ப்ரதமை தொடங்கி நித்யம் ஒரு கலையாக பஞ்சதசியளவும் பதினஞ்சு கலைகளையும் தன்னுடைய ரச்மிகளாலே வர்த்திப்பிக்கையாலே ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கு ஊற்றென்கிறது. ஆக இப்படி அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கும் உத்பத்தி ஸ்தானமாயிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் - அடுத்து சூரியமண்டலத்தை வர்ணிக்கிறார். (திருச்சக்கரமொத்து) - திருவிருத்தம் (88) - அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமல் திருக்கைத் திருச்சக்கரமொக்கும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வட்டமான வடிவம் மற்றும் மிகுந்த ஒளி ஆகியவற்றின் காரணமாகச் சக்கரத்தாழ்வான் போன்று உள்ளது. (காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி) - திருவிருத்தம் (33) - திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசம்பும் நிலனுமிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர் - என்பதற்கு ஏற்ப லீலாவிபூதி மற்றும் நித்யவிபூதி ஆகிய இரண்டிலும் ஸர்வேச்வரன் தனது ஆணைகளை நடைமுறைப்படுத்த உபயோகிக்கும் கருவியாக உள்ள சக்கரத்தாழ்வான் போன்று, திருவாய்மொழி (7-2-7) - கால சக்கரத்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப காலசக்கரத்தை செலுத்துபவனுடைய காலசக்கரத்தைக் குறித்துள்ள ஆணைகளை திருவிருத்தம் (13) - தனிவளர் செங்கொல் நடாவு - என்பதற்கு ஏற்ப சூரியனாகிற தான் நடத்தியபடி இருத்தல். (ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கு) - திருப்பள்ளியெழுச்சி (3) - சுடரொளி பரந்தன சூழ்திசை யெல்லாம் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து திசைகளிலும் நிறைந்து நிற்கின்ற தனது ப்ரகாசத்தின் மிகுதி காரணமாக, திருப்பள்ளியெழுச்சி (3) - துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி - என்பதற்கு ஏற்ப நக்ஷத்திரங்கள் போன்றவற்றின் ஒலியை மங்கும்படியாக செய்த. (அக்நீஷோமீய

தேஜோம் ருதத்துக் கூற்றும்) - அக்நிம் வாவாதித்யஸ் ஸாயம் ப்ரவிசதி, தஸ்மாதக்நிர் தூராந் நக்தம் தத்ருசே, உபே ஹி தேஜஸீ ஸம்பத்யேதே - சூரியன் அந்திப்பொழுதில் அக்னியில் நுழைகிறான், ஆகவே அக்னியானது தூரத்தில் இரவில் காணப்படுகிறது, இந்த இரண்டு ஒளிகளும் சேர்கின்ற - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-8-20) - ப்ரபா விவஸ்வதோ ராத்ரௌ அஸ்தம் கச்சதி பாஸ்கரே, விசத்யக்நிமதோ ராத்ரௌ வஹ்நிர் தூராத் ப்ரகாசதே - சூரியன் அஸ்தமிக்கும்போது சூரியனுடைய ப்ரகாசம் அக்னியில் புகுகின்றது, ஆகவே இரவில் அக்னியானது தூரத்தில் ப்ரகாசிக்கிறது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப சூரியன் அஸ்தமிக்கும் நேரத்தில் தனது ப்ரகாசத்தை அக்னியில் புகுத்தி, இரவில் அக்னிக்கு ஒளி உண்டாக்குவதால் சூரியனை “அக்னியின் ஊற்று” என்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-12-3) - சஷீணம் பீதம் ஸுரைஸ் ஸோமம் ஆப்யாயயதி தீப்திமாந், மைத்ரேயைககலம் ஸந்தம் ரச்மிநைகேந பாஸ்கர: க்ரமேண யேந பீதோஸௌ தேவைஸ் தேந நிசாகரம், ஆப்யாயத்யநுதிதம் பாஸ்கரோ வாரிதஸ்கர: - மைத்ரேயரே! தேவர்களால் அமிர்தத்தை உண்ணப்பட்டவனும், அதனால் தனது கலைகள் குறைந்தவனும், ஒரு கலை மட்டுமே உள்ளவனும் ஆகிய சந்த்ரனை, ஒளி பொருந்திய சூரியன் தனது ஒரு கிரணம் மூலம் வளரும்படியாகச் செய்கிறான்; தேவர்களால் எவ்விதம் ஒவ்வொரு நாளும் உண்ணப்பட்டானோ அதே போன்று ஒவ்வொரு நாளும் சூரியனால் வளர்க்கப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, க்ருஷ்ண பசுஷத்தில் ப்ரதமை தொடங்கி சதுர்தசி முடிய ஒவ்வொரு நாளும் அமிர்தமயமாக உள்ள சந்த்ரனின் பதினான்கு கலைகளைத் தேவர்கள் உண்கிறார்கள். பதினைந்தாவது கலையை அமாவாஸ்யை நாளில் மாலை நேரத்தில் பித்ருக்கள் உண்கிறார்கள். இப்படியாகத் தேய்ந்த சந்த்ரனை, சுக்லபசுஷம் ப்ரதமை தொடங்கி அன்றாடம் ஒவ்வொரு கலையாக பெளர்ணமி முடிய பதினைந்து கலைகளைத் தனது கிரணங்களால் வளரச் செய்வதால் சூரியனை “அக்னியின் தேஜஸ் மற்றும் சந்த்ரனுடைய அமிர்தம் ஆகிய இரண்டுக்கும் சூரியனே பிறப்பிடமாக உள்ளான்” என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும்) அதாவது மந்தேஹரென்பார் சில ராக்ஷஸர் ஸந்த்யா ஸமயத்திலே ஆதித்ய ரதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே ஆதித்யனோடே மஹாயுத்தம் பண்ணி அவனைக் கொல்லத் தேடுவர்களாய், அவ்வளவிலே ப்ராஹ்மணர் காயத்ர்யபிமந்த்ரிதைகளான அப்புக்களை அர்க்க்ய ரூபேண ஊர்த்த்வமாக ப்ரசேஷிக்க, அந்த காயத்ரீபூதார்க்கய சக்தியாலே ஆதித்யமண்டலத்திலே

ஜ்வலித்துக்கொண்டு தோற்றின சிவந்தவக்நியிலே விழுந்து முடிந்து போவர்களென்று, “மீண்டுவற்று ளெரிகொள் செந்தீவீழ்சுரரைப்போல” என்றாழ்வாரருளிச் செய்கையாலே மந்தேஹர்க்கு ஜ்வலிக்கிற அக்நியாயிருக்கு மென்கிறது. ராக்ஷஸரை அஸுரரென்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தது - “தானவனாகம் தரணியில் புரள” என்றும், “தானவன் வாளரக்கன்” என்றும் சொன்னவைபோலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான ஆகாரத்தாலே. “ததுஹ வா ஏதே ப்ரஹ்மவாதிந: பூர்வாபிமுகா: ஸந்த்யாயாம் காயத்ரியாபிமந்த்ரிதா ஆப ஊர்த்தவம் விஷிபந்தி” என்றும், “ஸந்த்யாகாலே து ஸம்ப்ரரப்தே ரௌத்ரே பரமதாருணே மந்தேஹா ராக்ஷஸா கோராஸ் ஸூர்ய மிச்சந்தி காதிதும், ப்ரஜாபதிக்ருதச் சாபஸ் தேஷாம் மைத்ரேய ரக்ஷஸாம், அக்ஷயத்வம் சரீராணாம் மரணம் ச திநே திநே, ததஸ் ஸூர்யஸ்ய தேஷாம் வை யுத்தமாஸீத் ஸுதாருணம், ததோ த்விஜோத்தமாஸ்தோயம் ப்ரக்ஷிபந்தி மஹாமுநே ஓங்கார ப்ரஹ்ம ஸம்யுக்தம் காயத்ரியா சாபி மந்த்ரிதம், தேந தஸ்யந்தி தி தே பாபா வஜ்ரபூதேந வாரிணா” என்றும் ப்ராஹ்மணர் இங்கு ப்ரக்ஷேபிக்கிற அர்க்க்யஜலந்தானே வஜ்ரீபூதமாய்க்கொண்டு அந்த ராக்ஷஸரை நிரஸிக்குமென்று ச்ருதியிலும் புராணத்திலும் சொல்லுகையாலும், அந்த அர்க்க்ய ஜலம் ஆதித்ய மண்டலத்தையும் ஜ்வலிப்பித்து அணுகச் செல்லில் நசிக்கும்படி யாக்குமென்றும் சொல்லலாமிறே.

விளக்கம் - (மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும்) - “மந்தேஹர்” என்றால் ராக்ஷஸர்களில் ஒரு பிரிவினர் ஆவர். இவர்கள் ஸந்த்யாகாலத்தில் சூரியனின் தேரைப் பிடித்துக் கொண்டு போகவிடாமல் தடுத்து அவனோடு பெரிய யுத்தம் செய்து அவனைக் கொல்ல முயல்வார்கள். அப்போது அந்தணர்கள் (ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யும்போது) காயத்ரி மந்த்ரம் கொண்டு ஜபிக்கப்பட்ட தண்ணீரை மேலே அர்க்க்ய ரூபத்தில் விடுவார்கள். அந்த காயத்ரி மந்த்ர ஜப அர்க்யத்தின் சக்தி காரணமாக, சூரிய மண்டலத்தில் சிவந்த அக்நியானது மிகுந்த ப்ரகாசத்துடன் ஓங்கி எழுகிறது. அதில் அவர்கள் விழுந்து மடிவார்கள். திருவிருத்தம் (82) - மீண்டுவற்று ளெரிகொள் செந்தீவீழ்சுரரைப்போல - என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்துள்ளதன் காரணமாக மந்தேஹர்க்கு எரியும் அக்நியாகவும் சூரியன் உள்ளான் என்று கருத்து. ராக்ஷஸர்களை அஸுரர்கள் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது எப்படியென்றால், பெரியதிருமொழி (1-4-1) - தானவனாகம் தரணியில் புரள - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-2-2) - தானவன் வாளரக்கன் - என்றும் அருளிச்செய்தது போன்று அசுரத்தன்மை கொண்டவர்கள் என்பதால் ஆகும். ததுஹ வா

ஏதே ப்ரஹ்மவாதிந: பூர்வாபிமுகா: ஸந்த்யாயாம் காயத்ரியாபிமந்த்ரிதா ஆப ஊர்த்த்வம் விஷ்டிபந்தி - இந்தக் காரணத்தினால்தான் வேதத்தை அறிந்தவர்கள் ஸந்த்யாகாலத்தில் காயத்ரியால் மந்திரிக்கப்பட்ட தண்ணீரை அர்க்யமாக மேலே எறிகிறார்கள் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-8-48) - ஸந்த்யாகாலே து ஸம்ப்ரரப்தே ரௌத்ரே பரமதாருணே மந்தேஹா ராஷ்டஸா கோராஸ் ஸூர்ய மிச்சந்தி காதிதும், ப்ரஜாபதிக்குதச் சாபஸ் தேஷாம் மைத்ரேய ரஷ்டஸாம், அஷ்டயத்வம் சரீராணாம் மரணம் ச திநே திநே, ததஸ் ஸூர்யஸ்ய தேஷாம் வை யுத்தமாஸீத் ஸுதாருணம், ததோ த்விலோத்தமாஸ்தோயம் ப்ரஷ்டிபந்தி மஹாமுநே ஓங்கார ப்ரஹ்ம ஸம்யுக்தம் காயத்ரியா சாபி மந்த்ரிதம், தேந தஸ்யந்தி தி தே பாபா வஜ்ரபூதேந வாரிணா - பயங்கரம் மற்றும் கொடூரம் நிறைந்த ஸந்த்யாகாலம் வந்தவுடன் தீயவர்களான மந்தேஹர் என்ற ராஷ்டஸர்கள் சூரியனைக் கொல்ல எண்ணுகிறார்கள். மைத்ரேயரே! சரீரத்தில் எந்தவிதமான குறையும் இல்லாத தன்மை மற்றும் ஒவ்வொரு நாளும் மரணம் என்ற இரண்டும் அவர்களுக்கு நான்முகனால் அளிக்கப்பட்ட சாபமாகும்; ஆகவே சூரியனுக்கும் அவர்களுக்கும் யுத்தம் தொடங்கியது; இதற்காகவே அந்தணர்களில் சிறந்தவர்கள் “ஓம்” என்பதுடன் இணைந்ததான காயத்ரி மந்த்ரம் கொண்டு ஜபிக்கப்பட்ட நீரை அர்க்யம் என்று மேலே எறிகிறார்கள். வஜ்ரமாக மாறும் அந்த நீரால் அந்த ராஷ்டஸர்கள் மடிகிறார்கள் - என்றும் கூறுவது காண்க. அந்தணர்கள் மேலே தூக்கி எறிகின்ற அர்க்யஜலம் வஜ்ரமாக மாறி, அந்த ராஷ்டஸர்களை அழிக்கும் என்று ச்ருதியிலும் புராணத்திலும் கூறப்படுவதாலும், அந்த அர்க்யஜலமானது ஆதித்ய மண்டலத்தையே ப்ரகாசம் அடையச் செய்வதுடன், அருகில் சென்றால் அழியும்படியும் செய்யவல்லது என்று கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (முக்திமார்க்கத் தலைவாசலும்) அதாவது, அர்ச்சிராதிகதியாகிற முக்தி மார்க்கத்தாலே போமளவில், “அர்ச்சிஷமேவாபி ஸம்பவந்தி” இத்யாதிப்படியே அர்ச்சி: ப்ரப்ருதிகளைச் சென்று கிட்டிப் போகிற மாத்ரமன்றிக்கே, “பித்வா ஸூர்யஸ்ய மண்டலம்” என்றும், “தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டு புக்கு”, “வெங்கதிர்ப்பரிதி வட்டத்தாடுபோய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இம்மண்டலத்தாடே போகையாலும், அண்டகடாஹத்தை பேதித்துப் புறப்படுமதுக்கு முற்பட்டதாகையாலும் இத்தை இம்மார்க்கத்துக்குத் தலைவாசலென்கிறது.

விளக்கம் - (முக்திமார்க்கத் தலைவாசலும்) - பரமபதம் போகும் ஜீவாத்மா அர்ச்சிராதிகதி என்பதான முக்தி மார்க்கத்தில் செல்லும் போது, அர்ச்சிஷமேவாபி ஸம்பவந்தி - அர்ச்சிஷ் என்னும் பகல்பொழுது தேவதையை அடைகிறார்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அர்ச்சிஷ் என்னும் தேவதையை அடைவது மட்டும் அல்லாமல், பித்வா ஸூர்யஸ்ய மண்டலம் - சூரியனுடைய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு - என்றும், சிறிய திருமடல் - தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டு புக்கு - என்றும், பெரியதிருமொழி (4-5-10) - வெங்கதிர்ப்பரிதி வட்டத்தூடுபோய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்தச் சூரிய மண்டலத்தின் வழியே செல்வதாலும், அண்டகடாஹத்தைப் பிளந்து கொண்டு செல்வதற்கும் முன்பு இது நிகழ்வதாலும், இந்தச் சூரியமண்டலத்தினை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் தலைவாசல் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணாவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும்) - அதாவது “கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு”, “சக்ஷார் தேவநாமுத மர்த்யாநாம்” என்கிறபடியே ஸர்வர்க்கிடம் த்ருஷ்டி பூதனான ஸர்வேச்வரன் கண்ணிலே “சக்ஷாஸ் ஸூர்யோ அஜாயத” என்கிறபடியே ஜனிப்பதும் செய்து, “ஜகதேக சக்ஷாஷே” என்கிறபடியே ஜகத்துக்கு த்ருஷ்டிபூதமுமாயிருக்கு மென்கை. (த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே) அதாவது, “த்ரயீமயாய” என்கிறபடியே வேதமயமாயிருக்கிற ஆதித்ய மண்டலத்திலே யென்கை. இத்தால், “த்யேய: ஸதா ஸவித்ரு மண்டல மத்யவர்த்தீ நாராயண! ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்ட:; கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீட ஹாரி ஹிரண்மயவபு: த்ருதசங்க சக்ர:” என்கிறவிதில் அவனெழுந்தருளி யிருக்கிற ஸவித்ரு மண்டலத்தை வர்ணித்தாராயிற்று.

விளக்கம் - (கண்ணாவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும்) - திருவாய்மொழி (1-8-3) - கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு - என்றும், யஜுர்வேதம் - சக்ஷார் தேவநாமுத மர்த்யாநாம் - விண்ணில் உள்ளவர்களுக்கும் மண்ணில் உள்ளவர்களுக்கும் கண் ஆவான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் கண்கள் போன்றுள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கண்ணில், புருஷஸூக்தம் - சக்ஷாஸ் ஸூர்யோ அஜாயத - அவனுடைய கண்ணிலிருந்து சூரியன் உண்டானான் - என்பதற்கு ஏற்ப, சூரியன் பிறந்து, ஜகதேக சக்ஷாஷே - உலகத்திற்கு ஒரே கண்ணாக உள்ளவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உலகிற்குக் கண் போன்றவனாக உள்ளான். (த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே) -

த்ரயீமயாய - வேதமயமான - என்பதற்கு ஏற்றபடி, வேதமயமாகவே உள்ள ஆதித்ய மண்டலத்தில். இதன் மூலம், த்யேய: ஸதா ஸவித்ரு மண்டல மத்யவர்த்தீ நாராயண! ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்ட:, கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீட ஹாரி ஹிரண்மயவபு: த்ருதசங்க சக்ர: - தாமரையை ஆசனமாகக் கொண்டு வீற்றுள்ளவனும், தோள் வளைகளைக் கொண்டவனும், மகரகுண்டலங்களை அணிந்தவனும், பொன்மயமான திருமேனி உள்ளவனும், சங்குசக்கரங்களை ஏந்தியுள்ளவனும் ஆகிய நாராயணன் எப்போதும் சூரியமண்டலத்தின் நடுவில் உள்ளவனாக த்யானிக்கப் படவேண்டியவன் ஆவான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவன் எழுந்தருளியுள்ள சூரிய மண்டலத்தை விவரித்தார்.

வ்யாக்யானம் - இனி அதிலெழுந்தருளி யிருக்கிறபடியை வர்ணிக்கிறார். (தண்டாமரை சுமக்க) அதாவது, “தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமான்” என்கிறபடியே ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்டனா யிருக்கை. (தோள் வளையும் குழியும்) இத்தால் “கேயூரவாந் மகர குண்டலவாந்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (திருச் செய்யமுடியு மாரமும் படையும்) இத்தால் “கிரீட ஹாரி த்ருத சங்கசக்ர:” என்றதைச் சொல்லுகிறது. (திகழும் பொன் மேனியும்) அதாவது, “ஆரமும் படையும் திகழ” என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்ன ஆயுதாபரணங்க ளெல்லாம் விளங்கும்படி யிருப்பதாய், “பொன்மேனி கண்டேன்” என்னும்படி ஹிரண்மயமான திருமேனியும், “ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே ஹிரண்யம்சர்ருர் ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:” என்றும், “ஹிரண்மயவபு:” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

விளக்கம் - அடுத்து அந்தச் சூர்யமண்டலத்தில் அவன் எழுந்தருளியுள்ள நிலையை வர்ணிக்கிறார். (தண்டாமரை சுமக்க) - திருவாய் (4-5-8) - தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமான் - என்பதற்கு ஏற்ப, “ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்டன்” என்பது கூறப்பட்டது. (தோள் வளையும் குழியும்) - இதன் மூலம் “கேயூரவாந் மகர குண்டலவாந்” என்பது கூறப்பட்டது. (திருச் செய்யமுடியு மாரமும் படையும்) - இதன் மூலம் “கிரீட ஹாரி த்ருத சங்கசக்ர:” என்பது கூறப்பட்டது. (திகழும் பொன் மேனியும்) - திருவாய்மொழி (8-4-7) - ஆரமும் படையும் திகழ - என்பதற்கு ஏற்ப மேலே கூறியுள்ள ஆயுதங்கள் மற்றும் ஆபரணங்கள் ஆகியவை விளக்கும்படி உள்ளதாக, மூன்றாம் திருவந்தாதி (1) - பொன்மேனி கண்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப தங்கம் போன்ற ப்ரகாசம் கொண்ட

திருமேனியும்; ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே ஹிரண்யச்ம்சுர் ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: - சூரியனின் நடுவில் பொன்மயமாக உள்ள எந்த ஒரு புருஷன் யோகிகளால் காணப்படுகிறானோ, அவன் பொன்மயமான மீசை மற்றும் கேசங்கள் கொண்டவனாக உள்ளான்; அவனுடைய நகங்கள் போன்ற அனைத்தும் பொன்மயமாக உள்ளன - என்றும், ஹிரண்மயவபு: - பொன்மயமான திருமேனி - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண்ணுமாய்) அதாவது, “அஞ்சுடர் வெய்யோனணி நெடுந்தேர் தோன்றாதால்” என்ற வநந்தரம், “செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண் செல்வலும் வாரான்” என்றது - அந்த ஆதித்யமண்டலத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிறவனையிறே. ச்ருதியும், “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ” என்றது அவ்விருப்பிலேயிறே. ஆகையால் ஆதித்ய கிரணங்களாலே விகஸிதமானபோதைச் சிவந்த வொளியை யுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களுமா யென்கை. (அணிநிற மூர்த்தி யீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிற மாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே) அதாவது, “திருக்கண்டேன்” என்று முதலிலே தன்னைக் கண்ட வநந்தரம், “ருக்மாபம்” என்னும்படி யிருக்கிற அவன் திருமேனியைக் கண்டு, “பொன்மேனி கண்டேன்” என்றிருக்கச் செய்தேயும் தன் திருமேனி நிறத்தில் வ்யாப்தியாலே இளவெய்யில் கலந்தாப்போலே விளங்கி தர்சநீயமா யிருக்கிற அவன் திருமேனி நிறத்தைக் கண்டு, “திகழுமருக்கனணி நிறமும் கண்டேன்” என்னும்படியாகவும், “செய்யதோர் நாயிற்றை காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்னும்” என்று அந்த மண்டலவாஸிநியான தன் விக்ரஹ தேஹோ வ்யாப்தியாலே சிவந்த வொளியாலே அத்விதீயமா யிருக்கிறபடியைக் கண்டு ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு இதென்று ப்ரமித்துச் சொல்லும்படியாகவும் பகவத் விக்ரஹமும் ஆதித்யமண்டலமுமாகிற இரண்டையும் தன்னிறமாம்படி பண்ணுகிற சிவந்த நிறத்தை யுடைய ளாகையாலே, “ஹிரண்யவர்ணாம்” இத்யாதிப்படியே, “கமல மலர்மேல் செய்யாள்” என்று நிரூபகமாம்படி யிருப்பாளாய் “வித்யா ஸஹாய மாதித்ய ஸம்ஸ்தம் வித்யா ப்ரஸாதகம்” என்றும், “வித்யா ஸஹாயவந்தம் மாம் ஆதித்யஸ்தம் ஸநாதநம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வித்யா சப்த வாச்சையான பிராட்டியோடே கூட.

விளக்கம் - (செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண்ணுமாய்) - திருவாய்மொழியில் (5-4-9) - அஞ்சுடர் வெய்யோனணி நெடுந்தேர் தோன்றாதால் - என்று கூறியதைத் தொடர்ந்து, (5-4-9) -

செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண் செல்வலும் வாரான் - என்று கூறியது, சூரியமண்டலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து மட்டுமே அல்லவோ? ச்ருதியும் - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மசுஷிணீ - பரம்பொருளான அவனுடைய திருக்கண்கள் தாமரை போன்றுள்ளன - என்று கூறியது காண்க. ஆகவே சூரிய ஒளியால் மலர்ந்த சிவந்த ஒளி வீசுகின்ற தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் என்று கருத்து. (அணிநிற மூர்த்தி யீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிற மாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே) - மூன்றாம் திருவந்தாதி (1) - திருக்கண்டேன் - என்று பெரியபிராட்டியாகத் தன்னைக் கண்டதைத் தொடர்ந்து, ருக்மாபம் - பொன் போன்ற - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவனுடைய திருமேனியைக் கண்டு, மூன்றாம் திருவந்தாதி (1) - பொன்மேனி கண்டேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ளபோதிலும், பெரியபிராட்டியாராகிய தனது திருமேனியில் இளஞ்சூரிய ஒளி கலந்தது போன்றுள்ளதும், காண்பதற்கு அழகாக உள்ளதும் ஆகிய அவனுடைய திருமேனி நிறத்தைக் கண்டு மூன்றாம் திருவந்தாதி (1) - திகழும் அருக்கன் அணி நிறமும் கண்டேன் - என்று அருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழி (4-4-2) - செய்யதோர் நாயிற்றை காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்னும் - என்று, சூரியமண்டலத்தில் வசிக்கும் பெரியபிராட்டியான தனது திருமேனியின் ஒளி வெள்ளம் காரணமாகச் சிவந்த ஒளியால் ஒப்பற்றதாக உள்ள நிலையைக் கண்டு ஸ்ரீதரனுடைய வடிவம் இது என்று கலங்கி உரைத்தார். ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி, சூரியமண்டலம் ஆகிய இரண்டையும் தனது நிறம் போல் செய்கின்ற சிவந்த நிறம் கொண்டவள் பெரியபிராட்டி என்பதால், ஸ்ரீஸூக்தம் - ஹிரண்யவர்ணாம் - என்பதற்கு ஏற்ப திருவாய்மொழி (9-4-1) - கமல மலர்மேல் செய்யாள் - என்று நிரூபகம் செய்யும்படி உள்ளவனாகவும்; வித்யா ஸஹாய மாதித்ய ஸம்ஸ்தம் வித்யா ப்ரஸாதகம் - வித்யை எனப்படும் பிராட்டியுடன் உள்ளவனும், வித்யையை அளிப்பவனும், சூரியனிடம் உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் - என்றும், வித்யா ஸஹாயவந்தம் மாம் ஆதித்யஸ்தம் ஸநாதநம் - பிராட்டியை எப்போதும் துணையாகக் கொண்டவனும், சூரியனிடம் உள்ளவனும், எப்போதும் உள்ளவனும் ஆகிய என்னை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப “வித்யா” என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாக உள்ள பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்தபடி.

வ்யாக்யானம் - (அருக்கன் மேவின) - “வானிடை யருக்கன் மேவி நிற்பாற்கு” என்கிறபடியே ஸவித்ருமண்டலமத்ய வர்த்தியான “ய ஏஷோந்த ராதித்யே” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின்) அதாவது, “த்யேயஸ் ஸதா” என்கிறபடியே

ஸர்வகாலமும் த்யாநம் பண்ணுவார்க்கு விஷயமாய், “ஹிரண்மயச் சகுநிர் ப்ரஹ்ம நாம யேந ஸூர்யஸ் தபதி தேஜஸேத்த:” என்றும், “தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் பர்க்க:” என்றும், “தேஜ: பரம் தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் தாம்நா பரேணா ப்ரணாகாத் ஸுவர்ணம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேஜோமயமாயிருக்கிற வஸ்துவினுடைய. (ஸாமரஸோத்காந நாம முள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே) அதாவது, “ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ” என்கையாலே ச்சந்தோக ஸாமத்துக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள உத்காந முண்டு - உத்கீதம், அதில் “உத்” என்று சொல்லப்பட்ட “தஸ்ய உதிதி நாம” என்கிற திருநாமம் இதுக்கு உள்ளுறையானமை தோற்றும்படியான ஆத்யந்தங்களை உடைத்தா யிருக்கையாலே யென்கை, “உயர்வு” என்று எடுத்து “உயர்ந்தே” என்று தலைக்கட்டுகையால் உகாரம் ஆதியும் தகாரம் அந்தமுமாயிறே யிருக்கிறது. (ஆத்யந்தங்களாலே) என்றது மேல் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது இதென்று தோற்றுகைக்காக.

விளக்கம் - (அருக்கன் மேவின) - பெரியதிருமொழி (2-1-7) - வானிடை அருக்கன் மேவி நிற்பாற்கு - என்பதற்கு ஏற்ப, சூர்யமண்டலத்தில் உள்ளவனைக் குறித்து சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ய ஏஷோந்த ராதித்யே - சூரியனின் நடுவில் பொன்மயமான - என்று கூறப்பட்டது. (ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின்) - சாந்தோக்ய உபநிஷத் - த்யேயஸ் ஸதா - எப்போதும் த்யானிக்கத்தக்கவன் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போது த்யானித்தபடி உள்ளவர்களுக்கு ஏற்ற விஷயமாகவும்; காடகத்தில் - ஹிரண்மயச் சகுநிர் ப்ரஹ்ம நாம யேந ஸூர்யஸ் தபதி தேஜஸேத்த: - ப்ரஹ்மம் என்னும் பறவை பொன்நிறமானது, அதன் எந்த ஒளியால் சூரியன் ப்ரகாசமாக உள்ளானோ - என்றும், காயத்ரியில் - தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் பர்க்க: - உலகின் காரணமாக உள்ள பகவானின் உபாஸிக்கத்தக்க அந்த ஒளியை த்யானிக்கிறோம் - என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் - தேஜ: பரம் தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் தாம்நா பரேணா ப்ரணாகாத் ஸுவர்ணம் - வேதங்களில் கூறப்பட்டதாகவும் , சிறந்ததாகவும், உபாஸிக்கத்தக்கதாகவும் உள்ள சூரியனுடன் தொடர்புடைய ஒளியாக வேதங்கள் ஒதுகின்றன; அதன் உயர்ந்த ஒளி காரணமாக விரல்நுனி முடிய பொன்நிறமாகவே உள்ளது - என்றும் கூறப்படுகிற தேஜோமயமாக உள்ள பகவானுடைய. (ஸாமரஸோத்காந நாம முள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே) - ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ - ஸாமத்தின் ரஸமாக உத்கீதம் உள்ளது - என்று கூறுவதால் சாந்தோக்ய உபநிஷத்துக்கு ரஸமாக உத்கீதம் உள்ளது என்றாகிறது. அதில் “உத்”, தஸ்ய உதிதி நாம - அந்த ஸாமத்தில் கூறப்பட்ட உத் - என்பது திருவாய்மொழிக்குத் தொடக்கமும் முடிவுமாக

உள்ளது என்பதால். இது எப்படி? திருவாய்மொழி “உயர்வு” என்று தொடங்கி “உயர்ந்தே” என்று முடிவதால், “உ” என்பது தொடக்கமாகவும் “த” என்பது முடிவாகவும் உள்ளது காண்க. (ஆத்யந்தங்களாலே) - என்று கூறியது ஏன் என்றால், அடுத்துக் கூற உள்ளதற்கான காரணம் இது என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை) அதாவது, “ஓராயிரமா யுலகே முளிக்கும் பேராயிரம்” என்கிறபடியே ஒரு திருநாமமே ஆயிரமுகமாக நின்று ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ண வல்ல திருநாமங்களிலே ஒரு திருநாமத்தை. (ஆயிரமுகத்தினா லருளின வித்யாதி) அதாவது “ஆயிரமுகத்தினா லருளி மந்தரத் திழிந்த கங்கை” என்று கங்கைதானும் ஒன்றாயிருக்க, லோகபாவநார்த்தமாக ஸஹஸ்ரமுகமாக ப்ரவஹித்தாப்போலே, “தீர்த்தங்க ளாயிரம்” என்கிறபடியே லோகபாவநமான ஆயிரம் பாட்டாக விஸ்தரிக்கிறா ரென்று வேதாசார்ய பட்டர் உபதேசித்தருளும்படி யென்கை. விஸ்தரிக்கிறா ரென்று கர்த்தருவத்தை அபௌருஷேயத்வ விரோதமறக் கீழ்ச்சொன்னபடியே கொள்வது.

விளக்கம் - (ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை) - திருவாய்மொழி (9-3-1) – ஓராயிரமா யுலகே முளிக்கும் பேராயிரம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி அவனுடைய ஒரு திருநாமம் மட்டுமே ஆயிரமாக நின்று உலகைக் காக்கவல்லது. இப்படிப்பட்ட எண்ணற்ற திருநாமங்களில் ஒரு திருநாமத்தை. (ஆயிரமுகத்தினா லருளின வித்யாதி) - அதாவது, பெரியதிருமொழி (1-4-7) - ஆயிரமுகத்தினா லருளி மந்தரத் திழிந்த கங்கை - என்பதற்கு ஏற்ப கங்கையானது ஒன்றாகவே இருக்க, உலகில் உள்ள அனைத்தையும் தூய்மைப்படுத்த எண்ணி, ஆயிரம் முகங்களாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடுவது போன்று, திருவாய்மொழி (7-10-11) – தீர்த்தங்கள் ஆயிரம் - என்று உலகில் மிகவும் உயர்ந்த ஆயிரம் திருப்பாசுரங்களாக விரிவாக உரைக்கிறார் என்று வேதாசார்யபட்டர் உபதேசிப்பார். “விஸ்தரிக்கிறார்” என்ற பதத்தை முன்னர் கூறியது போன்று, “யாராலும் செய்யப்படாத தன்மையுடன் கூடியது” என்ற பொருளிலேயே கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - ஆக, “எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும்” என்று தொடங்கி, இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் வேதரூபத்வமும் அங்கோபாங்க ஸாஹித்யமும், சாஸ்த்ரத்வாதி வேதலக்ஷண ஸாம்யமும், இதில் இவர்க்குத் தோற்றுகிற கர்த்ருத்வத்தால் இதன் நித்யத்வ அபௌருஷேயத்வ ஹாநியில்லாமையும், இவற்றில் இன்ன ப்ரபந்தம் இன்ன வேத ஸ்தத்தானே யென்னுமதுவும்; இதில் ஸாமவேத ஸ்தத்தானீயமான திருவாய்மொழி - ஸாமவேத ச்ரேஷ்ட்டமான ச்சந்தோக ஸாமோபநிஷத் ஸமமென்னு மதுவும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - ஆகவே சூர்ணை (39) - எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும் - என்று தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு ப்ரபந்தங்களுக்கும் [திருவாய்மொழி, திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி] நான்கு வேதங்களின் தன்மை உள்ளது என்றும், வேதங்களுக்குக் கூறப்பட்ட அங்கங்கள் போன்ற பலவும் இந்த அருளிச் செயல்களுக்கும் உள்ளன என்றும், “இதனை இவர் அருளிச்செய்தார்” என்று கூறுவதன் மூலம் இவை என்றும் உள்ளவை மற்றும் யாராலும் இயற்றப்படாதவை என்று கூறும் கருத்துக்களுடன் முரண்பாடு தோன்றவில்லை என்றும், “இன்ன ப்ரபந்தம் இன்ன வேதத்துக்கு ஒத்தது” என்றும், ஸாமவேதத்துடன் ஒத்துள்ள திருவாய்மொழியானது மிகவும் குறிப்பாக, ஸாமவேதத்தின் மிகவும் உயர்ந்த பகுதியான சாந்தோக்ய உபநிஷத்துடன் ஒத்தது என்றும் கூறப்பட்டது.

54. அன்றிக்கே ஸ்வரூபகுண விபூதி சேஷ்டிதங்களை விசதமாக்குகிற பஞ்சராத்தர் புராணேதிஹாஸங்கள் போலே நீலபாருபோக்தி தெரியச் சொன்ன வேதோபப்ர்ம்ஹண மென்பர்கள்.

அவதாரிகை - ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் வேத ஸாம்யத்தை ஸாதித்தார் கீழ்; இங்ஙனன்றிக்கே இது தனக்கு வேதோப ப்ர்ம்ஹணஸாம்யமும் சொல்லுவர்க ளென்கிறார் மேல் - (அன்றிக்கே யென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ஆக, இப்படியாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு ப்ரபந்தங்களுக்கும் வேதத்தின் ஒற்றுமையைக் கடந்த சில சூர்ணைகளில் நிரூபித்தார். இது மட்டும் அல்லாமல் இப்ப்ரபந்தங்கள் வேதங்களின் ஆழ்பொருளை விவரித்துக் கூறும்

உபப்ரும்ஹணங்கள் என்றும் சிலர் கூறுவார்கள் என்று இந்த சூர்ணையில் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இப்படி வேதஸாம்யம் சொல்லுகையன்றிக்கே பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள வேதத்தில், “யத்த தத்ரேச்ய மக்ராஹ்ய மகோத்ர மவர்ண மசக்ஷுச்ச்ரோத்ரம் ததபாணி பாதம், நித்யம் விபூம் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் ததவ்யயம் யத் பூதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீரா:”, “ஸத்யம் ஜ்ஞாந மநந்த ப்ரஹ்ம:”, “நிஷ்கலம் நிஷ்கரியம் சாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்”, “நிர்குணம்” இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற ஸ்வரூபத்தையும்,

விளக்கம் - இவ்விதம் வேதங்களுடன் ஒத்துள்ள தன்மையைக் கூறுவது மட்டும் அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், விபூதிகள், செயல்பாடுகள் என்ற இவற்றை உணர்த்துகின்ற வேதத்தில் -

- முண்டக உபநிஷத் - யத்த தத்ரேச்ய மக்ராஹ்ய மகோத்ர மவர்ண மசக்ஷுச்ச்ரோத்ரம் ததபாணி பாதம், நித்யம் விபூம் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் ததவ்யயம் யத் பூதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீரா: - ஞானேந்த்ரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது, கை முதலான கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் அறிய இயலாதது, கோத்ரம் அற்றது, நான்கு வர்ணங்களைச் சாராதது, கண் போன்ற கர்மேந்த்ரியங்களின் அவசியம் அற்றதால் அவை இல்லாதது, கை முதலான கர்மேந்த்ரியங்களின் அவசியம் அற்றதால் அவை இல்லாதது, எப்போதும் உள்ளது, அனைத்து இடங்களிலும் உள்ளது, அனைத்து பொருள்களின் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்துள்ளது, மிகவும் நுண்ணியது, அக்ஷரம் என்று கூறப்படுவது, இப்படிப்பட்டதான அக்ஷரம் என்று சொல்லப்படும் எந்த ஒன்றை ப்ரஹ்மஞானிகள் அனைத்திற்கும் காரணம் என்று பார்க்கிறார்களோ
- தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸத்யம் ஜ்ஞாந மநந்த ப்ரஹ்ம: - ப்ரஹ்மம் எப்போதும் ஸ்திரமாக உள்ளது, ஞானமயமானது, காலதேச எல்லைகள் அற்றது

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம் - எந்தவிதமான செயலும் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லாததால் செயல்கள் செய்யாமல் உள்ளது, பசி முதலானவை அற்றது, எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றது, தாழ்மையான தன்மைகள் அற்றது, யாராலும் பழிக்கப்படாதது
- நிர்குணம் - ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் குணங்கள் அற்றது

இப்படிப்பட்ட வேதவாக்கியங்களால் கூறப்படும் ஸ்வரூபத்தைக் குறித்தும்,

வ்யாக்யானம் - “யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்”, “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிஃ ஜ்ஞாந பல க்ரியா ச”, “ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:” இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற குணங்களையும்,

விளக்கம் -

- முண்டக உபநிஷத் - யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் - எந்த ஒரு அசுஷர ப்ரஹ்மம் அனைத்தும் அறியுமோ, அனைத்து பொருள்கள் குறித்தும் அறியுமோ
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிஃ ஜ்ஞாந பல க்ரியா ச - பரமாத்மாவுடைய பலவிதமான சக்தி, ஞானம், பலம், நியமனம் போன்றவை மிகவும் உயர்ந்தவைகள் மற்றும் அவை இயற்கையாகவே பரமாத்மாவுக்கு அமைக்கப்பெற்றவை என்று கேட்கப்பட்டுகின்றன.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: - நிறைவேறப்பெறும் விருப்பங்கள் மற்றும் ஸங்கல்பங்கள் உள்ளவன்.

இப்படிப்பட்ட வேதவாக்கியங்களால் கூறப்படும் குணங்கள் குறித்தும் (இந்த இரண்டையும் - அதாவது ஸ்வரூபம், குணங்கள் குறித்து - மிகவும் விவரமாகக் கூறும் நூல்களை அடுத்து கூறுகிறார். அதாவது இவற்றைப் பாஞ்சராத்தரம் விவரித்துக் கூறுகிறது என்கிறார்).

வ்யாக்யானம் – “ச்ருணு தத் பரமம் ஸுக்ஷமம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வப்ருத் ததா, ஜ்ஞாந்ரூப மநாத்யந்த மவிகாரி நிராமயம். அசக்ஷுச்ச்ரோத்ர மஸ்பர்ச மபாணிசரணம் த்ருவம், நாமஜாத்யாதி ரஹித மவர்ண மகுணம் த்வபி, விச்வச்ரவோ விச்வசக்ஷுர் விச்வபாணி பதம் பரம், அஸக்தமசரம் சாந்தம் ஸ்வயம் ஜ்யோதி ரநூபமம், தூரஸ்த்த மந்திகசரம் ஜ்ஞாந கம்யம் நிரஞ்ஜநம், பூதபர்த்ருஸமம் ஜ்யோதிர் ஜ்யோதிஷாம் தமஸ: பரம், அக்ஷரம் ஸர்வ பூதஸ்த்தம் தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்” இத்யாதிகளாலும், “அப்ராக்ருத குண ஸ்பர்சாத் நிர்க்குணம் பரிகீயதே, ச்ருணு நாரத! ஷாட்குண்யம் கத்த்யமாநம் மயாநக, அஜடம் ஸ்வாத்ம ஸம்போதி நித்யம் ஸர்வாவகாஹநம், ஜ்ஞாநம் நாம குணம் ப்ராஹு: ப்ரதமம் குண சிந்தகா:, ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மணஸ் தச்ச குணச்ச பரிகீயதே, ஜகத் ப்ரக்ருதிபாவோ ய: ஸா சக்தி: பரிகீர்த்திதா. கர்த்ருத்வம் நாம யத் தஸ்ய ஸ்வாந்தர்ய பரிப்ரும்ஹிதம், ஐச்வர்யம் நாம் தத் ப்ரோக்தம் குண தத்வார்த்த சிந்தகை:, ச்ரம ஹாநிஸ்து யா தஸ்ய ஸததம் குர்வதோ ஜகத், பலம் நாம குணஸ் தஸ்ய கதிதோ குணசிந்தகை:, தஸ்யோபாதாந பாவோபி விசுரவிரஹோ ஹி ய:, வீர்யம் நாம குணஸ் ஸோயம் அச்யுதத்வாபராஹ்வய:, ஸஹகார்ய நபேக்ஷா யா தத் தேஜஸ் ஸமுதாஹ்ருதம்” இத்யாதிகளாலும் விசதமாக்குகிற பஞ்சராத்தரம் போலேயும்,

விளக்கம் –

- பாஞ்சராத்தரம் - ச்ருணு தத் பரமம் ஸுக்ஷமம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வப்ருத் ததா, ஜ்ஞாந்ரூப மநாத்யந்த மவிகாரி நிராமயம். அசக்ஷுச்ச்ரோத்ர மஸ்பர்ச மபாணிசரணம் த்ருவம், நாமஜாத்யாதி ரஹித மவர்ண மகுணம் த்வபி, விச்வச்ரவோ விச்வசக்ஷுர் விச்வபாணி பதம் பரம், அஸக்தமசரம் சாந்தம் ஸ்வயம் ஜ்யோதி ரநூபமம், தூரஸ்த்த மந்திகசரம் ஜ்ஞாந கம்யம் நிரஞ்ஜநம், பூதபர்த்ருஸமம் ஜ்யோதிர் ஜ்யோதிஷாம் தமஸ: பரம், அக்ஷரம் ஸர்வ பூதஸ்த்தம் தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் – உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் குறித்துக் கேட்பாயாக. மிகவும் ஸுக்ஷமமானது, அனைத்தும் அறிந்தது, அனைத்தையும் தாங்குவது, ஞானமயமானது, தொடக்கமும் முடிவும் அற்றது, மாற்றம் அற்றது, உறக்கம் அற்றது, கண் காது போன்றவை அற்றது, ஸ்பர்சம் அற்றது, கை கால்கள் அற்றது, எப்போதும் உள்ளது, நாமம் மற்றும் குலம் ஆகியவற்றால் வரையறுக்கப்படாதது, நான்கு வர்ணங்களுக்கு உட்படாதது, மூன்று

குணங்களான ஸத் ரஜஸ் தமஸ் ஆகியவற்றால் பீடிக்கப்படாதது, அனைத்தையும் கண்களாகக் கொண்டது, அனைத்தையும் கைகால்களாகக் கொண்டது, பற்றுதல்கள் இல்லாதது, ஸஞ்சரிக்கவேண்டிய அவசியம் இன்றி உள்ள இடத்திலிருந்தே அனைத்தையும் செய்யவல்லது, சாந்தமானது, ஸ்வயம் ப்ரகாசிப்பது, ஒப்பற்றது, தூரமாகவும் உள்ளது அண்மையிலும் உள்ளது, ஞானத்தால் அடையத்தக்கது, தோஷங்கள் அற்றது, பஞ்சபூதங்களைத் தாங்கி நிற்பது, அனைவரிடமும் ஒரே போன்று உள்ளது, ஜ்யோதிகள் அனைத்திற்கும் ஜ்யோதியாக உள்ளது, ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கும் அப்பால் உள்ளது, அழிவற்றது, அனைத்திலும் உள்ளது - மஹாவிஷ்ணுவின் உயர்ந்த ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது.

- அஹிர்யுத்தர்ய ஸம்ஹிதை - அப்ரக்ருத குண ஸ்பர்சாத் நிர்க்குணம் பரிகீயதே, ச்ருணு நாரத! ஷாட்குண்யம் கத்த்யமாநம் மயாநக, அஜடம் ஸ்வாத்ம் ஸம்போதி நித்யம் ஸர்வாவகாஹநம், ஜ்ஞாநம் நாம குணம் ப்ராஹு: ப்ரதமம் குண சிந்தகா:, ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மணஸ் தச்ச குணச்ச பரிகீயதே, ஜகத் ப்ரக்ருதிபாவோ ய: ஸா சக்தி: பரிகீர்த்திதா. கர்த்ருத்வம் நாம யத் தஸ்ய ஸ்வாந்தர்ய பரிப்ரும்ஹிதம், ஜச்வர்யம் நாம் தத் ப்ரோக்தம் குண தத்வார்த்த சிந்தகை:, ச்ரம ஹாநிஸ்து யா தஸ்ய ஸததம் குர்வதோ ஜகத், பலம் நாம குணஸ் தஸ்ய கதிதோ குணசிந்தகை:, தஸ்யோபாதாந பாவோபி விசுரவிரஹோ ஹி ய:, வீர்யம் நாம குணஸ் ஸோயம் அச்யுதத்வாபராஹ்வய:, ஸஹகார்ய நபேக்ஷா யா தத் தேஜஸ் ஸமுதாஹ்ருதம் - ப்ரக்ருதியுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவையான ஸத்வ ரஜ தமஸ் என்ற மூன்று குணங்கள் அற்றதும், பரம்பொருள் என்பதும் ஆகிய அந்த வஸ்துவைக் குறித்து நாரதரே, நான் உரைக்கக் கேட்பீராக. அதன் ஆறு குணங்கள் குறித்துக் கூறுகிறேன். ப்ரஹ்மத்தின் திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும் த்யானித்தபடி உள்ளவர்கள் - அறிவுள்ளதும், மற்றதன் உதவி இன்றி தானே ப்ரகாசிப்பதும், மற்ற பொருள்களையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்வதும் ஆகிய ஞானம் என்ற குணத்தை முதலாவதாக உரைக்கிறார்கள். அது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூபமாகவும், குணமாகவும் உள்ளது. உலகிற்கு முதன்மையான காரணமாக எது உள்ளதோ அது சக்தி எனப்படுகிறது. ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களுடைய உண்மையை எப்போதும் த்யானித்தபடி உள்ளவர்கள், ப்ரஹ்மத்தின் சுதந்திரமான தன்மையுடன் கூடிய செயலாற்றும் தன்மை எதுவோ அதனை ஜச்வர்யம் என்று கூறுகிறார்கள்.

எப்போதும் அனைத்தையும் படைத்தபடி உள்ள அவனுக்குச் சிரமம் இல்லாத தன்மை என்பது பலம் எனப்படுகிறது. அச்சுதன் என்று வழங்கப்படும் அந்தப் பரம்பொருள், உலகின் முதற்காரணம் என்றபோதிலும் மாற்றம் அடையாமல் உள்ளது; இந்தத் தன்மை வீர்யம் எனப்படுகிறது. மற்றவர்களின் உதவியை நாடாமல் உள்ள தன்மை தேஜஸ் எனப்படுகிறது.

இப்படிப்பட்ட வரிகள் மூலம் விவரித்துக் கூறுகின்ற பாஞ்சராத்தரம் போன்றது (அடுத்து ஸ்வரூபம், குணங்கள் போன்றவற்றை விவரிக்கும் புராணங்கள் குறித்துக் கூறுகிறார்).

வ்யாக்யானம் – “யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி”, “ப்ராஹ்மணோஸ்ய முகமாஸீத், பாஹூ ராஜந்ய: க்ருத:, ஊரூ ததஸ்ய யத் வைச்ய:, பத்ப்யாம் சூத்ரோ அஜாயத”, “அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம்”, “பாதோஸ்ய விசுவா பூதாநி” இத்யாதியாலும், “ஸ ஹேவாச மஹிமாந ஏவைஷாம். ஏதே த்ரயஸ் த்ரிம்ச தேவ தேவா இதி, கதமேதே த்ரயஸ் த்ரிம்சதிதி, அஷ்டௌ வஸவ: ஏகாதச ருத்ரா:, த்வாத சாதித்யா: த ஏகத்ரிம்சத். இந்த்ரச்சைவ ப்ரஜாபதிச்ச, த்ரயஸ்த்ரிம்சத்” இத்யாதியாலும், “பௌதிமாஷ்யோ கோபவநாத் கோபவாந: கௌசிகாத் கௌசிக:, கௌண்டிந்யாத் கௌண்டிந்ய:, சாண்டில்யாத் சாண்டில்ய:, கௌசிகாச்ச கௌதமாச்ச கௌதம:, ஆக்நிவைச்யாதாக்நி வைச்ய: சாண்டில்யாத்” இத்யாதியாலும், ஜகஜ் ஜந்மாதிகளையும் ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்களையும் தேவஜாதியில் வைவித்யத்தையும் ருஷி வம்சாதிகளையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களால் சொல்லப்படுகிற விபூதியை, “ஸர்க்கச்ச ப்ரதிஸர்க்கச்ச வம்சோ மந்வந்தராணி ச, வம்சாநுசரிதஞ்சைவ புராண பஞ்ச லக்ஷணம்” என்கிறபடியே ஸர்க்காதிகளையும் வம்சங்களையும் மந்வந்த்ரங்களையும் வம்சாநு சரிதங்களையும் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிற முகேந விசதமாக்குகிற புராணம் போலவும்,

விளக்கம் –

- தைத்திரீய உபநிஷத் – யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி - எந்த ஒன்றிடமிருந்து இந்த உயிர்கள் அனைத்தும் தோன்றினவோ, எதனால் இவை அனைத்தும் வாழ்க்கின்றனவோ, எதில் சென்று அனைத்தும் இறுதியில் லயிக்கின்றனவோ அந்த ப்ரஹ்மத்தை நீ அறிய வேண்டும்.
- புருஷஸூக்தம் - ப்ராஹ்மணோஸ்ய முகமாஸீத், பாஹூ ராஜந்ய: க்ருத:, ஊரு ததஸ்ய யத் வைச்ய:, பத்ப்யாம் சூத்ரோ அஜாயத - அந்தப் பரமபுருஷனுடைய திருமுகத்திலிருந்து அந்தணனும், தோளிலிருந்து சுஷத்ரியனும், தொடையிலிருந்து வைசியனும், திருவடிகளிலிருந்து சூத்ரனும் உண்டானார்கள்
- அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் - அந்தப் பரமபுருஷன் அனைத்தின் உள்ளிலும் ப்ரவேசித்து அனைத்தையும் நியமிக்கிறான்.
- புருஷஸூக்தம் - பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி - பரமபுருஷனுக்கு அனைத்து உயிர்களும் கால் பாகம் ஆகும் (ஒரு பாதம் என்பர் – அதாவது நான்கில் ஒரு பங்கு).
- ஸ ஹேவாச மஹிமாந ஏவைஷாம். ஏதே த்ரயஸ் த்ரிம்ச தேவ தேவா இதி, கதமேதே த்ரயஸ் த்ரிம்சதிதி, அஷ்டௌ வஸவ: ஏகாதச ருத்ரா:, த்வாத சாதித்யா: த ஏகத்ரிம்சத். இந்த்ரச்சைவ ப்ரஜாபதிச்ச, த்ரயஸ்த்ரிம்சத் - இந்த 33 தேவர்களுக்கு, முதலில் கூறப்பட்ட 3306 தேவர்கள், குணமாக உள்ளவர்கள் மட்டுமே ஆவர். ஆக தேவர்கள் 33 பேர் மட்டுமே ஆவர். 8 வசுக்கள், 11 ருத்திரர்கள், 12 ஆதித்யர்கள் என்று இவர்கள் 31 பேர்; இவர்களுடன் இந்த்ரனையும் நான்முகனையும் சேர்த்தால் 33 தேவர்கள் ஆவர்.
- பௌதிமாஷ்யோ கோபவநாத் கோபவாந: கௌசிகாத் கௌசிக:, கௌண்டிந்யாத் கௌண்டிந்ய:, சாண்டில்யாத் சாண்டில்ய:, கௌசிகாச்ச கௌதமாச்ச கௌதம:, ஆக்நிவைச்யாதாக்நி வைச்ய: சாண்டில்யாத் - பௌதிமாநுஷ்யர் கோபவநரிடம் பயின்றார்; கௌண்டிந்யர் சாண்டில்யரிடம் பயின்றார்; சாண்டில்யர், கௌசிகர் மற்றும் கௌதமர் ஆகியவர்களிடம் பயின்றார்; கௌதமர் ஆக்நிவைச்யரிடம் பயின்றார்; ஆக்நிவைச்யர் சாண்டில்யரிடம் பயின்றார்.

இது போன்ற பல வரிகள் மூலம் உலகின் படைப்பு போன்றவற்றையும், அந்தணர் முதலான வர்ணங்களையும், தேவகுலங்களின் பிரிவுகளையும், ரிஷிகளின் பரம்பரைகளையும் குறித்துள்ள வாக்கியங்கள் மூலம் கூறப்படும் உலகத்தைக் குறித்து, அமரகோசத்தில் - ஸர்க்கச்ச ப்ரதிஸர்க்கச்ச வம்சோ மந்வந்தராணி ச, வம்சாநுசரிதஞ்சைவ புராண பஞ்ச லக்ஷணம் - படைத்தல், அழித்தல், பரம்பரை, மந்வந்தரங்கள், பரம்பரை குறித்துள்ள சரிதங்கள் ஆகிய ஐந்தையும் கூறும் தன்மை கொண்டவை புராணங்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸ்ருஷ்டி முதலாவற்றையும், பரம்பரைகளையும், மந்வந்தரங்களையும், பரம்பரை குறித்த சரிதங்களையும் விரிவாக உரைப்பதன் மூலம் தெளிவாக்குகிற புராணங்கள் போன்றும், (அடுத்து இதிஹாஸங்கள் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்)

வ்யாக்யானம் - “உத்தர்தாஸி வராஹேண”, “இதம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா நிததே பதம்” இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற அவதார சேஷ்டிதங்களை “ராமாயணம் நாராயண கதாம்” என்னும்படி ராமக்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், “அத விஷ்ணுர் மஹாதேஜா அதித்யாம் ஸமஜாயத வாமநம் ரூபமாஸ்த்தாய வைரோசநிமுபாகமத், த்ரீந் க்ரமாந் அத பிஷ்டித்வா ப்ரதிக்ருஹ்ய ச மாதவ:, ஆக்ரம்ய லோகாந் லோகாத்மா ஸர்வலோக ஹிதே ரத:, மஹேந்த்ராய புந: ப்ராதாத் நியம்ய பலிமோஜஸா” இத்யாதிகளாலே ப்ராஸங்கிகமாக அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லுகையாலும், மோக்ஷதர்மத்திலே ஸ்ரீஜந்மரஹஸ்யத்திலே “நாரதேநைவ முக்தஸ்து ப்ரத்யுவாச ஜநார்தந:” என்று தொடங்கி, “பூர்வம் மதஸ்யோ பவிஷ்யாமி ஸ்த்தாபயிஷ்யாமி மேதிநீம், வேதாம்ச்சைவ உத்தரிஷ்யாமி மஜ்ஜமாநாந் மஹார்ணவே, த்விதீயம் கூர்ம ரூபேண ஹேமகூட ஸமப்ரபம், மந்தரம் தாரயிஷ்யாமி அம்ருதார்த்தே த்விஜோத்தம்” இத்யாதியாலே தசாவதார சேஷ்டிதங்களையும் விசதமாக்குகிற இதிஹாஸம் போலவும்,

விளக்கம் - தைத்திரீய உபநிஷத் - உத்தர்தாஸி வராஹேண - பூமியே! வராஹ அவதாரம் எடுத்த ஸர்வேச்வரன் செய்த செயலால் நீ உயரே எடுக்கப்பட்டாய் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுஸூக்தம் - இதம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா நிததே பதம் - ஸர்வேச்வரன் இந்த உலகங்களை அளந்தான், மூன்றுவிதமாக அடியை வைத்தான் - என்று காணப்படும் வரிகள் மூலமாக உணர்த்தப்பட்ட அவதாரத்தின் செயல்கள் குறித்து, ராமாயணம்

நாராயண கதாம் - இராமாயணம் என்பது நாராயணனின் சரிதம் - என்பதற்கு ஏற்ப, இராமனாகவும் க்ருஷ்ணனாகவும் அவதரித்தபோது செய்த செயல்கள் விரிவாக உரைக்கப்படுகின்றன. எங்கு உரைக்கப்படுகின்றன என்பதற்கு அடுத்து விடை அருளிச் செய்கிறார்.

- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (29-19) - அத விஷ்ணுர் மஹாதேஜா அதித்யாம் ஸமஜாயத வாமநம் ரூபமாஸ்த்தாய வைரோசநிமுபாகமத், த்ரீந் க்ரமாந் அத பிஷ்ணித்வா ப்ரதிக்ருஹ்ய ச மாதவ:, ஆக்ரம்ய லோகாந் லோகாத்மா ஸர்வலோக ஹிதே ரத:, மஹேந்த்ராய புந: ப்ராதாத் நியம்ய பலிமோஜஸா - பின்னர் மிகுந்த சக்தி பொருந்திய மஹாவிஷ்ணு, அதிதியிடம் அவதரித்தான். வாமனனாக நின்று விரோசனனின் புத்திரனாகிய மஹாபலியிடம் சென்றான். அனைத்து உலகிற்கும் ஆத்மாவும், அனைத்து உயிர்களின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், எந்தவிதமான கர்வமும் இன்றி மூன்று அடிகளை யாசகமாகப் பெற்றான். பின்னர் அனைத்து உலகங்களையும் தன்னுடையதாக ஆக்கிக் கொண்டு, மஹாபலியை அடக்கி, இந்த்ரனிடம் அவன் இழந்த பதவியை மீண்டும் அளித்தான் - என்று மற்ற அவதாரங்கள் குறித்தும், அவற்றில் செய்யப்பட்ட செயல்கள் குறித்தும் இராமாயணம் ஆங்காங்கு உரைக்கிறது.
- மஹாபாரதம் மோக்ஷ தர்மத்தில் அவதார ரஹஸ்யம் கூறும் இடத்தில் (மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் 348 - 3,4) - நாரதேநைவ முக்தஸ்து ப்ரத்யுவாச ஜநார்தந: - நாரதரால் இவ்விதம் கூறப்பட்ட பகவான் பதில் உரைக்கத் தொடங்கினான் - என்றுள்ள வரியில் தொடங்கி, பூர்வம் மத்ஸ்யோ பவிஷ்யாமி ஸ்த்தாபயிஷ்யாமி மேதிநீம், வேதாம்ச்சைவ உத்தரிஷ்யாமி மஜ்ஜமாநாந் மஹார்ணவே, த்விதீயம் கூர்ம ரூபேண ஹேமகூட ஸமப்ரபம், மந்தரம் தாரயிஷ்யாமி அம்ருதார்த்தே த்விஜோத்தம - முதலில் மீனாகப் போகிறேன், பூமியை நிலை நிறுத்துவேன், ஆழமான கடலில் மறைந்து கிடக்கும் வேதங்களை மேலே எடுப்பேன்; உத்தமமான நாரதரே! கூர்மாவதாரத்தில் எடுத்து ஹேமகூடம் என்ற மலைக்கு ஒப்பான மந்தர மலையை, அமிர்தத்திற்காக நான் தாங்கி நிற்கப் போகிறேன்; இது இரண்டாவது அவதாரம் - என்பது போன்ற வரிகளில் தசாவதாரத்தின்போது செய்த செயல்கள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் கூறும் இதிஹாஸம் போன்றும் (அதாவது வேத வாக்கியங்களால் கூறப்படும் ஸ்வரூபமானது பாஞ்சராத்தரம், புராணம், இதிஹாஸம் போன்றவற்றில் விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. இவற்றைப் போன்றே),

வ்யாக்யானம் – “நீலதோயத மத்த்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா”, “மநோமய: ப்ராண சரீரோ பாருப” இத்யாதிகளாலே விக்ரஹத்தைச் சொன்னவித்தை, ஆதிமத்யாந்தம் விக்ரஹத்தைப் பலவிடங்களிலும் வர்ணித்துக் கொண்டு பேசுகையாலே “தெரியச் சொன்ன” என்கிறபடியே விசதமாக்கிச் சொன்ன வேதோப ப்ரும்ஹணமென்று இத்தைச் சொல்லுவர்களென்கை.

விளக்கம் – நாராயண அநுவாகம் - நீலதோயத மத்த்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா - கருத்த மேகத்தின் நடுவே காணப்படும் மின்னற்கொடி போன்ற ப்ரகாசம் உள்ள – என்றும், முண்டக உபநிஷத் (2-2-7) - மநோமய: ப்ராண சரீரோ பாருப - தூய்மையான மனதால் அறியத்தக்கவன், ப்ராணனைச் சரீரமாகக் கொண்டவன் - என்றும் கூறப்படுவதான ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் குறித்து, திருவாய்மொழியிலும் தொடக்கம், நடு, இறுதி ஆகிய அனைத்து இடங்களிலும் விரிவாக அருளிச்செய்யப்படுகிறது. ஆகவே, திருவாய்மொழி (6-9-11) – தெரியச் சொன்ன - என்பதற்கு ஏற்ப திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக் குறித்து தெளிவாக உரைக்கும் நம்மாழ்வாருடைய ப்ரபந்தங்களை, வேத உபப்ரும்ஹணம் என்றே கூறுவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும், “முழுநீர் முகில் வண்ணன்”, “மைப்படி மேனி”, “பச்சைமேனி – தாமரைக்காடு”, “நற்பூவைப் பூவீன்ற”, “கார்கலந்த மேனி”, “துயரறு சுடரடி”, “புனக்காயா நிறத்த” என்று உபக்ரமமே பிடித்து உபஸம்ஹார பர்யந்தம் விக்ரஹத்தை வர்ணித்துக் கொண்டு செல்லாநிற்குமிறே. “தெரியச் சொன்ன” என்கிறவிது - திருவாய்மொழிச் சந்தையேயாகிலும் - உபப்ரும்ஹணத்வம் ப்ரபந்தாந்தரங்களுக்கும் ஒக்குமென்றே கொள்ள வேணும். வேதத்வம் சொல்லுகிறபோது ஸாதாரணமாகச் சொன்னது இங்குமொக்குமிறே. பஞ்சராத்தர புராணேதி ஹாஸங்களிலும் இப்ப்ரபந்தத்திலும் ஸ்வரூபாதி ஸமஸ்தார்த்தங்களும் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும் இவ்வோ வர்த்தங்களிலே இவற்றுக்கு நோக்காகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக் குறையில்லை.

விளக்கம் – திருவிருத்தம் (2) - முழுநீர் முகில் வண்ணன் – என்று தொடங்கி, இறுதியில் (94) – மைப்படி மேனி - என்றும்; திருவாசிரியம் (1) - பச்சைமேனி - என்று தொடங்கி, இறுதியில் (5) - தாமரைக்காடு - என்றும்; பெரியதிருவந்தாதி (1) – நற்பூவைப் பூவீன்ற - என்று தொடங்கி, இறுதியில் (86) - கார்கலந்த மேனி – என்றும்; திருவாய்மொழி (1-1-1) - துயரறு சுடரடி - என்று தொடங்கி, இறுதியில் (10-10-6) - புனக்காயா நிறத்த – என்றும் நான்கு ப்ரபந்தங்களிலும் தொடக்கம் முதலாக இறுதிவரை ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியைக் குறித்து வர்ணித்தபடி உள்ளதைக் காணலாம். திருவாய்மொழி (6-9-11) - தெரியச் சொன்ன - என்ற வாக்கியம் திருவாய்மொழியில் மட்டுமே உள்ளது, ஆகவே மற்ற ப்ரபந்தங்களுக்கு இது பொருந்துமோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இது திருவாய்மொழியில் மட்டும் காணப்பட்டாலும், உபப்ரும்ஹணமாக உள்ள தன்மை என்பது, திருவாய்மொழி போன்றே மற்ற மூன்று ப்ரபந்தங்களுக்கும் உண்டு என்றே கொள்ளவேண்டும். சூர்ணை 39 தொடக்கமாக, வேதங்களின் தன்மையானது திருவாய்மொழி போன்றே மற்ற மூன்று ப்ரபந்தங்களுக்கும் உண்டு என்று கூறியது போன்றே இங்கு கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து. பாஞ்சராத்தர், புராணம், இதிஹாஸம் மற்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு ப்ரபந்தங்கள் ஆகிய அனைத்திலும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், குணம், விபூதி போன்ற பலவும் விரிவாக உரைக்கப்பட்டுள்ளன. புராணங்களுக்கு உலகங்கள் குறித்துக் கூறுதல், இதிஹாஸங்களுக்கு அவதாரங்கள் பற்றிக் கூறுதல் என்பது போன்று, நம்மாழ்வாரின் ப்ரபந்தங்களுக்கு ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி குறித்துக் கூறுதல் என்று வகைப்படுத்துவதில் எந்தக் குறையும் இல்லை.

55. கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் சந்தஸ்ஸும், மோஹசாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகன் பிணச்சுடலை வெந்தார் அக்கும் ஆறும் அணிந்து ஏறு ஏறிச் சுழன்று ஆடும் ஆலம் அமர் பிச்சுத் தெளிந்து தான் வணங்குமாறு உரைக்கக் கேட்ட ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும் ஆர்ஷமூலம்.

அவதாரிகை - உபப்ர்மஹணத்வ ஸாம்யமுண்டானாலும், இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்தங்களுக்குள்ள வேற்றம் ஆர்ஷமான புராணாதிகளுக்கில்லை யென்னுமிடத்தை அறிவிக்கக்காக, உபயத்தினுடையவும் உத்பத்தி மூலங்களை அருளிச்செய்யக் கோலி, ப்ரதமம் ஆர்ஷப்ரபந்தோத்பத்தி மூலத்தை அருளிச்செய்கிறார் - (கல்பாதியிலென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும், மஹரிஷிகள் ஏற்படுத்திய க்ரந்தங்களுக்கும், “இவை இரண்டும் வேதங்களுக்கு உபப்ரும்ஹணங்கள் ஆகும்” என்ற தன்மை ஒத்திருத்தாலும், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களுக்கு உள்ள ஏற்றம் என்பது ரிஷிகள் ஏற்படுத்திய புராணங்கள் போன்றவற்றுக்கு இல்லை என்பதை உணர்த்த திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள், ரிஷிகள் ஏற்படுத்திய புராணங்கள் ஆகிய இரண்டும் தோன்றுவதற்கான காரணத்தை அருளிச்செய்ய எண்ணினார். இதற்காக முதலில் ரிஷிகள் ஏற்படுத்திய க்ரந்தங்கள் தோன்றுவதற்கான காரணத்தை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா, தஸ்ய தஸ்ய து மாஹத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே” என்கிறபடியே குணத்ரய வச்யனான தனக்கு காலபேதேந குணத்ரயமும் ஸங்கீர்ணமாயும், அதிலொரு குணம் ப்ரகூர மாயிருக்கும் விசேஷத்தையிட்டு “ஸங்கீர்ணாஸ் ஸாத்விகாச்சைவ ராஜஸாஸ் தாமஸாஸ் ததா” என்று ஸங்கீர்ணங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சொல்லப்படுகிற அஹஸ்ஸுக்களாகிற கல்பங்களினுடைய ஆதிகளிலே உத்ரித்தமான குணநுகுணமாக ப்ரதிபந்ந மானபடியே, “அக்நேச் சிவஸ்ய மஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம், ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது:, ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே:, தேஷுவேவ யோக ஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம், ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ருணாஞ்ச நிகத்யதே” என்கிறபடியே தாமஸ கல்பங்களில் அக்நி சிவர்களுடைய மஹாத்ம்யத்தையும், ராஜஸ கல்பங்களில் தன்னுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸாத்விக கல்பங்களில் ஸர்வேச்வரனுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் பித்ர்ஸரஸ்வதிகளின் மஹாத்ம்யத்தையும் வர்ணியாநிற்கும் சதுர்முகனுடைய “மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ” என்கிறபடியே இவன் வாக்கிலே இச்சப்தம் பிறக்கைக்கடியான அநுக்ரஹ கார்யமான நினைவும். சந்தஸ்ஸென்கிறவிது நினைவென்றே இவ்விடத்தில் கொள்ளவேணும். ச்சதமென்றே நினைவுக்கும் வாசகம்; ச்சந்தஸ்ஸென்கிறவிதுவும் நினைவுக்கு வாசகமாக வந்தவிடங்களிலே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - (கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் சந்தஸ்ஸும்) - மத்ஸ்யபுராணம் - யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா, தஸ்ய தஸ்ய து மாஹத்மயம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே - முன்பு நான்முகனால் எந்தக் கல்பத்தில் எது உரைக்கப்பட்டதோ, அதனுடைய பெருமை என்பதே அதன் தன்மையாக உரைக்கப்பட்டது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ற மூன்று குணங்களுக்கு வசப்பட்டவனாகிய நான்முகனாகிய தனக்கு, காலத்தில் உள்ள வேறுபாடுகள் காரணமாக மூன்று குணங்களும் கலந்தும், அந்த மூன்று குணங்களில் ஒரோரு காலத்தில் ஒவ்வொன்று அதிகமாகவும் உள்ள தன்மையின் விளைவாக [இந்தத் தன்மையின் விளைவாக நான்முகனுக்கு ஏற்படும் நினைவுகள் என்பவை, ரிஷிகள் ஏற்படுத்திய புராணங்கள் போன்றவற்றுக்கு ஒரு காரணம் என்று கூற உள்ளார். இதனை மேலும் விவரிக்கிறார். அதாவது நான்முகனுக்கு அந்த நினைவுகள் எப்படி உண்டாகின்றன என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார்]. முதலில் மூன்று குணங்கள் கலந்திருப்பதற்கான ப்ரமாணம் கூறுகிறார். மத்ஸ்ய புராணம் - ஸங்கீர்ணாஸ் ஸாத்விகாச்சைவ ராஜஸாஸ் தாமஸாஸ் ததா - மூன்று குணங்களும் கலந்துள்ளதாகவும், ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்றுள்ளவையாகவும் - என்பதற்கு ஏற்றபடி மூன்று குணங்களும் கலந்துள்ளதாகவும், ஸாத்விகம் என்றும் ராஜஸம் என்றும் தாமஸம் என்றும் கூறப்படும் நாஸ்களாகிற கல்பங்களுடைய தொடக்கத்தில் உண்டாகும் குணங்களைப் பின்பற்றி உண்டாக்கப்படுபவை [சில வரிகளுக்கு முன்பு, “அதிகமாகவும் உள்ள தன்மையின் விளைவாக” என்று உள்ளது காண்க. அதனுடன் இங்கு கூறப்பட்ட “உண்டாக்கப்படுபவை” என்பதைச் சேர்க்கவும். அதாவது “அதிகமாகவும் உள்ள தன்மையின் விளைவாக உண்டாக்கப்படுபவை” என்று பொருள் கொள்க. அடுத்து எவை உண்டாக்கப்படுகின்றன என்று கூறுகிறார்]. மத்ஸ்ய புராணம் - அக்நேச் சிவஸ்ய மஹாத்மயம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம், ராஜஸேஷு ச மாஹாத்மயம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது:, ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மஹாத்மயமதிகம் ஹரே:, தேஷ்வேவ யோக ஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம், ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ருணாஞ்ச நிகத்யதே - தாமஸம் நிறைந்த நாஸ்களில் அக்னி, சிவன் மாஹாத்மயம் அதிகமாக பேசப்படுகிறது; ராஜஸம் அதிகமாக உள்ள நாஸ்களில் நான்முகனின் மாஹாத்மயம் அதிகமாக உரைக்கப்படுகிறது; ஸத்வம் மிகுதியாக உள்ள நாஸ்களில் ஸ்ரீஹரியின் மாஹாத்மயம் அதிகமாகப் பேசப்படுகிறது; ஸத்வம் அதிகமாக உள்ள நாஸ்களில் யோகஸித்தி உள்ளவர்கள் உயர்ந்த கதியான மோக்ஷம் அடைவர்; மூன்று குணங்களும் கலந்துள்ள நாஸ்களில் ஸரஸ்வதி மற்றும் பித்ருக்கள் பெருமை

கூறுப்படுகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தாமஸம் அதிகமான உள்ள நாள்களில் அக்னி மற்றும் சிவன் ஆகியோரின் பெருமையும், ராஜஸம் அதிகமாக நாள்களில் நான்முகனாகிய தனது பெருமையும், ஸத்வம் அதிகமாக உள்ள நாள்களில் ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீஹரியின் மாஹாத்மயத்தையும், மூன்று குணங்களும் கலந்துள்ள நாள்களில் ஸரஸ்வது மற்றும் பித்ருக்களுடைய மாஹாத்மயத்தையும் நான்முகன் வர்ணித்தபடி உள்ளான். இப்படிப்பட்ட நான்முகனுடைய, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-30) - மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ - வால்மீகியே! இந்த வாக்கியம் எனது நினைவு காரணமாக உமக்கு வந்தது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள நினைவும் [புராணங்கள் உண்டாக ஒரு காரணமாக உள்ளது என்று வாக்கியத்தை நிறைவு செய்து கொள்க. அடுத்த காரணத்தை அடுத்த பத்தியில் கூறுகிறார்]. சூர்ணையில் உள்ள “சந்தஸ்” என்ற பதம் “நினைவு” என்ற பொருளில் வந்ததாகவே கொள்ளவேண்டும். “சந்தம்” என்பது நினைவைக் குறிப்பதாகும். ஆகவே “ச்சந்தஸ்” என்பதும் நினைவு என்றே கொள்ளப்பட வேண்டும் (ஆக இப்படியாக உள்ள நான்முகனின் நினைவு என்பது புராணங்கள் வெளிப்பட ஒரு காரணம் என்றார். இனி அடுத்த காரணத்தை கூறுகிறார்).

வ்யாக்யானம் - ஆக, இப்படியிருந்துள்ள சதுர்முகன் நினைவும், “அந்யம் தேஹி வரம் தேவ ப்ரஸித்தம் ஸர்வஜந்துஷு, மர்த்த்யோ பூத்வா பவாநேவ மாமாராதய கேசவ. மாம் வஹஸ்வ ச தேவேச! வரம் மத்தோ க்ருஹாணச, யேநாஹம் ஸர்வபூதாநாம் பூஜ்யாத் பூஜ்யதரோபவம்” என்று வரம் வேண்டின ஸ்வோத்கர்ஷு காமனாகையாலே, “த்வஞ்ச ருத்ர! மஹாபாஹோ மோஷசாஸ்த்ராணி காரய” என்று பகவான் நியோகித்தது வ்யாஜமாக ஆகமாதி மோஹ சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனான ருத்ரன்,

விளக்கம் - (மோஹசாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகன்) - இப்படியாக உள்ள நான்முகனின் நினைவும். அந்யம் தேஹி வரம் தேவ ப்ரஸித்தம் ஸர்வஜந்துஷு, மர்த்த்யோ பூத்வா பவாநேவ மாமாராதய கேசவ. மாம் வஹஸ்வ ச தேவேச! வரம் மத்தோ க்ருஹாணச, யேநாஹம் ஸர்வபூதாநாம் பூஜ்யாத் பூஜ்யதரோபவம் - தேவனே! கேசவா! தேவர்களுடைய தலைவனே! நீ மனிதனாக வந்து என்னை உனது தலைவனாக ஏற்று ஆரதிக்கவேண்டும். என்னிடம் வரங்களை நீ பெறவேண்டும்; எந்த ஒரு வரம் காரணமாக அனைத்து உயிர்களிலும் வணங்கப்படுபவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வணங்கப்படுபவனாக நான் மாறுவேனோ, அந்த வரத்தை நீ எனக்கு அளிக்கவேண்டும் -

என்று வரம் வேண்டிய சிவன், தனது பெருமையில் மிகவும் நாட்டம் உள்ளவன் ஆவான்; ஆகவே அவன், த்வஞ்ச ருத்ர! மஹாபாஹோ மோஷசாஸ்த்ராணி காரய - பரந்த தோள்கள் உள்ள ருத்ரனே! மயக்க வைக்கும் சாஸ்த்ரங்களை நீ ஏற்படுத்துவாயாக - என்று ஸர்வேச்வரனால் கட்டளை இடப்பட்டதையே ஒரு காரணமாக வைத்துக் கொண்டு ஆகமம் போன்ற மயங்க வைக்கும் சாஸ்த்ரங்களை சிவன் ஏற்படுத்தினான்.

வ்யாக்யானம் - “பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞுகன்” என்றும், “சுடலையில் சுடுநீறன்” என்றும், “வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யிற் பூசி” என்றும், “அக்கும் புலியினதளுமுடையார்” என்றும், “ஆறும் பிறையு மரவமுமடம்பும் சடை மேலணிந்து” என்றும், “ஏறேறி” என்றும், “சுழன்றாடும் கொன்னவிலும் மூவிலைவேல் கூத்தன்” என்றும், “ஆலமமர் கண்டத்தரன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தம: ப்ரசுரனாகையாலே நிஹீனவ்ருத்திபரனாய், “உந்மத்தவத் உந்மத்த: ப்ரபு: ப்ரபவதாமபி, ராத்ரௌ ச்மசாநேப்யடஸி தத் கிமேதத் தவேச்வர:” இத்யாதியாலே, “ச்மசாந பர்யடநம் தொடக்கமான நிஹீநவ்ருத்திகளை நீ அநுஷ்டிக்கைக்கு ஹேதுவென்” என்று தேவி கேட்கும்படி ச்மசாநங்களிலே ஸஞ்சரித்து, சவ பஸ்மத்தை உடம்பெங்கும் பூசி அஸ்த்தி மாலையைப் பூண்டு வ்யாக்ர சர்மத்தை யுடுத்தி, நதீ சந்த்ர ஸர்ப்பாதிகளை ஜடையிலே யணிந்து, ஸர்வேச்வரன் தன் ஸார்வஜ்ஞ்யாநுகுணமாக வேதமயனான விஹகேச்வரனை மேற்கொண்டு உலாவுமா போலே தன்னறிவு கேட்டுக்கநுகுணமாக ஜ்ஞாந ஹீநமான ரிஷபத்தை வாஹநமாக உடையவனாய், மத்தர் களித்து ந்ருத்தம் பண்ணுமோபாதி சக்ர ப்ரமம் போலே சுழன்றாடுவது, விஷத்தைக் கண்டத்திலே தரிக்கையாலே நம்மிற்காட்டில் அதிசயித சக்திகரில்லை யென்று தன்னை ஈச்வரனாக நினைத்திருப்பதாகிற ப்ராந்தி நீங்கி,

விளக்கம் - (பிணச்சுடலை வெந்தார் அக்கும் ஆறும் அணிந்து ஏறு ஏறிச் சுழன்று ஆடும் ஆலம் அமர் பிச்சுத் தெளிந்து). இப்படிப்பட்ட சிவன், பெரியதிருமொழி (2-6-9) - பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞுகன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (10-1-5) - சுடலையில் சுடுநீறன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (1-5-8) - வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யிற் பூசி - என்றும், பெரியதிருமொழி (9-6-1) - அக்கும் புலியினதளுமுடையார் - என்றும், பெரியதிருமொழி (6-7-9) - ஆறும் பிறையு மரவமுமடம்பும் சடை மேலணிந்து, இரண்டாம் திருவந்தாதி (63) - ஏறேறி - என்றும், பெரிய திருமடல் (70) - சுழன்றாடும்

கொன்னவிலும் மூவிலைவேல் கூத்தன் - என்றும், முதல் திருவந்தாதி (4) - ஆலமமர் கண்டத்தரன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தாமஸகுணம் நிறைந்தவன் என்பதால் தாழ்ந்த செயல்களுடன் கூடியவனாக உள்ளவன். உந்மத்தவத் உந்மத்த: ப்ரபு: ப்ரபவதாமபி, ராத்ரௌ ச்மசாநேப்யடஸி தத் கிமேதத் தவேச்வர: - ஈச்வரனே! பைத்தியத்தன்மை இல்லாதவரும், ப்ரபுக்கள் அனைவருக்கும் ப்ரபுவும் ஆகிய நீவிர் பித்துப் பிடித்தவர் போன்று இரவில் இடுகாட்டில் அலைகிறீர்; இது போன்ற நிலை ஏற்பட்டதன் காரணம் என்ன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பார்வதியானவள் சிவனாகிய தன்னிடம், “இடுகாட்டில் திரிந்தபடி இருத்தல் போன்ற தாழ்வான செயல்களை நீவிர் செய்வதற்குக் காரணம் என்ன?”, என்று கேட்கும்படியாக, மயானத்தில் திரிந்தபடி, எரிந்த பிணங்களுடைய சாம்பலைத் தனது உடல் முழுவதும் பூசியபடி, எலும்புத்துண்டுகளால் ஆகிய மாலையை அணிந்து கொண்டு, புலித்தோலை ஆடையாக உடுத்தியபடி, கங்கை சந்த்ரன் மற்றும் நாகத்தைத் தனது ஜடையில் தரித்தபடி, ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய அனைத்தும் அறிந்த தன்மைக்கு ஏற்ப வேதமயமான கருடனில் ஏறி ஸஞ்சரிப்பது போன்று சிவனாகிய தனது அறிவு கேட்டுக்கும் ஏற்றபடியாக அறிவில் குறைந்த ரிஷபத்தை வாகனமாகக் கொண்டு திரிந்தபடி, மனநிலை சரியில்லாதவர்கள் வேடிக்கையாக ஆடுவது போன்றும் சக்கரம் சுற்றுவது போன்றும் சுழன்று ஆடியபடி, கொடிய விஷத்தைத் தனது கழுத்தில் நிறுத்தியதன் காரணமாகத் தன்னைக் காட்டிலும் அதிக சக்தி உள்ளவர் வேறு யாரும் இல்லை என்று தன்னை எண்ணியபடி உள்ள சிவன், இப்படிப்பட்ட மயக்கம் நீங்கப் பெற்று.

வ்யாக்யானம் - ஸத்வ குணம் தலையெடுத்து, ஸத்வம் விஷ்ணு ப்ரகாசகமாகையாலே, “ஆல்மேல் வளர்ந்தானைத் தான் வணங்குமாறு நால்வர்க்கு மேலையுகத்துரைத்தான்” என்கிறபடியே அகடிதகடநா ஸமர்த்தனான ஸர்வேச்வரனைத் தான் உபாஸிக்கும் ப்ரகாரத்தை உபதேசிக்கக் கேட்டவர்களாகையாலே,

விளக்கம் - (தான் வணங்குமாறு உரைக்கக் கேட்ட) - [மயக்கம் நீங்கப் பெற்ற சிவன்] ஸத்வகுணம் மேம்பட்டு, ஸத்வகுணம் என்பது மஹாவிஷ்ணுவை உணர்த்துவது என்பதால், நான்முகன் திருவந்தாதி (17) - ஆல்மேல் வளர்ந்தானைத் தான் வணங்குமாறு நால்வர்க்கு மேலையுகத்துரைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றைச் செய்யவல்லவன் ஸர்வேச்வரன் என்றுள்ள ஸர்வேச்வரனை,

சிவனாகிய தான் வணங்கும் விதத்தைத் தன்னிடமிருந்து கேட்டறிந்து கொண்டதாலும் [அதாவது சிவனாகிய தான், மஹாவிஷ்ணுவை வணங்கும் விதத்தைக் குறித்து தன்னிடம் ரிஷிகள் கேட்டு அறிந்ததால்]

வ்யாக்யானம் - ஸத்வநிஷ்ட்டராய் ருஷித்வத்தால் வந்த ஸாஜாத்யத்தையு முடையரான அகஸ்த்ய புலஸ்த்ய தசுஷ மார்க்கண்டேயர்கள் நால்வரிலே ஒருவனான புலஸ்த்யன், “புராண ஸம்ஹிதா கர்த்தா பவாந் வத்ஸ பவிஷ்யதி, தேவதா பாரமார்த்த்யஞ்ச யதாவத் வேத்ஸ்யதே பவாந்” என்று ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு வரப்ரநாநம் பண்ணுகையாலே ஸஜாதீயரான ருஷிகள் ப்ரஸாதமும்

விளக்கம் - (ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும்) - இவற்றைக் கேட்டறிந்த காரணத்தால் ஸத்வகுணத்தில் மட்டுமே எப்போதும் நிலைநிற்பவர்களும், மஹரிஷிகள் என்றுள்ள தங்கள் இனத்துக்கு ஏற்றதான தன்மை கொண்டவர்களும் ஆகிய அகஸ்தியர், புலஸ்த்யர், தசுஷர், மார்க்கண்டேயர் ஆகிய நால்வரில் ஒருவரான புலஸ்த்யர் என்பவர், ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் (1-1-25) - புராண ஸம்ஹிதா கர்த்தா பவாந் வத்ஸ பவிஷ்யதி, தேவதா பாரமார்த்த்யஞ்ச யதாவத் வேத்ஸ்யதே பவாந் - பராசரே! நீவிர் புராணம், ஸம்ஹிதைகளுக்குக் கர்த்தா ஆகப்போகிறீர் - என்று பராசரபகவானுக்கு வரம் அளித்த காரணத்தால் தங்கள் இனத்தவர்களாக உள்ள ரிஷிகளின் க்ருபையும் நூன்முகனின் நினைவு, சிவனுடைய உபதேசம், தங்களைப் போன்ற ரிஷிகளின் க்ருபை ஆகியவையே ரிஷிகள் புராணங்களை ஏற்படுத்தக் காரணம் ஆகும் என்கிறார்],

வ்யாக்யானம் - ருஷி ப்ரோக்தங்களான ப்ரபந்தங்களினுடைய உதயத்துக்கு மூலமென்கை.

விளக்கம் - (ஆர்ஷ மூலம்) - [மேலே கூறப்பட்ட பலவும்] ரிஷிகள் உண்டாக்கிய புராணங்கள் மற்றும் இதிகாசங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணங்கள் ஆகின்றன.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுக்கு அநுக்ரஹகரனான ப்ரஹ்மாவைப் போலே விஜாதீயனன்றிக்கே ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு வரப்ரதனான புலஸ்த்யனும் ருஷியாகையாலே இவனுக்கு ஸஜாதீயனென்னத் தட்டில்லையிறே. மற்றுண்டான இதிஹாஸ புராண கர்த்தாக்களுடைய ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலமும் ஆராய்ந்தால்

இப்புடையிலே யாயிருக்கு மத்தனையல்லது அத்வாரக பகவத் ப்ரஸாதம் ஒரு விஷயத்திலுமில்லை யென்று நினைத்திறே ஆர்ஷமூல மென்று திரளவருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - அதாவது வால்மீகி பகவானுக்கு க்ருபை செய்த நான்முகன் போன்று வேறு இனமாக அல்லாமல், பராசர பகவானுக்கு க்ருபை செய்த புலஸ்த்யரும் பராசரர் போன்றே ரிஷி என்பதால், அவரைப் பராசரரின் இனம் என்று கூறுவதில் குற்றம் இல்லை. மேலும் மனிதர்களால் ஏற்பட்ட இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களைச் செய்த கர்த்தாக்களுடைய ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலம் எது என்று ஆரய்ந்தால், இது போன்றே இருக்கும் அல்லாமல், நேரடியாகப் பகவானின் க்ருபை என்பது எந்த ஒரு ப்ரபந்தத்துக்கும் இல்லை என்பதால் “ஆர்ஷ மூலம் - ரிஷிகள் உண்டாக்கியது” என்றார்.

56. பரம ஸத்வத்தோடே உள்ளி உரைக்கும், நிறை ஞானத்து அயனாம் சிவனாம் திருமால் அருள்கொண்டு இவர் பாடினார்.

அவதாரிகை - இனி இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலம் இன்னதென்கிறார் (பரமஸத்வேத்யாதியால்).

விளக்கம் - இனி நம்மாழ்வார் ப்ரபந்தங்கள் உண்டாகக் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கல்பாதியில் உத்ரித்தமான குணாங்குணமாகத் தோற்றிற்று வர்ணிக்குமென்றதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி பரமஸத்வத்தோடே “உள்ளியுரைத்த” என்று ரஜஸ் தமஸுக்களோடும் தத்ஸஹபடிதமான ஸத்வத்தோடும் அந்வயமின்றிக்கே, “பரம ஸத்வ ஸமாச்ரய:” என்கிறபடியே தனக்குமேல் இல்லை யென்னும்படியான சுத்த ஸத்வ யுக்தனாய், தான் சொல்லிற்றடைய வேதார்த்தமா யிருக்கச்செய்தே சடக்கெனச் சொன்னால் “வாய் வந்தபடி சொன்னான் நிரூபியாதே” என்பர்களென்று சேதனர்பக்கல் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே இவர்களுக்கு ஆப்திக்குறுப்பாக “நெறியுள்ளியுரைத்த” என்கிறபடியே வேதமார்க்கத்தை விசாரித்து அருளிச்செய்யுமவனுமாய், பிச்சுத் தெளிந்து சொன்னவன் வார்த்தை கேட்டுண்டான ஜ்ஞாநமாத்ரத்தை யுடையவர்களைப் போலன்றியே “நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி” என்கிறபடியே பரிபூர்ண ஜ்ஞானத்தை

நிருபகமாகவுடையனுமாய் “அயனாம் சிவனாம் திருமாலால்” என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நின்று அவ்வகார்யங்களை நிர்வஹிக்கையாலே தத்தச்சப்த வாச்யனாய் ஸர்வாதிகனான ஸ்ரீய:பதியினாலே, “அருளப்பட்ட சடகோபன்” என்கிறபடியே “மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவராய்”, “அருள் கொண்டாயிர மிந்தமிழ் பாடினான்” என்கிறபடியே அந்த அத்வாரக பகவத் ப்ரஸாதத்தை மூலமாகக் கொண்டு இவர் இப் ப்ரபந்தங்கள் பாடியருளினாரென்கை.

விளக்கம் - (பரம ஸத்வத்தோடே) - கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் மிகுதியாக உள்ள குணங்களுக்கு ஏற்றபடியாகத் தோன்றியதை உரைப்பது என்ற நிலைக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள பரமஸத்வத்துடன் கூடியபடியே, திருவாய்மொழி (1-3-5) - உள்ளி உரைத்த - என்பதற்கு ஏற்ப ரஜஸ் மற்றும் தாமஸ குணங்களுடன் ஒன்றாகவே பேசப்படுகின்ற ஸத்வகுணத்துடன் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லாமல், ஸ்தோத்ரரத்னம் (12) - பரம ஸத்வ ஸமாச்ய: - யார் ஒருவன் பரமஸத்வமும் அண்டி நிற்கும்படியாக உள்ளவனோ - என்பதற்கு ஏற்ப, தனக்கு மேல் யாரும் இல்லை என்னும்படியாக சுத்த ஸத்வத்தை உடையவன். (உள்ளி உரைக்கும்) - தன்னால் கூறப்பட்டவை அல்லது தனது ஆணைகளே ஆன வேதங்களின் ஆழ்பொருளாக உள்ளபோதிலும், சட்டென்று அவற்றை உரைத்தால், “இவன் எதனையும் ஆராயாமல் வாய்க்கு வந்தபடி உரைக்கிறான்” என்று பழி கூறுவர் என்பதற்காக, அனைத்து உயிர்கள் மீதும் கொண்ட வாத்ஸல்யத்தின் மிகுதி காரணமாக “இவர்கள் நம்பவேண்டும்” என்பதற்காக, திருவாய்மொழி (1-3-5) - நெறி உள்ளி உரைத்த - என்பதற்கு ஏற்ப வேதநெறியை நன்றாக ஆராய்ந்து அருளிச்செய்பவன். (நிறை ஞானத்து) - மனக்குழப்பம் அல்லது புத்தி தடுமாற்றம் நீங்கி சிவன் கூறிய சொற்கள் கேட்டு ஏற்பட்ட ஞானத்தை மட்டுமே உடையவர்கள் போன்று அல்லாமல், (அயனாம் சிவனாம் திருமாலால்) - திருவாய்மொழி (4-8-6) - அயனாம் சிவனாம் திருமாலால் - என்பதற்கு ஏற்ப மேலே உரைக்கப்பட்ட நான்முகன் மற்றும் சிவன் போன்றவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்து அவர்கள் செய்கின்ற செயல்களான ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரத்தை நிர்வாகம் செய்பவன் என்பதால் “நான்முகன், சிவன்” என்று கூறினால் அது தன்னையே உரைக்கும் என்னும்படி அனைத்தையும் நியமிக்கும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனால் திருவாய்மொழி (8-8-1) - அருளப்பட்ட சடகோபன் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருள் - என்னும்படி க்ருபை செய்யப்பட்ட இவர், கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (8) - அருள்

கொண்டாயிர மிந்தமிழ் பாடினான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய நேரடியான கருணை மூலம் ப்ரபந்தங்களை பாடி அருளினார்.

57. கருவுள்வேறலாமை அரனயனெச் செய்யுவைபோலே மூவுருவா முதல்வன் துப்பரவாலே பரமகவிகளால் பாடுவியாது நேர்படச் சொல்லும் நீர்மையிலாவென்னைத் தன்னாக்கி யென் நா முதல் வந்து புகுந்து தப்புதலறத் தன்னை வைகுந்தனாகத் தன் சொல்லால் தானே துதித்து மலக்கு நாவியல் மொய்ய சொல்லால் சொல்லவல்லே னென்று நானுஞ் சொல்லி நாடுங் கையெடுக்கும்படி என் சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவியென் பித்தா னென்றாரிறே.

அவதாரிகை - அவர்களுடைய ப்ரஸாதம் ஆர்ஷமூலமென்னுமிடம் “மச்சந்தாதேவ”, “புராண ஸம்ஹிதா கர்த்தா” இத்யாதியாலே ப்ரபந்த வக்தாக்களானவர்கள் வசந ஸித்தமாயிருந்தது; அப்படியே இவர் ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலம் பகவத் ப்ரஸாத மென்னுமது இவர் வசந ஸித்தமோ வென்னுமபேசைஷயிலே அத்தை முதலிக்கிறார் (கருவுளென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - நான்முகனுடைய க்ருபை காரணமாக வால்மீகி முனிவர் இராமாயணத்தை அருளிச்செய்தார் என்பதை இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-30) - மச்சந்தாதேவ - வால்மீகி முனிவரே! இந்த வாக்கியம் எனது நினைவு காரணமாக உமக்கு வந்தது - என்றும், புலஸ்த்யருடைய க்ருபை காரணமாக பராசர மஹரிஷி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தை அருளிச்செய்தார் என்பதை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-25) - புராண ஸம்ஹிதா கர்த்தா - பராசரரே! நீவிர் புராண ஸம்ஹிதைகளைச் செய்பவராக ஆவீர் - என்றும் உள்ள ச்லோகங்கள் மூலம் நாம் அறியலாம். இதன் மூலம், நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களுடைய க்ருபையால் இதிஹாஸ புராணங்கள் ஏற்பட்டன என்றும், அவையே அவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளன என்றும் தெளிவாகிறது. இது போன்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களுக்குப் பகவத்க்ருபை என்பது நேரடிக் காரணம் என்பதை உணர்த்தவல்லதாக ஆழ்வாருடைய ப்ரபந்த வரிகள் ஏதும் உள்ளனவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிச்ய ப்ரஜாபதே”, “கல்பாந்தே ருத்ரரூபீ யோ க்ரஸதே ஸகலம் ஜகத்”, “விஷ்ணுராத்தமா பகவதோ பவஸ்யாமி ததேஜஸ:” என்கிறபடியே, “திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்” என்றும், “வெள்ளை நீர்ச்சடையானும் நின்னிடையே வேறலாமை விளங்க நின்றதும்” என்றும் சொல்லும்படி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராதிகளைப் பண்ணா நிற்கச் செய்தே, “அரனயனென வுலகழித்து அமைத்துள்ளே” என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்டி வேதோபதேசம் ஜகத்ஸம்ஹாரம் த்ரிபுர தஹந மாகிற விவற்றை ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் தாங்களே செய்தார்களாக லோகத்தார் சொல்லும்படி செய்தாப்போலே,

விளக்கம் - (கருவுள் வேறலாமை) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (69-50) - ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிச்ய ப்ரஜாபதே - நான்முகனே! உனக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்தபடி நான் அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கப் போகிறேன் - என்றும், கல்பாந்தே ருத்ரரூபீ யோ க்ரஸதே ஸகலம் ஜகத் - யார் ஒருவன் கல்பத்தின் முடிவில் ருத்ரன் ரூபத்தில் நின்றபடி அனைத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்கிறானோ - என்றும், மஹாபாரதம் கர்ணபர்வம் - விஷ்ணுராத்தமா பகவதோ பவஸ்யாமி ததேஜஸ: - அளவற்ற தேஜஸ்சை உடைய ருத்ரனுக்கு விஷ்ணு அந்தராத்தமாவாக உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்றபடியும்; திருவாய்மொழி (5-10-8) - திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-4) - வெள்ளை நீர்ச்சடையானும் நின்னிடையே வேறலாமை விளங்க நின்றதும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்றபடியும்; நான்முகன் மற்றும் ருத்ரனுக்கு அந்தராமியாக நின்று ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரங்களை ஸர்வேச்வரனாகிய விஷ்ணு செய்தபடி உள்ளபோதிலும், (அரன் அயன் எனச் செய்யுமவை போலே) - திருவாய்மொழி (1-1-8) - அரனயனென வுலகழித்து அமைத்துள்ளே - என்றுள்ள பாசுரத்திற்கு ஏற்ப அனைத்து உலகங்களையும் படைத்தல், வேதங்களை உபதேசித்தல், அனைத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்தல், மூன்று புரங்களையும் எரித்தல் போன்றவற்றை விஷ்ணுவாகிய தான் செய்தபோதிலும், ருத்ரன் போன்றவர்கள் செய்தார்கள் என்னும்படியாக உலகில் உள்ளவர்கள் கூறும்படியாகச் செய்வது போன்று.

வ்யாக்யானம் - “மூவுருவா முதல்வனே” என்று ஸ்வேந ரூபேண நின்று கார்யம் செய்யுமிடத்தில் தனக்குத்தானே அடியானாப்போலே ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு தானே அடியாய் அவர்களை சரீரமாகக் கொண்டு நின்று ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணி அவர்கள் செய்தார்களென்று ப்ரஸித்தமாக்குமவன்.

விளக்கம் - (மூவுருவா முதல்வன்) - திருவாய்மொழி (7-9-2) - மூவுருவா முதல்வனே - என்பதற்கு ஏற்ப விஷ்ணுவாகிய தனது ரூபத்துடன் நின்று செயலாற்றும்போது தனக்குத்தானே காரணனாக உள்ளது போன்று, நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியவர்களுக்கும் தானே காரணனாக நின்று, அவர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டு நின்று, ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றைத் தானே செய்து, அவர்கள் செய்தவர் என்று ப்ரஸித்தம் ஆக்குபவன்.

வ்யாக்யானம் - “திறத்துக்கே துப்பரவாம்” என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு காரியத்திலும் வந்தால் ஒரு த்ருணத்தைக் கொண்டு கார்யம் தலைக்கட்டிக் கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தையு முடையவனாகையாலே “இன்கவி பாடும் பரமகவிகளால் தன் கவிதான் தன்னைப் பாடுவியாது” என்று சொல்லுகிறபடியே தன்னைக் கவிபாடுவிக்க வேண்டினால் அதுக்கீடான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் குறைவற்றவர்களாய் இனிய கவிகளைப் பாடவல்ல மேலான கவிகளான வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளும், செந்தமிழ் பாடுவாரான முதலாழ்வார்களு முண்டாயிருக்க, அவர்களைக் கொண்டு பாடுவித்துக் கொள்ளாதே,

விளக்கம் - (துப்புரவாலே) - திருவாய்மொழி (7-9-9) - திறத்துக்கே துப்பரவாம் - என்பதற்கு ஏற்ப எந்த ஒரு செயலைச் செய்யும்படி இருந்தாலும், ஒரு சிறிய புல்லைக் கொண்டே அந்தச் செயலைச் செய்து முடிக்கும்படியான சாமர்த்த்யம் உள்ளவன். ஆகவே, (பரமகவிகளால் பாடுவியாது) - திருவாய்மொழி (7-9-6) - இன்கவி பாடும் பரமகவிகளால் தன் கவிதான் தன்னைப் பாடுவியாது - தன்னைக் குறித்துக் கவி பாடும்படியாகச் செய்யவேண்டும் என்றால், அதற்குத் தகுதியான ஞானம், சக்தி போன்ற பலவும் குறைவில்லாமல் உள்ளவர்களும், இனிமையான கவிகளைப் புனையவல்லவர்களும் ஆகிய கவிகளான வ்யாஸர், பராசரர், வால்மீகி முதலானவர்களும், செந்தமிழில்

பாடுபவர்களான முதலாழ்வார்களும் உள்ளபோதிலும், அவர்களைக் கொண்டு பாடும்படிச் செய்யாமல்,

வ்யாக்யானம் – “நேர்பட யான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில்” என்கிறபடியே தனக்குத் தகுதியாம்படி வாய்க்கச் சொல்லுகைக்கடியான ஜ்ஞாநாதி குணங்கள் எனக்கின்றிக்கே யிருக்க, “என்னைத் தன்னாக்கி” என்கிறபடியே என்னைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞாந சக்திகளை யுடையனாம்படி பண்ணி, “என் நா முதல் வந்து புகுந்து” என்கிறபடியே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய் வந்து புகுந்து. “என்னாகியே தப்புதலின்றி” என்கிறபடியே என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு பாடாநிற்கச் செய்தே என்னுடைய ஸ்பர்சத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாதபடியாகக் கொண்டு, “தன்னை வைகுந்தனாகப் புகழ்” என்கிறபடியே நான் புகழ்ந்தவித்தாலே வைகுண்டநாதனாய் அங்குத்தை ஐச்வர்யம் பெற்றானாக நினைத்து, “தன் சொல்லால் தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த” என்றும், “தன்னைத் தானே துதித்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ‘சொல்லும் தன்னது, சொன்னானும் தான், சொல்லிற்றும் தன்னை’ என்னும்படி எனக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து.

விளக்கம் – (நேர்பட சொல்லும் நீர்மையிலா வென்னைத் தன்னாக்கி) - திருவாய்மொழி (7-9-5) - நேர்பட யான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தனக்குத் தகுதியானபடி ஞானம் போன்ற ஏதும் எனக்கு [நம்மாழ்வார்] இல்லாமல் உள்ளபோதிலும், திருவாய்மொழி (7-9-1) - என்னைத் தன்னாக்கி - என்பதற்கு ஏற்ப என்னைத் தனக்கு ஒத்தபடியான ஞானம், சக்தி போன்றவற்றைக் கொண்டவனாகும்படிச் செய்து, (யென் நா முதல் வந்து புகுந்து) - திருவாய்மொழி (7-9-3) - என் நா முதல் வந்து புகுந்து - என்பதற்கு ஏற்ப என்னுடைய வாக்கின் செயல்களுக்கு ஏற்றபடி வந்து நின்று, (தப்புதல் அற) - திருவாய்மொழி (7-9-4) - என்னாகியே தப்புதலின்றி - என்பதற்கு ஏற்ப என்னை ஒரு சாதனமாக வைத்துக்கொண்டு தன்னைப் பாடும்படிச் செய்தபோதிலும் என்னுடைய மனித சரீரத் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படவல்ல தோஷம் ஏதும் உண்டாகாதபடி, (தன்னை வைகுந்தனாக) - திருவாய்மொழி (7-9-7) - தன்னை வைகுந்தனாகப் புகழ் - என்பதற்கு ஏற்ப நான் புகழ்ந்த இவை மூலம் மட்டுமே தான் தன்னை ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் என்று கொண்டு அங்குள்ள ஐச்வர்யங்களைத் தான் பெற்றதாக எண்ணியபடி, (தன் சொல்லால் தானே துதித்து) - திருவாய்மொழி (7-9-2) -

தன் சொல்லால் தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த - என்றும், திருவாய் (10-7-2) - தன்னைத் தானே துதித்து - என்றும் உள்ளதற்கு ஏற்ப, “கூறப்பட்ட சொற்கள் தன்னுடையது, கூறியவனும் தானே, கூறப்பட்டதும் தன்னைக் குறித்தே ஆகும்” என்றபடி எனக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று, தன்னைக் குறித்து தானே ஸ்துதித்துக் கொண்டு [நிற்கும் ஸர்வேச்வரன்...]

வ்யாக்யானம் - “வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்குமிவையுடை மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேற்கு” என்று ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத ஸர்வாதிகனை என்னுத்தி மாத்ரத்தாலே விக்ருதனாம்படி பண்ணவல்ல நாவீறுடைய வெனக்கென்றும், “நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி நண்ணப் பெற்றேன்” என்று நெஞ்சொழிய வாக் ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரத்தாலே இசைமாலைகளைக் கொண்டு ஸ்துதித்துக் கிட்டப் பெற்றே னென்றும், “மொய்ய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி யுள்ளப் பெற்றேன்” என்று செறிந்த சொல்லாலேயுண்டாய் இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளாலே யேத்தி அநுஸந்திக்கப் பெற்றேனென்றும், “வானக்கோனைக் கவி சொல்ல வல்லேற்கு” என்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கவி சொல்லவல்ல வெனக்கென்றும் நான் பாடினேனாக நினைத்து நானும் சொல்ல,

விளக்கம் - (மலக்கு) திருவாய்மொழி (6-4-9) - வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்குமிவையுடை மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேற்கு - என்பதற்கு ஏற்ப எந்தச் சூழ்நிலையிலும் எதனாலும் தனது நிலை மாறாதபடி மிகவும் உயர்ந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரனை எனது சொற்களால் மட்டுமே நிலை மாறும்படியாகலாம் என்னும்படிச் செய்யவல்ல நாக்கு வலிமை கொண்ட எனக்கு என்றும், (நாவியல்) - திருவாய்மொழி (4-5-4) - நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி நண்ணப் பெற்றேன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி மனம் அல்லாமல் வாக்கு கொண்டு மட்டுமே இசைமாலைகளைத் தொகுத்து அவனைத் துதித்துக் கிட்டப்பெற்றேன் என்றும், (மொய்ய சொல்லால்) - திருவாய்மொழி (4-5-2) - மொய்ய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி யுள்ளப் பெற்றேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, செறிந்த சொற்களால் அமையப்பெற்று இசையுடன் கூடிய தொடைகள் கொண்டு புகழ்ந்து எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்கப்பெற்றேன் என்றும், (சொல்ல வல்லேன்) - திருவாய்மொழி (4-5-9) - வானக்கோனைக் கவி சொல்ல வல்லேற்கு - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் குறித்து கவிபாடவல்ல எனக்கு என்றும், (நானும் சொல்லி) - இப்படியாக நான்

சொந்தமாக அவனைக் குறித்துப் பாடினேன் என்று எண்ணி இவ்விதம் பலவாறாக உரைத்துள்ளேன்.

வ்யாக்யானம் - “சடகோபன் சொல்” என்றவாறே நானித்தைப் பாடினேனாக நினைத்து நானும் அஞ்ஜலி பண்ணும்படி, “என் சொல்லால் யான் சொன்ன வின்கவி யென்பித்து” என்கிறபடியே என்னுடைய வசந வ்யக்தியாலே நா கர்த்தாவாகக் சொன்ன இனிய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினா னென்று அருளிச்செய்தாரிதே யென்கை. ஆகையால் இவர் ஸர்வேச்வர னருளடியாகவே பாடினமை நிச்சிதமென்று கருத்து.

விளக்கம் - (நாடும் கை எடுக்கும்படி) - திருவாய்மொழி (2-2-11) - சடகோபன் சொல் - என்பதற்கு ஏற்ப இவற்றை நான் பாடினேன் என்று எண்ணி நாட்டில் உள்ள அனைவரும் கைகுவித்து வணங்கும்படியாக, (என் சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவி என்பித்தான்) - திருவாய்மொழி (7-9-2) - என் சொல்லால் யான் சொன்ன வின்கவி யென்பித்து - என்பதற்கு ஏற்ப எனது சொற்கள் மூலமாக நான் இவற்றை இயற்றியவன் என்னும்படி இந்த இனிய கவிகளை நான் செய்ததாக உலகிற்கு ப்ரஸித்தம் செய்தான், (என்றாரிதே) - என்று இவரே அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? ஆகவே இவர் ஸர்வேச்வரனுடைய நேரடியான க்ருபையால்தான் திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தார் என்பது உறுதி என்று கருத்து.

58. தர்மவீர்ய ஜ்ஞாநத்தாலே தெளிந்து ஹ்ருஷ்டராய் மேலே மேலே தொடுப்பாரைப் போலன்றே அருளின பக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து மூவாறு மாஸம் மோஹித்து ளருந்தியேங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர்.

அவதாரிகை - இப்படி இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலவைலக்ஷணயத்தாலே வந்தவேற்ற முண்டென் றறிவித்தவளவு மன்றிக்கே வக்த்ரு வைலக்ஷணயத்தால் வந்த வேற்ற முண்டென்று அறிவிக்கக்காக ருஷிகளிற் காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார் - (தர்மவீர்ய ஜ்ஞாநத்தாலே என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாக ஆழ்வாரின் திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு, அவை ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை காரணமாக ஏற்பட்டவை என்பதால் ஏற்றம் உண்டு என்பதைக் கூறினார். இது தவிர ஆழ்வாருடைய மேன்மை காரணமாகவும் அவற்றுக்கு ஏற்றம் உண்டு என்று உணர்த்துவதற்காக, ரிஷிகளைக் காட்டிலும் ஆழ்வாருக்கு உள்ள வேறுபாட்டினை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம், தத் ஸர்வம் தர்ம வீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரப்ச்யதி” என்கிறபடியே தாம் தாம் அநுஷ்டித்த தபோ ரூபமான தர்மத்தினுடைய சக்தியாலே ஜனித்த ஜ்ஞாநத்தாலே, “கண்டும் தெளிந்தும்” என்கிறபடியே ஜ்ஞாதவ்யங்களைத் தெளியவறிந்து, அதுதான், “ந போதாத் அபரம் ஸுகம்” என்னும்படி யிருக்கையாலே ஹர்ஷயுக்தராய், அந்தத் தெளிவும் ஹர்ஷமுமடியாக உத்தரோத்தரம் சப்தங்களைத் தொடுக்கும் ருஷிகளைப் போலன்றே,

விளக்கம் - (தர்மவீர்யஜ்ஞானத்தாலே) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (3-4) - ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம், தத் ஸர்வம் தர்ம வீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரப்ச்யதி - இராமனுடைய புன்முறுவலுடன் கூடிய சொற்கள், ஸஞ்சாரங்கள், செயல்பாடுகள் மற்றும் பலவற்றையும் நான்முகனிடமிருந்து பெற்ற வரபலத்தால் வால்மீகி உள்ளது உள்ளபடி நன்றாக அறிந்தார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அந்தந்த ரிஷிகள், தாங்கள் தாங்கள் செய்த தவத்தின் ரூபமாக உள்ள தர்மத்தின் சக்தியால் பிறந்த ஞானத்தால், (தெளிந்து) - திருவாய்மொழி (7-2-7) - கண்டும் தெளிந்தும் - என்பதற்கு ஏற்ப அறிந்து கொள்ளவேண்டியவைகளைத் தெளிவாக அறிந்து, (ஹ்ருஷ்டராய்) - அந்த நிலை என்பது, ந போதாத் அபரம் ஸுகம் - ஞானத்தைத் தவிர வேறு இன்பம் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதன் காரணமாக எப்போதும் மகிழ்வுடன் உள்ளவராக, (மேலே தொடுப்பாரைப் போலன்றே) - அப்படிப்பட்ட தெளிந்த அறிவு மற்றும் மகிழ்வு காரணமாக மேன்மேலும் சொற்களைத் தொடுத்தபடி உள்ள ரிஷிகள் போன்று அல்லர் நம்மாழ்வார்.

வ்யாக்யானம் - தர்மவீர்யத்தால் வந்ததுக்கும் அதுதான் ஜ்ஞாநமாத்ரமானதுக்கும் எதிர்த்தட்டாம்படி “மயர்வற மதிநல மருளினன்” என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வந்ததாய் ஜ்ஞாந விபாக ரூபையான பக்தியாலே, தெளிவுக்கும் ஹர்ஷத்துக்கும் எதிர்த்தட்டாம்படி “மதியெல்லாமுள் கலங்கி” என்கிறபடியே விரஹ

வ்யதையாலே ஜ்ஞாநமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி, யதாமநோரதம் பகவதநுபவம் பெறாமையாலே சோகித்து மேலே மேலே தொடுக்குமதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி “எத்திறம்” என்றும், “பிறந்தவாறும்” என்றும், “கண்கள் சிவந்து” என்றும் ஸர்வாதிகனாய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனாயிருக்கச் செய்தே சஷுத்ரராய் சபலராயிருப்பாரைப் போலே அவன் செய்த நவநீத செளர்ய வ்ருத்தாந்தத்தையும், அகர்ம வச்யனாயிருக்கச் செய்தேயும் கர்மவச்யரைப் போலே பிறந்தபடியையும், “மாயக்கூத்த”னில் தாம் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்தாப்போலே தம்மைப் பிரிகையாலே அவன் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து தம்மோடு கலந்த பின்பு அவை தன்னிறம் பெற்றபடியையும் அநுஸந்தித்து ‘ஈதென்ன ப்ரகாரம்! ஈதென்ன ப்ரகாரம்!’ என்று ஓரொன்றில் அவ்வாறு மாஸமாக மூவாறு மாஸம் மோஹித்து,

விளக்கம் - (அருளின பக்தியால்) - தர்மத்தின் வலிமை காரணமாக வந்ததற்கும் அத்தகைய ஒன்று ஞானம் மட்டுமே என்று ஆனதற்கும் எதிர்த்தட்டாக ஆகும்விதமாக, திருவாய்மொழி (1-1-1) – மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்பதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஸர்வேச்வ்ரனுடைய க்ருபை காரணமாக மட்டுமே வந்ததாகவும், ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட நிலையான பக்தி காரணமாக, (உள்கலங்கி) - தெளிவு மற்றும் மகிழ்ச்சி ஆகியவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாக ஆகும்விதத்தில், திருவாய்மொழி (1-4-3) - மதியெல்லாமுள் கலங்கி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்த காரணத்தால் ஞானம் முழுவதும் அடியுடன் கலங்கி, (சோகித்து) - தான் விரும்பிய பகவத் அனுபவம் என்பது கிட்டப்பெறாத காரணத்தால் சோகம் அடைந்து, (மூவாறு மாஸம் மோஹித்து) - மேன்மேலே சொற்கள் கொண்டு தொடுப்பதற்கு எதிர்த்தட்டாக ஆகும்விதமாக, திருவாய்மொழி (1-3-1) - எத்திறம் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் உயர்ந்தவனாகவும், விரும்பும் பொருள்கள் அனைத்தையும் அடையும்படி உள்ளவனாகவும் இருந்தபோதிலும், தாழ்ந்தவனாக மிகுந்த அற்பமான ஆசைகள் உள்ளவன் போன்று செய்த வெண்ணெய் களவு செய்து உண்ட நிகழ்வையும்; திருவாய்மொழி (5-10-1) - பிறந்தவாறும் - என்பதற்கு ஏற்ப கர்மங்களுக்குக் கட்டுபடாதவனாக உள்ளபோதிலும் அவற்றுக்குக் கட்டுப்பட்டவன் போன்று பிறந்த விதத்தையும்; திருவாய்மொழி (8-8-1) - கண்கள் சிவந்து - என்பதற்கு ஏற்ப “மாயக்கூத்தா” என்ற பாசுரத்தில் தான் எவ்விதம் கண்ணு வாயும் பிரிந்து நின்றது போன்று தன்னைப் பிரிந்த காரணத்தால் அவனும் தனது கண்ணும் வாயும் பிரிந்து நின்று, பின்னர் தன்னோடு சேர்ந்தவுடன் அவற்றை அவன் மீண்டும் பெற்றான் என்று உரைத்து;

“இது என்ன விந்தை, இது என்ன விந்தை” என்று ஒவ்வொரு செயலையும் ஆறு ஆறு மாதமாக எண்ணி எண்ணி, மூன்று முறை ஆறு மாதங்கள் மயங்கிக் கிடந்து (அதாவது “பத்துடை அடியவர்” என்று பாடியவுடன் ஆறு மாதம், “பிறந்தவாரும்” என்று பாடியவுடன் ஆறு மாதம், “கண்கள் சிவந்து” என்று பாடியவுடன் ஆறு மாதம் மயங்கிக் கிடந்தார் என்று கருத்து).

வ்யாக்யானம் - “வருந்தி நான் வாசக மாலை கொண்டு” என்கிறபடியே ஒரு சொல்லெடுக்கும்போது ஒரு மலையெடுக்குமாபோலே வருத்தப்பட்டு, “என்றென் றேங்கி யழுதக்கால்” என்கிறபடியே அநுபவா லாப க்லேசத்தாலே அவன் படிகளைப் பலகாலும் சொல்லிப் பொருமிப் பொருமி அழுது, “அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால்” என்கிறபடியே, “எங்கே காண்கேன்” என்கிற மந்ச்சைதில்யத்தாலே கக்கத ஸ்வரமான சப்தங்களாலே “வண்டமிழ் நூற்க நோற்றேன்” என்று இப்ப்ரபந்தத்தை நிர்மிக்கிறவிவ ரென்கை.

விளக்கம் - (வருந்தி) - திருவாய்மொழி (3-8-10) - வருந்தி நான் வாசக மாலை கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு சொல்லை உரைக்கும்போது ஒரு மலையையே எடுப்பது போன்று வருத்தம் அடைந்து, (ஏங்கி) - திருவாய்மொழி (8-5-3) - என்றென் றேங்கி யழுதக்கால் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் அனுபவத்தைப் பெறாத வருத்தம் காரணமாக அவனுடைய செயல்களைப் பலமுறை உரைத்தபடி பொருமிப் பொருமி அழுது, (தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர்) - திருவாய்மொழி (8-5-11) - அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால் - என்பதற்கு ஏற்ப “எங்கே காண்கேன்” என்று தளர்ந்த போன மனதுடன், தளர்ந்த குரல் கொண்டு திருவாய்மொழி (4-5-10) - வண்டமிழ் நூற்க நோற்றேன் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தப் ப்ரபந்தங்களைச் செய்தவர் இந்த ஆழ்வார் என்று கருத்து.

59. ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றுந் தெளிந்தும் கண்ட மைப்பாலே ஓதி யுணர்ந்தவர் இன்னு மாசாபாச பத்தர்; அவன் வழங்கும் திவ்ய சக்ஷஸ்ஸாலே நேரே கார்செறிந்த நீறாடி கட்கரிய அரும்பொருளைக் கண்டபோதே யாமுறாமை யென்னும்படி இவர்க்கு வன்பாசங்கள் நீங்கிற்று.

அவதாரிகை - இப்படி பகவத் ப்ரேமத்தாலே ருஷிகளில் வ்யாவ்ருத்தரான வளவன்றிக்கே இதர விஷய வைராக்யத்தாலும் அவர்களில் இவர் வ்யாவ்ருத்தர் என்கிறார் - (ஸ்வாத்யாயேத்யாதியால்).

விளக்கம் - இப்படியாக பகவத் ப்ரேமை காரணமாக ரிஷிகளைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வார் வேறுபட்டுள்ளார். இது மட்டும் அல்லாமல், மற்ற விஷயங்களில் விருப்பம் இல்லாத தன்மையுடன் கூடியவர் என்பதாலும் இவர் அவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர் என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாலீத் யோகாத் ஸ்வாத்யாய மாமநேத், ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே, ததீக்ஷணாய ஸ்வாத்யாயச் சக்ஷுர் யோகஸ் ததா பரம், ந மாம்ஸ சக்ஷுஷா த்ரஷ்டும் ப்ரஹ்ம பூதஸ் ஸ சக்யதே” என்கிறபடியே ஸ்வாத்யாய யோகங்களாகிற இரண்டு த்ருஷ்டிகளாலுமொழிய மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸால் பரமாத்மாவைக் காணப்போகாமையாலே ஸ்வாத்யாய சப்தவாச்யமான வேதத்தை ஓதியும், யம நியமா த்யஷ்டாங்க யோகத்தை அப்யஸித்தும் அவ்வழியாலே ததுபய விஷயமான பரமாத்மாவை ஏவம் பூதனென்று தெளிந்தும் இம்முகத்தாலே ஸ்வயத்நேந கண்ட காட்சியில் (அ)வைசத்யத்தாலே “ஓதியுணர்ந்தவர்” என்கிறபடியே வேதசாஸ்த்ரக்களையோதி த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுணர்ந்திருக்கிற ருஷிகள் இன்றளவும் “ஆசாபாச சதைர் பத்தா:” என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிக போக விஷயங்களான ஆசாக்க்ய பாச சதங்களாலே பந்திக்கப்பட்டிருப்பார்கள்,

விளக்கம் - (ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றும் தெளிந்தும்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-6-2, 3) - ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாலீத் யோகாத் ஸ்வாத்யாய மாமநேத், ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே, ததீக்ஷணாய ஸ்வாத்யாயச் சக்ஷுர் யோகஸ் ததா பரம், ந மாம்ஸ சக்ஷுஷா த்ரஷ்டும் ப்ரஹ்ம பூதஸ் ஸ சக்யதே - வேதத்தின் மூலம் ஆழ்பொருளை அறிந்து யோகத்தை அடைவானாக, யோகம் மூலம் மீண்டும் வேதத்தை ஓதுவானாக, யோகம் மற்றும் வேதம் ஆகியவற்றின் முழுமை காரணமாக அவனுக்குப் பரமாத்மா ப்ரகாசிக்கிறான்; அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவைக் காண்பதற்கு வேதம் ஒரு கண்ணாகவும், யோகம் ஒரு கண்ணாகவும் உள்ளது; அந்தப் பரமாத்மாவை சாதாரண மாமிசக்கண் கொண்டு காண இயலாது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதங்கள், யோகங்கள்

ஆகிய இரண்டு கண்கள் அல்லாமல் மாமிசக் கண்கள் கொண்டு பரமாத்மாவைக் காண இயலாது என்பதால், ஸ்வாத்யாயம் என்ற பதம் முலம் கூறப்படும் வேதத்தை ஓதியும், யமம், நியமம் போன்ற எட்டு அங்கங்களுடன் கூடிய யோகத்தைக் கற்றும், அதன் வழியாக வேதம் மற்றும் யோகம் ஆகிய இரண்டாலும் காணக்கூடிய பரமாத்மா இத்தகையவன் என்று தெளிந்தும், (கண்டமை) - இவ்விதம் தனது முயற்சி மூலம் கண்ட காட்சியில், (மைப்பாலே) - தெளிவு இல்லாமையால், (ஓதி உணர்ந்தவர் இன்னும் ஆசாபாச பத்தர்) - திருவாய்மொழி (3-5-5) - ஓதி உணர்ந்தவர் - என்பதற்கு ஏற்ப வேத சாஸ்த்ரங்களை எப்போதும் ஓதி, கைவிட வேண்டியவை இன்னவை என்றும் கைக்கொள்ளத்தக்கவை இன்னவை என்றும் அறிந்துள்ள ரிஷிகள், இது நாள் முடிய, கீதை (16-12) - ஆசாபாச சதைர் பத்தர்: - ஆசைகள் என்னும் நூற்றுக்கணக்கான கயிறுகளால் கட்டப்பட்டவர்களாக - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த உலக வாழ்க்கை என்னும் இன்பம் அளிக்க விஷயங்களான பலவிதமான கயிறுகளால் கட்டப்பட்டிருப்பார்கள்.

வ்யாக்யானம் - “திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:” என்கிறபடியே தன்னைக் காண்கைக்கு ஸாதநமாக அவன் கொடுத்த திவ்ய ஜ்ஞாந ரூப சக்ஷுஸ்ஸாலே, “நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்” என்றும், “கார் செறிந்த கண்டத்தா னென்கண்ணான் காணான்” என்றும், “நீறாடி தான் காணமாட்டாத தாரகல சேவடி” என்றும், “கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திர னென்றிவர்க்கும் கட்கரிய கண்ணன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வருகுள்ளாரிற் காட்டில் ஜ்ஞாந சக்தியாதிகளா லதிகராய, “தாமோதரனைத் தனி முதல்வனை ஞானமுண்டவனை - ஒருவர்க்குத் தரமறியலாமோ” என்று தங்களை யொழிய ஒருவர்க்கு மறியப்போகா தென்றிருக்கும் ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் காணவரியனாய், “அறிந்தன வேத அரும்பொருள் நூல்கள் அறிந்தன கொள்க அரும்பொருளாதல்” என்கிறபடியே “யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்” இத்யாதியாலே வேதங்களும் அறியவரிய வஸ்துவென்றே அரியும்படியாய் “கேட்பார்க்கரும் பொருளாய நின்ற” என்று, “நாயமாத்தமா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந” என்கிறபடியே தன் ப்ரஸாதமொழிய ஸ்வயத்தந்தாலே ச்ரவணாதிகள் பண்ணுவார்க்கு துர்லப வஸ்துவான ஸர்வேச்வரனை, “கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்” என்கிறபடியே அவன் தானே காட்டுகையாலே விசததமமாகக் கண்டபோதே “பொய்ந்நின்ற ஞானமும்” என்று தொடங்கி, “இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை” என்று அவித்யாதிகளை விடுவித்தருள வேணுமென்று அவனைக் கால்கட்டும்படி இவர்க்கு “மற்ற வன்பாசங்கள்”

என்று ஸ்வயத்த நிவர்த்யமல்லாதபடி ப்ரபலமான பாஹ்ய ஸங்கங்கள் “பாசங்கள் நீக்கி” என்னும்படி தத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸவாஸநமாக விட்டகன்ற தென்கை.

விளக்கம் – (அவன் வழங்கும் திவ்ய சக்ஷஸ்ஸாலே) - கீதை (11-8) - திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷா: - உனக்குத் தெய்வீகமான ஞானக்கண்ணை அளிக்கிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னைக் காண்பதற்கு இயலக்கூடியதான அவன் அளித்த ஞானரூபமான தெய்வீகமான கண்கள் கொண்டு, (நேரே கார்செறிந்த நீறாடி கட்கரிய) - முதல் திருவந்தாதி (56) - நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் - என்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி (73) - கார் செறிந்த கண்டத்தா னென்கண்ணான் காணான் - என்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி (27) - நீறாடி தான் காணமாட்டாத தாரகல சேவடி - என்றும், திருவாய்மொழி (7-7-11) - கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திர னென்றிவர்க்கும் கட்கரிய கண்ணன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்றவர்களைக் காட்டிலும் ஞானம், சக்தி போன்றவைகளால் மிகவும் உயர்ந்தவர்களும்; திருவாய்மொழி (2-7-12) - தாமோதரனைத் தனி முதல்வனை ஞானமுண்டவனை - ஒருவர்க்குத் தரமறியலாமோ - என்பதற்கு ஏற்ப தங்களை அல்லாமல் மற்ற யாருக்கும் அவனை எளிதாக அறிய இயலாது என்றுள்ளவர்களும் ஆகிய நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியவர்களுக்கும் காண்பதற்கு அரியவனாகவும், (அரும்பொருளை) - திருவாய்மொழி (9-3-3) - அறிந்தன வேத அரும்பொருள் நூல்கள் அறிந்தன கொள்க அரும்பொருளாதல் - என்பதற்கு ஏற்ப, கேந உபநிஷத் - யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் - யார் ஒருவன் பரம்பொருளை அளவிட இயலாத ஒன்று என அறிகிறானோ அவன் பரம்பொருளை அறிந்தவன் ஆகிறான் - என்பதன் மூலம் வேதங்களும் தங்களுக்கு அறிவதற்கு அரியதான வஸ்து என்று அறியப்படுபவனாகவும், நான்முகன் திருவந்தாதி (60) - கேட்பார்க்கரும் பொருளாய நின்ற - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப கட உபநிஷத் - நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந - பரம்பொருள் மனம் மற்றும் த்யானத்தால் அடையத்தக்கவன் அல்லன், வேள்வியாலும் அடையத்தக்கவன் அல்லன் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது க்ருபை காரணமாக அல்லாமல் தங்களுடைய சுயமுயற்சியால் அறியலாம் என்றுள்ளவர்களுக்கு அரியவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனை, (கண்டபோதே) - திருவாய்மொழி (10-4-9) - கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் தன்னைக் காண்பித்துக் கொள்வதால் மிகவும் தெளிவாகக் கண்டபோதே, (யாம் உறாமை என்னும்படி) - திருவிருத்தம் (1) - பொய்நின்ற ஞானமும் - என்று தொடங்கி, திருவிருத்தம் (1) -

இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அறியாமை போன்றவற்றை விலக்கித் தந்தருளவேண்டும் என்று அவனுடைய திருவடிகளைப் பிடிக்கும்படியாக உள்ள நம்மாழ்வாருக்கு, திருவாய்மொழி (8-2-11) - மற்ற வன்பாசங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது முயற்சியால் நீக்க இயலாதபடியாக உள்ள உலகியல் பற்றுக்கள் அனைத்தும் திருவாய்மொழி (7-8-5) - பாசங்கள் நீக்கி - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய க்ருபை காரணமாக வாசனையுடன் சேர்ந்து விலகின என்று கருத்து.

60. அவர்களுக்குக் காயோடென்னுமிவையே தாரகாதிகள்; இவர்க்கெல்லாம் கண்ணனிறே.

அவதாரிகை - இவ்வளவு மன்றிக்கே தாரகாதி வைலக்ஷண்யத்தாலும் அவர்களில் இவர்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இது மட்டும் அல்லாமல் உயிர் வாழ அவசியமான உணவு போன்றவற்றில் காணப்படும் வேறுபாடுகளாலும், ரிஷிகளைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள வேறுபாட்டின் மேன்மையை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ருஷிகளானவர்களுக்கு “காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து” என்றும், “வீழ்கனியு மூழிலையு மென்னு மிவையே நுகர்ந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலமுலபத்ரவாயு தோயங்களே தாரகபோஷக போக்யங்கள்; “ருஷிம் ஜுஷாம் மஹே” என்று இவரையும் ருஷியென்று சொல்லிற்றாகிலும் தாரகாதிகள் அவையன்று; க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வமான விவர்க்கு “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்” என்கையாலே தாரக போஷக போக்யங்களெல்லாம் க்ருஷ்ணனையிறே யென்கை.

விளக்கம் - (அவர்களுக்கு) - பராசரர் போன்ற ரிஷிகளுக்கு, (காயோடு என்னுமிவையே தாரகாதிகள்) - பெரியதிருமொழி (3-2-2) - காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து - என்றும், பெரியதிருமடல் (12) - வீழ்கனியு மூழிலையு மென்னு மிவையே நுகர்ந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பழங்கள், கிழங்குகள், இலைகள், காற்று, நீர் ஆகியவையே உயிர் வாழத் தேவையான உணவு வகைகள் ஆகும். (இவர்க்கு எல்லாம்

கண்ணனிநே) - பராங்குசாஷ்டகம் - ருஷிம் ஜுஷாம் மஹே - ரிஷியாகிற நம்மாழ்வாரை வணங்குகிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாரையும் ரிஷி என்று உரைத்தாலும், இவர் உயிர்வாழத் தேவையான உணவுகள் அவை அல்ல. க்ருஷ்ணன் மீது கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த காதல் என்பதே உருவம் எடுத்தது போன்றுள்ள நம்மாழ்வாருக்கு, திருவாய்மொழி (6-7-1) - உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப உயிர் தரிக்க வைப்பதும், பலன் அளிப்பதும், இன்பம் அளிப்பதும் ஆகிய அனைத்தும் க்ருஷ்ணனே ஆவான் என்று கருத்து.

61. அமுநீர்துளும்பக் கடலும் மலையும் விசும்புந் துழாய் திருமாலென்று எங்கே காண்கே னென்னுமிவர லமாப்பு வவர்க்களுக்குப் புத்ர வியோகத்திலே.

அவதாரிகை - இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ராக்ருத விஷயங்களில் நசையற்று பகவதேகபரரான விவர் தத்விரஹத்தில் படுமதெல்லாம் அவர்கள் ப்ராக்ருத விஷய ஸங்கம் அறாமையாலே அவ்விஷயங்களினுடைய விரஹத்திலே படுவர்களென்கிறார் - (அமு நீர் இத்யாதியால்).

விளக்கம் - இப்படியாக அனைத்துவிதங்களிலும் இந்த உலகியல் விஷயங்களில் உள்ள பற்றுதல்கள் அனைத்தையும் நீக்கும் ஸர்வேச்வரனிடம் மட்டுமே ஈடுபட்ட நம்மாழ்வார், ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்த காலங்களில் அடையும் துன்பங்கள் அனைத்தையும், ரிஷிகளானவர்கள் இந்த உலகியல் விஷயங்களுடன் தொடர்பு அறுக்காத காரணத்தால் உலகவிஷயங்களைப் பிரிந்தால் அடைவார்கள் என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சேயரிக்கண் அமுநீர் துளும்ப அலமருகின்றன” என்றும், “கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்” என்றும், “சிந்தை கலங்கித் திருமா லென்றழைப்பன்” என்றும், “எங்கே காண்கேனீன் துழாயம்மான் தன்னை” என்றும், “உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விரஹ வ்யஸநத்தாலே கண்ணும் கண்ணீருமாய் அபரிச்சேத்யமான கடலோடு நீர் விவரமான மலையோடு அச்சமான ஆகாசத்தோடு வாசியற எங்கும் தேடி ஹ்ருதயம் கலங்கி “ச்ரிய:பதியே!” என்று கூப்பிட்டு எங்கே காணக்கடவேனென்று இவர் படுமலமாப்பு,

விளக்கம் - (அழுநீர் துளும்ப) - திருவிருத்தம் (2) - சேயரிக்கண் அழுநீர் துளும்ப அலமருகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்த விரஹ துன்பம் காரணமாகக் கண்ணும் கண்ணிருமாக நின்று, (கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்) - திருவாய்மொழி (2-1-4) - கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அளவிட இயலாத கடல், அசைவற்று நிற்கும் மலை, அச்சம் ஏற்படுத்தும் ஆகாயம் ஆகிய அனைத்து இடங்களிலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி எங்கும் தேடியபடி, (திருமால் என்று) - திருவாய்மொழி (9-8-10) - சிந்தை கலங்கித் திருமா லென்றழைப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது இதயம் கலங்கி “மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனே” என்று அழைத்தபடி, (எங்கே காண்கேன் என்னும் இவர் அலமாப்பு) - திருவாய்மொழி (8-5-11) - எங்கே காண்கேனீன் துழாயம்மான் தன்னை - என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-4) - உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “எங்கே நான் காண்பேன்” என்று இவர் அடையும் நிம்மதியற்ற நிலையானது (... இப்படிப்பட்ட இவருடைய இந்த நிலையானது ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்த காரணத்தால் இவருக்கு ஏற்படுகிறது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட நிலை, ரிஷிகளுக்குப் புத்திரர் பிரிவால் ஏற்படுகிறது என்று கூற உள்ளார்...)

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் புத்ரவியோக க்லேசத்தாலே, “ஸ மேரு கூடாதாத்மாநம் முமோச பகவாந் ருஷி:, சிரஸ் தஸ்ய சிலாயாஞ்ச தூலராசாவிவாபதத், ந மமார ச பாதேந ததா ஸ முநி ஸத்தம:, ததாக்நிமித்த்வா பகவாந் ஸ விவேச மஹாவநே, தம் ததா ஸுஸமித்தோபி ந ததாஹ ஹுதாசந:, தீப்யமானோப்யமித்ரக்நம் சீதோக்நிரபவத் ததா ஸ ஸமுத்ரமபி ப்ரேத்ய சோகாவிஷ்டோ மஹாமுநி:, கண்டே பத்த்வா சிலாம் குர்வீம் நிபபாத ததாம்பஸி” என்கிறபடியே மலையிலே ஏறி விழுவது, நெருப்பிலே புகுவது, கழுத்திலே கல்லைக் கட்டிக் கடலிலே விழுவதாகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் புத்ர விரஹம் பொறுக்கமாட்டாமல் “த்வைபாயநோ விரஹகாதா ஆஜுஹாவ புத்ரேதி” என்கிறபடியே புத்ரனே யென்று வாய்விட்டுக் கூப்பிட்டு அழுது கொண்டு காணப் பெறாமையால் அலமந்து திரிகையாலும் அவர்களுக்குப் புத்ரவிச்லேஷத்திலே நடக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - (அவர்களுக்குப் புத்ர வியோகத்திலே) - வசிஷ்ட முனிவர் தனது புத்திரனைப் பிரிந்த துக்கம் காரணமாக, ஸ மேரு கூடாதாத்மாநம் முமோச பகவாந் ருஷி:, சிரஸ் தஸ்ய சிலாயாஞ்ச தூலராசாவிவாபதத், ந மமார ச பாதேந ததா ஸ முநி ஸத்தம:,

ததாக்நிமித்த்வா பகவாந் ஸ விவேச மஹாவநே, தம் ததா ஸுஸமித்தோபி ந ததாஹ ஹுதாசந், தீப்யமாநோப்யமித்ரக்நம் சீதோக்நிரபவத் ததா ஸ ஸமுத்ரமபி ப்ரேத்ய சோகாவிஷ்டோ மஹாமுநி:, கண்டே பத்த்வா சிலாம் குர்வீம் நிபபாத ததாம்பஸி - வசிஷ்ட மஹரிஷி மேரு மலையின் உச்சியிலிருந்து கீழே குதித்தார்; அப்போது அவருடைய தலையானது, கல் ஒன்று பஞ்சுக்குவியலில் விழுவது போன்று விழுந்தது; ஆனால் முனிவர்களில் உயர்ந்த அவர், அப்போதும் இறக்கவில்லை; பின்னர் அவர் அக்னியை வளர்த்து அதில் புகுந்தார்; அவரை அக்னியானது எரிக்கவில்லை; சோகத்தால் வருந்திய அந்த வசிஷ்டர் ஸமுத்திரத்தை அடைந்து ஒரு பெரிய கல்லைத் தனது கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் குதித்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப, மலை ஏறி குதித்தல், அக்னியில் புகுதல், கழுத்தில் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் விழுதல் போன்ற பலவற்றையும் செய்தார். வேத வ்யாசர் தனது புத்திரசோகம் தாங்காமல், ஸ்ரீமத் பாகவதம் (1-2-2) - த்வைபாயநோ விரஹகாதா ஆஜுஹாவ புத்ரேதி - தனது புத்திரராகிய சுகமுனிவரின் பிரிவைத் தாங்க இயலாத வ்யாஸர், “புத்திரனே வருவாய்” என்று அழைத்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப “புத்திரனே” என்று வாய்விட்டு அலறியும், அழுது புலம்பியும் தனது புத்திரனைக் காண இயலாத காரணத்தால் துயரத்துடன் உடைந்து திரிந்தார். ஆக இது போன்ற செயல்களை காரணமாக ரிஷிகளான அவர்களுக்குப் புத்திரப் பிரிவால் துயரம் ஏற்படுகிறது என்று கருத்து.

62. பலஸாதந தேவதாந்தரங்களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோன்றும்.

அவதாரிகை - இம்மாத்திரமேயன்றியே பலஸாதநாதிகளில் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தாலும் இரண்டு தலைக்குமுண்டான நெடுவாசியை அருளிச்செய்கிறார் மேலே - (பலஸாதநேத் யாதியால்).

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்டது மட்டுமே அல்லாமல், பலன் பெறுவதற்கான வழிமுறைகள் போன்றவற்றிலும் இந்த இருவருக்கும் உள்ள சிந்தனைகளின் விசேஷம் காரணமாகவும், ரிஷிகள் மற்றும் நம்மாழ்வார் ஆகிய இருவருக்கும் இடையே உள்ள பெருத்த வேறுபாட்டினை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணா பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்தி ரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா, தஸ்மாத் தத் ப்ராப்தயே யத்ந: கர்த்தவ்ய: பண்டிதைர் நரை:, தத் ப்ராப்தி ஹேதுர் ஜ்ஞாநஞ்ச கர்ம சோக்தம் மஹாமுநே” இத்யாதிகளாலே பகவத்ப்ராப்தியே பலமாகவும், கர்மஜ்ஞாநாதிகளே உபாயமாகவும், இந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமியான ஈச்வரனே உத்தேச்யனாகையாலே இந்த்ராதி தேவதைகள் அநுவர்த்த நீயராகவுமிறே ருஷிகள் சொல்லுவது. “தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே”, “வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமாகவும், தத் ஸாதநமும் “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்”, “அடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே” என்கிற ப்ரபத்தியாகவும், “மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்” என்று தேவதாந்தரங்கள் அநுவர்த்த நீயரல்லாராகவுமிறே இவரருளிச் செய்தது. ஆகையால் பலத்திலும் ஸாதநத்திலும் தேவதாந்தரங்களிலும் அவர்கள் ப்ரதிபத்தியும் இவர் ப்ரதிபத்தியும் இரண்டு தலை பேச்சிலும் தெரியுமென்கை.

விளக்கம் - (பல ஸாதந தேவதாந்தரங்களில்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-59, 60) - நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணா பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்தி ரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா, தஸ்மாத் தத் ப்ராப்தயே யத்ந: கர்த்தவ்ய: பண்டிதைர் நரை:, தத் ப்ராப்தி ஹேதுர் ஜ்ஞாநஞ்ச கர்ம சோக்தம் மஹாமுநே - தனக்கு மேல் ஏதும் இல்லாதபடியான ஆனந்தவடிவமான சுகம் ஒன்றை மட்டுமே வடிவாகக் கொண்டதும், துக்கம் என்பதே இல்லாததும், மீண்டும் லீலாவிபூதிக்குத் திரும்புதல் என்பது இல்லாததும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை அடையும் பேறு என்பது ஸம்ஸார துக்கத்துக்கு ஏற்ற மருந்தாகும். ஆகவே பண்டிதர்கள் ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கே முயல்வார்கள். அவனை அடைவதற்கு ஞானமும் கர்மமும் உபாயமாகக் கூறப்பட்டன - என்றுள்ள பல வரிகளின் மூலம், ஸர்வேச்வரனை அடைதல் என்பதே பலனாகவும், கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவை அவனை அடைவதற்கான வழியாகவும் உள்ளதாலும், இந்த்ரன் உள்ளிட்ட தேவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே அடையத்தக்கவன் என்பதாலும், இந்த்ரன் உள்ளிட்ட தேவர்களே பற்றத்தக்கவர்கள் என்பதாகவும் ரிஷிகள் கூறுவர். ஆனால், திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே - என்றும், திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யமே உயர்ந்த பலன் என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் - என்றும்,

திருவாய்மொழி (6-10-10) - அடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ப்ரபத்தி என்பதே அந்தக் கைங்கர்யத்தை அடைவிக்கவல்ல உபாயம் என்றும், திருவாய்மொழி (4-6-10) - மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்ற தேவதைகள் வணங்கி அண்டத்தக்கவர்கள் அல்லர் என்றும் அல்லவோ நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார்! ஆகவே பலன், அந்தப் பலனை அடைவிக்கும் உபாயம், மற்ற தேவதைகள் ஆகிய விஷயங்களில் அவர்களுடைய சிந்தனையும், நம்மாழ்வாருடைய சிந்தனையும், இந்த இருவர் உரைத்த வாக்கியங்களில் புலப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - ஸகல வேதஸங்க்ரஹமான திருமந்திரத்தில் ப்ரதம பதத்தாலே சேஷத்தை நிரூபணீயமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம் சரமபதத்தில் சதுர்த்தியால் சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யமே யாகையாலும், மத்யபத ப்ரதிபாதிதமான பகவதத்யந்த பாரதந்தர்யத்துக்கு ததேகோபாயத்வ மொழிய ஸ்வரசுஷணே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேராமையாலும், மத்யமாசுஷர ப்ரதிபாதிதமான பகவதநந்யார்ஹத்வத்துக்கு தேவதாந்தராநு வர்த்தந கந்தமும் ஸஹியாமையாலும், பகவத் ப்ராப்தி மாத்ரம் பலமாகவும், ஸ்வயத்ந ரூப கர்மாதிகள் உபாயமாகவும், அஹங்கார யுக்த தேவதைகள் பகவத் விசேஷணதயா உபாதேயராகவும் கொள்ளுமது ஸ்வரூப யாதாத்மய தர்சிகளுக்குப் பரித்யாஜ்யமாயிறே யிருப்பது. ஆன பின்பு பலாதி த்ரயத்தில் அவர்கள் ப்ரதிபத்திக்கும் இவர் ப்ரதிபத்திக்கும் நெடுவாசியுண்டாகையாலே இவ்வழியாலும் அவர்களில் இவர் அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தம் என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - அனைத்தும் வேதங்களின் சுருக்கமாக உள்ள திருமந்திரத்தில் காணப்படும் முதல் பதமான ப்ரணவத்தின் மூலம் பகவத் அடிமைத்தனத்தால் மட்டுமே ஆத்மஸ்வரூபம் அறியப்படுகிறது என்று கூறப்படுகிறது. இத்தகைய ஆத்மாவுக்கு, அதன் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடியான பயன் என்பது பகவத் கைங்கர்யமே ஆகும் என்பது “நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ஆய” என்ற நான்காம் வேற்றுமை மூலம் கூறப்படுகிறது. ஆக, ஆத்மாவுக்கு ஏற்ற பயன் கைங்கர்யமே என்பதாலும்; “நம:” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுவதான “ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு இருத்தல்” என்னும் “ஸர்வேச்வரனிடன் கொண்ட எல்லையில்லாத பாரதந்தர்யம்” என்ற நிலைக்கு, ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே உபாயமாகக் கொள்ளுவது அல்லாமல், தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள, தானே முயலும் முயற்சி என்பது இருத்தல் கூடாது என்பதாலும்; ப்ரணவத்தின்

நடு எழுத்தான “உ” என்பதன் மூலம் கூறப்படுவதான “ஸ்ர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமை” என்னும் “பகவத் அநந்யார்ஹ சேஷத்வம்” என்ற நிலைக்கு, மற்ற தெய்வங்களை ஆராதித்தல் என்பது சற்றும் பொருந்தாது என்பதாலும் - பகவானை அடைதல் மட்டுமே பலன் என்றும் (கைங்கர்யம் என்பதே பலன் என்று கொள்ளாமல்), தனது முயற்சியால் செய்யக்கூடிய கர்மங்களே அதற்கு உபாயம் என்றும் (ஸ்ர்வேச்வரன் தனக்காக அனைத்தும் செய்வான் என்று எண்ணாமல்), அஹங்காரத்துடன் கூடிய மற்ற தெய்வங்கள் பகவானுக்குச் சரீரமாக உள்ளதால் அவர்களும் ஆராதிக்கத்தக்கவர்களே என்றும் சிந்திக்கும் எண்ணங்கள் அனைத்தும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களுக்குக் கைவிடத்தக்கவையாகவே உள்ளன. எனவே பலன், பலனை அடைவிக்கும் உபாயம், பலனை அளிக்கும் தேவதைகள் ஆகிய மூன்றைக் குறித்து ரிஷிகளுடைய சிந்தனைகளுக்கும், நம்மாழ்வாருடைய சிந்தனைகளுக்கும் மிகப் பெரிய வேறுபாடு உண்டு; இந்தக் காரணத்தாலும் ரிஷிகளைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வாருக்கு அதிகமான வேறுபாடுகள் உண்டு என்றாகிறது.

63. ராமாயணம் நாராயண கதையென்று தொடங்கி கங்காகாங்கேய ஸம்பவாத்ய ஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் சுத்தி பண்ணாமல் திருமாலவன் கவியென்ற வாயோலைப்படியே மாற்றங்க ளாய்ந்து கொண்டு உரிய சொல்வாய்த்த விது வேதாதிகளில் பௌருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ணவங்கள்போலே அருளிச்செயலில் ஸாரம்.

அவதாரிகை – ஆக, “தர்ம வீர்யேத்யாதி” வாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவும் இப்பரபந்த வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரதிபாதித்தார் கீழ். இனி இப்பரபந்த வைலக்ஷண்யந் தன்னை ப்ரதிபாதிக்கிறார் மேல் - (ராமாயணமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் – ஆக, தர்மவீர்ய (சூர்ணை 58) – என்பது தொடங்கி கடந்த சூர்ணை முடிய இந்தத் திவ்ய ப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்த நம்மாழ்வாருடைய மேன்மையைக் குறித்து அருளிச்செய்தார். இனி இந்த ப்ரபந்தங்களுடைய மேன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

குறிப்பு – இந்தச் சூர்ணையின் தொடக்கப் பகுதியை, “ராமாயணம் என்று தொடங்கி கங்காகாங்கேய ஸம்பவாத்ய ஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் சுத்தி பண்ணாமல்” என்றும், “நாராயண கதையென்று தொடங்கி கங்காகாங்கேய ஸம்பவாத்ய ஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் சுத்தி பண்ணாமல்” என்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கவேண்டும். இது

போன்று தொடங்கப்பட்ட இருவிதத்தில் மீதம் உள்ள சூர்ணையின் பகுதிகளைச் சேர்த்துப் படிக்கவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஈத்ருசை: கரவாண்யஹம்” என்று ராம கதையைச் சொல்லுவதாக ராமாயணமென்று உபக்ரமித்து கங்கா ஸம்பவ ஸுப்ரஹ்மண்யோத்பத்தி புஷ்பக வர்ணந ரூப கதிகளைப் பரக்கப் பேசுகையாலே அஸத் கீர்த்தநம் பண்ணி வாகசுத்தி வந்ததிறே ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுக்கு.

விளக்கம் - (ராமாயணம் என்று தொடங்கி) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-42) - காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஈத்ருசை: கரவாண்யஹம் - இராமாயண காவியம் முழுவதையும் இந்த ச்லோகங்கள் கொண்டு உரைக்கப் போகிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இராமனின் திவ்யசரிதத்தை உரைக்கப் போவதாக இராமாயணத்தைத் தொடங்கி. (கங்காகாங்கேய ஸம்பவாத்ய ஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய்) - கங்கையின் பிறப்பு, முருகனின் பிறப்பு, புஷ்பக விமானத்தின் வர்ணனை போன்றதான மற்ற கதைகள் குறித்து விவரித்து உரைப்பதால் வாக்குத்தாய்மை என்பது வால்மீகி பகவானுக்கு இல்லாமல் போனது.

வ்யாக்யானம் - “நாராயண கதாமிமாம்” என்கிறபடியே நாராயண கதையென்று உபக்ரமித்து ஸம்பவ பர்வத்திலே காங்கேயரான ஸ்ரீபீஷ்மருடைய உத்பத்தி தொடக்கமாக அநேகருடைய உத்பத்தி ப்ரகாரங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், “பூசல் பட்டோலை” என்னும்படி பாரத யுத்த ப்ரகாராதிகளையே பரக்க நின்று வர்ணித்தபடியாலும், அஸத் கீர்த்தநத்திலே மிகவும் பரந்து அசுத்தையான வாக்கை, “அஸத் கீர்தந காந்தார பரிவர்த்த பாம்ஸுலாம், வாசம் செளரிகதா லாப கங்கையவ புநீமஹே” என்று அஸத் கீர்த்தநமாகிற காட்டிலே அலமந்து புழுதி படைத்த வாக்கை பகவத் கதா லாபமாகிற கங்கையாலே சுத்தமாக்குகிறேனென்று சுத்தி பண்ணினானிறே ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான். ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் இப்படி அநுதபித்து வாக் சுத்தி பண்ணிற்றிலனாகிலும், இந்த ந்யாயமவனுக்கு மொக்குமென்று நினைத்திறே இவர் கூட்டியெடுத்தது.

விளக்கம் - (நாராயண கதையென்று தொடங்கி) - மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம் - நாராயண கதாமிமாம் - நாராயணனின் கதையை இங்கு உரைக்கப்போகிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நாராயணனுடைய சரிதத்தை உரைக்கப் போவதாகத் தொடங்கி. (கங்காகாங்கேய

ஸம்பவாத்ய ஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய்) - மஹாபாரதத்தின் ஸம்பவ பர்வத்தில் பீஷ்மருடைய பிறப்பு தொடக்கமாக உள்ள பலருடைய பிறப்புக்களை மிகவும் விரிவாக விளக்கியபடி உள்ளதாலும், பூசல்பட்டோலை - யுத்தத்தைப் பற்றி உரைக்கும் நூல் - என்பதற்கு ஏற்ப மஹாபாரத யுத்தம் குறித்தே மிகவும் விரிவாக வர்ணிப்பதாலும், மற்றவற்றைக் குறித்து உரைப்பதால் மிகவும் விரிவாக வளர்ந்து வாக்குத் தூய்மை இல்லாமல் போனது. இதனை உணர்த்த வ்யாஸபகவான், ஹரிவம்சம் - அஸத் கீர்தந காந்தார பரிவர்த்த பாம்ஸுலாம், வாசம் செளரிகதா லாப கங்கயைவ புநீமஹே - பொருள் அல்லாதவற்றைக் குறித்து மிகவும் விரிவாகப் பேசுதல் என்றும் காட்டில் சுற்றிய காரணத்தால் எனது வாக்கு புழுதி அடைந்தது; இதனைக் க்ருஷ்ணனின் சரிதையைக் கூறுதல் என்பதான கங்கை நீர் கொண்டு தூய்மை ஆக்குவேனாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “தேவை அற்றவை குறித்து உரைத்தல் என்னும் காட்டில் அலைக்கழிக்கப்பட்டு எனது வாக்கு புழுதி அடைந்தது. இதனைப் பகவானின் சரிதத்தை உரைத்தல் என்னும் கங்கைநீர் கொண்டு நான் தூய்மை ஆக்கக் கடவேன்”, என்று உரைத்து, அது போன்றே செய்தார். வால்மீகி மஹரிஷி தனது வாக்கில் தூய்மை இல்லாதது கண்டு வருந்தி, வ்யாஸர் செய்தது போன்று, தனது வாக்கைத் தூய்மை செய்ததாக இராமாயணத்தில் காணப்படவில்லை என்றாலும், இந்த ந்யாயம் இவருக்கும் பொருந்தும் என்று ஸ்வாமி அழகியமணவாளப்பெருமான் நாயனார் திருவுள்ளம் கொண்டதால், வ்யாஸரையும் இங்கு சேர்த்தே அருளிச்செய்தார் (அதாவது இராமாயணம் போன்றே மஹாபாரதத்திலும் வ்யாஸர் வருத்தம் கொண்டு ஏதும் உரைக்கவில்லை. ஹரிவம்சத்திலேயே இவ்விதம் உரைத்தார்).

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்படி உபக்ரமித்ததுக்குச் சேராதபடி அஸத்கீர்த்தனத்தைப் பண்ணி வாக்கை அசுத்தையாக்கி, அதுக்கு சுத்தி பண்ணவேண்டாதபடி, “திருமாலவன் கவியாது கற்றேன்” என்று ஸ்ரீய:பதியினுடைய கவியென்று அடியில் வாயோலையிட்ட ப்ரகாரத்திலே “மாற்றங்களாய்ந்து கொண்டு” என்கிறபடியே, அந்யபரமான சப்தங்கள் ஒன்றும் ஊடு கலசாதபடி சப்தங்களைத் தெரிந்தெடுத்து “உரிய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி” என்கிறபடியே, விஷயத்துக்குத் தகுதியான சொல்லாலே சொல்லப்பட்டதாய் “வாய்த்தவாயிரம்” என்று வாச்யனான ஸர்வேச்வரனுக்கு வாய்த்த இப்ப்ரபந்தம்,

விளக்கம் - (சுத்தி பண்ணாமல்) - இப்படியாகத் தொடங்கிய செயலுக்குச் சேராதவிதத்தில் பொருள் தராதவற்றைக் குறித்து உரைத்து, வாக்கானது தூய்மை இழந்து போகும்படியாகச் செய்து, அதன் பின்னர் அப்படிப்பட்ட வாக்கினைத் தூய்மை செய்ய வேண்டாதபடியாக, (திருமாலவன் கவி என்ற வாயோலைப்படியே) - திருவிருத்தம் (48) - திருமாலவன் கவியாது கற்றேன் - என்பதற்கு ஏற்ப மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய நாராயணனைக் குறித்த கவிகள் என்று முதல் ப்ரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில் தனது வாக்கு கொண்டு உரைத்த விதத்தில், (மாற்றங்கள் ஆய்ந்து கொண்டு) - திருவாய்மொழி (6-8-11) - மாற்றங்களாய்ந்து கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப மற்ற பொருள்கள் எதனையும் குறித்து உரைக்காதபடியான சொற்களை நன்றாகத் தெரிந்து எடுத்து, (உரிய சொல் வாய்ந்த இது) - திருவாய்மொழி (4-5-6) - உரிய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி - என்பதற்கு ஏற்ப உரைக்கப்படும் வஸ்துவான நாராயணனுக்குச் சேரும்விதத்தில் உள்ள தகுதியான சொற்கள் கொண்டு உரைக்கப்பட்டதாக, திருவாய்மொழி (2-2-11) - வாய்த்தவாயிரம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து சொற்களாலும் கூறப்படும் பொருளாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்பட்டதாக உள்ள இந்த ப்ரபந்தம் ... (அடுத்து இந்த ப்ரபந்தம் குறித்து உரைக்கிறார்)

வ்யாக்யானம் - “வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்ம சாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத்கீதா புராணேஷு ச வைஷ்ணவம்” என்று வேதங்களில் புருஷஸூக்தமும், தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் மநுப்ரணீதமும், மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீகீதையும், புராணங்களில் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமும் ஸாரமாயிருக்குமாபோலே, அந்யகதாகந்த ரஹிதமான அருளிச்செயலில் ஸாரமாயிருக்குமென்கை. இத்தால் “தீதிலந்தாதி” என்கிறபடியே கதாந்தர ப்ரஸ்தாவ தோஷ ராஹித்யத்தாலே ஆர்ஷ ப்ரபந்தங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாய், பகவத் ப்ரதிபாதந ஸாமர்த்த்யத்தாலே பகவதேகபரமான மற்றையாழ்வார்கள் ப்ரபந்தங்களிலும் ஸாரமாயிருக்குமென்று இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - (வேதாதிகளில் பௌருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ணவங்கள்போலே) - வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்ம சாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத்கீதா புராணேஷு ச வைஷ்ணவம் - வேதங்களில் புருஷஸூக்தம், தர்மசாஸ்த்ரங்களில் மநுதர்மம், மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை, புராணங்களில் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ஆகியவை உயர்ந்தவைகள் ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதங்களில் புருஷஸூக்தமும், தர்மசாஸ்த்ரங்களில் மனுவால் கூறப்பட்ட மநுதர்மமும், மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீகீதையும்,

புராணங்களில் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமும் அந்தந்த பிரிவுகளுக்குச் சாரமாக உள்ளன; இது போன்று, (அருளிச்செயலில் ஸாரம்) – இந்த ப்ரபந்தம் மற்ற எந்தவிதமான கதைகளின் ஸம்பந்தம் சற்றும் இல்லாதபடி உள்ள நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தங்களின் சாரமாக உள்ளது. இதன் மூலம், திருவாய் (8-2-11) - தீதில் அந்தாதி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் குறித்து அல்லாமல் மற்ற கதைகளை உரைத்தல் என்ற தோஷம் சற்றும் இல்லாத காரணத்தால், மஹரிஷிகள் அருளிச்செய்த நூல்கலைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மேன்மை கொண்டதாகவும், ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து மட்டுமே உரைக்கின்ற ஸாமர்த்யம் காரணமாக ஸர்வேச்வரன் குறித்து மட்டுமே கூறுகின்ற மற்ற ஆழ்வார்களுடைய ப்ரபந்தங்களுக்குச் சாரமாகவும் உள்ளது என்பதே திருவாய்மொழியின் சிறப்பு என்றார்.

64. குருசிஷ்ய க்ரந்தவிரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொல் செந்தமிழின் கவி பரவி யழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசிற்றே பேசுமேக கண்டரில் என்னில் மிகுவென்னு மிவ ருரைகொளின் மொழி கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்குச் சேராதவை மநு விபரீதங்கள் போலே.

அவதாரிகை - இனிமேல் இப்படி அருளிச்செயலில் ஸாரமான இதன் ப்ராமாண்யாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக ஆழ்வார்களுடைய ஐககண்டயத்தையும், அவர்களில் தலைவரான இவரருளிச்செய்த இப்ப்ரபந்தத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தையும் ப்ரதிபாதியா நின்று கொண்டு, ஏவம்பூதமான விதுக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள் பரீக்ஷக பரித்யாஜ்யங்களாம்படியை அருளிச்செய்கிறார் (குருசிஷ்யேத்யாதியால்).

விளக்கம் - அடுத்து மற்ற ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்கள் அனைத்திற்கும் சாரமாக உள்ள திருவாய்மொழியின் மிகவும் உயர்ந்த ப்ரமாணமாக உள்ள தன்மையை வெளிப்படுத்தத் திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே மற்ற ஆழ்வார்கள் அனைவரையும் கூறியதையே கூறுபவர்கள் என்பதையும், அவர்களுடைய தலைவரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியின் மேன்மையையும் அருளிச்செய்ய எண்ணினார். ஆகவே, இப்படிப்பட்டதான திருவாய்மொழிக்கு சேராத சாஸ்த்ரங்கள் ஏதும் ஆராயத் தகுந்தவை அல்ல என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ருஷிகளில் குருசிஷ்யர்களான வ்யாஸ ஜைமிநிகளில் குருவான வ்யாஸனுடைய க்ரந்தமான ப்ரஹ்மஸுத்ரத்தோடு சிஷ்யனான ஜைமிநியுடைய க்ரந்தமான கர்மஸுத்ரத்துக்கு நிர்வரவாதாதிகளால் வந்த விரோதத்தை, “ஸம்பத்தேரிதி ஜைமிநி”, “அந்யார்த்தம் து ஜைமிநி:”, “பரம் ஜைமிநிர் முக்க்யத்வாத்”, “ப்ராஹ்மேண ஜைமிநி:” இத்யாதியான ப்ரஹ்மஸுத்ரங்களாலே ஜைமிநிக்கு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப தத்குண ததுபாஸந தத்பலாதிகளினுடைய அங்கீகார முண்டென்னுமிடம் தோற்றுகையாலும், மஹாபாரதத்திலே ஹயசிர உபாக்யாநாதிகளிலே பகவத் வ்யாஸோபதேச லப்த பரமாத்ம தத்வஜ்ஞாநமுடையவனாகச் சொல்லுகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸனும் ஜைமிநியும் ஏககண்டர்கள்.

விளக்கம் - (குருசிஷ்ய க்ரந்த விரோதங்களை) - ரிஷிகளில் குருவும் சிஷ்யருமாக உள்ள வ்யாஸர் மற்றும் ஜைமிநி ஆகியவர்களில் ஆசார்யனாகிய வ்யாஸருடைய க்ரந்தமான ப்ரஹ்மஸுத்ரத்துடன், சிஷ்யனாகிய ஜைமிநியின் க்ரந்தமான கர்மஸுத்ரத்துக்கு “ஸர்வேச்வரன் இல்லை” என்று கூறப்படும் வாதங்களால் முரண்பாடு ஏற்பட்டது. இந்தக் கருத்து வேறுபாட்டினை (இந்த வாக்கியத்தை அடுத்த விளக்கத்தின் இறுதியில் காணப்படும் “சமாதானம் உரைத்தார்கள்” என்பதுடன் சேர்த்து முடிக்கவேண்டும்). ப்ரஹ்மஸுத்ரம் (1-2-32) - ஸம்பத்தேரிதி ஜைமிநி - வைச்வாநர வித்யையின் அங்கமாக உள்ள ப்ராணாஹுதியை அக்னிஹோத்ரம் என்று உணர்துவதற்காகவே உபாஸகனின் மார்பு முதலான உடல் உறுப்புகளை வேதி முதலான யாகத்திற்குப் பயன்படும் உபகரணங்கள் என்று ஜைமிநி கூறினார் - என்றும், ப்ரஹ்மஸுத்ரம் (1-4-18) - அந்யார்த்தம் து ஜைமிநி: - வேறு ஒரு கருத்தைக் கொண்டு இங்கு ஜீவன் குறித்து ஜைமிநி கூறுகிறார் - என்றும், ப்ரஹ்மஸுத்ரம் (4-3-11) - பரம் ஜைமிநிர் முக்க்யத்வாத் - ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களை ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துச் செல்வதாக ஜைமிநி எண்ணுகிறார் - என்றும், ப்ரஹ்மஸுத்ரம் (4-4-5) - ப்ராஹ்மேண ஜைமிநி: - பாவம் அற்ற தன்மை போன்ற ப்ரஹ்மத்தின் தன்மைகளுடன் முக்தன் உள்ளதாக ஜைமிநி கருதுகிறார் - என்றும் காணப்படும் ப்ரஹ்மஸுத்ரங்கள் மூலம், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், ப்ரஹ்மத்தின் குணங்கள், ப்ரஹ்ம உபாஸனை, உபாஸனை மூலம் கிட்டும் பலன்கள் ஆகியவற்றில் வ்யாஸருடன் ஜைமிநிக்குக் கருத்து உடன்பாடு உண்டு என்று வெளிப்படுகிறது; மேலும் மஹாபாரதத்தில் காணப்படும் ஹயசிர சரிதம் போன்றவற்றின் மூலமாக வ்யாஸரின் உபதேசத்தால் ஜைமிநி, பரமாத்மாவைக் குறித்த ஞானத்தை உள்ளது உள்ளபடி பெற்றார்

என்று கூறப்படுகிறது. இந்தக் காரணங்களால் வ்யாஸரும், ஜைமிநியும் ஒரே போன்று பேசும் தன்மை கொண்டவர்கள் என்று தேறுகிறது.

வ்யாக்யானம் - இனி தேவதா நிராகரணம் பண்ணினவிது ஈச்வரப்ரணீதமாக வேதத்தைச் சிலர் சொல்லுய்கையாலே அந்த பௌருசேஷயத்வமடியாக விப்ரலம்பாதி தோஷங்களைக் கல்பித்து வேதப்ராமாண்யம் சொல்லுவது, வைதிக கர்மங்களை நிந்திப்பதாகிற பாஹ்யரை நிராகரித்து, வேதப்ராமாண்ய கர்மாவச்ய கர்த்தவ்யதைகளை ஸாதிக்கையிலுண்டான இச்சையாலே ஸ்வமதமன்றியிலே யிருக்கப் பர மதத்தை அவலம்பித்துச் சொன்னா னென்றாதல், அன்றிக்கே தேவதா நிராகரணத்தில் தாத்பர்யமில்லை. அச்ருத வேதாந்தர்க்கு கர்மத்தில் அச்ரத்தையை நிவாரிக்கைக்காக கர்மப்ராதாந்யம் சொல்லுகையிலே தாத்பர்யமாகையாலே, “நஹி நிந்தா நித்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே, நிந்திதாத் இதரத் ப்ரசம்ஸிதும்” என்கிற ந்யாயத்தாலே தேவதா நிராகரணம் பண்ணினவிது கர்ம ப்ரசம்ஸார்த்த மாகையாலே அந்யபரமென்றாதல் கொள்ள வேணுமென்று, இப்படி பர மதாந்ய பரத்வங்களாலே பரிஹரிக்க வேண்டிற்றே.

விளக்கம் - (பர மதாதிகளாலே பரிஹரியாமல்) - இப்படியாக உள்ளபோது, ஜைமிநி “ஸர்வேச்வரன் இல்லை” என்று கூறியது வ்யாஸருடன் முரணாகிறதே என்ற சந்தேகத்திற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். இவ்விதம் ஜைமிநி கூறினார் என்றாலும், “வேதங்கள் ஸர்வேச்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது” என்று சிலர் உரைப்பதன் காரணமாக ஜைமிநி செய்தது என்னவென்றால் - “வேதங்கள் மனிதர்களால் கூறப்பட்டது” என்று சிலர் உரைத்து, அதன் காரணமாக அவற்றில் வஞ்சித்தல் முதலான தோஷங்கள் உள்ளன என்று கூறி, வேதம் ப்ரமாணங்கள் அல்ல என்றும், வேதங்களில் உரைக்கப்பட்ட கர்மங்களை மறுத்தல் என்பதான செயல்களைச் சிலர் செய்வதால், அந்தச் மதங்களின் அந்தக் கொள்கைகளை மறுத்து, வேதங்களின் ப்ரமாணமாகும் தன்மையை நிரூபித்து, அவற்றின் உள்ள கர்மங்கள் அவசியம் செய்யத்தக்கவை என்று ஆணித்தரமான ஜைமினி எடுத்துரைத்தார்; இது போன்ற கருத்துக்கள் தனது “ஸர்வேச்வரன் இல்லை” என்பதுடன் முரணாக இருப்பினும், வேதங்களைக் காக்கவேண்டும் என்னும் இச்சை காரணமாக, மற்ற மதங்களில் உள்ள கருத்துக்களைத் தள்ளும்விதமாக உரைத்தார். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். “ஸர்வேச்வரன் இல்லை” என்றி ஜைமிநி கூறியதற்கு நேரடியான பொருள் ஏற்பது கூடாது. அதன் பொருள் என்னவென்றால் - வேதங்களைக் கேட்பதற்குத் தகுதி அற்றவர்களுக்கு அவற்றில் கூறும் கர்மங்களைச்

செய்வதில் விருப்பம் இருக்காது; இந்த விருப்பம் இன்னையைத் தள்ளுவதையே தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டதால், கர்மங்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவதையே தனது முக்கிய செயலாக ஜைமிநி கொண்டார். ஆகவே, நஹி நிந்தா நித்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே, நிந்திதாத் இதரத் ப்ரசம்ஸிதும் - நிந்தை என்பது நிந்திக்கும் பொருளை நிந்திப்பதற்காக வரவில்லை, நிந்திக்கும் பொருள் அல்லாமல் உள்ள மற்றொரு பொருளைத் துதிப்பதற்காகவே வந்தது - என்ற நியாயத்தின்படி, “ஸர்வேச்வரன் இல்லை” என்று கூறப்பட்ட கருத்தானது, கர்மங்களைச் செய்தே தீரவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் உரைக்கப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும். ஆகவே மற்றவர்கள் மதத்தைத் தள்ளுவதற்காக, அவர்கள் மதத்தினை அடியொட்டி இவ்விதம் “ஸர்வேச்வரன் இல்லை” என்று உரைத்ததாக இந்த முரண்பாட்டிற்குச் சமாதானம் உரைத்தார்கள்.

வ்யாக்யானம் - அப்படியே யிங்கும் அந்யோந்ய வசந விரோதமுண்டாய் அதுக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாதபடி, “செஞ்சொற்கவிகள்” என்றும், “செந்தமிழ் பாடுவார்” என்றும், “இன்கவி பாடும் பரமகவிகள்” என்றும், “பதியே பரவத் தொழும் தொண்டர்” என்றும், “அரங்கவோ வென்றழைக்கும் தொண்டர்” என்றும் பரஸ்பரம் சலாகித்துக் கொண்டு, “பேசிற்றே பேசல்லால்” என்கிறபடியே ஒருவர் பேசினதே எல்லாரும் பேசுமேக கண்டரான ஆழ்வார்களில் வைத்துக்கொண்டு, “என்னில் மிகு புகழார் யாவர்” என்று சேஷிக்கு அதிசயகரராகப் பெற்ற ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே என்னிற்காட்டில் மிக்க புகழையுடையார் ஆரென்னும் ஸர்வாதிகரான இவருடைய “உரைகொளின் மொழி” என்கிறபடியே ஸ்ரீராமாயணாதிகளையும் ஸ்வவைலக்ஷணயத்தாலே ஜயிக்கும்படியான உக்திகளைக் கொண்டு வேத ததுப ப்ரும்ஹண ரூப சாஸ்த்ரங்களில் ஸம்சயிதமான அர்த்தங்களை நிர்ணயிக்க வேண்டும்படியா யிருக்கையாலே “வலங்கொண்ட வாயிரம்” என்கிறபடியே ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தை யுடைத்தான இப்ப்ரபந்தத்துக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள், “மந்வர்த்த விபரீதா து யா ஸ்ம்ருதிஸ் ஸா ந சஸ்யதே” என்று சொல்லப்பட்ட மநுவிபரீதமான ஸ்ம்ருதிகள் போலக் கழிக்கப்படுமென்கை.

விளக்கம் - (செஞ்சொல் செந்தமிழின் கவி பரவி யழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடி) - இது போன்று ஒருவர் உரைத்த கருத்துக்கு மற்றொருவர் முரணாக உரைத்துவிட்டு, பின்னர் அதற்கான சமாதானம் கூறவேண்டாதபடி திவ்ய ப்ரபந்தங்கள்

உள்ளன. இதனை விளக்குகிறார். திருவாய்மொழி (10-7-1) - செஞ்சொற்கவிகள் - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-8-2) - செந்தமிழ் பாடுவார் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-9-6) - இன்கவி பாடும் பரமகவிகள் - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (2-2) - அரங்கவோ வென்றழைக்கும் தொண்டர் - என்றும் ஒருவருக்கு ஒருவர் மற்றவர்களுடைய மேன்மையை உரைத்துக் கொண்டாடியபடி, (பேசிற்றே பேசும் ஏக கண்டரில்) - திருமாலை (22) - பேசிற்றே பேசல்லால் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு ஆழ்வார் அருளிச்செய்த கருத்தையும் சொல்லையுமே அனைவரும் பேசும்படியான ஒரே குரல் கொண்டவர்களான ஆழ்வார்களில், (என்னில் மிகும் என்று இவர்) - பெரியதிருவந்தாதி (4) - என்னில் மிகு புகழார் யாவர் - என்பதற்கு ஏற்ப எஜமானனுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி ஏற்படுத்துவதன் காரணமாக உண்டான ப்ரீதியின் மிகுதி யாருக்கு உள்ளது என்பதைக் காட்டிலும், மிகுந்த புகழ் நிரம்பியவர் யார் என்ற காரணத்தால் அனைவரையும் விட உயர்ந்தவராகிய நம்மாழ்வார், (உரைகொள் இன்மொழி கொண்டு) - திருவாய்மொழி (6-5-3) - உரைகொளின் மொழி - என்பதற்கு ஏற்ப இராமாயணம் உள்ளிட்டவற்றையும் தனது வேறுபட்ட மேன்மை காரணமாக வெல்லவல்ல சொற்கள் கொண்டு, (சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே) - வேதங்கள் மற்றும் அவற்றின் ஆழ்பொருளை விவரிக்கின்ற புராணங்கள் போன்றவற்றில் சந்தேகம் எழுப்பவல்ல கருத்துக்களை தெளிவாக்க வேண்டும்படி உள்ள காரணத்தால், (வலம் கொண்ட இதுக்குச் சேராதவை) - திருவாய்மொழி (3-8-11) - வலங்கொண்ட வாயிரம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வபாவம், ஸ்வரூபம் போன்ற பல தன்மைகளையும் உள்ளது உள்ளபடி கூறவல்லதான இந்தத் திருவாய்மொழியின் பொருளுடன் பொருந்தாத மற்ற சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும், (மநு விபரீதங்கள் போலே) மந்வர்த்த விபரீதா து யா ஸ்ம்ருதிஸ் ஸா ந சஸ்யதே - எந்த ஒரு ஸ்ம்ருதி மநுவால் கூறப்படும் கருத்துக்களுக்கு மாறுபட்டதாக உள்ளதோ அது கொண்டாடப்படுவதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப மநு சாஸ்த்ரத்திற்கு விரோதமான ஸ்ம்ருதிகள் தள்ளப்படுவது போன்று, தள்ளப்படத் தக்கவையே ஆகும் என்று கருத்து.

65. பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ர வாக்கியங்களொருங்கவிடுவர்.

அவதாரிகை - இப்படி இதுகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயித்தவ ராரென்னும் அபேசைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (பாஷ்யகாரரித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள திருவாய்மொழியின் துணை கொண்டு சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்பொருளை உறுதிபட உரைத்தவர் யார் என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் பண்ணியருளும்போது ஸூத்ரவாக்யங்களில் ஸந்திக்கங்களான அர்த்தங்களெல்லாம் இப்ப்ரபந்தத்தின் ஸூக்திகளைக் கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருளுவ ரென்கை.

விளக்கம் - எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யம் அருளிச்செய்தபோது ப்ரஹ்மஸூத்ர வாக்கியங்களில் ஏற்படும் ஐயங்களை இந்த ப்ரபந்தத்தின் துணை கொண்டு தெளிந்து, உறுதிபட உரைத்தார் என்று கருத்து.

66. அதுக்கு மூலம் “விதயச்ச” என்கிற பரமாசார்ய வசநம்.

அவதாரிகை - அவர்தாம் அப்படி அருளிச்செய்தருளுகைக்கு மூலம் ஏதென்னு மபேசைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு மூலமித்யாதி).

விளக்கம் - அவ்விதம் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்ததற்கு என்ன காரணம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பாஷ்யகாரர் அப்படி செய்தருளுகைக்கடி, “விதயச்ச வைதிகாஸ் த்வதீய கம்பீரமநோநுஸாரிண:” என்று, “இதம் குரு” “இதம் மாகார்ஷீ:” என்கிற ஸ்வதந்த்ரமான வைதிக விதிகளும் அநந்ய ப்ரயோஜநரா யாச்ரயித்திருக்கும் த்வதீயருடைய ஐச்வர்யாதிகளால் கலக்கவொண்ணாதபடி கம்பீரமான மநஸ்ஸைப் பின் செல்லுமென்று - இவ்வாழ்வார் போல்வார் நினைவை சாஸ்த்ரங்கள்தான் பின் செல்லுமதாகப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வசநமென்கை.

விளக்கம் - (அதுக்கு மூலம்) - எம்பெருமானார் திருவாய்மொழியை அடியாகக் கொண்டு ப்ரஹ்மஸூத்ர வாக்கியங்களைத் தெளிவுப்படுத்தியன் காரணம். (விஷயச்ச என்கிற பரமாச்சார்ய வசநம்) - இங்கு பரமாசார்யார் என்பது ஆளவந்தாரைக் குறிப்பதாகும். ஸ்தோத்ரரத்னம் (20) - விதயச்ச - வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள விதிமுறைகளை

ஆராய்ந்தால், உன்னையே சரணம் என்று பற்றி நிற்கும் அடியார்களுடைய கம்பீரமான திருவுளத்தைப் பின்பற்றியே அவை உள்ளன என்று புலப்படுகிறது - என்றுள்ள ச்லோகத்தில், “இதம் குரு - இதனைச் செய், இதம் மாகார்ஷீ: - இதனைச் செய்யாதே” என்பதனான சுதந்திரமான வேத விதிமுறைகள் கூட, மற்ற எந்த ஒரு பலனையும் கருத்தில் கொள்ளாததும், செல்வம் முதலானவற்றால் மாசு அடையாததும் ஆகிய அடியார்களுடைய கம்பீரமான மனதைப் பின்தொடர்ந்தே உள்ளன என்று கூறுவது கானலாம்; ஆகவே அப்படிப்பட்டவராகிய நம்மாழ்வார் போன்றவர்களுடைய சிந்தனைகளைப் பின்பற்றியே சாஸ்த்ரங்கள் செல்கின்றன என்பது ஆளவந்தாரின் சொற்களாகும். இதுவே எம்பெருமானார் இவ்விதம் செய்ததன் காரணமாகும்.

67. ஆப்திக்கு இவர் சுருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்தனென்கிற விவை வ்யாஸ மநு ப்ரஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமாபோலே.

அவதாரிகை - இப்படி அபியுக்தரானவர்கள் இது கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்கும்படி ஸகல வேதோப ப்ருமஹணங்களிலும் அதிப்ரபலமாய், இவ்வளவு மன்றிக்கே கீழ்ச் சொன்னபடியே த்ராவிட வேதமாய்க் கொண்டு வேத ஸமமாயிருக்கிற ஆப்தமமான இப்ப்ரபந்தத்திலே ஆப்திக்கு உறுப்பாக இவர் வேறே சில விஷயங்களை எடுப்பானென் னென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆப்திக்கித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு பலவற்றையும் நிரூபிக்கும் சான்றோர்கள், இந்தத் திருவாய்மொழியின் துணை கொண்டு சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்பொருளை நிரூபிக்கும்படியாக, அனைத்து வேதங்களைக் காட்டிலும், இதிகாசங்கள் மற்றும் புராணங்களைக் காட்டிலும், இந்தத் திருவாய்மொழி மிகவும் ப்ரபலமாக உள்ளது. இது மட்டும் அல்லாமல், மேலே கூறப்பட்டபடி, தமிழ்வேதமாகவே உள்ள காரணத்தால் வேதத்திற்குச் சமமாகவே உள்ளது. இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த இந்தத் திருவாய்மொழியில், பகவத்விஷயத்தில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்துவதற்காக நம்மாழ்வார், மற்ற சில உதாரணங்களை ஏன் காண்பிக்கவேண்டும் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இதில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களில் ஆப்திக்குறுப்பாக, இவர் “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்றும், “மார்க்கண்டேயனும் கரியே” என்றும், “பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த” என்றும் ச்ருதியையும், மார்க்கண்டேயனையும், பார்த்தனையும் சொல்லுகிறவை, பரமாப்தமான வேதம், “ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பராசர்ய” என்றும், “யத் வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத பேஷஜம்” என்றும், “ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி” என்றும் ஆப்திக்குறுப்பாக வ்யாஸனையும் மநுவையும் ப்ரஹ்மவாதிகளையும் சொல்லுகிறாப்போலே யென்கை. ஆனபின்பு அது தாழ்வல்ல, ஆப்த்யதிசயத்துக்கு உறுப்பென்று கருத்து. இத்தால், கீழ் வேதஸாம்யம் சொன்னவிடத்திலே சொல்ல வேண்டியிருக்க, அநுத்தமாய்க் கிடந்தவற்றை இங்கே அருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (ஆப்திக்கு) - இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறப்படும் பகவத்விஷயத்தில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்தும்விதமாக. (இவர் சுருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்தன் என்கிற இவை) - திருவாய்மொழி (1-1-7) - உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-2-7) - மார்க்கண்டேயனும் கரியே - என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-8) - பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த - என்றும் நம்மாழ்வார் ச்ருதி, மார்க்கண்டேயன், பார்த்தன் ஆகியவற்றைக் குறித்து உரைத்தல் என்பது. (வ்யாஸ மநு ப்ரஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமாபோலே) - உண்மைகளைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கும் வேதங்கள், ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பராசர்ய - பராசரரின் புத்திரரான வ்யாஸர் உரைத்தார் - என்றும், யஜுர்வேதம் - யத் வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத பேஷஜம் - எதனை மனு உரைத்தாரோ அது மருந்து - என்றும், யஜுர்வேதம் - ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள் - என்றும் நம்பிக்கை உண்டாக்கும் விதத்தில் வ்யாஸர், மனு, ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த மனிதர்கள் குறித்துக் கூறுவது போன்றதாகும். ஆகவே நம்மாழ்வார் அவ்விதம் மற்ற விஷயங்களை அருளிச்செய்தமை என்பது, திருவாய்மொழிக்குத் தாழ்வு அல்ல, மாறாக நம்பிக்கை ஏற்படுத்தவல்லதாகும் என்று கருத்து. இதன் மூலம், வேதத்துடன் திருவாய்மொழிக்கு உள்ள ஒற்றுமை குறித்து அருளிச்செய்த இடத்தில் இதனைக் குறித்து கூறியிருக்கவேண்டும்; ஆனால், அதனை அங்கு உரைக்காமல் விடுத்த காரணத்தால், இங்கு அருளிச்செய்தார் என்பது தெளிவாகிறது.

68. பாரதகீதைகளின் வேதோபநிஷத்த்வம்போலே இதுவும் வ்யாக்ஞயயானாலும் வேதரஹஸ்யமாம்.

அவதாரிகை - ஆனால் இத்தை உபப்ரும்ஹணமாகச் சொன்ன பக்ஷத்தில் வேதவ்யாக்ஞய யாமதொழிய, “வேதரூபமிதம் க்ருதம்”, “த்ராவிடம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதாம்”, “த்ராவிட வேத ஸூக்தை:” என்று அபியுக்தர் சொல்லுகிற வேதத்வம் இதுக்குக் கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பாரத கீதைகளினித்யாதியால்).

விளக்கம் - ஆனால் திருவாய்மொழியை இதிகாச புராணங்கள் போன்றுள்ளது என்று உரைக்கும்போது, அவை போன்று இதனையும், வேதத்திற்கு வ்யாக்ஞயானம் என்று கூறலாமே அல்லாமல், வேதரூபம் இதம் க்ருதம் - வேதரூபமாகவே திருவாய்மொழி செய்யப்பட்டது - என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1-6) - த்ராவிடம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதாம் - தமிழில் உள்ளதான ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்ததான திருவாய்மொழி என்னும் உபநிஷத்தை - என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1-16) - த்ராவிட வேத ஸூக்தை: - தமிழ் வடிவில் உள்ள வேதம் கொண்டு - என்று சான்றோர்கள் உரைப்பது போன்று, வேதமாகும் தன்மை திருவாய்மொழிக்கு உண்டோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்ஞயானம் - அதாவது, வேதோபப்ரும்ஹணமான மஹாபாரதமும், அதில் ஸாரமான ஸ்ரீகீதையும், “வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்” என்றும், “பகவத்கீதா ஸூபநிஷத்ஸு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதமும் உபநிஷத்துமாகிறாப் போலே, இது வேதவ்யாக்ஞயான உபப்ரும்ஹணமானாலும் வேதரஹஸ்யமா மென்னை. வேதரஹஸ்யமாவது, வேதத்தில் ரஹஸ்யபாகமான உபநிஷத்து. கீழ் ச்சாந்தோக்ய ஸமமாகவிநே சொல்லிற்று. ஆகையால் இந்தப் பக்ஷத்திலும் இதன் த்ராவிட வேதத்வ ஹாநி வாராதென்றும் கருத்து.

விளக்கம் - (பாரதகீதைகளின் வேதோபநிஷத்த்வம்போலே) - வேதத்திற்குத் துணை நூலாக, அதன் பொருளை விரிவாக உரைக்கவல்ல மஹாபாரதமும், அதன் சாரமாக உள்ள ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந் - மஹாபாரதமாகிற ஐந்தாவது வேதத்தை அத்யயனம் செய்வித்தார் - என்றும், பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு - பகவத்கீதை என்ற உபநிஷத்தில் - என்றும் கூறுவதற்கு

ஏற்ப, அவைகள் முறையே வேதமும் உபநிஷத்தும் ஆவது போன்று, (இதுவும் வ்யாக்ஶ்யையானாலும் வேதரஹஸ்யமாம்) - இந்தத் திருவாய்மொழியும் வேதத்தினை விவரித்துக் கூறும் நூலாக உள்ளபோதிலும், வேதரஹஸ்யமான உபநிஷத்தே ஆகும். வேதரஹஸ்யம் என்றால் வேதத்தில் உள்ள ரஹஸ்ய பாகமான உபநிஷத் ஆகும். மேலே காணப்பட்ட பல சூர்ணைகளில், திருவாய்மொழியைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத்திற்குச் சமமாகவே கூறினார் அல்லவோ? ஆகவே திருவாய்மொழியை, வேதத்தின் பொருள் விளக்கும் நூல் என்று கொண்டாலும், இது தமிழ்வேதம் என்ற நிலைக்கு எந்தவிதமான தாழ்வும் ஏற்படாது என்று கருத்து.

69. உதாத்தாதி பத க்ரம ஜடா வாக்ய பஞ்சாதி பாத வருத்த ப்ரச்ந காண்டாஷ்ட காத்யாயாம் ச பர்வாத்யலங்காரங்கள் போலே எழுத்தசை சீர்ப் பந்தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தளை யினம் யாப்புப் பாத்துறை பண்ணிசை தாளம் பத்து நூறாயிரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு.

அவதாரிகை - ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்தத்தை வேத ஸமமென்பது ததுபப்ரும்ஹண ஸமமென்பதாகா நின்றீர், அவை யிரண்டுக்கும் தத்ததநுரூபமா யிருப்பன சில அலங்காரங்களுண்டிநே, தாத்ருசாலங்காரங்கள் இதுக்குமுண்டோவென்ன, ஸம்ஸ்க்ருதமானவற்றுக்கு தத்ததநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டானாப்போலே த்ராவிடமான விதுக்கும் ஏததநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டென்கிறார் (உதாத்தாதியென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ஒரு சிலர் அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாரிடம், “திருவாய்மொழியானது வேதத்திற்குச் சமம், வேதத்தை விளக்கிக் கூறும் நூல்களுக்குச் சமம் என்று பலவிதமாக நீவிர் உரைத்தீர். ஆனால் அந்த இரண்டிற்கும், அந்தந்த க்ரந்தங்களுக்கு ஏற்றபடியான சில அலங்காரங்கள் (சொல் அல்லது வாக்கிய அமைப்பு) உள்ளது போன்று, திருவாய்மொழிக்கும் உள்ளதோ?”, என்றனர். வடமொழியில் அமையப் பெற்ற அந்தந்த க்ரந்தங்களுக்கு ஏற்ப அவற்றில் பல அலங்காரங்கள் உள்ளது போன்று, தமிழில் அமைந்துள்ள திருவாய்மொழிக்கு, தமிழுக்கே ஏற்ற அலங்காரங்கள் பலவும் உண்டு என்கிறார்.

குறிப்பு - இந்தச் சூர்ணையில் உள்ள பலவிதமான வடமொழி சொற்களை முதலில் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். வேத வாக்கிற்கெல்லாம், சப்த உச்சரிப்பானது, உதாத்தம், அனுதாத்தம், ஸ்வரிதம், ப்ரசயம் என்று நான்கு வகைப்படும். உதாத்தம் - சாதாரண ஸ்வரத்தில் உச்சரிக்க வேண்டும். அனுதாத்தம் - சாதாரண ஸ்வரத்திலிருந்து ஒரு மாத்திரை இறக்கி உச்சரிக்க வேண்டும். ஸ்வரிதம் - சாதாரண ஸ்வரத்திலிருந்து ஒரு மாத்திரை ஏற்றி உச்சரிக்க வேண்டும். ப்ரசயம் என்பதை ஸ்வரிதத்தில் மாறுபாடு கொண்ட ஸஞ்சாரம் எனலாம். ஜடை - ஒரு சொல்லை மாறி மாறி இரண்டு மூன்று முறை உச்சரித்தல். பஞ்சாதி - ஐம்பது சொற்கள் கொண்ட ஒரு தொகுப்பு.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உதாத்தாதி யென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே அநுதாத்த ஸ்வரித ப்ரசயங்களைச் சொல்லுகிறது. இந்த உதாத்தாதி ஸ்வர விசேஷங்களும், க்ரம ஜடா பஞ்சாதிகளும் ப்ரசநாஷ்டகங்களும் வேதாஸாதாரணம். அம்ச பர்வாதிகள் உபப்ரும்ஹணா ஸாதாரணம். பர்வாதி யென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தால் ஸ்கந்தாதிகளைச் சொல்லுகிறது. பத வாக்கிய பாத வருத்த காண்டாத்யாயங்கள் உபய ஸாதாரணம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரதாந பரிச்சேதங்களிலும் கண்ட வ்யவஹார முண்டிநே. கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்களிலே அத்யாயமென்கிற பரிச்சேத வ்யவஹாரம் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - உதாத்தம் போன்றவைகளும். “உதாத்தாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம் அனுதாத்தம், ஸ்வரிதம் மற்றும் ப்ரசயங்களும் சேர்த்துக் கூறப்பட்டன. இப்படிப்பட்ட உதாத்தம் போன்ற ஒலி பிரிவுகளும், க்ரமங்கள் - ஜடா - பஞ்சாதி - ப்ரசந - அஷ்டகங்களும் வேதத்திற்கே உரிய அமைப்புகள் ஆகும். அம்சம், பர்வம் [உதாரணமாக மஹாபாரதத்தில் உள்ள ஆதிபர்வம்] போன்ற அமைப்புகள் இதிகாசம், புராணங்கள் போன்றவைகளுக்கே உரியவை ஆகும். “பர்வாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம் ஸ்கந்தம் [ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் முதல் ஸ்கந்தம், இரண்டாம் ஸ்கந்தம் என்று பன்னிரண்டு உள்ளன] போன்றவை கூறப்பட்டன. பதம், வாக்கியம், பாதம், விருத்தம், காண்டம், அத்யாயம் போன்றவை வேதங்கள் மற்றும் இதிகாச புராணங்கள் ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள பொதுவான அமைப்புகள் ஆகும். இராமாயணத்தில் முக்கியமான பிரிவுகளைக் காண்டம் என்று கூறுவது உண்டு [உதாரணமாக, அயோத்யாகாண்டம்

போன்றவை]. கௌஷீதகீ உபநிஷத் போன்றவற்றில், அத்யாயம் என்ற பிரிவுகள் கூறப்படுவது காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்படி வேதத்துக்கும் ததுபப்டும்ஹணங்களுக்கு முண்டான அலங்காரங்களைச் சொல்லி, அப்படியே இதுக்குமுண்டான அலங்காரங்களை யெல்லாம் சொல்லுகிறது மேல் (எழுத்தித்யாதி). எழுத்தாவது குற்றேழுத்து நெட்டெழுத்து முதலான பதினமூன்றெழுத்து. அசையாவது நேரசை, நிரையசை ஆகிறவிரண்டசையும். சீராவது ஆசிரிய உரிச்சீர் நான்கும், வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கும், வஞ்சியுரிச்சீர் நான்கும். பொதுச்சீர் பதினாறும், ஓரசைச்சீரிரண்டும் ஆக முப்பது சீரும். பந்தமெனிலும் தளையெனிலும் ஒக்குமென்று தமிழ் சொல்லுகையாலே பந்தமும் தளையுமொன்றாகையால் இங்கே பந்தமென்றும், மேலே தளையென்றும் சொல்லுமளவில் புநருக்த மாகையாலே இரண்டத்தொன்று வர்ஜிக்க வேணும்.

விளக்கம் - ஆக, இப்படியாக வேதங்கள் மற்றும் அவற்றை விளக்கவல்ல நூல்களான இதிகாச புராணங்கள் ஆகியவற்றுக்கு உள்ள அலங்காரங்களை உரைத்து, இது போன்றே திருவாய்மொழிக்கும் உள்ள அனைத்து அலங்காரங்களையும் இனி உரைக்கிறார். (எழுத்து) - எழுத்து என்றால் குறில், நெடில் என்றுள்ள பதிமூன்று வகைகள் ஆகும் [குறில், நெடில், உயிர், மெய், உயிர்மெய், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம், அளபெடை]. (அசை) - அசை என்பது நேரசை மற்றும் நிரையசை ஆகும். (சீர்) என்பது ஆசிரிய உரிச்சீர் நான்கு [நேர்நேர், நிரைநேர், நேர்நிரை, நிரைநிரை], வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கு [நேர்நேர்நேர், நிரைநேர்நேர், நேர்நிரைநேர், நிரைநிரைநேர்], வஞ்சி உரிச்சீர் நான்கு [நேர்நேர்நிரை, நிரைநேர்நிரை, நேர்நிரைநிரை, நிரைநிரைநிரை], பொதுச்சீர் பதினாறு [ஆசிரியவுரிச்சீரான ஈரசைச் சீர்கள் ஒவ்வொன்றைத் தொடர்ந்தும் நேர்நேர், நேர்நிரை, நிரைநேர், நிரைநிரை என்பதைச் சேர்த்தால் 4 X 4 = பதினாறு அசைச்சீர்கள் கிட்டும்], ஓர் அசைச்சீர்கள் இரண்டு [நேர், நிரை] என்று மொத்தம் முப்பது சீர்கள். (பந்தம்) - பந்தம் என்பதும், தளை என்பதும் ஒன்றே ஆகும் என்று கூறுவர்; ஆகவே சூர்ணையில் வருகின்ற தளை என்ற சொல் “கூறியது கூறல்” என்ற புநருக்தி தோஷத்தை ஏற்படுத்திவிடும் என்பதால் இரண்டில் ஒன்றை நீக்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அடியாவது, குறளடி, சிந்தடி முதலான அடியைந்தும், தொடையாவது மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்கிற ஐந்திலும் அடிமோனை முதலாக ஓரொன்றிலே எவ்வெட்டுத் தொடையாக நாற்பதும், அந்தாதித்தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை யென்கிற மூன்றுமாக நாற்பத்துமூன்று தொடையும், நிரைநிரையாவது, நேர்நிரைநிரை, நிரைநிரைநிரை முதலானவை. ஓசையாவது செப்பலோசை அகவலோசை முதலான நாலோசையும், தளையாவது, நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை முதலான ஏழு தளையும், இனமாவது, “தாழிசை, துறை, விருத்தம்” என்கிற பாக்களினம் மூன்றும். யாப்பாவது ப்ரபந்த ரூபமாயிருக்கை. பாவாவது வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலான பாக்கள், துறை என்கிறவிதும், இனத்தின் வகையிலொன்றாகையாலே புநருக்தமாம். அர்த்தாந்தர முண்டாகில் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - (அடி) - அடி என்பது குறளடி, சிந்தடி என்னும் ஐந்து விதம் ஆகும் [குறளடி - இருசீர் கொண்டவை, சிந்தடி - முச்சீர் கொண்டவை, நேரடி - நான்கு ஒரு சீர் கொண்டவை, நெடிலடி - ஐந்து சீர் கொண்டவை, கழிநெடிலடி - ஐந்து சீர்க்கு மேல் கொண்டவை]. (தொடை) - தொடை என்பது மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்ற ஐந்தில், மோனை தொடக்கி ஒவ்வொன்றிலும் எட்டு எட்டு தொடையாக வைத்து நாற்பது தொடைகள் மற்றும் அந்தாதித்தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை என்று மூன்றையும் சேர்ந்து நாற்பத்துமூன்று தொடைகள் ஆகும். (நிரைநிரை) - நிரைநிரை என்பது நேர்நிரைநிரை, நிரைநிரைநிரை போன்றவை ஆகும். (ஓசை) - ஓசை என்பது செப்பலோசை, அகவலோசை, துள்ளலோசை மற்றும் தூங்கலோசை என்னும் நான்கு ஆகும். (பா) - பா என்பது வெண்பா, ஆசிரியப்பா போன்றவை ஆகும் [மேலும் உள்ள பாக்கள் - கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்று மொத்தம் நான்கு]. (துறை) - துறை என்பது பாக்களின் இனத்தில் ஒன்று என்பதால், அங்கே கூறப்பட்டது மீண்டும் இங்கு வந்தது எனலாம். வேறு பொருள் இருப்பின் அதனை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - பண்ணாவது முதிர்ந்த குறிஞ்சி, நட்பாஷை, நட்பராகம், செந்திரி பியம்தைந்தளம் முதலானவை இசையாவது. குறள், துத்தம், கைக்கிளை, உழையினம், விளரிதாரம் என்கிற பேரால் சொல்லப்படுகிற நிஷாதர்ஷப காந்தாரஷட்ஜ மத்யம தைவம்

பஞ்சமங்களாகிற ஏழிசையும். தாளமாவது “கஜகர்ணச் சோரகதிர் மகாத்வஜ தாளக: லக்ஷ்மீ கீர்த்தி: பாணிபாதௌ கௌரீ பஞ்சாநநஸ் ததா, சதுராம்நாய தாளச்ச தாளோயம் கருடத்வஜ:, ஸங்கீத சாஸ்த்ர வித்வத்பி ரேதே தாளா: ப்ரகீர்த்திதா:” என்கிறபடியே, கஜகரணம், சோரகதி, மகரத்வஜம் முதலான தாளங்கள். பத்தாவது அம்ச பர்வாதிகளில் அவாந்தர பரிச்சேதங்களான அத்யாயாதிகள்போலே நூற்றினுடைய அவாந்தர பரிச்சேதங்களாய், “இப்பத்தும்”, “இவை பத்தும்” என்று சொல்லப்படுகிற திருவாய்மொழிகள்.

விளக்கம் - (பண்) - பண் என்பது முதிர்ந்த குறிஞ்சி, நட்டபாஷை, நட்டராகம், செந்திரி, பியந்தை, இந்தளம் போன்றவை ஆகும். (இசை) - இசை என்பது குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்னும் பெயர்களால் கூறப்படும் நிஷாதம், ரிஷபம், காந்தாரம், ஷட்ஜமம், மத்யமம், தைவதம் மற்றும் பஞ்சமம் என்றுள்ள ஏழு ஆகும். (தாளம்) - கஜகர்ணச் சோரகதிர் மகாத்வஜ தாளக: லக்ஷ்மீ கீர்த்தி: பாணிபாதௌ கௌரீ பஞ்சாநநஸ் ததா, சதுராம்நாய தாளச்ச தாளோயம் கருடத்வஜ:, ஸங்கீத சாஸ்த்ர வித்வத்பி ரேதே தாளா: ப்ரகீர்த்திதா: - கஜகர்ணம், சோரகதி, மகரத்வஜம், லக்ஷ்மீகீர்த்தி, பாணி, பாதம், கௌரீ, பஞ்சானனம், சதுராம் நாயம், கருடத்வஜம் போன்றவை சங்கீதம் அறிந்தவர்களால் தாளங்கள் எனப்படுகின்றன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான கஜகரணம், சோரகதி, மகரத்வஜம் போன்ற தாளங்கள் ஆகும். (பத்து) - வடமொழி நூல்களில் காணப்படும் அம்சம், பர்வம் போன்றவற்றின் உட்பிரிவுகளாக உள்ள அத்யாயம் போன்றவை போல, நூற்றின் உட்பிரிவுகளாக உள்ளதான திருவாய்மொழி (9-4-11) - இப்பத்து, திருவாய்மொழி (5-5-11) - இவை பத்தும் - போன்று கூறப்படும் திருவாய்மொழிகள் பத்து.

வ்யாக்யானம் - நூறாவது, ப்ரதாந பரிச்சேதங்களான அம்ச பர்வ காண்டாதிகள் போலே, “நூறே சொன்ன”, “பத்து நூறு” என்னும்படி நூறு நூறு பாட்டாயிருந்துள்ள ப்ரதாந பரிச்சேதங்கள். ஆயிரமாவது, “சதுர்விம்சத் ஸஹஸ்ராணி ஸ்லோகாநாம்” என்னுமாபோலே யிருந்துள்ள மஹாபரிச்சேதம், முதலான வென்கையாலே, முதலிட்டு மூன்று பத்து உத்தரகண்ட விவரணமாய் நடுவிட்டு மூன்று பத்து பூர்வகண்ட விவரணமாக, மேலிட்டு மூன்று பத்தும் அதுக்கு உபயோகியான அர்த்த ப்ரதிபாதகமாய் மேலில் பத்து பாலாவாப்தி கதநமா யிருக்கையாலே உண்டான விபாக விசேஷங்களும்

விவக்ஷிதங்களென்று தோற்றுகிறது. “முதலான செய்கோல மிதுக்குமுண்டு” என்றது, “செய்கோலத்தாயிரம்” என்று கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரங்களால் குறைவற்ற வாயிர மென்கையாலே ஏவமாதிகளான ஸர்வாலங்காரங்களும் இதுக்குமுண்டென்கை.

விளக்கம் - (நூறு) - வடமொழியில் உள்ள நூல்களில் காணப்படும் பெரும்பிரிவுகளான அம்சம், பர்வம், காண்டம் போன்று, திருவாய்மொழி (9-4-11) - நூறே சொன்ன, திருவாய்மொழி (6-7-11) - பத்து நூறு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள நூறு நூறு பாசுரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவுகள் [முதல் பத்து, இரண்டாம் பத்து போன்றவை]. (ஆயிரம்) - இராமயணம் பாலகாண்டம் (4-2) - சதுர்விம்சத் ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாம் - இருபத்துநான்காயிரம் ச்லோகங்களை வால்மீகி உரைத்தார் - என்று கூறுவது போன்றுள்ள மிகப் பெரிய பாகம் [அதாவது, ஆயிரம் பாசுரங்கள் கொண்ட திருவாய்மொழி]. (முதலான) - திருவாய்மொழியின் முதல் மூன்று பத்துக்கள் த்வயத்தின் இரண்டாவது வாக்கியத்தின் விளக்கமாகவும், அடுத்துள்ள மூன்று பத்துக்கள் த்வயத்தின் முதல் வாக்கியத்தின் விளக்கமாகவும், அடுத்துள்ள மூன்று பத்துக்கள் அந்த இரண்டு வாக்கியத்திற்கு ஏற்படும் ஆழ்பொருள் உரைப்பதாகவும், இறுதியாக உள்ள பத்துக்கள் பலனைக் கூறுவதாகவும் உள்ளதால், இப்படியாகப் பிரிக்கப்பட்ட விதங்கள் ஆழ்வாரின் திருவுள்ளத்தில் உள்ளதே ஆகும் என்று தேறுகிறது. (முதலான செய்கோலம் இதுக்கும் உண்டு) - திருவாய்மொழி (4-1-11) - செய்கோலத்தாயிரம் - என்று பொதுவாகக் கவிக்குச் சொல்லப்படும் அலங்காரங்களால் குறைவில்லாத ஆயிரம் என்பதால், இவை போன்று அனைத்து வடமொழி நூல்களில் உள்ள அலங்காரங்கள், திருவாய்மொழிக்கும் உண்டு என்றாகிறது.

70. அதவா, வேத வேத்ய ந்யாயத்தாலே பரத்வபரமுதுவேதம் வ்யூஹ வ்யாப்தி அவதரணங்களில் ஓதின நீதி கேட்ட மனு படுகதைகளாய் ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழானவாறே வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்னும்.

அவதாரிகை - ஆக இதுக்குக் கீழ் திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு வேத ஸாம்யமும் ததுபப்ருஹ்மண ஸாம்யமும் உண்டென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்தார். இங்ஙனன்றிக்கே வேதாவிர்ப்பாவ விசேஷமாய் இவ்வாழ்வாராலே நிர்மிதமாக ப்ரஸித்தமா யிருப்ப தொன்றென்று, இதுக்கு

இன்னமும் ஒரு யோஜனை பண்ணுகிறார் மேல் - (அதவா வேத வேத்ய ந்யாயத்தாலே என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ஆக இதுவரை, திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் வேதங்களும் உள்ள ஒற்றுமை மற்றும் திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் வேதங்களை விளக்கவல்லதான இதிஹாச புராணங்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை ஆகியவற்றை அருளிச்செய்தார். இவை மட்டும் அல்லாமல் வேதங்களே இந்த வடிவில் அவதரித்த விசேஷமாகவும், ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததாகவும், உலகில் உள்ள பலரும் அறிந்த விஷயமாகவும் உள்ளது ஒன்று என இதற்கு மேலும் ஒரு கருத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன உபய ப்ரகாரமுமன்றிக்கே, “வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாசஷாத் ராமாயணாத்மநா” என்று வேத வேத்யனான பரமபுருஷன், தசரத புத்ரனா யவதரித்த விடத்தில் அபௌருஷேயமான வேதமும், ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் பக்கல் ஸ்ரீஇராமாயண ரூபேண அவதரித்த தென்கிற ந்யாயத்தாலே, “ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே”, “ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்”, “தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:”, “யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந், ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ, ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” இத்யாதிகளாலே பலவிடங்களிலும் ஈச்வரனுடைய பராவஸ்த்தையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே பரத்வத்திலே நோக்காய், “முதுவேதம்” என்கிறபடி புருஷ புத்தி ப்ரபவ தோஷ கந்தமில்லாதபடி அநாதித்வேந பழையதா யிருக்கிற வேதமானது,

விளக்கம் - (அதவா) - திருவாய்மொழிக்கு, வேதங்களுடனும், அவற்றை விளக்கவல்ல இதிகாச புராணங்களுடனும் உள்ள ஒற்றுமை என்பது இதுவரை கூறப்பட்ட கருத்தில் அல்லாமல், (வேத வேத்ய ந்யாயத்தாலே) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் - வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாசஷாத் ராமாயணாத்மநா - வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படுபவனாகிய பரமபுருஷனாகிய தசரதபுத்ரன் அவதரித்தபோது, வேதங்கள் ப்ராசேதஸின் புத்ரனாகிய வால்மீகி மூலம் இராமாயணமாக அவதரித்தன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேதத்தால் மட்டுமே அறியத்தக்கவனாகிய பரமபுருஷனாகிய இராமன், தசரதனின் புத்திரனாக அவதரித்தபோது, யாராலும் இயற்றப்படாமல் உள்ள வேதமானது, வால்மீகி பகவானால் இராமாயண வடிவில் அவதரித்தன என்ற அதே ந்யாயத்தின் அடிப்படையில். (பரத்வ பரமுதுவேதம்) -

தைத்திரீய உபநிஷத் - “சுஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே - ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் ஆகியவற்றின் இருப்பிடமான இந்த உலகத்தின் மேலே உள்ள பரமபதத்தில் எழுந்தருளியுள்ள - என்றும், புருஷஸூக்தம் - ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் - சூரியனின் ப்ரகாசம் போன்ற பரமபுருஷன் இருள் சூழ்ந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கும் அப்பால் உள்ளான் - என்றும், யஜுர்வேதம் - தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரிய: - மஹாவிஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அந்த நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் - என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத் - யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந், ஸோச்ருதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ, ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - இதயம் என்ற குகைக்குள் உள்ள இந்த ப்ரஹ்மத்தை யார் உபாஸிக்கிறானோ அவன் ப்ரக்ருதியின் தொடர்பற்ற பரமபதத்தில் உள்ள ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்ந்து அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்று அனுபவிக்கிறான் - என்றும் உள்ளது போன்று பல இடங்களிலும், ஸர்வேச்வரன் பரம்பொருளாய் எழுந்தருளியுள்ள நிலையை உரைப்பதால் பரத்வத்தை வெளிப்படுத்துவதையே தனது இலக்காகவும், திருவாய்மொழி (1-6-2) - முதுவேதம் - என்பதற்கு ஏற்ப மனிதர்களின் புத்தி மூலம் ஏற்படவல்ல தோஷம் ஏதும் இல்லாதபடி எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வருவதால் பழையதும் என்றுள்ள வேதமானது ...

வ்யாக்யானம் - “ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி ஸ பவாந் முக்தபோக்ய:” என்கிறபடியே ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனாய் முக்தபோக்யனா யிருக்கிற அந்த பரனானவன், “பலாட்யாத் போதாத் ஸங்கர்ஷணாஸ் த்வம் ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்த்ர மைச்வர்ய வீர்யாத், ப்ரத்யும்நஸ் ஸர்க்கதர்மௌ நயஸி ச பகவந் சக்தி தேஜோதிருத்தோ பிப்ராண: பாஸி தத்வம், கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய” என்கிறபடியே ஸர்க்காதி நிர்வஹணார்த்தமாக வ்யூஹீபவித்த அவஸ்த்தையில், “ஸங்கர்ஷணாதி ஸத்பாவம் பஜே லோக ஹிதேப்ஸயா, க்ரமச: ப்ரளயோத்பக்தி ஸ்திதிபி: ப்ராண்யநுக்ரஹ: ப்ரயோஜந மதாந்யச்ச சாஸ்த்ர சாஸ்த்ரார்த்த தத்பரை:, தசாஸ் துர்ய ஸுஷுப் த்யாத்யாச் நதுர் வ்யூஹேபி லக்ஷயே” இத்யாதியாலும், “தத்ர ஜ்ஞாந பலத்வந்த்வாத் ரூபம் ஸாங்கர்ஷணம் ஹரே:, ஐச்வர்ய வீர்ய ஸம்பேதாத் ரூபம் ப்ராத்யும்ந முச்யதே சக்தி தேஜஸ் ஸமுத்கர்ஷாத் அநிருத்த தநுர் ஹரே:, ஏதே சக்திமயா வ்யூஹா குணேந்மேஷ ஸ்வலக்ஷணா:” இத்யாதியாலும் அந்த வ்யூஹ விசேஷ தத் குண ரூப க்ருத்யாதிகளை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கைக்காக “பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்” என்கிறபடியே ஸர்வத்துக்கும் ஆதிவக்தா ஈச்வரன் தானாகையாலே “ஓதினாய் நீதி” என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சராத்ரமாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

விளக்கம் - (வ்யூஹ ஓதின நீதி) ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-39) - ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி ஸ பவாந் முக்தபோக்ய: - ஸ்ரீரங்கநாதா! நீ பரவாஸுதேவனாய் ஆறு குணங்களுடன் கூடியவனாய் முக்தர்களுக்கு இனிமையானவனாக உள்ளாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆறு குணங்கள் பரிபூர்ணமாக நிறைந்தவனாகவும், முக்தர்கள் அனைவருக்கும் இன்பம் அளிக்கும்படி உள்ளவனும் ஆகிய அந்தப் பரமபுருஷன், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-39) - பலாட்யாத் போதாத் ஸங்கர்ஷணாஸ் த்வம் ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்த்ர மைச்வர்ய வீர்யாத், ப்ரத்யும்நஸ் ஸர்க்கதர்மௌ நயஸி ச பகவந் சக்தி தேஜோதிருத்தோ பிப்ராண: பாஸி தத்வம், கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய - பலம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டு குணங்களுடன் கூடியவனாக, ஸங்கர்ஷணன் என்னும் வ்யூஹரூபம் எடுத்து, ஸம்ஹார செயலை நடத்துகிறாய், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் உலகிற்கு அளிக்கிறாய். ஐச்வர்யம் மற்றும் வீர்யம் ஆகிய இரண்டு குணங்கள் கொண்ட ப்ரத்யும்ந வ்யூஹமாக அவதரித்து, ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறாய், அனைத்து தர்மங்களையும் வழி நடத்துகிறாய். சக்தி மற்றும் தேஜஸ் ஆகிய இரண்டு குணங்களுடன் கூடிய அநிருத்த ரூபம் எடுத்து, காப்பாற்றுதல் என்னும் செயலைச் செய்தபடி உள்ளாய், உண்மையான ஞானம் பெறும்படிச் செய்கிறாய் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம் போன்றவற்றைச் செய்யும் பொருட்டு வ்யூஹங்களாக அவதரித்த நிலையில், விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - ஸங்கர்ஷணாதி ஸத்பாவம் பஜே லோக ஹிதேப்ஸயா, க்ரமச: ப்ரளயோத்பக்தி ஸ்திதிபி: ப்ராண்யநுக்ரஹ: ப்ரயோஜந மதாந்யச்ச சாஸ்த்ர சாஸ்த்ரார்த்த தத்பரை:, தசாஸ் துர்ய ஸுஷுப் த்யாத்யாச் நதுர் வ்யூஹேபி லக்ஷயே - இந்த லோகத்திற்கு ஏற்ற நன்மைகளை அளிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் ஸங்கர்ஷணன் போன்ற நிலைகளை அடைகிறேன். சரியான வரிசையில் ஸம்ஹாரம், ஸ்ருஷ்டி, இருப்பு என்பது நடைபெறுவதன் மூலம் அனைத்து உயிர்களுக்கும் நான் அனுக்ரஹம் செய்கிறேன். சாஸ்த்ரம், தர்மம், இவை குறித்த ஞானம் என்ற பல பயன்களும் இந்த லோகத்தில் உள்ளன. நான்கு வ்யூஹங்களில் துர்யம், ஸுஷுப்தி போன்ற நான்கு நிலைகளை அறிதல் வேண்டும் - என்பது போன்ற வாக்கியங்களாலும், விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - தத்ர ஜ்ஞாந பலத்வந்த்வாத் ரூபம் ஸாங்கர்ஷணம் ஹரே:, ஐச்வர்ய வீர்ய ஸம்பேதாத் ரூபம் ப்ராத்யும்ந முச்யதே சக்தி தேஜஸ் ஸமுத்கர்ஷாத் அநிருத்த தநுர் ஹரே:, ஏதே சக்திமயா வ்யூஹா குணேந்மேஷ ஸ்வலக்ஷணா: - ஞானம், பலம் போன்றவற்றின் சேர்க்கையால் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸங்கர்ஷண ரூபம் ஏற்படுகிறது. ஐச்வர்யம், வீர்யம் ஆகியவற்றால் ப்ரத்யும்ந ரூபம் ஏற்படுகிறது. சக்தி மற்றும் தேஜஸ் ஆகியவற்றால்

அநிருத்த ரூபம் ஏற்படுகிறது. ஆக சக்திமயமாக உள்ள இந்த வ்யூஹங்கள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களின் வெளிப்பாடே ஆகும் - என்பது போன்ற வாக்கியங்களாலும், வ்யூஹங்களுடைய குணங்கள், ரூபங்கள், செய்கைகள் போன்றவற்றை விரிவாக உரைக்கும் பொருட்டு, மஹாபாரதம் - பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸநஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம் - அனைத்து பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரங்களையும் உரைத்தவன் நாராயணனே ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தையும் கூறியவன் ஸர்வேச்வரனே என்றுள்ளபோது, (அந்த வேதங்கள்) இரண்டாம் திருவந்தாதி (48) - ஓதினாய் நீதி - என்று கூறப்பட்டதான பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரங்களாக வெளிப்படும் [அதாவது அவன் வ்யூஹங்களாக நின்றபோது வேதங்கள் பாஞ்சராத்ரமாக வெளிப்பட்டன என்று கருத்து] ...

வ்யாக்யானம் - இப்படி வ்யூஹீபவித்த மாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வசப்தவாச்யனாய் ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனாய்க் கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமித்வேந வ்யாபித்து நிற்குமவஸ்த்யையில், “ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோவை நர ஸூநவ:, தா யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:” இத்யாதியாலும், “ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸ மணீயஸாம், ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத் து புருஷம் பரம்”, “ஏநமேகே வதந்த்யக்நிம் மருதோந்யே ப்ரஜாபதிம், இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம சாச்வதம்”, “ஏஷ ஸர்வாணி பூதாநி பஞ்சபீர் வ்யாப்ய மூர்த்திபி: ஜந்ம வ்ருத்தி சஷயைர் நித்யம் ஸம்ஸாரயதி சக்ரவத்” இத்யாதியாலும், “ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதா:” என்கிறபடியே ஸர்வதேவதா சரீரிதயா ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யன் இவனென்று தோற்றும்படி பூர்வபாகோப ப்ரும்ஹணமாய்க் கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமிதயா வ்யாப்தியை ப்ரதிபாதிக்கைக்காக “கேட்ட மனு” என்கிறபடியே ஆப்தமாகக் கேட்கப்பட்ட மந்வாதி ஸ்ம்ருதியா யாவிர்ப்பவித்து,

விளக்கம் - (வ்யாப்தி கேட்ட மனு) இவ்விதம் வ்யூஹமாக அவதரித்தது மட்டும் அல்லாமல், அனைத்து சொற்களாலும் கூறப்படுபவனாகவும், அனைத்து கர்மங்களையும் தனது ஆராதனையாகவும் கொள்பவனாகவும் உள்ள காரணத்தால் அனைத்து உயிர்களின் மனு ஸ்ம்ருதி (1-19) - ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோவை நர ஸூநவ:, தா யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: - தண்ணீரானது நரன் எனப்படும் பரமாத்மாவிடமிருந்து உண்டானது. ஆகவே அது நாரம் எனப்படுகிறது, அத்தகைய நீரானது பரமாத்மாவின் சரீரம் என்பதால் அவன் நாராயணன் எனப்படுகிறான் - என்பது போன்ற வரிகளாலும்,

மநு ஸ்ம்ருதி (12-122) – ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸ மணீயஸாம், ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத் து புருஷம் பரம் - அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்றும், நுண்ணியதைக் காட்டிலும் மிகவும் நுண்ணியவன் என்றும், பொன் நிறம் கொண்டவன் என்றும், கனவில் ஏற்படும் புத்தி முதலான போகத்தால் அடையத்தக்கவன் என்றும் பரமபுருஷனை அறிய வேண்டும் - என்பது போன்ற வரிகளாலும், மநு ஸ்ம்ருதி (12-123) - ஏநமேகே வதந்த்யக்நிம் மருதோந்யே ப்ரஜாபதிம், இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம சாச்வதம் - இவனை அக்னி என்றும், மருத்துக்கள் என்றும், நான்முகன் என்றும், இந்த்ரன் என்றும், அந்தணன் என்றும், பரப்ரஹ்மம் என்றும் கூறுகிறார்கள் - என்பது போன்றவற்றாலும், மநு ஸ்ம்ருதி (12-124) – ஏஷ ஸர்வாணி பூதாநி பஞ்சபீர் வ்யாப்ய மூர்த்திபி: ஜந்ம வ்ருத்தி சஷயைர் நித்யம் ஸம்ஸாரயதி சக்ரவத் - அனைத்து உயிர்களையும் பஞ்சபூதங்களாலான சரீரத்தால் நிரப்பி, பிறப்பு – வளர்தல் - இறப்பு என்பவற்றால் சக்கரம் போன்று சுழலும்படி இவன் செய்கிறான் - என்பது போன்ற வரிகளாலும், தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதா: – அந்த ஆத்மா என்று கூறப்பட்டவன் பரமாத்மா ஆவான், மற்ற அனைத்து தேவர்களும் அவனுடைய சரீரங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து தேவர்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளதன் காரணமாக, [அந்த வேதங்கள்] அனைத்து கர்மங்களாலும் இவனே ஆராதிக்கப்படுபவன் என்பது வெளிப்படும்படியாக, வேதத்தின் முதல் பாகமாகிய கர்மகாண்டத்தின் பொருளை விவரிக்கும்விதமாக, அனைத்து உயிர்களிலும் இவன் அந்தர்யாமியாக வ்யாபித்து நிற்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காக, நான்முகன் திருவந்தாதி (76) - கேட்ட மனு – என்று கூறலாம்படி ஸத்யவாக்குகளாகவே உள்ளதான மநு ஸ்ம்ருதி முதலான ஸ்ம்ருதிகளாக வெளிப்பட்டு [அதாவது அவன் அந்தர்யாமி நிலையில் உள்ளபோது வேதங்கள் மநு ஸ்ம்ருதி முதலான ஸ்ம்ருதிகளாக வெளிப்பட்டன],

வ்யாக்யானம் - அப்படி அதீந்த்ரியனாய் நிற்கிறவன் ஸாதுபரித்ராணாதிகளுக்காக ராமக்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களைப் பண்ணின வவஸ்த்தையில் தத்தவதார சேஷ்டிதாதிகளைப் ப்ரதிபாதிக்கக்காக “படுகதையும்” என்கிறபடியே வ்ருத்த கீர்த்தந ரூபமான ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதீ திஹாஸங்களாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

விளக்கம் - (அவதாரங்களில் படுகதைகளாய்) - இவ்விதம் வ்யூஹம் மற்றும் அந்தர்யாமியாக நிற்கும்போது கண்கள் முதலான இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாமல் உள்ளான்; இப்படிப்பட்ட அவன் ஸாதுக்களைப் பாதுகாப்பதற்காக இராமன், க்ருஷ்ணன் போன்ற விபவ அவதாரங்களை எடுக்கிறான். அந்த நிலைகளில், [வேதங்கள்] அந்தந்த அவதாரங்களில் அவன் செய்கின்ற வியக்கவைக்கும் செயல்களைக் கூறுவதற்காக, நான்முகன் திருவந்தாதி (76) - படுகதையும் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய செயல்களை விவரிக்கும் ரூபமாக உள்ளதான இராமாயணம், மஹாபாரதம் போன்ற இதிகாசங்களாக வெளிப்பட்டு [அவன் விபவ அவதாரங்களாக உள்ளபோது, வேதங்கள் இதிகாசங்களாக வெளிப்பட்டன],

வ்யாக்யானம் - அப்படி அவதாரமுகேந முன்னின்று ரக்ஷித்தருமவன், அவதாரத்தில் பிற்பாடரும் இழுவாதபடி, “ஆகமூர்த்தியாய வண்ணமென்கொல்” என்று விசேஷஜ்ஞர் ஈடுபடும்படி ஆச்ரித ஹ்ருதயாநுகுணமாக “தமருகந்த தெவ்வுருவம்” இத்யாதிப்படியே த்ரவ்ய நாம ரூபாஸன சயநாதிகளிலும், தேசகாலாதிகாராதிகளிலும், ஸ்நாந போஜநாதிகளிலும் ஒரு நியமமறப் பண்ணிக் கொண்டு அத்யந்த ஸுலபனாயிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமான அவஸ்த்தையில் தத்வைபவ ப்ரதிபாதநார்த்தமாக “சடகோபன் பண்ணிய தமிழ்” என்னும்படி ப்ரமேயந் தன்னைப்போலே தானும் ஸர்வஸுலபமாய் ஸர்வாதிகாரமாகைக் குறுப்பாக த்ராவிட ரூபமாய்க் கொண்டு ஆழ்வார் பக்கலிலே ஆவிர்ப்பவிக்கையாலே ஸம்ஸ்க்ருத ரூபமாயிருக்கிற வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்று சொல்லுவதும் ஒரு ப்ரகாரமுண்டென்கை. “எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின் தமிழால் செய்தற்குலகில் வரும் சடகோபனை” என்னக்கடவதிநே. இவையெல்லாத்திலும் எல்லாம் சொல்லுமேயாகிலும் ஒன்றுக்கு ஒன்றிலே நோக்கா யிருக்கையாலிநே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இதுதான் “பரத்வபர”மென்கையாலே ஸ்பஷ்டமிநே.

விளக்கம் - (ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழ் ஆனவாறே) - இவ்விதம் அவதாரங்கள் எடுத்து பலரையும் காப்பாற்றிய பின்னர், அந்தந்த அவதார காலத்திற்கு பின்னர் உள்ள காலத்தில் பிறப்பவர்கள் தன்னுடைய அந்தக் காப்பாற்றுதல்களையும், தனது லீலைகளையும் இழந்து விடக்கூடாது என்று தீர்மானித்து, திருச்சந்தவிருத்தம் (17) - ஆகமூர்த்தியாய வண்ணமென்கொல் மூர்த்தி - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானத்தில் சிறந்து விளங்கும் சான்றோர்கள் ஈடுபடும்படியாக அடியார்களுடைய இதயத்தில் வைத்து

ஆராதிப்பதற்கு ஏற்றபடியாக, முதல் திருவந்தாதி (44) - தமருகந்ததெவ்வுருவம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பல பொருள்களைத் தனது திருமேனியாகவும், பல நாமங்கள் பல ரூபங்கள் என்றும், இருத்தல் சயனித்தல் என்பது போன்ற வடிவங்களிலும், தேசம் - காலம் - அதிகாரம் போன்றவற்றின் எல்லை இன்றியும், நீராடல் - உணவு உட்கொள்ளுதல் போன்ற செயல்களில் எந்தவிதமான நியமங்களும் இன்றியும், தன்னை மிகவும் எளியவனாகக் கொண்டு அர்ச்சாவதார நிலையில் நின்றான்; இந்த நிலையில், அர்ச்சாவதாரத்தின் மேன்மைகளை உரைக்கும்விதமாக, திருவாய்மொழி (2-7-13) - சடகோபன் பண்ணிய தமிழ் - என்பதற்கு ஏற்ப அர்ச்சாவதாரம் போன்று வேதமாகிய தானும், அனைவருக்கும் எளிதாகவும் அனைவரும் தகுதியுடன் கற்கலாம்படியாகவும் இருப்பதற்கு ஏற்றபடி தமிழ்மொழியில் நம்மாழ்வாரிடமிருந்து வெளிப்பட்டது; இதனால்தான், வடமொழியில் உள்ள வேதத்தை நம்மாழ்வார் தமிழில் அருளிச்செய்தார் என்று ஒரு சிலர் கூறுவது உண்டு. இராமாநுசநூற்றந்தாதி (18) - எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின் தமிழால் செய்தற்குலகில் வரும் சடகோபனை - என்பது காண்க. மேலே கூறப்பட்டதான வேதங்கள், பாஞ்சராத்தரம், ஸ்ம்ருதிகள், இராமாயணம், மஹாபாரதம் போன்ற பலவற்றிலும் அனைத்துவிதமான விஷயங்களும் கூறப்பட்டன என்றபோதிலும், ஒவ்வொன்றும் ஏதேனும் ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தை மட்டுமே ஆழமாக உரைக்கின்றன (மஹாபாரதம் = இராமனின் சரிதம் போன்ற விஷயங்கள்). ஆனால் அனைத்து விஷயங்களும் ஒருங்கே இருத்தல் வேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி அல்லவோ இவர் திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தது? இதனை “பரத்வபரம்” என்பதால் தெளியலாம்.

71. மண்ணாடின ஸஹ்யஜலம் தோதவத்திச்சங்கணி துறையிலே துகில்வண்ணத் தெண்ணீராய் அந்தஸ்தத்தைக் காட்டுமாபோலே அல்பச்ருதர் கலக்கின ச்ருதி நன்ஞானத் துறை சேர்ந்து தெளிவுற்று ஆழ்பொருளை யறிவித்தது.

அவதாரிகை - ஆனால் அபௌருஷேயமான வேதம் இப்படி அவஸ்த்தாந்தரத்தை பஜித்ததாகில் கலுஷமாய் அர்த்தப்ரகாசகத்வம் குன்றாதோவென்ன, வக்த்ரு விசேஷத்தாலே அது மற்றைப்படியாய்த் தென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (மண்ணாடின வித்யாதியால்).

விளக்கம் - ஆனால் யாராலும் செய்யப்படாத வேதம் என்பது இப்படியாகப் பலவிதமாக வெளிப்பட்டது என்னும்போது, அது கலங்கின தன்மை கொண்டதாக உள்ளதே அல்லாமல், தெளிவாக உள்ளது என்னும் தன்மையை இழக்காதோ - என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதனைத் தமிழில் அருளிச்செய்த நம்மாழ்வாரின் மேன்மை காரணமாக அது தெளிவுற்றது என்பதை எடுத்துக்காட்டுடன் அருளிச்செய்கிறார் (சூர்ணையில் உள்ள ஸஹ்யஜலம் = மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உள்ள குடகு நீர் = காவேரி, தோதவத்தி துறை - திருவரங்கம் காவேரி படித்துறை, அங்கணித்துறை = தாமிரபரணி படித்துறை).

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உச்ச ஸ்த்தலத்தில் நின்றும் வேகத்தோடே வந்து பூமியிலே விழுகையாலே ம்ருந்மிச்சரமாய்க் கலங்கி ஸஹ்யத்தில் நின்றும் வருகிற ஜலமானது, “தோதவத்தித் தூய்மறையோர் துறை” என்றும், “பொருநல் சங்கணி துறை” என்றும் சொல்லுகிற துறைகளிலே வந்தவாறே துறைவாசியாலே “துகில்வண்ணத் தூநீர்” என்றும், “தெண்ணீர்ப் பொன்னி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தெளிந்த நீராய் தனக்குள்ளே கிடக்கிற பதார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிக்குமாபோலே,

விளக்கம் - (மண்ணாடின ஸஹ்யஜலம்) - மலைகளின் மேற்புறத்திலிருந்து மிகுந்த வேகத்துடன் வந்து பூமியில் விழுவதன் காரணமாக மண் கலந்து கலங்கியபடி, மலையில் இருந்து வரும் காவேரி மற்றும் தாமிரபரணி ஆகிய இரண்டும். (தோதவத்திச்சங்கணி துறையிலே துகில்வண்ணத் தெண்ணீராய்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-8-1) - தோதவத்தித் தூய்மறையோர் துறை - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-11) - பொருநல் சங்கணி துறை - என்றும் கூறப்படும் படித்துறைகளில், மேன்மையுடன் கூடிய வேறுபாடு காரணமாக, திருவாய்மொழி (7-2-11) - துகில்வண்ணத் தூநீர் - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (1-1) - தெண்ணீர்ப் பொன்னி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் தெளிந்த நீராக மாறி. (அந்தஸ்தத்தைக் காட்டுமாபோலே) - தன்னுள்ளே ஆழத்தில் கிடக்கின்ற பொருள்களையும் தெளிவாகக் காண்பிப்பது போன்று.

வ்யாக்யானம் - “பிபேத்யல்ப ச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி” என்கிறபடியே வேதந்தான் நடுங்கும்படி ததபிப்ராயமறியாமல் ப்ரதிபந்தங்களைச் சொல்லும் அல்ப ச்ருதர், ஒரு வாக்யத்துக்கர்த்தம் சொல்லப்புக்கால் அதுதன்னிலே நின்று விப்ரதிபத்தி

பண்ணி, த்வைதமென்பார், அத்வைதமென்பார், த்வைதாத்வைத மென்பாராய் இப்படி கலக்கக் கலங்கின ச்ருதியானது, “நன்ஞானத்துறை” என்று இவர் தாமருளிச் செய்தபடியே யதா ஜ்ஞானத்துக்குத் துறையான இவ்வாழ்வார் பக்கலிலே வந்து சேர்ந்து “தெளிவுற்றவாயிரம்” என்கிறபடியே முன்புத்தைக் கலக்கம் தீர்ந்து தெளிவையடைந்து “அறிவித்தேனாழ்பொருளை” என்கிறபடியே அகாதமாய், பரமரஹஸ்யமான அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் தோன்றுவித்த தென்கை.

விளக்கம் - (அல்ப ச்ருதர் கலக்கின ச்ருதி) - பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதி - பிபேத்யல்ப ச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி - குறைவாகக் கற்றவனைக் கண்ட வேதமானது, இவன் என்னை வஞ்சித்து விடுவான் என்று அஞ்சுகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேதங்களும் தங்களைக் கண்டு அச்சம் கொண்டு நடுங்கும்படியாக, அவற்றில் கூறப்பட்ட ஆழ்பொருளின் அர்த்தங்கள் அறியாமல், அவற்றுக்கு விரோதமான பொருள்களை உரைக்கும் அற்பமான ஞானம் உள்ளவர்கள், வேதத்தில் உள்ள ஏதேனும் ஒரு வாக்கியத்திற்கான பொருளை உரைக்கும்போது, அந்தப் பொருள் சரிவர விளங்காமல் மயங்கி த்வைதம், அத்வைதம், த்வைத அத்வைதம் என்று பலவிதமாக உரைப்பர். இப்படியாக மற்றவர்களால் கலக்கப்பட்ட காரணத்தால் கலங்கி நிற்கும் வேதமானது, திருவிருத்தம் (93) - நன்ஞானத்துறை - என்று நம்மாழ்வார் தாமே அருளிச்செய்தபடி, மெய்யான ஞானத்திற்குப் படித்துறையான நம்மாழ்வாரிடம் வந்து சேர்ந்து, திருவாய்மொழி (7-5-11) - தெளிவுற்றவாயிரம் - என்பதற்கு முன்பு உண்டான கலக்கம் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்று தெளிவடைந்து, நான்முகன் திருவந்தாதி - அறிவித்தே னாழ்பொருளை - என்பதற்கு ஏற்ப ஆழ்ந்தும், பரமரஹஸ்யமும் ஆகிய ஆழ்பொருள்கள் அனைத்தையும் வெளிப்படுத்தியது என்று கருத்து.

72. மேகம் பருகின ஸமுத்ரம்புபோலே நூற்கடற்சொல் இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே.

அவதாரிகை - ஆனால் வேதத்துக்கு அத்யயந கால நியதியும் அதிகாரி நியதியு முண்டாயிரா நின்றதே. அந்த வேதாவதாரமான இதுக்கு அவையின்றிக்கே யொழிவானென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மேகம் பருகின வித்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் வேதங்களை அத்யயனம் செய்வதற்கு நேரக்கட்டுப்பாடுகள், தகுதிகள் போன்ற பலவும் உள்ளன. அத்தகைய வேதத்தின் அவதாரமாகவே உள்ளதான இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு, அத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் ஏன் இல்லை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, விரஸமாய் ததந்தர்க்கத ஸத்வங்களுக்கொழியப் புறம்புள்ளார்க்கு உபஜீவ்யமன்றிக்கே பர்வங்களிலொழிய ஸ்பர்சிக்கலாகா தென்கையாலே ஸ்பர்ச கால நியதியையு முடைத்தாயிருக்கிற ஸமுத்ர ஜலமானது மேகம் பருகி வர்ஷிக்க அந்த மேக ஸ்பர்சத்தாலே தன் விரஸதை போய் ஸர்வதா ஸர்வஜந போக்யமாமாபோலே, “ச்ராவண்யாம் ப்ரௌஷ்ட்டபத்யாம் வா உபாக்ருத்ய யதாவிதி, யுத்தச் சந்தாம்ஸ்யதீயீத மாஸாந் விப்ரோர்த்த பஞ்சமாந்; அத ஊர்த்வம் து சந்தாம்ஸி சுக்லேது நியத: படேத், வேதாங்காநி ரஹஸ்யம் ச க்ருஷ்ணபசேஷு ஸம்படேத்” என்கிறபடியே அத்யயன கால நியதியையும், த்ரைவர்ணிகாதிகாரதயா அதிகாரி நியதியையு முடைத்தா யிருந்துள்ள “நூற்கடல்” என்கிற வேதவித்யா ஸமுத்ரத்தில் வசநம் “இவள் வாயனகள் திருந்த” என்கிறபடியே இவருடைய வாக்கதமாய் கால நியம அதிகாரி நியம நிரபேஷமான ஆகாரத்தையடைந்து கட்டளைப்பட்டவாறே, “அத்யேதவ்யம் த்விஜ ச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம், ஸ்த்ரீபிச் சூத்ராதிபிச் சைவ தேஷாம் முக்தி: கரே ஸ்திதா” என்கிறபடியே ஒரு கால நியமமின்றிக்கே ஸர்வகாலமும் ஸர்வர்க்கு முபஜீவ்யமாமிறே யென்கை.

விளக்கம் - (மேகம் பருகின ஸமுத்ரம்புபோலே) - உப்புத்தன்மை அதிகமாகக் கொண்டதாகவும், கடலாகிய அதற்குள் வசிக்கக்கூடிய உயிரினங்கள் அல்லாமல் மற்ற யாரும் அதில் வசிக்க இயலாததாகவும், குறிப்பிட்ட நாட்களில் மட்டுமே கடல் நீரில் நீராடலாம் அல்லாமல் மற்ற நாட்களில் அது போன்று செய்யலாகாது என்பதால் காலக் கட்டுப்பாடுகள் கொண்டதாகவும் ஸமுத்ர ஜலம் உள்ளது. ஆனால் அத்தகைய கடல் நீரானது, மேகத்தால் பருகப்பட்டு, மழையாகப் பெய்யப்படும்போது, அந்த மேகத்தின் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்ட காரணமாக, தனது உப்புத்தன்மை நீங்கப் பெற்று, எப்போதும் அனைவருக்கும் பயன்படுகிறது. அதே போன்று, (நூற்கடல் சொல்) - மநுஸ்ம்ருதி (4-95) - ச்ராவண்யாம் ப்ரௌஷ்ட்டபத்யாம் வா உபாக்ருத்ய யதாவிதி, யுத்தச் சந்தாம்ஸ்யதீயீத மாஸாந் விப்ரோர்த்த பஞ்சமாந்; அத ஊர்த்வம் து சந்தாம்ஸி சுக்லேது நியத: படேத்,

வேதாங்காநி ரஹஸ்யம் ச க்ருஷ்ணபசேஷது ஸம்படேத் - அந்தணன் ஒருவன் ஆவணி அல்லது புரட்டாசி மாதங்களில் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட உபாகர்மங்களைச் செய்து, தகுந்த நியமயத்துடன் கூடியவனாக நான்கரை மாதங்களில் வேதஅத்யயனம் செய்வானாக; அதன் பின்னர் தகுந்த நியமங்களுடன் கூடியவனாக சுக்லபசுஷத்தில் வேதங்களை ஓதுவானாக; வேதங்கள் மற்றும் உபநிஷத்துக்களை க்ருஷ்ணபசுஷத்தில் அத்யயனம் செய்வானாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இன்ன காலங்களில் மட்டும் அத்யயனம் செய்யவேண்டும், மூன்று வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமே அத்யயனம் செய்யவேண்டும் என்று காலம் மற்றும் அதிகாரி கட்டுப்பாடுகள் கொண்டதான, மூன்றாம் திருவந்தாதி (32) - நூற்கடல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள வேதங்கள் என்னும் ஸமுத்திரத்தில் உள்ள சொற்கள், (இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாரே) - திருவாய்மொழி (6-5-7) - இவள் வாயனகள் திருந்த - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நம்மாழ்வாருடைய திருவாக்கு மூலம் வெளிப்பட்டு, காலக்கட்டுப்பாடு மற்றும் அதிகாரிகளின் தகுதி போன்றவை அவசியம் இல்லை என்பதான தன்மையை அடைகின்றன. இவ்விதம் கட்டளைப்பட்டபடி பாஞ்சராத்தரம் - அத்யேதவ்யம் த்விஜ ச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம், ஸ்த்ரீபிச் சூத்ராதிபிச் சைவ தேஷாம் முக்தி: கரே ஸ்திதா - வேதரூபமாகச் சொல்லப்பட்டு இது அந்தணர்களில் சிறந்தவர்களாலும், பெண்களாலும், நான்காம் வர்ணத்தினராலும் அத்யயனம் செய்யத்தக்கது. இதனை அத்யயனம் செய்பவர்கள் கையில் மோசுஷம் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப காலக்கட்டுப்பாடு ஏதும் இன்றி, அனைத்துக் காலத்திலும் அனைவருக்கும் அவர்கள் கற்கலாம்படி உள்ளது.

73. ம்ருத்கடம்போலன்றே பொற்குடம்.

அவதாரிகை - இன்னமும் வேதகார்யமாயிருக்கச் செய்தே காரணமானவதுபோல் அதிக்ருதாதிகாரமன்றியே இது ஸர்வாதிகாரமா யிருக்கக் குறையில்லை யென்னு மிடத்துக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்த விசேஷம் தர்சிப்பிக்கிறார் (ம்ருத்கடமித்யாதி).

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழி வேதத்தின் கார்யமாக (உதாரணம்: மண் = காரணம், பாணை = கார்யம்) உள்ளபோதிலும், காரணப்பொருளான வேதங்கள் போன்று ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே உரியது என்பது போன்றல்லாமல், அனைவருக்கும் உரியதாக

இருப்பதற்கு எந்தவிதமான குறையும் இல்லை என்பதை ஒரு உதாரணம் மூலம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ம்ருத்கடம் தொடுமவர்களே தொடுமித்தனை போக்கி எல்லார்க்கும் தொடவொண்ணாதாயிருக்க, பார்த்திவமாயிரா நிற்கச்செய்தே பொற்குடம் எல்லார்க்கும் ஸ்பர்சிக்கலாயிரா நின்றதிறே யென்கை. இத்தால் காரணமான வேதம் அதிக்ருதாதிகாரமா யிருந்தாலும் தத்கார்யமானவிது ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே ஸர்வாதிகாரமாகக் குறையில்லை யென்றதாய்த்து. த்ருஷ்டாந்தத்திலே தோற்றுகிற காரணாத் கார்ய ச்லாக்யதாதிகள் தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் விவசஷிதம்.

விளக்கம் - மண்ணால் செய்யப்பட்ட குடம், அதனைத் தொடுவதற்கு வல்லவர்கள் அல்லாமல் எல்லாரும் தொட இயலாத ஒன்றாக உள்ளது; ஆனால் சுட்டு எடுக்கப்பட்ட குடம் ஒன்று, மண்ணால் செய்யப்பட்டது என்றாலும், எல்லாராலும் தொடக்கூடியதாக உள்ளது அல்லவோ? இது போன்றே, காரணமாக உள்ள வேதம் என்பது ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே உரியதாக உள்ளபோதிலும், அதன் கார்யமாக உள்ள திருவாய்மொழி அனைவருக்கும் உரியதாக உள்ளது. மண்குடம், பொற்குடம் என்ற உபமானத்தில் காணப்படுவதான காரணத்தைக் காட்டிலும், கார்யமான பொற்குடத்திற்குச் சிறப்புக்கள் அதிகம் என்பது போன்றவை, உபமேயமான வேதம் மற்றும் திருவாய்மொழிக்கும் உள்ளது என்பது தெளிவு [அதாவது காரணமான வேதங்களைக் காட்டிலும், கார்யமான திருவாய்மொழிக்குச் சிறப்பு அதிகம்].

74. பெரும்புறக்கடலும் ச்ருதிஸாகரமும் அலைத்தாழ்ந்தோடு மிடங்களில் அயோக்யர்க்குச் சமைத்த மடுவும் சாய்கரகமும் மாநமேய சரமம்.

அவதாரிகை - இனிமேல் இப்படியிருந்துள்ள திருவாய்மொழியும், ஏதத் ப்ரதிபாத்யமான அர்ச்சாவதாரமுமாகிற ப்ரமாண ப்ரமேய சரமங்கள் இவற்றினுடைய பூர்வா வஸ்த்தைகளில் அவகாஹன சஷமரல்லாதார்க்கு ஸுலபமாகக் கல்பிதங்களானவை யென்று “வேதவேத்ய” இத்யாதி வாக்யத்திற் சொன்ன ப்ரமாண ப்ரமேய சரமங்களை நிகமிக்கிறார் - (பெரும்புறக்கடலென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள திருவாய்மொழி என்னும் ப்ரமாணத்தின் எல்லையும், திருவாய்மொழியில் கூறப்படுவதான அர்ச்சாவதாரம் என்னும் ப்ரமேயத்தின் (ப்ரமாணத்தால் அறியப்படும் வஸ்து = ஸர்வேச்வரன்) எல்லையும் - திருவாய்மொழிக்கு முன்பு உள்ளவற்றையும் (வேதங்கள், பாஞ்சராத்தரம், இராமாயணம், மஹாபாரதம் போன்றவை), அர்ச்சாவதாரத்தின் முன்பு உள்ளவற்றையும் (பர, வ்யூஹ, விபவ, அந்தர்யாமி நிலைகள்) - அறிந்து கொண்டு வணங்குவதற்கு வலிமை இல்லாதவர்கள், மிகவும் எளிதாக அறியும்படி படியாக ஏற்பட்டவை என்று, சூர்ணை (70) - வேதவேத்ய - என்பதில் கூறப்பட்டதான ப்ரமாண ப்ரமேய எல்லைகளை இந்தச் சூத்திரத்தில் நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, எல்லாக் கடலுக்கும் புறம்பாய் தான் பெருத்திருக்கிற கடல் போலே அபரிச்சேத்யமா யிருக்கிற பரவஸ்துவான ப்ரமேயம் - ஸமுத்ரம் தரங்கிதமாய் அலைந்து நிற்குமிடம்போலே ஜ்ஞாநாதி ஷட்குண பரிபூர்ணமான தானே அவற்றிலே இவ்விரண்டு குணங்களை ப்ரகடிப்பித்துக் கொண்டு ஸங்கர்ஷணாதி ரூபேண வ்யூஹித்திருக்குமிடத்திலும், ஸமுத்ரத்தில் நிலை காணவொண்ணாதபடி ஆழ்ந்திருக்குமிடம்போலே, “யமாத்மா ந வேத” என்றும், “கட்கிலீ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அத்ருச்யத்வேந அந்தர்யாமியாய் நிற்குமிடத்திலும், ஸமுத்ரமானது கழிகளாய்க் கொண்டோடு மிடம்போலே, “மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:”, “யஸ்யாம் ஜாதோ ஜகந்நாதஸ் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:”, “நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்”, “விஷ்ணுர் மாநுஷரூபேண சசார வஸுதாதலே” என்கிறபடியே, கண் காண வந்து தோன்றி “ஞாலத்தூடே நடந்து” திரிந்த அவதாரமான விடத்திலும், தேச கரண கால விப்ரக்ருஷ்டதைகளாலே கிட்டி யனுபவிக்க யோக்யரல்லாதார்க்கு “அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே” என்கிறபடியே தேசாதி விப்ரகர்ஷ கந்தமில்லாதபடி கல்பிக்கப்பட்ட அத்யந்த ஸுலப விஷயம் ப்ரமேயாவிர்ப்பாவ பரம்பரையினுடைய சரமாவஸ்த்தையான அர்ச்சாவதாரம்.

விளக்கம் - (பெரும் புறக்கடல்) - அனைத்துக் கடல்களைக் காட்டிலும் பெரியதாகப் பரந்து விரிந்துள்ள கடல் போன்று அளவிட இயலாதபடி உள்ள உயர்ந்த வஸ்துவான ப்ரமேயம் [பரம்பொருள்] தோன்றியதான, (அலைந்து ஆழ்ந்து ஓடும் இடங்களில்) - கடலானது அலைகளுடன் கூடியதாக அலைந்தபடி நிற்பது போன்று, ஞானம் உள்ளிட்ட ஆறு

குணங்களும் பரிபூர்ணமாகத் தன்னிடம் உள்ளபோதிலும், அவற்றில் பலம் மற்றும் ஞானம் கொண்டுள்ள ஸங்கர்ஷணன் என்னும்படியாக இரண்டு இரண்டு குணங்கள் கொண்டுள்ள வ்யூஹங்கள் என்ற நிலைகள்; ஸமுத்திரமானது ஆழங்காண இயலாதபடி உள்ள இடங்கள் போன்று, ப்ருஹத் உபநிஷத் (5-7-22) - ய யமாத்மா ந வேத - எந்த ஒரு பரமாத்மாவை ஆத்மா அறிய இயலாமல் உள்ளதோ - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-3) - கட்கிலீ - என்றும் கூறப்படும்படியாகக் காண இயலாத தன்மையுடன் கூடியதான அந்தர்யாமி என்ற நிலை; ஸமுத்ரமானது கழிகளாகக் கொண்டு ஓடும் இடங்கள் போன்று, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-7) - மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந: - மனித ரூபத்தில் நித்யனாக உள்ள மஹாவிஷ்ணு அவதரித்தான் - என்றும், யஸ்யாம் ஜாதோ ஜகந்நாதஸ் ஸாசஷாத் விஷ்ணுஸ் ஸநாதந: - ஜகந்நாதனாகிய மஹாவிஷ்ணு எங்கு அவதரித்தானோ - என்றும், ஹரிவம்சம் (113-62) - நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் - ஆதிசேஷன் என்ற மெத்தை மீது சயனிக்கும் அவன் மதுராவிற் கு வந்தான் - என்றும், விஷ்ணுர் மாநுஷரூபேண சசார வஸுதாதலே - மஹாவிஷ்ணு மனிதரூபத்தில் இந்தப் பூமியில் ஸஞ்சரித்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கண்களால் அனைவரும் காணலாம்படியாக அவதரித்து, திருவாய்மொழி (6-9-2) - ஞாலத்தூடே நடந்து - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தப் பூமியில் நடந்து திரிந்ததான விபவம் என்ற அவதார நிலை. (அயோக்யர்க்கு) - இந்த நிலைகளை அந்தந்த காலத்தில் இல்லாத காரணம், மாமிசக்கண்கள் கொண்டு காண இயலாத காரணம் ஆகியவற்றால் அனுபவிக்க இயலாதபடி உள்ளவர்களுக்கு, (சமைத்த மடுவும்) - சூர்ணை (39) - அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே - என்பதற்கு ஏற்ப இடத்தின் காரணமாகவும், காலத்தின் காரணமாகவும் ஏற்படும் எல்லைகள் ஏதும் இல்லாதபடி ஏற்பட்டதும், மிகவும் எளியதும், ஸர்வேச்வரனுடைய ஐந்து நிலைகளில் எல்லையாக உள்ளதும் ஆகிய அர்ச்சாவதாரம்.

வ்யாக்யானம் - “மதிமந்தாநமாவித்த்ய யேநாஸௌ ச்ருதி ஸாகராத்” என்கிறபடியே அபரிச்சேத்யமாய் பரத்வபரமான வேதம் - ஸமுத்ர தரங்கித ப்ரதேசம்போலே தத் வ்யூஹ ப்ரதிபாதகதயா அவஸ்த்தாந்தராபந்நமாய் பஞ்சராத்ரமான விடத்திலும் ஸமுத்ரத்தில் அகாத ஸ்தலம்போலே ததந்தர்யாமித்வ ப்ரதிபாதகதயா அவகாஹித்து அர்த்த தர்சநம் பண்ணவரிதாம்படி மந்வாதிஸ்ம்ருதி ரூபமான விடத்திலும், ஸமுத்ரம் கழிகளா

யோடுமாபோலே ததவதார ப்ரதிபாதகதயா இதிஹாஸ ரூபேண விஸ்த்ருதமாய் நடக்கிற விடத்திலும்,

விளக்கம் - (ச்ருதி ஸாகரம்) – மதிமந்தாநமாவித்தய யேநாஸௌச்ருதி ஸாகராத் – எந்த வ்யாஸபகவானால் வேதம் என்ற கடலில் ஞானம் என்று மத்து கொண்டு கடைந்து – என்பதற்கு ஏற்ப, அளவிட இயலாதபடியான ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வ நிலையைக் கூறும் வேதமானது, (அலைத்து) - கடலில் அலைகள் நிரம்பி உள்ளதான இடங்கள் போன்று ஸர்வேச்வரனுடைய வ்யூஹ நிலையை உரைப்பதன் காரணமாக வேறு ஒரு இடத்தை அடைந்தது போன்ற பாஞ்சராத்ரமாக மாறும் இடங்கள், (ஆழ்ந்து) - ஸமுத்ரத்தில் ஆழமான இடம் போன்று, அந்தர்யாமி நிலையை உரைப்பதால் “இன்ன பொருள் இங்கு உரைக்கப்படுகிறது என்று உறுதிபட உணர்வதற்குக் கடினமான மனுஸ்மருதி போன்ற ஸ்மருதிகளாக மாறும் இடங்கள், (ஓடும்) - ஸமுத்திரம் கழிகளாக ஓடும் இடங்கள் போன்று ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரங்கள் பற்றி மிகவும் விரிவாக உரைப்பதால் இதிகாசங்கள் என்பதான ரூபங்கள் எடுக்கும் இடங்கள் என்பதான மூன்று இடங்கள்.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞாநசக்தியாதி ஸங்கோசத்தால் அவகாஹித்து விடாய் தீர மாட்டாதார்க்கு விடாய்த்தவன் வாயை அங்காந்திருக்கத் தானே தண்ணீர் வந்து குதிக்கும்படி கல்பிதமான சாய்கரகம்போலே அநாயாலேந உபஜீவிக்கலாம்படி அத்யந்த ஸுலபமான சாஸ்த்ரம் ப்ரமாண பூதமான வேதத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ பரம்பரா சரமாவஸ்தையான திருவாய்மொழி யென்கை. இத்தால் மடுவும் சாய்கரகமு மென்கையாலே ப்ரமாண ப்ரமேயங்களினுடைய ஒளியும் எளிமையும் இனிமையும் தொடக்கமான ஸத்குண ஸாஹித்யம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - (அயோக்யர்க்கு) – ஞானம், சக்தி போன்றவற்றால் குறைவுள்ள காரணத்தால் நீர் நிறைந்த மடு ஒன்றில் மூழ்கியபடி இருந்தாலும் தாகம் தீராதவர்கள் போன்றுள்ள வர்களுக்கு. (சமைத்த சாய்கரகம்) - அதிக தாகம் எடுத்த ஒருவன் தனது வாயைத் திறந்து வைத்துள்ளபோது தானாகவே வந்து அவனுடைய வாயில் நீர் ஊற்றுவதான சாய்ந்த நிலையில் உள்ள பாத்திரம் போன்று, (மாநமேய சரமம்) - பெருமுயற்சி எடுத்து களைத்துப்போதல் என்பது இன்றி எளிதாகக் கற்கலாம்படி மிகவும் எளிமையான

சாஸ்த்திரம் எதுவென்றால், ப்ரமாணமாக உள்ள வேதங்களுடைய வெளிப்பாடாக உள்ளதும், பலவற்றிலும் எல்லையாக உள்ளதும் ஆகிய திருவாய்மொழியே ஆகும். இந்தச் சூர்ணையில், அர்ச்சாவதாரத்தை மடு என்றும், திருவாய்மொழியைச் சாய்கரம் என்றும் கூறுவதால், ப்ரமாணம் மற்றும் ப்ரமேயம் ஆகியவற்றுடைய வெளிப்படும் தன்மை, எளிமை, இனிமை ஆகியவை தொடக்கமாக உள்ள உயர்ந்த தன்மைகளின் சேர்க்கை உணர்த்தப்பட்டது.

75. வீட்டின்ப வின்பப் பாக்களில் த்ரவ்யபாஷா நிரூபண ஸமம் இன்பமாரியி லாராய்ச்சி.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரமாண ப்ரமேய வைபவத்தை ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம் ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே ப்ரமாண ப்ரமேயங்கள் இப்படி விலக்ஷணமா யிருந்ததாகிலும் இப்ப்ரமாண வக்தாவானவர் சதுர்த்த வர்ணரன்றோ வென்ன, பாகவதோத்தமரான இவருடைய ஜந்ம நிரூபண தோஷத்தை ப்ரமாண ப்ரமேயங்களில் த்ரவ்யபாஷா நிரூபண தோஷம் கீழுத்த மன்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே அதை ஸித்தவத்கரித்து த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கொண்டருளிச் செய்கிறார் (வீட்டின்பமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ப்ரமாணமாக உள்ள திருவாய்மொழி, அதன் மூலம் அறியப்படும் ப்ரமேயமான அர்ச்சாவதாரம் ஆகியவற்றின் மேன்மைகளை இதுவரை அருளிச்செய்தார். தொடர்ந்து இத்தகைய திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தவருடைய வைபவத்தை விரிவாக அருளிச் செய்கிறார். முதலில், ப்ரமாணம் மற்றும் ப்ரமேயங்களான திருவாய்மொழியும் அர்ச்சாவதாரமும் அனைத்தைக் காட்டிலும் மேம்பட்டதாக உள்ளபோதிலும், இந்தத் திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தவர் நம்மாழ்வார் நான்காம் வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர் அல்லவோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி ஏற்படுத்தப்பட்ட மொழி, அர்ச்சாவதார விக்ரஹம் உண்டாக்கத் தேவைப்பட்ட பொருள் ஆகியவை கொண்டு அவற்றை ஆராய்ந்து இகழ்ந்தால், அதனால் பாவங்களே ஏற்படும் என்று இதுவரை உள்ள சூர்ணைகளில் நேரடியாகக் கூறப்படவில்லை என்றாலும், அதனைச் செய்வதால் பாவங்கள் ஏற்படும் என்று கூறாமல் கூறப்பட்டது என்றே கொள்ளவேண்டும்; இதனையே உவமையாக்கி, பாகவதர்களில் மிகவும் உயர்ந்த

நம்மாழ்வாருடைய பிறவியை ஆராய்ந்தால் பெருங்குற்றமே வந்து சேரும் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

குறிப்பு – இந்தச் சூர்ணையை “இன்பமாரியில் ஆராய்ச்சி வீட்டின்பத்தில் த்ரவ்ய நிரூபன ஸமம், இன்பப்பாவில் பாஷா நிரூபண ஸமம் - என்று பிரித்துப் படிக்கவேண்டும். இங்கு இன்பமாரி = நம்மாழ்வார், வீட்டின்பம் = அர்ச்சை, இன்பப்பா = திருவாய்மொழி, திரவியம் = கல், உலோகம்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “கனிவார் வீட்டின்பம்” என்கிறபடியே பகவத் விஷயமென்றால் உள்ளம் கனிந்திருக்குமவர்களுடைய க்ருஹங்களிலே அவர்களுக்கந்தொரு த்ரவ்யத்தை திருமேனியாகக் கொண்டிருந்து இன்பத்தை விளைக்கிற அர்ச்சாவதாரத்தில் த்ரவ்ய நிரூபணத்தோடும், “அந்தமிழினின்பப்பா” என்கிறபடியே த்ராவிட ரூபமாக பகவத் குண கண ப்ரதிபாதகதயா விசேஷஜ்ஞர்க்கு ஆநந்தாவஹமாயிருக்கிற திருவாய்மொழியில் பாஷாநிரூபணத்தோடும் துல்யதோஷம் “அடியார்க்கின்பமாரி” என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் திருவாய்மொழி முகத்தாலே ஆநந்தத்தை வர்ஷிக்கும் மேகமான ஆழ்வார்பக்கல் உத்பத்தி நிரூபணமு மென்கை.

விளக்கம் - (வீட்டின்பத்தில்) - திருவாய்மொழி (2-3-5) - கனிவார் வீட்டின்பம் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் விஷயம் என்றால் சட்டென்று உள்ளம் மகிழ்ந்து கொண்டாடும்படியாக உள்ளவர்களுடைய வீடுகளில், அவர்களுக்கு மகிழ்வை அளிக்கவல்ல ஏதேனும் ஒரு பொருளைத் தனது திருமேனியாகக் கொண்டு நின்று, அவர்களுக்கு பரமானந்தத்தை அளிக்கின்ற அர்ச்சாவதாரத்தை, (த்ரவ்ய நிரூபணம்) - அத்தகைய அர்ச்சாவதார விக்ரஹமானது செய்யப்பட்டதான பொருள்கள் காரணமாக அதனைத் தாழ்வாக உரைப்பதற்கும், (இன்பப்பாவில்) - பெருமாள் திருமொழி (1-4) - அந்தமிழினின்பப்பா - என்பதற்கு ஏற்ப தமிழ் ரூபமாக நின்று பகவானுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் கூட்டத்தை உரைப்பதால் சான்றோருக்கு ஆனந்தத்தை அளிப்பதாக உள்ள திருவாய்மொழியை, (பாஷா நிரூபணம்) - அது உண்டாக்கப்பட்ட மொழியைக் காரணமாகக் கொண்டு தாழ்வாக உரைப்பதற்கும், (ஸமம்) - ஒப்பாகும். எது எவ்விதம் ஒப்பாகும்? விடை அளிக்கிறார். (இன்பமாரியில்) - திருவாய்மொழி (4-5-10) - அடியார்க்கின்பமாரி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் திருவாய்மொழி

மூலமாகப் பேரானந்தம் என்னும் மழையைப் பொழிகின்ற மேகம் போன்றவராகிய நம்மாழ்வாரின், (ஆராய்ச்சி) - பிறவியை இன்னது என்று ஆராய்தல் ஆகும். இவ்விதம் இவர் அருளிச்செய்ததன் காரணம், பின்வரும் பல சாஸ்த்ர வாக்கியங்களைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – “விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய: கரௌ மாநுஷம் பாவமுபௌ நரக பாதிநௌ”, “யோ விஷ்ணோ ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதி வை, குரௌச மாநுஷம் பாவமுபௌ நரகபாதிநௌ”, “அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம், மாத்ரு யோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹூர் மநீஷிண:”, “ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம, பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்”, “கிமப்யத்ராபி ஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வ யோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநா தாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்”, “சூத்ரம் வா பகவத் பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாந்யாந் ஸ யாதி நரகம் நர:” ஏவமாதி சாஸ்த்ர வசனங்களை ஹ்ருதீகரித்திறே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. “அவஜாநந்தி மாம் மூடா:” என்கிறபடியே வாசியறியாமல் அவஜ்ஞை பண்ணும் மூடர்க்கும் “பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வதநந்ய பாவா:” என்கிறபடியே வாசியறிந்து ஆதரிக்கும் அநந்யபாவர்க்கும் மூன்றிடமு மொக்குமிறே.

விளக்கம் –

- ப்ரஹ்மாண்டபுராணம் - விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய: கரௌ மாநுஷம் பாவமுபௌ நரக பாதிநௌ - யார் ஒருவன் மஹாவிஷ்ணுவின் அர்ச்சா விக்ரஹங்களை அவை உலோகம் என்ற சிந்தனையில் காண்கிறானோ அல்லது யார் ஒருவன் ஆசார்யனை ஒரு சாதாரண மனிதன் என்று எண்ணுகிறானோ அவர்கள் இருவரும் நரகத்தில் விழுவார்கள்.
- யோ விஷ்ணோ ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதி வை, குரௌச மாநுஷம் பாவமுபௌ நரகபாதிநௌ – யார் ஒருவன் அர்ச்சா விக்ரஹமாக எழுந்தருளியுள்ள மஹாவிஷ்ணுவிடம் உலோகம் என்னும் எண்ணத்தை வைக்கிறானோ, யார் ஒருவன் ஆசார்யனிடம் மனிதன் என்னும் எண்ணத்தை வைக்கிறானோ, அவர்கள் இருவரும் நரகம் செல்வர்.

- அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம், மாத்ரு யோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹூர் மநீஷிண: - அர்ச்சாவதார விக்ரஹங்களின் மூலத்தை ஆராய எண்ணுதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவனின் குலத்தை ஆராய எண்ணுதல் ஆகியவை, தாயின் யோனியை ஆராய்வதற்கு ஒப்பாகும் என்று சான்றோர் கூறுவர்.
- ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம, பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம் - அரசனே! அந்தணன் ஒருவன் மஹாவிஷ்ணுவைக் குறித்து அல்லாமல் உள்ள மற்ற செய்யுள்களால் (வடமொழி அல்லாமல் மற்ற மொழிகளில் உள்ள) பாடுதல் கூடாது. ஆகவே நீ மற்ற பாசையில் பாடியதற்காக நாட்டை விட்டுத் துரத்திய காரணத்தால் உன்னால் பாவம் செய்யப்பட்டது.
- பவிஷ்யோத்தர புராணம் - கிம்ப்யத்ராபி ஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வ யோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநா தாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம் - யோகிகள் இந்தப் பூமியில் அனைத்துவிதமான பிறவிகளிலும் பிறக்கிறார்கள். ஜீவாத்மா அனைத்திற்கு ஈச்வரனாகிய பரமாத்மாவை நேரில் கண்ட இந்த யோகிகளின் குலம், தொழில் போன்றவற்றை ஆராய்தல் கூடாது.
- சூத்ரம் வா பகவத் பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாந்யாந் ஸ யாதி நரகம் நர: - நான்காம் வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவன், வேடுவன், நாய் இறைச்சி உண்பவன் ஆகியவர்களில் யாரேனும் பகவானின் பக்தனாக இருந்தால், அவர்களை அவ்விதம் அந்தந்த குலங்களில் வைத்துக் காண்பவன் நரகம் செல்வான்.

கீதை (9-11) - அவஜாநந்தி மாம் மூடா: - மனிதனாக ரூபம் எடுத்து அவதரித்த என்னை அறிவற்றவர்கள், நான் சாதாரண மனிதன் என்று கருதி அவமதிக்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்களான மூடர்கள் மற்றும் ஸ்தோத்ரரத்னம் (16) - பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வதந்ய பாவா: - உன்னையே எப்போதும் சிந்திப்பவர்களாக, மற்ற விஷயங்களை நோக்காதவராக - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஞானிகள் ஆகிய இரு பிரிவினருக்கும் மூன்று இடங்களும் ஒன்றே ஆகும் (அதாவது ஏதும் அறியாதவர்கள் அறியாமை காரணமாக பர,

வ்யூஹ, விபவங்கள் ஒன்று என உணர்வர்; ஞானிகள் அனைத்தும் அறிந்ததால் அவை மூன்றும் ஒன்று என உணர்வர்).

76. பேச்சுப் பார்க்கில் கள்ளப்பொய்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள்; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும் கழிப்பனாம்.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றிக்கே பேச்சிலும், இது சொன்னவர் பிறவியிலும் தாழ்வு பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகமூமவர்களுக்கு அநிஷ்ட ப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார் - பேச்சித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

விளக்கம் - இது மட்டுமே அல்லாமல், தமிழ் மொழிக்கும், தமிழில் வேதம் அருளிச்செய்த நம்மாழ்வாருடைய பிறவிக்கும் சிலர் தாழ்வை உரைத்து, இந்தத் திருவாய்மொழியை இகழக்கூடும். அப்படிப்பட்டவர்கள், தங்களுக்கு விருப்பம் இல்லாத நூல்களைக்கூட ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டிய நிலை ஏற்படும் என்று இந்தச் சூர்ணையில் உள்ள இரண்டு வாக்கியங்களால் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸம்ஸ்ருதமாகவுமாம், த்ராவிடமாகவுமாம், பகவத்பரமானது உபாதேயம்; அந்யபரமானது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே பாஷாமாத்ராவதியாக விதி நிஷேதங்களை அங்கீகரித்து த்ராவிட பாஷையாகையாலே இது த்யாஜ்யமென்னப் பார்க்கில், “வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதுகின்ற கள்ளநூல்” என்றும், “பொய்நூலை மெய்நூலென்றென்றுமோதி” என்றும் சொல்லுகிற பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையான வாகாரத்தாலே உபாதேயமாக வேணும். சதுர்த்த வர்ணோத்பவரென்று வக்தாவானவர் பிறவியைப் பார்த்து இத்தை யிகமூமளவில், மத்ஸ்யகந்தாஸுதனான வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சம வேதமான மஹாபாரதமும், கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன ஷட்க த்ரயாத்மகமான கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை. இத்தால் பாஷாமாத்ரத்தையும், வக்த்ரு ஜன்மத்தையும் பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகமூமளவில் வரும் விரோதம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - (பேச்சுப்பார்க்கில்) வடமொழியில் இருந்தாலும், தென்மொழியில் இருந்தாலும், பகவானைப் பற்றி உரைக்கும் நூல்கள் ஏற்கத்தக்கதே ஆகும்; மற்ற விஷயங்கள் குறித்து உரைக்கும் நூல்கள் மட்டுமே தள்ளத்தக்கவை ஆகும். ஆனால்

இவ்விதம் கொள்ளாமல், அந்தந்த நூல்கள் இயற்றப்பட்ட மொழியை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு, “இவற்றை ஏற்கவேண்டும், இவற்றைத் தள்ளவேண்டும்” என்றுள்ள விதிகளைப் பின்பற்றி, தமிழில் ஏற்பட்டது என்பதால் இந்தத் திருவாய்மொழியானது கைவிடத்தக்கது என்று சிலர் கூறக்கூடும். (கள்ளப்பொய்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள்) – இவ்விதம் உரைத்தால், பெரியதிருமொழி (9-7-9) - வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதுகின்ற கள்ளநூல் - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-5-2) - பொய்நூலை மெய்நூலென்றென்றுமோதி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான மற்ற மத நூல்கள் பலவும் வடமொழியில் இருந்தால், அவைகளையும் ஏற்கவேண்டும் என்றாகிவிடும். (பிறவி பார்க்கில்) - திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்த நம்மாழ்வார், நான்காம் வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று, பிறவியை ஆராய்ந்து திருவாய்மொழியை சிலர் இகழ்க்கூடும். இவ்விதம் செய்தால், (அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும் கழிப்பனாம்) - மச்சகந்தியின் புத்திரராகிய வ்யாஸர் அருளிச்செய்த ஐந்தாவது வேதம் என்று போற்றப்படும் மஹாபாரதமும், இடையர் குலத்தில் அவதரித்த க்ருஷ்ணன் திருவாய் மலர்ந்த பதினெட்டு அத்யாயங்கள் கொண்டதான ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை என்னும் உபநிஷத்தும் கைவிடத்தக்கதே என்றாகிறது. ஆக இதன் மூலம், மொழி மற்றும் ஆழ்வாரின் குலம் ஆகியவற்றைக் காரணம் காண்பித்து, இந்தத் திருவாய்மொழியை இகழ்வதில் உள்ள விரோதம் உணர்த்தப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - அதவா, பாஷா வக்த்ரு ஜந்மமாந்த்யங்கள் நிரூபிக்கலாகாதென்று கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையாயுள்ளதும், ஜந்மகௌரவமுடையார் சொல்லுமதுவுமே உபாதேயமென்று கொள்ளுமவர்களுக்கு அநிஷ்ட ப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார் - பேச்சுப்பார்க்கிலித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. அதாவது - பகவத் பரத்வாந்ய பரத்வங்களைப் பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்யத்வங்களுக்கு ஹேதுவாக்காதே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானது உபாதேயமென்று பேச்சினுடைய கௌரவமாத்ரத்தை பார்க்கில், “கள்ளநூல்”, “பொய்நூல்” என்று கழிக்கப்பட்ட பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் பரிக்ராஹ்யங்களாம். யதாஜ்ஞாநர் சொன்னது உபாதேயம், அயதாஜ்ஞானர் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே, ஜந்ம கௌரவமுடையார் சொன்னதே உபாதேயம்; அல்லாதார் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று பிறவி மாத்ரத்தையே பார்க்கில், மத்ஸ்யகந்தா ஸுதனான வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சமவேதமும், கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை. இத்தாலே பேச்சில் கௌரவமும்,

சொல்லுமவர்கள் பிறவியில் கௌரவமும் ப்ரபந்தோபாதேயத்வ ஹேதுவாகச் சொல்லுமளவில் வருமநிஷ்டம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். நூலின் மொழி, நூலை உண்டாக்கியவரின் குலம் ஆகியவற்றை ஆராயக்கூடாது என்று கூறப்பட்டது. இவ்விதம் கொள்ளாமல், வடமொழியில் உள்ள நூல்கள் கூறுபவை மற்றும் உயர்ந்த குலத்தில் வந்தவர்கள் கூறுபவை மட்டுமே ஏற்கத்தக்கது என்று கூறுவர்கள், தங்களுக்கு விருப்பம் அற்ற நூல்களைக்கூட, ஒரு தலையாக ஏற்கவேண்டிய நிலை வரும் என்று இந்த இரண்டு வாக்கியங்களில் உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். இந்தக் கருத்தை இனி விளக்குகிறார். (பேச்சுப் பார்க்கில்) - பகவானைக் குறித்து உரைத்தல், மற்ற விஷயங்கள் குறித்து உரைத்தல் என்பதால் முறையே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவை, ஏற்கத்தகாதவை என்று காரணம் காண்பிக்காமல், வடமொழியில் அமைந்த காரணத்தால் எத்தகைய நூலும் ஏற்கத்தக்கவை என்று மொழியின் பெருமையை மட்டுமே காரணமாகச் சிலர் ஏற்கக்கூடும். இவ்விதம் கொண்டால், (கள்ளப்பொய்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள்) - பெரியதிருமொழி (9-7-9) - வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதுகின்ற கள்ளநூல் - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-5-2) - பொய்நூலை மெய்நூலென் றென்றுமோதி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தள்ளப்பட்ட மற்ற சமய நூல்களும் ஏற்கத்தக்கவை என்றாகிறது. (பிறவி பார்க்கில்) - மெய்யான ஞானம் உள்ளவர்கள் கூறுபவை ஏற்கத்தக்கவை, மற்றவர்கள் கூறுவது தள்ளத்தக்கவை என்று கொள்ளாமல், ஒருவருடைய பிறவியை ஆராய்ந்து, இவ்விதம் கொள்ளத்தக்கவற்றையும் ஏற்கத்தக்கவற்றையும் தீர்மானித்தால், (அஞ்சாமோத்தும் அறுமுன்றும் கழிப்பனாம்) - மச்சகந்தியின் புத்திரராகிய வ்யாசர் உரைத்த ஐந்தாம் வேதமாகிய மஹாபாரதமும், இடையர் குலத்தில் அவதரித்த க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை என்ற உபநிஷத்தும் தள்ளத்தக்கவை என்றாகிவிடும். ஆக இப்படியாக, ஒரு நூல் அமையப் பெற்ற மொழியின் கௌரவம், அந்த நூலை ஏற்படுத்தியவருடைய பிறவியின் கௌரவம் ஆகியவற்றை, ஒரு நூல் ஏற்றுக்கொள்வதற்கான காரணமாக உரைத்தால் வரக்கூடிய தோஷம் கூறப்பட்டது.

77. க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்திகள் போலன்றே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வஜநம்மம்.

அவதாரிகை - இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்தியை வ்யாஸ க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸமமாக வருளிச்செய்தார் கீழ். அவற்றில் இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார் மேல் - (க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணேத்யாதியாலே).

விளக்கம் - நம்மாழ்வாருடைய பிறவியை, வ்யாஸர் மற்றும் க்ருஷ்ணன் ஆகியவர்களுடைய பிறவிக்குச் சமமாக கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார். அவர்களுடைய பிறவியைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வாரின் பிறவி உயர்ந்து நிற்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனான” க்ருஷ்ணனுடையவும், கந்யாஸுதனான வ்யாஸனுடையவும் உத்பத்தி போலன்றே “கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்ற”வராய், “க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வ மிவோதிதம்” என்கிறபடியே க்ருஷ்ண விஷய த்ருஷ்ணைதான் ஒரு வடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிற ஆழ்வாருடைய அவதாரமென்கை.

விளக்கம் - திருப்பாவை (25) - ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனாய் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான க்ருஷ்ணனுடைய பிறவி மற்றும் கன்னிப்பெண்ணான மச்சகந்தியின் புத்திரனாகிய வ்யாஸருடைய பிறவி போன்றது இவருடைய பிறவி அல்ல; யாருடைய இவ்விதம் அல்ல என்றால் விடை அளிக்கிறார். திருவிருத்தம் (37) - கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்ற - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளவராகவும், ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவம் (1-6) - க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வ மிவோதிதம் - க்ருஷ்ணனிடம் கொண்ட ஆசை என்பதே ஒரு வடிவம் எடுத்தது போன்று அவதரித்த நம்மாழ்வார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனிடம் உள்ள ஆசையே ஒரு வடிவம் எடுத்தது போன்றுள்ளவரும் ஆகிய விதத்தில் நம்மாழ்வாருடைய அவதாரம் உள்ளது.

78. பெற்றும் பேறிழந்து(ம்) கன்னிகையானவளும், எல்லாம் பெற்றாளாயும் தத்துக்கொண்டாள் என்பர் நின்றாரென்னுமவளும், நெடுங்காலமும் நங்கைமீ ரென்னுமவளுக்கு நேரன்றே.

அவதாரிகை - அதெங்ஙனையென்னு மபேசைஷயிலே பல ஹேதுக்களாலும் இவர் ஜந்ம வ்யாவ்ருத்தியை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே அவர்களைப் பெற்றவர்கள் இவரைப் பெற்றவளுக்கு ஸத்ருசரல்லாமையை இசைவிக்கிறார் - (பெற்றுமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டது போன்று “நம்மாழ்வாருடைய பிறவியானது வ்யாஸர் மற்றும் க்ருஷ்ணனுடைய பிறவி போன்று அல்ல” என்று எவ்விதம் கூற இயலும் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கான விடையை, பல காரணங்களைக் காண்பித்து, நம்மாழ்வாரின் பிறவி மேன்மையை, அடுத்துள்ள மூன்று சூர்ணைகளில் அருளிச் செய்கிறார். அவற்றுள் முதலாவதாக, அவர்களைப் பெற்றவர்கள், நம்மாழ்வாரைப் பெற்றவருக்கு ஒப்பாகமாட்டார்கள் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “திருவின் வடிவொக்கும் தேவகி பெற்ற” என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனுடைய பால்யரஸம் ஒன்றுமநுபவிக்கப் பெறாதபடி “திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன்” என்று பேறிழந்தவளான தேவகியும், “த்வீபே பதரிகாமிச்ரே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம்” என்கிறபடியே வ்யாஸனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனாலுள்ள ரஸம் ஒன்றுமநுபவிக்கப் பெறாதபடி “புந: கந்யா பவிஷ்யதி” என்ற பராசர வசனத்தாலே மீளவும் கந்யகையான மத்ஸ்யகந்தையும்; “எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே” என்னும்படி க்ருஷ்ணனுடைய பால சேஷ்டிதாதிகளையெல்லா மநுபவிக்கப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும், “தத்துக்கொண்டாள் கொலோ தானே பெற்றாள் கொலோ” என்றும், “இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை நம்பி யுன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார்” என்றும் அவனுடைய அதிமநுஷ சேஷ்டிதங்களடியாகத் தானும் பிறரும் சங்கிக்கும்படியான மாத்ருத்வத்தையுடைய யசோதையும்,

விளக்கம் - (பெற்றும்) பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-2-17) - திருவின் வடிவொக்கும் தேவகி பெற்ற - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனைத் தேவகி தனது புத்திரனாகப் பெற்றபோதிலும், (பேறு இழந்தும்) - அவனுடைய பாலலீலைகள் எதனையும் அனுபவிக்கப் பெறாத காரணத்தால், பெருமாள்திருமொழி (7-5) - திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன் - என்பதற்கு ஏற்ப பேறு இழந்த தேவகியும். (பெற்றும்) மஹாபாரதம் - த்வீபே பதரிகாமிச்ரே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம் - இலந்தை மரங்கள் நிறைந்த கானகத்தில் ஸத்யவதி என்பவள் பராசரமுனிவர் மூலமாக, எதிரிகளை வாட்டவல்ல விஷ்ணுவின் அம்சமாக, பதரிகாசர்மத்தின் அருகில் பாதராயணர் என்ற வேதவ்யாஸரைப் பெற்றாள் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸத்யவதி, வ்யாஸரைப் புத்திரராகப் பெற்றெடுத்த போதிலும், (கன்னிகையானவளும்) - அந்தப் புத்திரன் மூலம் ஏற்படக்கூடிய எந்தவிதமான தாய்மை இன்பத்தையும் அனுபவிக்க இயலாமல், புந: கந்யா பவிஷ்யதி - நீ மீண்டும் கன்னிப்பெண்ணாக ஆவாய் - என்று பராசரர் கூறியதன் காரணமாக மீண்டும் கன்னியாக மாறிய மச்சகந்தியும். (எல்லாம் பெற்றாளாயும்) - பெருமாள்திருமொழி (7-5-3) - எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனுடைய பாலலீலைகள் முழுவதையும் நன்றாக அனுபவிக்கும்படியான பேறு யசோதைக்குக் கிட்டியபோதிலும், (தத்துக்கொண்டாள் என்பர் நின்றா ரென்னுமவளும்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-1-7) - தத்துக்கொண்டாள் கொலோ தானே பெற்றாள் கொலோ - தத்து எடுத்துக்கொண்டாள் அல்லாமல் தானே ஈன்றாளோ - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-1-3) - இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை நம்பி யுன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய மனிதச் செயல்களுக்கு அப்பாற்பட்டதான செயல்கள் காரணமாகத் தானும், மற்றவர்களும் “க்ருஷ்ணனின் தாய் யசோதையோ” என்று சந்தேகம் கொள்ளும்படியாக உள்ள யசோதையும் (தேவகி, ஸத்யவதி, யசோதை ஆகிய மூவரும் நம்மாழ்வாரின் தாய்க்கு ஈடாக மாட்டார்கள் என்று அடுத்து உரைக்கிறார்)

வ்யாக்யானம் - “நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற” என்று ஸக்ருதாசர்யண மமைந்திருக்க ஆதராதிசயத்தாலே சிரகாலம் ஆச்ரித கலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யாசர்யித்து இவளைப் பெற்றவளாகவும், “நங்கைமீர் நீருமோர் பெண் பெற்று நல்கினீர்” என்று தொடங்கி - பூர்ணைகளான நீங்களும் ஒரு பெண்பிள்ளை பெற்று வளர்த்திகோளிறே, பகவல்லாஞ்சநாதிகளை திவாராத்ர விபாகமற வாய்புலற்றா

நின்றுள்ள சபலையானவென் பெண்பிள்ளைபடியை எங்ஙனே சொல்லுவேனென்று வாசாமகோசரமான இவருடைய முக்தவசநாதிகளை அநுபவித்தவளாகவும் சொன்ன விவரைப் பெற்றவளுக்கு ஸத்ருசரன்றே யென்கை.

விளக்கம் - (நெடுங்காலமும்) - திருவிருத்தம் (37) - நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனைச் சரணம் புகுதல் என்பது ஒருமுறை செய்தால் மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளபோதிலும், பக்தி காரணமாக நீண்ட காலம், அனைவருக்கும் எளிதில் அடையவல்லவனாகிய க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளை அடைந்து, பராங்குசநாயகியான நம்மாழ்வாரைப் பெற்றவளாகவும்; (நங்கைமீ ரென்னுமவளுக்கு) - திருவாய்மொழி (4-2-9) - நங்கைமீர் நீருமோர் பெண் பெற்று நல்கினீர் - என்றுள்ள வரி தொடக்கமாக, “அனைத்தும் நிரம்பப் பெற்ற நீங்களும் ஒரு பெண்பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்கிறீர்கள்; ஆனால் எனது பெண் பிள்ளையையும் பாருங்கள்; ஸர்வேச்வரனுடைய சங்கு, சக்கரம் போன்றவற்றை பகல், இரவு என்றுள்ள கால மாறுபாடுகள் கூட அறியாமல் புலம்பியபடி உள்ள எனது பெண்பிள்ளையின் நிலையை நான் எவ்விதம் உரைப்பேன்”, என்று உரைப்பதற்கு இயலாதபடி நம்மாழ்வாருடைய திருவாயிலிருந்து வெளிவரும்படியான சொற்களை அநுபவித்தவளாகவும் உரைக்கப்படும் நம்மாழ்வாரைப் பெற்றெடுத்த தாயாருக்கு, (நேர் அன்றே) - ஒப்பாக மாட்டார்கள் அல்லவோ?

79. மீந நவநீதங்கள் கந்திக்குமிடமும் வெறிகொள் துழாய் கமழுமிடமும் தன்னிலொக்குமோ.

அவதாரிகை - இனி மூவருடையவும் உத்பத்தி ஸ்தல கந்த விசேஷங்களைப் பார்த்தால் மற்றயவை இரண்டிலும் இவருடைய உத்பத்தி ஸ்தலத்துக்குண்டான வைபவம் விலக்ஷண மென்னுமிடத்தை முதலிக்கிறார் - (மீனேத்யாதியால்).

விளக்கம் - அடுத்து, வ்யாஸர், க்ருஷ்ணன் மற்றும் நம்மாழ்வார் ஆகிய மூவரும் அவதரித்த இடங்களுடைய வாசனை (மணம்) விசேஷங்களை நோக்கும்போது, மற்ற இருவர் அவதரித்த இடங்களைக் காட்டிலும், நம்மாழ்வார் அவதரித்த இடத்திற்கு உள்ள மேன்மை வேறுபட்டது என்பதை இந்தச் சூத்திரத்தில் புகழ்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மீன்வெறி நாறுகிற வ்யாஸோத்பத்தி ஸ்தலமும், வெண்ணெய்முடை நாறுகிற க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸ்தலமும், “வெறிகொள் துழாய் மலர் நாறும் வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற” என்றும், “இவளந் தண்டுழாய் கமழ்தல்” என்றும் பகவத் ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருத்துழாய் மணம் நாறுகிற ஆழ்வாரவதரித்த ஸ்தலத்துக்கு ஸத்ருசமோவென்றபடி. ப்ராக்ருத விஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான ஹேய கந்தங்களிறே அவை, அப்ராக்ருத விஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான உபாதேய கந்தமிறே யிது. இத்தால் தாத்ருச ஸ்தலங்களிலுண்டான அவர்களுடைய உத்பத்தியில் ஈத்ருச ஸ்தலத்திலுண்டான விவருடைய உத்பத்தியினேற்றம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - (மீந நவநீதங்கள் கந்திக்குமிடமும்) - மீன்நாற்றம் வெளியேறுவதான வ்யாஸர் பிறந்த இடமும், வெண்ணெய்முடை நாறுகிற க்ருஷ்ணன் அவதரித்த இடமும். (வெறிகொள் துழாய் கமழுமிடமும்) - திருவாய்மொழி (4-4-3) - வெறிகொள் துழாய் மலர் நாறும் வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற - என்றும், திருவாய்மொழி (8-9-10) - இவளந் தண்டுழாய் கமழ்தல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடனான தொடர்பை பெற்றுள்ளதன் அறிகுறியான துளசிமணம் வீசுகின்ற நம்மாழ்வார் அவதரித்த இடத்திற்கு. (ஒக்குமோ) - ஒப்பாகுமோ. இந்த உலகியல் பொருள்களுடன் ஸம்பந்தம் அடைந்த காரணத்தால் தாழ்ந்த நாற்றங்கல் வீசும் இடங்கள் முந்தையது ஆகும். ஆனால் இந்த உலகியல் பொருள்களுடன் ஸம்பந்தம் இல்லாத வஸ்துவான ஸர்வேச்வரனுடைய சேர்க்கையால் ஏற்பட்டதான, அனைவரும் விரும்பவல்ல நறுமணம் அல்லவோ நம்மாழ்வார் அவதரித்த இடம் ஆகிறது! இதன் மூலம் அந்த இடங்களில் ஏற்பட்டதான அவர்களுடைய பிறவிகளைக் காட்டிலும், இந்த இடத்தில் ஏற்பட்டதான நம்மாழ்வாரின் பிறவி ஏற்றம் கூறப்பட்டது.

80. ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷ்ணவம் வாசாமகோசரம்.

அவதாரிகை - இன்னமும் அவர்களுடைய உத்பத்தி ஸ்தலங்களுக்கும் இவருத்பத்தி ஸ்தலத்துக்குமுள்ள வைஷ்ணவாதிசயத்தைக் காட்டுகிறார் - (ஆற்றிலித்யாதியால்).

விளக்கம் - மேலும் அவர்கள் அவதரித்த இடங்களுக்கும், நம்மாழ்வார் அவதரித்த இடத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டின் மிகுதியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது வ்யாஸோத்பத்தி ஸ்தலம், ஆறுதானே அசிஷ்ட பரிக்ரஹமுடைய கங்கையாய், அத்துறை ஓடத்துறையாய், ஊர் வலைச்சேரியா யிருக்கும். க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸ்தலம், ஆறானது க்ருஷ்ண ஜலப்ரவாஹதயா தமோமயியான யமுனையாய், துறையும் அதில் காளிய விஷதூஷிதமான துறையாய், ஊர்தானே “அறிவொன்றுமில்லாத வாய்க்குலம்” என்கிறபடியே இடக்கை வலக்கை யறியாதார் வர்த்திக்கிற இடைச்சேரியா யிருக்கும்.

விளக்கம் - வ்யாஸர் அவதரித்த இடம் - அங்குள்ள ஆறானது சிவனுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டதான கங்கையாக, அந்தத் துறையானது ஓடத்துறையாக, அந்த ஊரானது மீன் வலைகள் நிரம்பியதாக இருக்கும். க்ருஷ்ணன் அவதரித்த இடம் - அங்குள்ள ஆறானது கறுத்த நிறமுள்ள நீர் கொண்டுள்ளதால் தமோமயமான யமுனையாக, அதன் துறையானது காளியனின் விஷத்தால் நிரப்பப்பட்டதாக, அந்த ஊரானது திருப்பாவை (28) - அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலம் - என்பதற்கு ஏற்ப எதனைச் செய்யவேண்டும் எதனை விடவேண்டும் என்று அறியாதவர்கள் நிரம்பியதாய் இருப்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்தி ஸ்தலம், ஆறு “பவள நன் படர்க் கீழ்ச் சங்குறை பொருநல்” என்கிறபடியே விலக்ஷண பதார்த்தங்களுக்கு ஆகரமுமாய் வாஸ ஸ்தலமுமாய்க் கொண்டு அதிசலாக்யமாயிருக்கும் தாம்ரபர்ணியாய், துறை சுத்த ஸ்வபாவமாய் அவதாதமாயிருக்கிற சங்கங்கள் வந்து சேருகிற திருச்சங்கணிதுறையாய், ஊர், “நல்லார் நவில் குருகூர்” என்கிறபடியே ஸகல ஸஜ்ஜந சலாகநீயமாய், “சயப் புகழார் பலர் வாழும் தடங் குருகூர்”, “நல்லார் பலர் வாழ் குருகூர்” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்த புகழையுடையராய் பகவதநுபவம் பணி வாழ்கிற ஜ்ஞாநாதிகரான விலக்ஷணர் பலரும் நிரந்தர வாஸம் பண்ணுகிற திருக்குருகூராயிருக்கும்.

விளக்கம் - ஆனால் நம்மாழ்வார் அவதரித்த இடம் - அங்குள்ள ஆறானது, திருவாய்மொழி (9-2-5) - பவள நன் படர்க் கீழ்ச் சங்குறை பொருநல் - என்பதற்கு ஏற்ப மேன்மையான பொருள்களுக்குப் பிறப்பிடமாகவும் வசிக்கும் இடமாகவும் உள்ளதால் மேன்மையாக உள்ள தாமிரபர்ணியாகவும்; துறையானது தூய்மையான தன்மை உடையதாயும், வெண்மையாயும் உள்ள சங்குகள் வந்து ஒதுங்குகின்ற திருச்சங்கணி துறையாகவும்; ஊரானது திருவிருத்தம் (100) - நல்லார் நவில் குருகூர் - என்பதற்கு ஏற்ப

அனைத்து ஸாதுக்களாலும் புகழ்ப்பட்டதாய், திருவாய்மொழி (3-1-11) - சயப் புகழார் பலர் வாழும் தடங் குருகூர் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-8-11) - நல்லார் பலர் வாழ் குருகூர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸம்ஸாரத்தை வென்றதால் புகழ் கொண்டவர்களும், எப்போதும் பகவத் அனுபவம் உள்ளதன் காரணமாக பகவத் அனுபவம் நிறைந்தவர்களும் ஆகிய ஞானிகள் பலரும் எப்போதும் வசித்தபடி உள்ளதான திருக்குருகூர் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ஆகையால், அந்தவாறுகளையும் துறைகளையும் ஊர்களையும் பற்ற இந்த ஆற்றுக்கும் துறைக்கும் ஊர்க்கும் உண்டான வைஷ்ணவம் பேச்சுக்கு அவிஷயமாயிருக்கு மென்கை. ஆக க்ருஷ்ண, க்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்தியிற் காட்டில் க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமான இவருத்பத்திக்கு ஏற்றத்துக்குடலாகக் கீழ் விலக்ஷிதமான வற்றை யடைய வெளியிட்டாராய்த்து.

விளக்கம் - ஆகவே, அவர்கள் அவதரித்த இடத்தில் உள்ள ஆறு, ஊர், துறை ஆகியவற்றை நோக்கும்போது, நம்மாழ்வார் அவதரித்த இடத்தில் உள்ள ஆறு, துறை, ஊர் ஆகியவற்றுக்கு உண்டான மேன்மையான வேறுபாடுகள் சொற்களால் கூறி முடிக்க இயலாதபடி இருக்கும். இப்படியாக க்ருஷ்ணன், க்ருஷ்ண த்வைப்பாயனர் (வ்யாஸர்) ஆகியவர்களுடைய பிறவினைக் காட்டிலும், க்ருஷ்ணன் மீது கொண்ட பக்தி என்பதே வடிவமானது என்று கூறலாம்படி உள்ள நம்மாழ்வாரின் பிறவிக்கு உள்ள ஏற்றங்களை விரிவாக எடுத்துரைத்தார்.

81. தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள்போலே ப்ரஹ்ம ஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாளிற்பிறவி உண்ணாட்டுத் தேசிறே.

அவதாரிகை - எல்லாம் செய்தாலும் பூர்வவர்ணங்களில் பிறவிபோலே சதுர்த்தவர்ணத்தில் பிறவி தேஜஸ்கரமன்றே யென்ன, தாஸ்ய ரஸஜ்ஞர்க்கு இது தேஜஸ்கரமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் - (தேவத்வமுமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - எவ்விதம் நோக்கினாலும், மற்ற மூன்று வர்ணங்களில் எடுக்கின்ற பிறவிகள் போன்று நான்காம் வர்ணத்தில் உள்ள பிறவி தேஜஸ்ஸுடன் கூடியதாக இருப்பதில்லையே என்னும் சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு, “ஸர்வேச்வரனுக்கும், அவனுடைய அடியார்களுக்கும் அடிமையாக இருப்பதன் சுவையை அறிந்த

உயர்ந்தவர்களுக்கு, இத்தகைய பிறவி தேஜஸ்ஸுடன் கூடியதாகவே இருக்கும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ராவணவதாநந்தரம் ப்ரஹ்மாதிகள் “பவாந் நாராயணோ தேவ:” என்றது அஸஹ்யமாய், “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்” என்கையாலும், கோவர்த்தநோத்தரணாநந்தரம் அந்த அதிமாநுஷ சேஷ்டிதம் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட கோபர், “பால த்வஞ்சாதி வீர்யஞ்ச ஜந்ம சாஸ்மாஸ்வ சோபநம், சிந்த்ய மாநமமேயாத்மந் சங்காம் க்ருஷ்ண ப்ரயச்சதி, தேவோ வா தாநவோவா த்வம் யசோ கந்தர்வ ஏவ வா” என்று சங்கித்துச் சொல்ல, “க்ஷணம் பூத்வா த்வஸௌ தூஷ்ணீம் கிஞ்சித் ப்ரணய கோபவாந்” என்கிறபடியே அது அஸஹ்யமாமென்னுமிடம் தோன்றச் சிறிதுபோது வாய் திறவாமலிருந்து பின்னை, “நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வோ ந யசேஷா ந ச தாநவ: அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத: நைவ சிந்த்யமதோந்யதா” என்கையாலும், தேவர்க்கும் தேவனான தான் லோகரசுஷணார்த்தமாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனா யவதரித்தவளவில் தேவனாகச் சொல்லுகையும் நிந்தையாம்படி புரையறப் பிறக்கும் சீலாதிகனான ஈச்வரனுக்கு, “ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:” என்கிறபடியே, “பல பிறப்பாயொளி வரு முழுநலம்” என்று தாழ்விழிந்ததனையும் கல்யாண குணங்கள் ஒளி பெற்று வரும் ஜந்மங்கள் போலே,

விளக்கம் – (தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு) - இராவணனை வதைத்த பின்னர் நான்முகன் உள்ளிட்ட பலரும் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-13) - பவாந் நாராயணோ தேவ: - நீயே நாராயணன் என்ற தெய்வம் ஆவாய் - என்று இராமனைப் புகழ்ந்தார்கள். அப்போது இராமன், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-13) - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம் - என்னை நான் மனிதனாகவும், இராமன் என்ற பெயர் உள்ளவனாகவும், தசரதனின் புத்திரனாகவும் மட்டுமே எண்ணுகிறேன் - என்றான். கோவர்த்தன பர்வதத்தை க்ருஷ்ணன் தனது திருக்கரத்தால் உயர்த்திப் பிடித்த பின்னர், மனிதனால் செய்ய இயலாத இந்தச் செயலைக் கண்டு வியந்த இடையர்கள், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-13-7) – பால த்வஞ்சாதி வீர்யஞ்ச ஜந்ம சாஸ்மாஸ்வ சோபநம், சிந்த்ய மாநமமேயாத்மந் சங்காம் க்ருஷ்ண ப்ரயச்சதி, தேவோ வா தாநவோவா த்வம் யசோ கந்தர்வ ஏவ வா – இளமை, மிகுந்த வீர்யம், இங்கு வந்த பிறவி ஆகியவற்றை ஆராயும்போது இவன் தேவர்களுக்கும் தேவனா, கந்தர்வனா, யசுஷனா என்ற சந்தேகம்

ஏற்படுகிறது - என்று ஐயத்துடன் கூறினார்கள். இதனைக் கேட்டபோது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-13-9) - சஷணம் பூத்வா த்வஸௌ தூஷ்ணீம் கிஞ்சித் ப்ரணய கோபவாந் - க்ருஷ்ணன் சில நொடிகள் பொய்யான கோபம் கொண்டவனாக வாய் மூடி நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்கள் உரைத்ததைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் சிறிது நேரம் வாயை மூடி நின்றான். பின்னர் அவர்களிடம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-12) - நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வோ ந யசேஷா ந ச தாநவ: அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத: நைவ சிந்த்யமதோந்யதா - நான் தேவன் அல்லன், கந்தர்வன் அல்லன், யசுஷன் அல்லன், அஸுரன் அல்லன்; உங்களுடைய பந்துவாக அவதரித்த என்னை வேறுவிதமாக எண்ண வேண்டாம் - என்றான். இவ்விதம் இராமனும், க்ருஷ்ணனும் கூறியதால், தேவர்களுக்கும் தேவனாக உள்ள தான், இந்த உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக, மனிதனாக அவதரித்தபோது, தன்னைத் தேவனாக உரைத்தல் என்பதையே இழிந்து உரைப்பதாக எண்ணுகிறான். இவ்விதம் தடை இன்றி வெளிப்படும் சீலகுணம் பொருந்தியுள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு, (ஒளிவரும் ஜநிகள் போலே) - யஜுர் வேதம் - ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந: - இந்தப் பரமாத்மா அவதரித்ததால் ஒளி பொருந்தியன் ஆகிறான் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-3-2) - பல பிறப்பாயொளி வரு முழுநலம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தாழ்வாக உள்ள அவதாரங்கள் அனைத்திலும் அவனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் மிகுந்த ப்ரகாசத்துடன் வெளிப்படுவது போன்று ...

வ்யாக்யானம் - “மா ஸ்ம பூதபி மே ஜநம் சதுர்முகமாத்மாநா” என்று ப்ராஹ்மண்யத்துக்கு எல்லைநிலமான ப்ரஹ்மாவாய்ப் பிறக்கையும் சேஷத்வ விரோதியான அஹங்கார ஹேதுவாகையாலே ஆத்மாவுக்கு அவத்யமென்று இகழும்படி தாஸ்ய ரஸமறிந்தார்க்கு “பண்டை நாள்” என்கிற திருவாய்மொழியில் “பல்படிகால் குடிசுடி வழிவந்தாட் செய்யும் தொண்டர்”, “உன் பொன்னடிக் கடவாதே வழிவருகின்றவடியர்”, “தொல்லடிமை வழிவரும் தொண்டர்” என்று சொன்னபடியே தாஸ்ய விரோதியான ஜந்மாத் யபிமாந மின்றிக்கே கைங்கர்யாநுரூபமான குடிப்பிறவி, “ஆழியங்கைப் பேராயற்காளாம் பிறப்பு - உண்ணாட்டுத் தேசன்றே” என்கிறபடியே பகவத் விமுக ப்ரகரமாகையாலே புறநாடான லீலாவிபூதி போலன்றிக்கே பகவதாநுகூல்யைக போகரஸத்திலே நெருங்கி போக விபூதியாய் அவனுக்கந்தரங்கமாயிருக்கிற பரமபதத்தில் வர்த்திக்கிற தேஜஸ்ஸை யுடைத்திறே யென்கை. பரமபதத்தில் பகவத் கைங்கர்யாநுகுணமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் தேஹத்தோபாதி சேஷவஸ்துவான ஆத்மாவுக்கு இதுவே தேஜஸ்கரமென்று கருத்து.

விளக்கம் - (ப்ரஹ்ம ஜந்மமும் இழுக்கு என்பார்க்கு) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (55) - மா ஸ்ம பூதபி மே ஜந்ம சதுர்முகமாத்தமாநா - எனக்கு நான்முகனாக உள்ள பிறவி வேண்டாம் - என்பதற்கு ஏற்ப, அந்தணப்பிறவிக்கு எல்லையாக உள்ள நான்முகனாகப் பிறத்தல் என்பது, அடிமைத்தனத்தின் விரோதியாக உள்ள அஹங்காரம் ஏற்படக் காரணம் ஆகிவிடும் என்பதால், அந்தப் பிறவியைக் கூட இகழும்படியாக, ஸர்வேச்வரனுடைய அடிமையாக இருத்தலின் சுவையை அறிந்தவர்களுக்கு. (பண்டைநாளிற் பிறவி) - திருவாய்மொழி (9-2) - பண்டை நாள் - என்கிற திருவாய்மொழியில், (9-2-1) - பல்படிகால் குடிகுடி வழிவந்தாட் செய்யும் தொண்டர் - என்றும், (9-2-2-) - உன் பொன்னடிக் கடவாதே வழிவருகின்றவடியர் - என்றும், (9-2-3) - தொல்லடிமை வழிவரும் தொண்டர் - என்றும் அருளிச்செய்தபடி, அடிமைத்தனத்திற்கு விரோதியாக உள்ளதான “நான் இந்தக் குலத்தில் பிறந்தேன்” என்று, பிறவி போன்றவை மூலம் ஏற்படும் கர்வம் இல்லாமல் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றதான குலப்பிறவியானது. (உண்ணாட்டுத் தேசிறே) - பெரியதிருவந்தாதி (79) - ஆழியங்கைப் பேராயற்காளாம் பிறப்பு ... உண்ணாட்டுத் தேசன்றே - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து எந்தவிதமான விருப்பமும் இல்லாதவர்கள் உலகில் அதிகமாக உள்ளதால், இந்த உலகம் போன்று அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்றவனாக இருத்தல் என்னும் இன்பத்தின் சுவையில் நிலை நின்று, ஆனந்தம் அளிக்கவல்ல இடமாகவும், அவனுக்கு அந்தரங்கமாகவும் உள்ள பரமபதத்தில் வசிக்கின்ற, இந்த உலகின் ஸம்பந்தம் இல்லாத சரீரம் போன்று தேஜஸ் நிறைந்தது ஆகும். பரமபதத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்றவிதமாக ஒரு சரீரத்தை அடைவது போன்று, அடிமையாக உள்ள ஆத்மாவுக்கு ஏற்றதான ஒளியை இந்தச் சரீரமும் அளிக்கிறது என்று கருத்து.

82. ஜனக தசரத வஸுதேவ குலங்களுக்கு மூத்தபெண்ணும் நடுவிற்பிள்ளையும் கடைக்குட்டியும் போலே இவரும் பிறந்து புகழுமாக்கமுமாக்கி அஞ்சிறையுமறுத்தார்.

அவதாரிகை - இனி இவரவதாரத்தின் பரோபகாரகத்வத்தை ஸநிதர்சநமாக வருளிச் செய்கிறார் - (ஜநகேத்யாதியால்).

விளக்கம் - அடுத்து நம்மாழ்வாருடைய அவதாரத்தின் வள்ளல்தன்மைகளை எடுத்துக்காட்டுகளுடன் இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஜநக குலத்துக்கு மூத்த பெண்ணான பிராட்டி பிறந்து, “ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா, ஸீதா பர்த்தாரமாஸாத்ய ராமம் தசரதாத்மஜம்” என்கிறபடியே தான் பிறந்த குலத்துக்குக் கீர்த்தி யுண்டாக்கினாப் போலேயும்,

விளக்கம் - (ஜனக குலங்களுக்கு மூத்தபெண்ணும் பிறந்து புகழும் ஆக்கி) - ஜனகனின் குலத்துக்கு மூத்த பெண்ணாகப் பிறந்து, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (67-21) - ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா, ஸீதா பர்த்தாரமாஸாத்ய ராமம் தசரதாத்மஜம் - எனது புத்திரியான இவள், தசரதனின் புத்திரனாகிய இராமனைக் கணவனாக அடைந்து, ஜனக குலத்துக்குப் பெருமை ஏற்படுத்த உள்ளாள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சீதையானவள் தான் அவதரித்த குலத்துக்கு மிகுந்த கீர்த்தி ஏற்படுத்தியது போன்றும்,

வ்யாக்யானம் - தசரத குலத்துக்கு நடுவில்பிள்ளையான ஸ்ரீபரதாழ்வான் பிறந்து, “ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹ அர்ஹஸி, கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரக:” இத்யாதியாலே மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிகூடக்கடவரன்றென்கிற குலமர்யாதையை நடத்தின வளவன்றிக்கே, “ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி” என்றும், “பங்கதிக்கதஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்யேஷ்டரான பெருமாளுடைய விச்வேஷத்தில் சடை புனைந்து வற்கலை யுடுத்துக் கண்ணநீரா லுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடந்து, குலத்துக்கு முன்பில்லாத வேற்றங்ளை யுண்டாக்கினாப்போலவும்,

விளக்கம் - (தசரத குலங்களுக்கு நடுவிற்பிள்ளையும் பிறந்து ஆக்கமும் ஆக்கி) - தசரதனின் குலத்தில் நடுவில்பிள்ளையாகப் பரதன் பிறந்து, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (82-12) - ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹ அர்ஹஸி, கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரக: - [தன்னை முடிகூட்டிக் கொள்ளும்படி தான் பணிக்கப்பட்டபோது, பரதன் அரசவையில் உள்ளவர்களை நோக்கி உரைக்கிறான்] ராஜ்யமும் நானும் இராமனின் செல்வங்கள், இந்த விஷயத்தில் நீவிர் தர்மத்தை உரைக்கவேண்டும், தசரதனின் புத்திரனாகப் பிறந்த ஒருவன் மற்றவர்களின் ராஜ்யத்தை எவ்விதம் அபகரிப்பான் - என்பதற்கு ஏற்ப, மூத்தவர்கள் உள்ளபோது இளையவர்கள்

முடிசூடிக் கொள்ளக்கூடாது என்ற குல மரியாதையை உரைத்தது மட்டும் அல்லாமல், இராமாயணம் அயோத்யாகண்டம் (100-1) - ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி - சடைமுடியுடன் கூடியவனும், மரவுரி தரித்தவனும், கைகள் குவித்து வணங்கியபடி பூமியில் கட்டை போன்று விழுந்தவனும் ஆகிய பரதனை இராமன் பார்த்தான் - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-5) - பங்கதிக்கதஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே - பரதன் சடைமுடியுடன் கூடியவனாக தனது அழுக்கடைந்த உடலுடன் உன்னுடைய வரவை எதிர்நோக்கியபடி உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது மூத்த சகோதரனாகிய இராமனின் பிரிவு காரணமாகச் சடைமுடியுடன் மரவுரி தரித்து தனது கண்களிலிருந்து பெருகும் கண்ணீரால் ஏற்பட்ட சேற்றில் கிடந்தபடி, தசரதனின் குலத்துக்கு இதுவரை இல்லாத ஏற்றத்தைப் பரதன் உண்டாக்கியது போன்றும்.

வ்யாக்யானம் - வஸுதேவ குலத்துக்கு “மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோதவிழந்தவள் தன் வயிற்றில் சிக்கன வந்து பிறந்து நின்றாய்” என்கிறபடியே கடைக்குட்டியான க்ருஷ்ணன் பிறந்து, “தந்தை காலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ” என்கிறபடியே தங்களால் விடுவித்துக் கொள்ளவொண்ணாத மாதாபிதாக்கள் கால்கட்டை யறுத்தாப்போலவும்,

விளக்கம் - (வஸுதேவ குலங்களுக்கு கடைக்குட்டியும் பிறந்து அஞ்சிறையும் அறுத்து) வஸுதேவ குலத்திற்கு, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-3-1) - மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோதவிழந்தவள் தன் வயிற்றில் சிக்கன வந்து பிறந்து நின்றாய் - என்பதற்கு ஏற்ப கடைப்பிள்ளையாக க்ருஷ்ணன் அவதரித்து, பெரியதிருமொழி (7-5-1) - தந்தை காலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ - என்பதற்கு ஏற்ப தங்களால் விடுவித்துக்கொள்ள இயலாத தனது தாய்தந்தையரின் கைகால் விலக்குகளை அறுத்தது போன்றும்.

வ்யாக்யானம் - இவரும் திருவவதரித்து, “மலிபுகழ் வண்குருகூர்” என்னும்படி தாம் பிறந்த வுருக்குப் புகழுண்டாக்கி, “குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து” என்கிறபடியே சேஷ்தவ குலமர்யாதை தப்பாதபடி நின்ற மாத்ரமன்றிக்கே சேஷி விரஹ க்லேசாதிசயத்தாலே “காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து”, “கண்ணீர் கைகளாலிறைத்து”, “இட்டகா லிட்டகை” யாம்படி நிச்சேஷ்டராய், தரைக்கிடை கிடந்த ப்ரேம விசேஷத்தாலே இக்குடிக்குப் பண்டில்லாத வேற்றத்தையுமுண்டாக்கி, “அறுவர் தம் பிறவி யஞ்சிறையே” என்கிறபடியே தம்முடைய ப்ரபந்தாப்யாஸ முகத்தாலே தம்மோடந்விதரான

இவர்களுடைய ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச் சிறையையும்றுத்தாரென்கை. த்ருஷ்டாந்தபூதரான மூவர் செய்ததும் ஒருத்தரே செய்கையாலும், இத்தனையும் ஸ்வரூபாநுகூலமாகச் செய்கையாலும் இவர் பிறப்பிறே மிகவும் பரோபகாரகமாய்த்து.

விளக்கம் - (இவரும் பிறந்து புகழும் ஆக்கமும் ஆக்கி அஞ்சிறையும் அறுத்தார்) - அவர்களைப் போன்றே நம்மாழ்வரும் இந்த உலகில் அவதரித்து, திருவாய்மொழி (4-2-11) - மலிபுகழ் வண்குருகூர் - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் அவதரித்த ஊருக்குப் புகழை ஏற்படுத்தினார். திருவாய்மொழி (9-2-2) - குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள தன்மை என்ற தனது குலப்பெருமை தவறாதபடி நின்றார். அத்துடன் நில்லாமல், ஸர்வேச்வரன் என்ற தலைவனைப் பிரிந்து ஏற்படும் துன்பம் காரணமாக, திருவாய்மொழி (8-5-2) - காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-1) - கண்ணநீர் கைகளாலிறைத்து - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-4) - இட்டகால் இட்டகை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, என்ன செய்வது என்று அறியாதவராகத் தரையில் கிடந்து இவருடைய குலத்திற்கு இதுவரை இல்லாத ஏற்றத்தை உண்டாக்கினார். திருவாய்மொழி (1-3-11) - அறுவர் தம் பிறவி யஞ்சிறையே - என்பதற்கு ஏற்ப, தம்முடைய ப்ரபந்தங்களைக் கற்பதன் மூலம் தன்னுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட அனைவரது பிறவி என்னும் சிறையை அறுத்தார். இங்கு உபமானமாகக் கூறப்பட்ட மூவரின் செயல்களை, நம்மாழ்வார் ஒருவர் மட்டுமே செய்ததாலும், இவற்றைத் தனது ஆத்மஸ்வரூபத்துற்கு எந்தவிதமான விரோதமும் இன்றிச் செய்ததாலும், இவருடைய அவதாரம் மிகவும் வள்ளல்தன்மை மிக்கதாகிறது அல்லவோ?

83. ஆதித்ய ராமதிவாகராச்யுதபாநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி விகஸியாத போதில் கமல மலர்ந்தது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே.

அவதாரிகை - இன்னமும் இவருடைய அவதாரத்தாலே லோகத்துக்குண்டான நன்மைகளை யருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யேத்யாதியால்).

விளக்கம் - அடுத்து நம்மாழ்வாருடைய அவதாரத்தால் இந்த உலகிற்கு ஏற்பட்ட நன்மைகளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிரு ளகன்றது” என்னும்படி பாஹ்யாந்தகாரத்தைப் போக்கிக் கொண்டு உதிக்கு மாதித்யனுக்குப் போகாத உள்ளிருளான அஜ்ஞாநாந்தகாரம், “தமோ பாஹ்யம் விநச்யேத் து பாவகாதித்ய ஸந்நிதௌம் பாஹ்யமாப்யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணுபக்தார்க்க ஸந்நிதௌ” என்கிறபடியே நீங்கி, “சரஜாலாம்சுமாந் சூர்: கபே! ராம திவாகர்:, சத்ரு ரசேஷாமயம் தோயமுபதோஷம் நயிஷ்யதி” என்கிறபடியே சரஜாலங்களாகிற கிரணங்களை யுடையனாய்க் கொண்டு சத்ரு ராசுஷஸராகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப் பண்ணின ராம திவாகரனுக்கு வற்றாத “பிறவியென்னும் கடல்” என்கிற ஸம்ஸார ஸமுத்ரம் வற்றி, “ததோகில ஜகத்பதம் போதாயாச்யுத பாநுநா, தேவகீ பூர்வ ஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா” என்று ஜகத்பதம் விகலிதமாய்படி தேவகியாகிற பூர்வ ஸந்த்யையிலே ஆவிர்ப்பவித்த அச்யுதபாநுவான க்ருஷ்ணனுக்கு விகலியாத “போதில் கமல வன்னெஞ்சம்” என்கிற ஹ்ருத்பதம் விகலிதமாய்த்து,

விளக்கம் - (ஆதித்யனுக்கு போகாத உள்ளிருள் நீங்கி) - திருப்பள்ளியெழுச்சி (1) - கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிரு ளகன்றது - என்பதற்கு ஏற்ப உலகின் புற இருளை நீக்கியபடி உதிக்கும் சூரியனால் நீங்காதபடி உள்ளதாகிற அறிவின்மையானது, தமோ பாஹ்யம் விநச்யேத் து பாவகாதித்ய ஸந்நிதௌம் பாஹ்யமாப்யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணுபக்தார்க்க ஸந்நிதௌ - அக்னி, சூரியன் ஆகியவர்கள் முன்பாக ஒருவரின் புற இருள் அழிந்துவிடும்; மஹாவிஷ்ணுவின் பக்தன் என்ற சூரியன் முன்னிலையில் மட்டுமே அக இருளும் அழியும் - என்பதற்கு ஏற்ப நீங்கி, (ராம திவாகரனுக்கு சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (37-16) - சரஜாலாம்சுமாந் சூர்: கபே! ராம திவாகர்:, சத்ரு ரசேஷாமயம் தோயமுபதோஷம் நயிஷ்யதி - அனுமனே! அம்புகள் என்ற கதிர்கள் கொண்டவனாகிய இராமன் என்ற சூரியன், அரக்கர்கள் என்ற ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்வனாக உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப அம்புகள் என்ற கதிர்கள் கொண்டு விரோதிகளான ராசுஷஸர்கள் கூட்டம் என்னும் ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்யவல்ல இராமனால் வற்றாத, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-2) - பிறவியென்னும் கடல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரம் வற்றி. (அச்யுதபாநுவுக்கு விகலியாத போதில் கமலம் மலர்ந்தது) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-2) - ததோகில ஜகத்பதம் போதாயாச்யுத பாநுநா, தேவகீ பூர்வ ஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா - தாமரை போன்றுள்ளதான அனைத்து உலகங்களையும் மலரச்

செய்வதற்காக, தேவகி என்னும் கிழக்குத்திசையில், மிகவும் ப்ரகாசமான ஒளியுள்ள க்ருஷ்ணன் என்ற சூரியன் அவதரித்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உலகம் என்ற தாமரை மலரும்படியாக, தேவகி என்ற கிழக்குத்திசையில் வெளிப்பட்ட க்ருஷ்ணனால் மலராத, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) – போதில் கமல வன்னெஞ்சம் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான மனம் என்ற தாமரை மலர்ந்தது...(இது போன்ற மூன்று செயல்கள் எப்போது நடைபெற்றது என்றால், நம்மாழ்வார் என்னும் சூரியன் உதித்தபோது ஆகும் என்று அடுத்து அருளிச் செய்கிறார்).

வ்யாக்யானம் – “யத்கோ ஸஹஸ்ரம் அபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ர:, யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ் தஸ்மை நமோ வகுள பூஷண பாஸ்கராய” என்று திருவாய்மொழி யாயிரமுமாகிற கிரணங்களையுடையராய், மஹிஷீ பூஷணாயுத விசிஷ்டனான நாராயணனை “கண்கள் சிவந்த”படியே உள்ளேயுடையராய், வேதவித்துக்களான ஸர்வசிஷ்டர்களும் கேட்டபோதே தாமிருந்த தேசத்தை நோக்கி வணங்கும்படியான வைபவத்தையுடையராய் வகுளபரணராயிருக்கிற ஆழ்வாராகிற பாஸ்கரனுடைய உதயத்திலேயென்கை. ஆதித்ய திவாகர பாநு சப்தங்களா லன்றிக்கே பாஸ்கர சப்தத்தாலே இவரைச் சொல்லுகையாலே “ஊரும் நாடும்” இத்யாதிப்படியே ஸ்வஸம்பந்தமுடையா ரெல்லார்க்கும் ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுமவரென்று தோற்றுகிறது.

விளக்கம் - (வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே) – [சூர்யனால் போகாத அக இருள், இராம பாணத்தால் வற்றாத ஸம்ஸாரக்கடல், க்ருஷ்ணன் என்ற சூரியனால் மலராத மனம் என்ற தாமரை, நம்மாழ்வாருடைய அவதாரத்தால் ஏற்பட்டது என்கிறார்].
பராங்குசாஷ்டகம் - யத்கோ ஸஹஸ்ரம் அபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ர:, யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ் தஸ்மை நமோ வகுள பூஷண பாஸ்கராய - யார் ஒருவருடைய திருவாய்மொழி என்ற ஆயிரம் பாசுர வடிவில் உள்ளதான கதிர்கள் மூலம் மனிதர்களுடைய அறியாமை என்ற இருள் நீங்குகிறதோ, சங்கும் சக்கரமும் தரித்தபடி உள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணன் யாரிடம் வசிக்கிறானோ, அந்தத் திருவாய்மொழியைக் கேட்கும் காதுகளைக் கொண்ட எந்த இடத்தை அந்தணர்கள் வணங்குகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட நம்மாழ்வாராகிய சூரியனுக்கு நமஸ்காரம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் என்ற

ஆயிரம் கதிர்கள் கொண்டவராக, பெரியபிராட்டி மற்றும் திவ்யமான பல ஆபரண ஆயுதங்களுடன் கூடியுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் திருவாய்மொழி (8-8-1) - கண்கள் சிவந்து - என்பதற்கு ஏற்ப தனது உள்ளத்தில் கொண்டவராக, வேதவித்துக்களான அந்தணர்கள் அனைவராலும் திருவாய்மொழியின் ஓசையைக் கேட்ட உடனேயே தானிருக்கும் திசை நோக்கி வணங்கும்படி உள்ளவராக இருக்கின்ற நம்மாழ்வார் என்ற சூரியன் உதித்ததால் உண்டானது. இங்கு ஆதித்யன், திவாகரன், பானு என்ற பதங்களை விடுத்து நம்மாழ்வாரை “பாஸ்கர” என்ற பதம் கொண்டு கூறுவது காண்க. இது ஏன் என்றால், திருவாய்மொழி (6-7-2) – ஊரும் நாடும் - என்ற பாசுரத்தில் கூறியதற்கு ஏற்ப தன்னுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்கள் அனைவருக்கும் இவர் ஒளியை ஏற்படுத்துவார் என்பதை உணர்த்தவே ஆகும்.

84. வம்சபூமிகளை யுத்தரிக்கக் கீழ்க்குலம் புக்க வராஹ கோபாலரைப் போலே இவரும் நிமக்நரை யுயர்த்தத் தாழ விழிந்தார்.

அவதாரிகை - இப்படி பரோபகார ஜன்மரானவிவர் வர்ண த்ரயத்தி லொன்றிலே அவதாரியாதே சதுர்த்த வர்ணத்திலே தாழவிழிவானென் னென்ன, அதுவும் பரரசஷணார்த்தமாகவே யென்கிறார் - (வம்சேத்யாதியால்).

விளக்கம் - இவ்விதம் மற்றவர்களுக்காக அவதரித்த நம்மாழ்வார், முதல் மூன்று வர்ணங்களில் அவதரிக்காமல், நான்காம் வர்ணத்தில் ஏன் அவதரித்தார் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு, “அவ்விதம் அவதரித்ததும், மற்றவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே ஆகும்”, என்று விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “யயாதி சாபாத் வம்சோயம் ராஜ்யாநர்ஹோ ஹி ஸாம்ப்ரதம்” என்கிறபடியே யயாதி சாபத்தாலே ராஜ்யார்ஹமல்லாதபடி நிஹீநமான யதுவம்சத்தை, “அயம் ஸ கத்த்யதே ப்ராஜ்ஞை: புராணார்த்த விசாரதை: கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி” என்கிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக, “அங்கோராய்க் குலம் புக்கதும்” என்கிறபடியே கோகுலத்திலே உள்புக்கு கோபாலனான க்ருஷ்ணனைப் போலவும்; ஹிரண்யாசஷ பலத்தாலே நிலைகுலைந்து ப்ரளயங்கதையான பூமியை, “உத்த்ருதாஸி வராஹேண” என்றும், “நமஸ்தஸ்மை வராஹாய லீலயோத்தரதே மஹீம்” என்றும்

சொல்லுகிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக, “கேழலாய்க் கீழ்புக்கு” என்கிறபடியே பாதாளத்திலே தாழ்விழிந்த வராஹரூபியைப் போலவும்,

விளக்கம் - (வம்சத்தை உத்தரிக்கைக் கீழ்க்குலம் புக்க கோபாலரைப் போலே) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-21-12) - யயாதி சாபாத் வம்சோயம் ராஜ்யாநர்ஹோ ஹி ஸாம்ப்ரதம் - இந்தக் குலமானது யயாதியின் சாபம் காரணமாக அரசாளத் தகுதி அற்றது என்பதற்கு ஏற்ப அரசனாகும் தகுதிகளை இழந்து தாழ்ந்து நின்ற யது வம்சத்தை, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-20-49) - அயம் ஸ கத்த்யதே ப்ராஜ்ஞை: புராணார்த்த விசாரதை: கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி - இந்தக் க்ருஷ்ணன் தாழ்வில் மூழ்கிக் கிடக்கும் யயாதியின் யதுகுலத்தை உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு வரப்போகிறான் என்று புராணங்களின் ஆழ்பொருளை உணர்ந்தவர்களால் கூறப்படுகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உயர்த்துவதற்காக, திருவாய்மொழி (6-4-5) - அங்கோராய்க் குலம் புக்கதும் - என்பதற்கு ஏற்ப இடையர்கள் குலத்தில் புகுந்து அவதரித்த கோபாலனாகிய க்ருஷ்ணனைப் போன்றும். (பூமியை உத்தரிக்கைக் கீழ்ப்புக்க வராஹனைப் போலே) - ஹிரண்யாசுஷனின் வரபலம் காரணமாக நிலை குலைந்து ப்ரளய நீரில் ஆழ்ந்து போன பூமியை, தைத்திரீயம் - உத்த்ருதாஸி வராஹேண - வராஹனால் உயர்த்தப்பட்டாய் - என்றும், வராஹபுராணம் - நமஸ்தஸ்மை வராஹாய லீலயோத்தரதே மஹீம் - ஒரு லீலையாகவே எளிதாக பூமியை மீட்டு எடுத்த வராஹனுக்கு நமஸ்காரம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உயர்ந்துவதற்காக, திருவாய்மொழி (2-8-7) - கேழலாய்க் கீழ்புக்கு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பாதாளத்தில் தாழ்ந்து நின்று வராஹரூபம்எடுத்தவன் போன்றும்.

வ்யாக்யானம் - குலந்தாங்கு மபிமாநத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் நிமக்நரானவர்களை அந்நிலையில் நின்றும் பேதித்து “அபிமானதுங்கன்” என்னுமுயர்த்தியை யுடையராக்குகைக்காக அஹங்கார ஹேதுவான வர்ணங்கள் அநர்த்தகரமென்று தோற்றும்படி தத் ரஹிதமான சதுர்த்த வர்ணத்திலே தாழ்விழிந்தாரென்கை. இத்தால், நாம் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்திருக்கும் வர்ணங்களை ஹேயமென்றுவிட்டு நிக்ருஷ்ட வர்ணத்திலே தாழ் விழிந்தாரென்று தாய்த்து. ஆக, “வீட்டின்பம்” என்று தொடங்கி, இவ்வளவும் மந்தமதிகளுடைய சங்கா நிராகரணார்த்தமாக ஆழ்வாருடைய உத்பத்தி நிரூபணத்திலே வரும் ப்ரத்யவாயமும், வ்யாஸாதிகளைப் பற்றி இவரவதார

வைலக்ஷண்யமும், அவதாரம் பரார்த்தமென்னுமிடமும், மஹாப்ரபாவரானவிவர் தாழ்வதரிக்கைக்கு நிதானமு மருளிச்செய்தாராய் நின்றார்.

விளக்கம் - (இவரும் நிமக்நரை உயர்த்தத் தாழ் இழிந்தார்) - தங்களுடைய குலத்தை தாங்கள்தான் தாங்கி நிற்பது போன்று கர்வம் காரணமாக ஸம்ஸாரத்தில் தாழ்ந்து நிற்பவர்களை, அப்படிப்பட்ட நிலையிலிருந்து அவர்களை மாற்றி, திருப்பால்லாண்டு (11) - அபிமானதுங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப உயர்ந்தவர்களாக ஆக்குவதற்காகவும், அஹங்காரத்திற்குக் காரணமாக உள்ள மூன்று வர்ணங்கள் கேட்டினை ஏற்படுத்துபவை என்பது வெளிப்படும்படியாகவும், அப்படிப்பட்ட அஹங்காரம் அற்றதான நான்காம் வர்ணத்தில் அவதரித்தார் என்று கருத்து. ஆக தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்றுள்ள கர்வம் காரணமாக ஸம்ஸாரத்தில் மேன்மேலும் உழன்றபடி உள்ளவர்கள், அத்தகைய உயர்பிறப்பு என்று கூறப்படுகின்ற பிறவியானது, அஹங்காரம் முதலானவற்றுக் காரணமாக உள்ளதால் தாழ்ந்தது என்று உணர்ந்து, அந்தக் கர்வம் நீங்கிக் க கரையேறுவதற்காக, அவர்கள் தங்களை உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணிக் கொள்வதற்குக் காரணமாக உள்ள அந்த மூன்று வர்ணங்களை விடுத்து, தாழ்ந்தது என்று சிந்திக்கப்படும் நான்காம் வர்ணத்தில் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு அவதரித்தார். ஆகவே சூர்ணை (75) - வீட்டின்பம் - என்னும் சூர்ணையில் தொடங்கி, இதுவரை உள்ள சூர்ணைகளில் அறிவற்றவர்களுடைய சந்தேகத்தைப் போக்கும்விதமாக ஆழ்வாருடைய பிறவியை ஆராய்ந்தால் ஏற்படும் தோஷத்தையும், வ்யாஸர் முதலானவர்களுடைய அவதாரத்தைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வாரின் அவதாரத்தில் உள்ள வேறுபட்ட மேன்மையையும், நம்மாழ்வார் அவதரித்தது மற்றவர்களுக்காக மட்டுமே என்பதையும், மிகுந்த ப்ரபாவம் மிகுந்த நம்மாழ்வார் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு அவதரித்ததன் காரணத்தையும் அருளிச்செய்தார்.

85. ம்லேச்சனும் பக்தனானால் சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனாமென்கிற திருமுகப்படியும், விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துளஸீ ப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழு குலமானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்த் தம்பிக்கு முன் பிறந்து வேலும் வில்லும் கொண்டு பின் பிறந்தாரைச் சோதித்துத் தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்பாவம்

சொல்லும்படி ஏக குலமானமையும், தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய ஸம்யக் ஸகுண ஸஹ போஜநமும், ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியானா ரிருவர்க்கு தர்மஸூரு ஸ்வாமிகள் அக்ர பூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், புஷ்ப த்யாக போக மண்டபங்களில் பணிப்பூவு மாலவட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைதிகோத்தமரும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில் காயநந்தஸ்தல சுத்தி பண்ணின வருத்தாசாரமும் அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது.

அவதாரிகை - இன்னமும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்துக் குறுப்பாக ஸாமாந்யேந பாகவத வைபவத்தைப் பல உதாஹரணங்களாலும் ப்ரகாசிப்பியா நின்று கொண்டு இவ் வாகாரங்க ளறிவார்க்கிறே ஜந்மத்தி லுத்கர்ஷாபகர்ஷம் தெரிவதென்கிறார் மேலோரு சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - அடுத்து, நம்மாழ்வாருடைய மேன்மைகளை மேலும் நன்றாக விளக்கும்விதமாக, உயர்ந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய மேன்மைகளைப் பல உதாரணங்கள் மூலம் விளக்கி, இத்தகைய தன்மைகளை நன்றாக உணர்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே, மற்றவர்களுடைய பிறவியில் உள்ள உயர்வும் தாழ்வும் அறிய இயலும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [ம்லேச்சனும் பக்தனானால் சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனாமென்கிற திருமுகப்படியும்] (ம்லேச்சனும் பக்தனானால்) “மத் பக்தஜந வாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம், ஸ்வயம் அப்யர்ச்சநஞ்சைவமதர்த்தே டம்ப வர்ஜநம், மத் கதா ச்ரவணே பக்தி: ஸ்வர நோத்ராங்க விக்ரியாமமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி பக்திர் அஷ்டவிதா ஹி ஏஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சோபி வர்த்ததே” என்கிறபடியே என்கிறபடியே ம்லேச்ச ஜாதீயனாயுள்ளவனும் என்னுடைய பக்த ஜனங்கள் பக்கல் வாத்ஸல்யமும், என்னுடைய ஆராதனத்தி லுகப்பும், தானே ஆராதிக்கையும், என்பக்கல் டம்பமற்றிருக்கையும், என் கதையைக் கேட்குமிடத்தில் பக்தியும், பக்தி கார்யமான ஸ்வரநேத்ராங்கங்களில் விகாரமும், என்னையே எப்போதும் நினைக்கையும், என்னை ப்ரயோஜநாந்தரம் கொள்ளாதொழிகையு மென்று அஷ்டவிதையாக வருளிச்செய்த பக்தியை யுடையனானால், (சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்து) “ஸ

விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டித:; தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம்” என்றும், “பழுதிலா வொழுக்கலாற்றுப் பல சதுப்பேதிமார்கள் இழிகுலத்தவர்களேலு மெம்மடியார்களாகில், தொழுமினீர் கொடுமின் கொள்மின்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாய், உத்க்ருஷ்ட வர்ணரான சதுர்வேதிகள் அபிஜநாத்யபிமாந தூஷிதமான ஸ்வஸ்வரூப சுத்தயர்த்தமாக அநுவர்த்திக்கைக்கு விஷயமாய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாபேசைஷ யுண்டாகில் ஜ்ஞாந ப்ரதாநம் பண்ணி, (குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு) “ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்”, “நின்னோடுமொக்க வழிபட வருளினாய் போல” என்கிறபடியே, “மம நாதம், மம குல தைவதம்” என்கிறபடியே குலதெய்வமாச் சொல்லப்படுகிற ஸர்வேச்வரனோடொக்க, “அவரெங்கள் குல தெய்வம்” என்கிறபடியே குலதெய்வமாய் அவர்களைப் பூஜை கொண்டு. (பாவந தீர்த்த ப்ரஸாதனாமென்கிற திருமுகப்படியும்) “தத் பாதாம்ப்வதுலம் தீர்த்தம் ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்” என்று அவன் திருவடிகள் விளக்கின ஜலம் அநுபமமான தீர்த்தம்; அவனமுது செய்த சேஷம் பரம பாவநம் என்கையாலே, அஹங்கார மதிராபாவநமத்தரான அசுத்தரும் இந்த தீர்த்த ப்ரஸாதாந்வயத்தாலே சுத்த ஸ்வரூபரம்படி பாவந தீர்த்த ப்ரஸாதனாமென் றருளிச்செய்த பகவதுக்தியான திருமுகமும் அதின் படியெடுப்பான ஆழ்வார் பாசுரமும் (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது).

விளக்கம் – (ம்லேச்சனும் பக்தனானால்) பாஞ்சராத்திர ஆகமம் - மத் பக்தஜந வாத்தஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம், ஸ்வயம் அப்யர்ச்சநஞ்சைவமதர்த்தே டம்ப வர்ஜநம், மத் கதா ச்ரவணே பக்தி: ஸ்வர நோத்ராங்க விக்ரியாமமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி பக்திர் அஷ்டவிதா ஹி ஏஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சோபி வர்த்ததே - எனது அடியார்களிடம் அன்பும், என்னிடம் எந்தவிதமான ஆடம்பரத்தைக் காண்பிக்காமலும், எனது லீலைகளைக் கேட்கும்போது பக்தி காரணமாக குரல் தழுதழுத்தலும், ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிதலும், மயிர்க்கூச்சல் எடுப்பதும், என்னை எப்போதும் எண்ணியபடி இருப்பதும், என்னிடமிருந்து என்னைத் தவிர வேறு எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் இருப்பதும் என்றுள்ள எட்டுவிதமான பக்தி ஒரு தாழ்ந்தவனிடம் உள்ளது என்றாலும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தாழ்ந்தவனாக உள்ளபோதிலும் ஒருவன் எனது அடியார்களிடம் மிகுந்த வாத்தஸல்யம் கொண்டும், என்னை ஆரதிக்கும்போது மகிழ்வும், எப்போதும் தானே என்னை ஆரதித்தும், என்னிடம் ஆடம்பரம் காண்பிக்காமலும், எனது கதைகளைக் கேட்கும்போது பக்தியும், பக்தியின் விளைவாக ஆனந்தக்கண்ணீர்

சொரிந்து மயிர்க்கூச்சல் எடுத்தலும், என்னையே எப்போதும் நினைத்தலும், என்னைத் தவிர என்னிடமிருந்து வேறு பயன் எதிர்பாராமலும் என்றுள்ள எட்டுவிதமான பக்தி கொண்டவன் என்றால், (சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்து) – பாஞ்சராத்தரம் - ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டித:; தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் - எட்டுவிதமான பக்தி கொண்ட அவன், மிகவும் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தாலும், அவனே அந்தணர்களில் உத்தமன், முனிவன், ஐச்வர்யம் பொருந்தியவன், பண்டிதன், அவனுக்கு ஞானம் அளிக்கலாம் என்றுள்ளவன், அவனிடமிருந்து ஞானம் பெறலாம் என்றுள்ளவன் - என்றும், திருமாலை (42) – பழுதிலா வொழுகலாற்றுப் பல சதுப்பேதிமார்கள் இழிகுலத்தவர்களேலு மெம்மடியார்களாகில், தொழுமினீர் கொடுமின் கொள்மின் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதத்திலும் உயர்ந்தவனாகவும்; உயர்ந்த வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகிய நான்கு வேதங்களையும் நன்கு அறிந்தவர்கள், தங்களுடைய பிறப்பு போன்றவற்றால் ஏற்பட்ட கர்வத்தால் தாழ்த்தப்பட்டதான தங்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தூய்மை அடையச் செய்யும்விதமாகப் பழகுவதற்கு ஏற்றவனாகவும், அவர்கள் அவனுடைய ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பினால் அந்த ஞானத்தை அவர்களுக்கு அளித்து. (குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு) – ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம் – நான் எவ்விதம் பூஜிக்கத் தக்கவனோ அது போன்று அவனும் பூஜிக்கத்தக்கவன் – என்றும், திருமாலை (42) – நின்னோடுமொக்க வழிபட வருளினாய் போல - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கத்யம் - மம நாதம், மம குல தைவதம் - எனது நாதனும் குலதெய்வமுமான ஸ்ரீரங்கநாதன் - என்று குலதெய்வமாகக் கொண்டாடப்படும் ஸர்வேச்வரனுக்கு நிகராக, பெரியதிருமொழி (2-6-4) - அவரெங்கள் குல தெய்வம் - என்கிறபடியே குலதெய்வமாகப் கொண்டு அவர்களைப் பூஜிக்கும்படியாக. (பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனாமென்கிற திருமுகப்படியும்) – பாஞ்சராத்தரம் - தத் பாதாம்ப்வதுலம் தீர்த்தம் ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம் – அவன் திருவடியைக் கழுவிய நீரானது ஒப்பற்ற தீர்த்தம், அவன் உண்டு வைத்த மீத உணவு மிகவும் தூய்மையானது - என்பதற்கு ஏற்ப, அப்படிப்பட்ட ஒருவன் தனது திருவடிகளைக் கழுவிய நீரானது ஒப்பில்லாத தீர்த்தம், அவன் உண்ட உணவின் மீதம் மிகவும் தூய்மையானது என்று கூறும் காரணத்தால், அஹங்காரம் என்ற மது பானத்தைப் பருகியதால் பித்துப் பிடித்தவர்கள் போன்றுள்ள தூய்மை அற்றவர்கள் கூட அத்தகைய தீர்த்தம் மற்றும் உணவின் மீதம் போன்றவற்றின் தொடர்பு காரணமாகத் தூய்மையான தன்மை அடையும்படிச் செய்கின்ற தூய்மையான தீர்த்த ப்ரஸாதம் அளிப்பவன் ஆகிறான் என்று அருளிச்செய்த பகவானுடைய திருவாக்கு நிறைந்த திருமுகப்பாசுரம் மற்றும் அதன்படி எடுக்கப்பட்டதான, திருமாலை (41) -

வானுளார் அறியலாக - என்பதான ஆழ்வாருடைய திருப்பாசரம், (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - ஆகியவற்றை அறிந்தவர்களுக்கு அல்லவோ பிறப்பின் உயர்த்தி தாழ்ச்சி அறிய இயலும் !!

வ்யாக்யானம் - [விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துளஸீ ப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழு குலமானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும்] (விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துளஸீ ப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழு குலமானவன்) அபர ராத்ரியிலே சென்று பாடி நம்பியைத் திருப்பள்ளியுணர்த்துகையாலே, “கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே, உத்திஷ்ட நரசார்த்தால கர்த்தவ்யம் தைவ மாஹ்நிகம்” என்றும், “அரவணையா யாயரேறே அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே” என்றும், “அரங்கத்தம்மா பள்ளி யெழுந்தருளாயே” என்றும் திருப்பள்ளியுணர்த்தின விச்வாமித்ரன் பெரியாழ்வார், “துளபத் தொண்டாய” தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஆகிய இவர்களோடே ஸகோத்ரியாய், “வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கா ளென்றுள் கலந்தார்” என்கிறபடியே பகவத் சேஷத்வ ஜ்ஞாந பூர்வகமாக அநந்ய ப்ரயோஜந வ்ருத்தியிலே அந்விதனாயுள் கலந்து, “எம் தொழுகுலம்” என்று விசேஷஜ்ஞர் ஆதரிக்கு மேற்றத்தை யடைந்த ஜந்மஸித்த நைச்யனான பாகவதன், (நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும்) சரககுலோத்பவனான ஸோமசர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன் உபக்ரமித்த யாகத்தை யதா க்ரமம் அநுஷ்டியாமையாலும், அது ஸமாபிப்பதுக்கு முன்னே மரிக்கையாலும் ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸாய்ப் பிறந்து திரியா நிற்கச்செய்தே, “த்வம் வை கீத ப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிதும் அர்ஹஸி, ஏவ முக்த்வாத சண்டாளம் ராசக்ஷஸ்ச் சரணம் கத:” என்கிறபடியே, “நீ உன்னுடைய கீத ப்ரபாவத்தாலே என்னை இவ்வாபத்தில் நின்று கரை யேற்ற வேணும்” என்று சரணம் புக, “யந் மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம், பலேந தஸ்ய பத்ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யஸி கில்பிஷாத்” என்று நம்பி ஸந்நிதியில் பின்பு பாடின “நிலையார் பாடலா”ன கைசிகப் பண்ணாலே, “ஏவம் தத்ர வரம் க்ருஹ்ய ராசக்ஷஸோ ப்ரஹ்ம ஸம்ஜ்ஞித்:, யஜ்ஞசாபாத் விநிர்முக்த: ஸோமசர்மா மஹாயசா:” என்னும்படியான வைகல்ய தோஷத்தாலே வந்த ரக்ஷஸ்த்வத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையாலே அந்த ப்ராஹ்மணனுடைய யாகத்தில் குறையைத் தலைக்கட்டினபடியும், (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது).

விளக்கம் - (விச்வாமித்ரரோடே) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (23-2) - கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே, உத்திஷ்ட நரசார்த்தால கர்த்தவ்யம் தைவ மாஹ்நிகம் - கௌஸலையின் மிகவும் சிறந்த புத்திரனே! இராமா! காலைப்பொழுது புலர்ந்தது, துயில் எழுவாயாக, தேவர்கள் விஷயமாக உள்ள கர்மங்களை இயற்றவேண்டும் - என்று விடியற்காலைப்பொழுதில் சென்று இராமனைத் துயில் எழுப்பிய விச்வாமித்திரர். (விஷ்ணுசித்தரோடே) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-2-1) - அரவணையா யாயரேறே அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே - என்று துயில் எழுப்பிய பெரியாழ்வார். (துளஸீப்ருத்யரோடே) - திருப்பள்ளியெழுச்சி - அரங்கத்தம்மா பள்ளி யெழுந்தருளாயே - என்று ஸ்ரீரங்கநாதனைத் துயில் எழுப்பிய, திருமாலை (45) - துளபத்தொண்டாய தொல்சீர் தொண்டரடிப்பொடி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவராகிய தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் போன்றவர்களுடன் ஒரே கோத்ரம் ஆகும்படியாக. (உள்கலந்து) - இரவுப்பொழுதின் கடைசி யாமத்தில் சென்று பாடித் திருக்குறுங்குடி நம்பியைத் திருப்பள்ளி உணர்த்துவதாக கைசிகமாஹாத்மயத்தில் கூறப்பட்டவனும், திருவாய்மொழி (3-7-9) - வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கா ளென்றுள் கலந்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப, “ஸர்வேச்வரனுக்கு நான் அடிமைப்பட்டவன் என்ற ஞானத்திற்கு மேலாக வேறு எந்த ஒரு பலனையும் எதிர்பாராமல் பாடுதல்” என்ற தொழிலில் மட்டும் ஈடுபட்டு ஒப்புமை இல்லாதவனும், (தொழுகுலம் ஆனவன்) - திருவாய்மொழி (3-7-8) - எம் தொழுகுலம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி, உயர்ந்தவர்களும் கொண்டாடும்படியான ஏற்றத்தை அடைத்தவனும் ஆகிய இயற்கையாகவே தாழ்ந்த பிறவி கொண்ட பாகவதனாகிய நம்பாடுவான். (நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும்) - சரககுலத்தில் பிறந்தவனான ஸோமசர்மா என்னும் அந்தணன், தான் தொடங்கிய யாகத்தைச் செய்யவேண்டிய விதிகளின்படி செய்யாமல், அது நிறைவு பெறுவதற்கு முன்பாகவே இறந்துவிட்டதால், ப்ரஹ்மராஷ்டிரஸனாகத் திரிந்துபோது, கைசிகமாஹாத்மயம் - த்வம் வை கீத ப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிதும் அர்ஹஸி, ஏவ முக்த்வாத சண்டாளம் ராஷ்டிரஸச் சரணம் கத: - “நீ உனது பண்ணுடைய மஹிமை காரணமாக என்னை இந்தப் பாவத்திலிருந்து கரையேற்ற வல்லவன்” என்று கூறியபடி, சண்டாளனாகப் பிறந்த நம்பாடுவானிடம் சரணம் அடைந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, “நீ உன்னுடைய கீதத்தின் ப்ரபாவம் மூலம் என்னை இந்த ஆபத்திலிருந்து கரையேற்ற வேண்டும்” என்று சரணம் புகுந்து நின்றபோது, கைசிகமாஹாத்மயம் - யந் மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தம், பவேந தஸ்ய பத்ரம் தே மோஷ்யிஷ்யஸி கில்பிஷாத் - மிகவும் உயர்ந்த ஸ்வரமாக உள்ள எந்த ஒரு கைசிகம் என்ற கீதம் என்னால் இங்கு

பாடப்படுகிறதோ, அத்தகைய கீதத்தின் பலன் காரணமாக உன்னை இந்த பாவத்திலிருந்து விடுவிப்பேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருக்குறுங்குடிநம்பி முன்பாகப் பாடப்பட்ட பெரியதிருமொழி (9-6-10) - நிலையார் பாடல் - போன்று உள்ளதான கைசிகப்பண் மூலம், கைசிகமாஹாத்மயம் - ஏவம் தத்ர வரம் க்ருஹ்ய ராசஷஸோ ப்ரஹ்ம ஸம்ஜ்ஞித், யஜ்ஞசாபாத் விநிர்முத்த: ஸோமசர்மா மஹாயசா: - இப்படியாக உள்ள வரம் காரணமாக ப்ரஹ்மராசஷஸ் எனத் திரிந்த ஸோமசர்மா, தான் யாகத்தை நடுவில் நிறுத்தியதால் உண்டான பாவம் விலகி விடுதலை அடைந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, யாகத்தில் உண்டான குறை காரணமாக ஏற்பட்ட ரசஷஸ் என்னும் நிலையை நீக்கிக் கரையேற்றியதால், ஸோமசர்மா என்ற அந்தணனின் யாகத்தில் உண்டான குறையை நம்பாடுவான் முடித்தது குறித்து, (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே பிறவியில் உள்ள உயர்ந்தியும் தாழ்ச்சியும் உரை இயலும்.

வ்யாக்யானம் - [கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்த் தம்பிக்கு முன் பிறந்து வேலும் வில்லும் கொண்டு பின் பிறந்தாரைச் சோதித்துத் தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏக குலமானமையும்] (கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்) நிஷாத வம்சஜ ராகையாலே, “ஏழையேதலன் கீழ்மகன்” என்னும்படி ஜந்ம வ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் தண்ணியரான ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள், அயோத்தியர் கோமானாகையாலே அவை யெல்லாத்தாலும் உத்க்ருஷ்டனாயிருக்கிற வளவுமன்றிக்கே, தர்மயைக்யத்தாலே “வானோர் தலைமகனார்” யிருக்கிற சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு, “உகந்து தோழன் நீ” என்கையாலே ஸமனான ஸகாவாய். (தம்பிக்கு முன் பிறந்து) “உம்பியும்” என்கையாலே இவர் தம்பியான இளையபெருமாளுக்கு முன்பிறந்தவராய், (வேலும் வில்லுங் கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்து) இப்படி தம்மை அங்கீகரித்தவன்று ராத்ரி, பெருமாள் பள்ளி கொண்டருளா நிற்க, அவருடைய ஸௌகுமார்யாநு ஸந்தாநத்தா லுண்டான பிரிவாலே கண்ணுறக்கமற்று கையும் வில்லுமாய்க் காத்துக்கொண்டு நிற்கிற இளையபெருமாளை அதிசங்கை பண்ணி, “கூரணிந்த வேல்வலவன்” என்றும், “தத்ஸ்த்வஹஞ்ச உத்தம பாண சாபத்ருத்ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாயுதராய்க் கொண்டு, இவர் மேலே கண்ணாய் நின்று, அவர் நினைவு சோதித்து, (தமையனுக்கிளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுலமானமையும்) “ஆசசக்ஷேத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந: பரதாய அப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர:” என்கிறபடியே ராமவிரஹ க்லிஷ்டனாய் திருச்சித்ரகூடத்தேறப் போவதாக வந்த

தமையனான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, தம்பியான இளையபெருமாளுடைய “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:” என்றும், “பரவாநஸ்மி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள் பக்கல் ப்ரேம பாரதந்தர்யங்களே நிரூபகமாம்படி யிருக்கையாகிற ஸத்தையோடே வ்யாப்தமான ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லும்படி இஷ்டவாகு வம்ச்யரோடு ஏக குலமானபடியும், (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது).

விளக்கம் - (கீழ்மகன்) - வேட்களுடைய குலத்தில் பிறந்த காரணத்தால் பெரியதிருமொழி (5-8-1) - ஏழையேதலன் கீழ்மகன் - என்பதற்கு ஏற்ப பிறவி, செயல்பாடு, ஞானம் போன்ற பலவற்றாலும் தாழ்ந்தவனாகிய குகன், (தலைமகனுக்கு) - அயோத்தியில் வாழ்கின்ற அனைவருக்கும் சக்ரவர்த்தியாக உள்ள காரணத்தால் அவர்கள் அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பது மட்டும் அல்லாமல், சூரியன் போன்று அனைவருக்கும் ஒரே தர்மத்துடன் உள்ள காரணத்தால், திருவிருத்தம் (53) - வானோர் தலைமகன் - என்றுள்ள சக்ரவர்த்தி திருமகனாகிய இராமனுக்கு. (ஸமஸஹாவாய்) - பெரியதிருமொழி (5-8-1) - உகந்து தோழன் நீ - என்பதற்கு ஏற்ப ஒத்த நண்பனாகவும். (தம்பிக்கு முன் பிறந்த) - பெரியதிருமொழி (5-8-1) - உம்பியெம்பி - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனுடைய தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனுக்கு முன்பு பிறந்தவன் என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவனாகவும். (வேலும் வில்லும் கொண்டு பின் பிறந்தாரைச் சோதித்து) - இவ்விதம் தன்னை ஏற்றுக் கொண்ட இரவுப்பொழுதில், இராமன் உறங்கிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், இராமனுடைய மென்மையை எண்ணியபடியே உள்ளதால் ஏற்பட்ட பிரிவு காரணமாக உறக்கம் இன்றி கைகளில் வில்லுடன் இராமனுக்குக் காவலாக உலவி நின்ற லக்ஷ்மணனைக் குறித்து சந்தேகம் கொண்ட குகன், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-10-4) - கூரணிந்த வேல்வலவன் - என்றும், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (87-23) - தத்ஸ்த்வஹஞ்ச உத்தம பாண சாபத்ருத்ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண: - அதனைத் தொடர்ந்து உயர்ந்த வேல் மற்றும் அம்புகள் கொண்டிருந்த லக்ஷ்மணன் எங்கு உலவினானோ அங்கு நானும் இருந்தேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆயுதங்களுடன் கூடியவனாக, லக்ஷ்மணன் மீது தன் கண்கள் வைத்தபடி நின்று, அவனுடைய சிந்தனையை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவனாகவும். (தமையனுக்கு) - இராமனைப் பிரிந்துள்ள காரணத்தால் மிகவும் வருத்தம் கொண்டு திருச்சித்ரகூடம் செல்லும் பொருட்டு வந்த பரதனிடம், (இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி) - அயோத்யாகாண்டம் (86-1) - ஆசசசேஷத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந: பரதாய அப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர: - அந்தக்

கானகத்தைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்ட குகன், பரதனிடம் லக்ஷ்மணனிடத்து உள்ள நல்ல தன்மைகள் குறித்து உரைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இராமனின் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனுடைய, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-27) - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நித்த: - சிறுவயதிலிருந்தே லக்ஷ்மணன் இராமனிடம் மிகுந்த பக்தியுடன் இருந்தான் - என்றும், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-7) - பரவாநஸ்மி - உனக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவனாக உள்ளேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான, இராமனிடம் காண்பிக்கும் ப்ரேமை மற்றும் வசப்பட்ட தன்மை ஆகியவற்றைக் கொண்டு மட்டுமே “லக்ஷ்மணன் இன்னான்” என்று நிரூபிக்கும்படியாக உள்ள தன்மையைக் கூறுபவனாகவும். (ஏக குலம் ஆனமையும்) - இவ்விதம் உள்ள குஹன், இசக்ஷவாகு வம்சத்தினரோடு ஒரே வம்சம் என்று ஒன்றாகக் கலந்து நின்ற நிலையைக் குறித்து, (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே பிறவியில் உள்ள உயர்ந்தியும் தாழ்ச்சியும் உரை இயலும்.

வ்யாக்யானம் - [தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய ஸம்யக் ஸகுண ஸஹ போஜநமும்] (தூதுமொழிந்தியாதி) “முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து” என்று பிராட்டிக்கு தூது வாக்கியத்தைத் திருவடி வாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன், “சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:” என்கிறபடியே ஸ்ரீசபரி கையால் பண்ணின ஸம்யக் போஜநமும்; “குடை மன்னரிடை நடந்த தூதா” என்னும்படி பாண்டவர்களுக்காகத் தூது போன க்ருஷ்ணன், பீஷ்ம த்ரோணாதி க்ருஹங்களை விட்டு, “விதுராந்நாதி புபுஜே சசீநி குணவந்திச” என்கிறபடியே பாவநத்வ போக்யத்வங்கள் கண்டு உகந்து ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையில் பண்ணின ஸகுண போஜநமும்; “தூது வந்த குரங்கு” என்கிற திருவடி, “த்ருஷ்டா ஸீதா” என்ற ப்ரீதியாலே, “உபகாராய ஸுக்ரீவோ ராஜ்ய காங்க்ஷீ விபீஷண: நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத் துல்யம் ஸஹபோஜநம்” என்று திருவுள்ளம் பற்றி, “கோதில் வாய்மையினாயோடுமுடனே யுண்பன் நான்” என்று பெருமாளோடு பண்ணின ஸஹபோஜநமும் (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது).

விளக்கம் - (தூது மொழிந்தவருடைய ஸம்யக் ஸகுண போஜநமும்) பெரியதிருமொழி (2-2-3) - முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சீதைக்குத் தனது தூது செய்தியை அனுப்பிய சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகிய இராமன்,

இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-57) - சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ: - தசரதனுடைய புத்திரனாகிய இராமன் சபரியால் நன்றாக பூஜிக்கப்பட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப சபரியின் கைகளால் அவளுடைய குணத்திற்கு ஏற்றபடி இருந்த நல்ல உணவு உண்டான். (தூது நடந்தவருடைய ஸம்யக் ஸகுண போஜனமும்) - பெரியதிருமொழி (6-2-9) - குடை மன்னரிடை நடந்த தூதா - என்பதற்கு ஏற்ப பாண்டவர்களுக்காகத் தூது சென்ற க்ருஷ்ணன், பீஷ்மர் மற்றும் துரோணர் ஆகியவர்களுடைய வீடுகளுக்குச் செல்லாமல் விடுத்து, மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - விதுராந்நாதி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச - தூய்மை மற்றும் சிறந்த குணம் பொருந்திய விதுரரின் வீட்டில் அன்னம் உண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப, விதுரரின் தூய்மை மற்றும் இன்பமான தன்மை ஆகியவற்றைக் கண்டு தனது திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து, விதுரரின் வீட்டில் உணவை உண்டான். (தூது வந்தவருடைய ஸம்யக் ஸகுண போஜனமும்) பெரியதிருமொழி (10-2-6) - தூது வந்த குரங்கு - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அனுமனால், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-78) - த்ருஷ்டா ஸீதா - சீதை இலங்கையில் என்னால் பார்க்கப்பட்டாள் - என்பதற்கு ஏற்ப "சீதையைக் கண்டவன்" என்ற ப்ரீதி காரணமாக, பாத்மோத்தர புராணம் - உபகாராய ஸுக்ரீவோ ராஜ்ய காங்க்ஷீ விபீஷண: நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத் துல்யம் ஸஹபோஜநம் - இராமன் செய்த உதவி காரணமாகவே சுக்ரீவன் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தான், விபீஷணன் அரசபதவியை எண்ணினான், எதனையும் விரும்பாமல் அனுமன் கைங்கர்யம் மட்டுமே செய்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப மகிழ்ந்த இராமன், அனுமனின் உள்ளத்தை அறிந்து, பெரியதிருமொழி (5-8-2) - கோதில் வாய்மையினாயோடுமுடனே யுண்பன் நான் - என்று கூறும்படி அனுமனுடன் சேர்ந்து இராமன் உணவு உண்டான். இவற்றை (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே பிறவியில் உள்ள உயர்ந்தியும் தாழ்ச்சியும் உரை இயலும்.

வ்யாக்யானம் - [ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியானா ரிருவர்க்கு தர்மஸூநு ஸ்வாமிகள் அக்ர பூஜை கொடுத்தமையும்] (ஒரு பிறவியிலே இத்யாதி) யதுகுலத்திலே பிறந்து கோப குலத்தில்கே ஸஜாநீயத்வேந வளருகையாலே ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியான க்ருஷ்ணனுக்கு தர்மபுத்ரர் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், ருஷி புத்ரராய்ப் பிறந்து போய் மற்றோரிடத்திலே தஜ்ஜாதீயராய் வளருகையாலே ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியான திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும்புலியூரடிகள் தம்முடைய

யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும் (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது).

விளக்கம் – (ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியானா ரிருவர்க்கு) - யதுவம்சத்தில் அவதரித்து, ஆயர் குலத்தில் அவர்களில் ஒருவனாகவே வளர்ந்த காரணத்தால், ஒரு பிறப்பில் இரண்டு பிறவிகளாக விளங்கிய க்ருஷ்ணனுக்கும், ரிஷியின் புத்திரராகப் பிறந்து பிரம்பன் குலத்தில் அந்த இனத்தில் ஒருவராகவே வளர்ந்த காரணத்தால் ஒரு பிறப்பில் இரண்டு பிறவிகள் என்று விளங்கிய திருமழிசையாழ்வாருக்கும். (தர்மஸூரு ஸ்வாமிகள் அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும்) – தர்மபுத்திரன், தான் செய்த ராஜஸூய யாகத்தில் க்ருஷ்ணனுக்கு அக்ர தாம்பூலம் அளித்தமையும், தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள திருவையாற்றின் அருகில் காணப்படும் பெரும்புலியூர் என்ற இடத்தில் வசித்த அந்தணர்கள், தாங்கள் இயற்றிய யாகத்தில் திருமழிசையாழ்வாருக்கு முதல் மரியாதை அளித்தமையும் குறித்து, (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே பிறவியில் உள்ள உயர்ந்தியும் தாழ்ச்சியும் உரை இயலும்.

வ்யாக்யானம் – [ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும்] (ஐவரிலித்யாதி) பாண்டவர்களைவரில் ப்ரதாநரான தர்மபுத்ரர் ஸ்ரீவிதுரர்க்கு ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் அசரீரி வாக்யத்தையுங் கொண்டு ஸந்தேஹியாமல் செய்த புத்ர க்ருத்யமும்; தசரதாத்மஜர் நால்வரில் ப்ரதாநரான பெருமாள், “ஸௌமித்ர ஹர காஷ்டாதி நிர்மதிஷ்யாமி பாவகம், க்ருத்ரராஜம் திதக்ஷாமி மத்க்ருதே நிதநம் கதம்” என்று ஸஹஜரான இளையபெருமானும் கூட நிற்கச்செய்தே அவர் கையிலுங் காட்டாமல், “ஏவமுக்த்வா சிதாம் தீப்தாமாரோப்ய பதகேச்வரம், ததாஹ ராமோ தர்மாத்மா ஸ்வபந்துவிவ துக்கிதி:” என்கிறபடியே பெரியவுடையார்க்குச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும்; பெரியநம்பி, திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி, பெரிய திருமலைநம்பி என்று ஸப்ரஹ்மசாரிகளாய்க் கொண்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவிக்கையாலும், உடையவர்க்கு ஆசார்யர்களாகையாலும் ப்ரஸித்தரான நம்பிகள் மூவரிலும் ப்ரதாநரான பெரியநம்பி, மாறனேரிநம்பிக்கு “புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும்” என்று அவர் அருளிச்செய்து போந்தபடியே புரோடாசமாக நினைத்துச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும் (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது);

விளக்கம் - (ஐவரில் முற்பட்டவர் ஸந்தேஹியாமல் செய்த புத்ர க்ருத்யமும்) - பாண்டவர்கள் ஐந்து பேர்களில் மூத்தவராகிய தர்மபுத்ரர், ஸ்ரீவிதுரருடைய ஞானத்தின் மேன்மை மற்றும் அசரீரி ஒன்றின் வாக்கு ஆகியவற்றை ஏற்றவராக, எந்தவிதமான தயக்கமும் இன்றி, ஸ்ரீவிதுரர் இறந்தபோது, ஒரு மகன் தனது தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய இறுதிக்கடன்களைச் செய்வது போன்று, ஸ்ரீவிதுரர்க்குச் செய்தார். (நால்வரில் முற்பட்டவர் ஸஹஜரோடு செய்த புத்ர க்ருத்யமும்) - தசரதரின் புத்திரனாகிய இராமன், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (68-27) - ஸௌமித்ர ஹர காஷ்டாதி நிர்மதிஷ்யாமி பாவகம், க்ருத்ரராஜம் திதக்ஷாமி மத்க்ருதே நிதநம் கதம் - லக்ஷ்மணா! விறகுகளை நீ எடுத்து வருவாயாக. நான் தீயை உண்டாக்குகிறேன். என் பொருட்டு மரணம் அடைந்த ஜடாயுவுக்கு நான் தீ மூட்ட விரும்புகிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னுடன் பிறந்தவனாகிய லக்ஷ்மணன் தன்னுடன் நின்றிருந்தபோதிலும், அவன் கையிலும் காண்பிக்காமல், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (68-31) - ஏவமுக்த்வா சிதாம் தீப்தாமாரோப்ய பதகேச்வரம், ததாஹ ராமோ தர்மாத்மா ஸ்வபந்துவிவ துக்கித: - இவ்விதமாக உரைத்து, பறவைகளின் அரசனாகிய ஜடாயுவைச் சிதையில் ஏற்றியவனாகிய தர்மாத்மா இராமன், மிகுந்த துக்கத்துடன், தனது உறவினரை எரிக்கும் முறையில் எரித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஜடாயு இறந்தபோது, ஒரு மகன் தனது தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய இறுதிக்கடன்களைச் செய்வது போன்று, ஜடாயுவுக்குச் செய்தான். (மூவரில் முற்பட்டவர் புரோடாசமாகச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும்) - ஆளவந்தாரிடம் பெரியநம்பி, திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி, பெரியதிருமலைநம்பி என்ற மூவரும் சீடர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் எம்பெருமானாருடைய ஆசார்யர்களாக விளங்கியதால் மிகவும் ப்ரஸித்தி அடைந்தனர். இவர்களில் மூத்தவராகிய பெரியநம்பி, ஆளவந்தாரின் மடத்தில் இருந்த மாறனேரிநம்பி இறந்தபோது, அவர் உயிருடன் இருந்தபோது உரைத்த வாக்கான “புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும் - தேவர்களின் பொருட்டு வேள்வியில் அளிக்கப்படும் அரிசி மாவால் செய்த அவிர்பாகத்தை, நாய் போன்ற தாழ்ந்த பிறவிகளுக்கு அளிக்காமல் நீரே பாதுகாக்க வேண்டும்” என்பதற்கு ஏற்ப, மாறனேரிநம்பியையே புரோடாசமாக எண்ணி, மாறனேரிநம்பி இறந்தபோது, ஒரு மகன் தனது தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய இறுதிக்கடன்களைச் செய்வது போன்று, மாறனேரிநம்பிக்குச் செய்தார். (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - இவற்றைக் குறித்து அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே பிறவியில் உள்ள உயர்த்தியும் தாழ்ச்சியும் உணர இயலும்.

வ்யாக்யானம் - [புஷ்ப த்யாக போக மண்டபங்களில் பணிப்பூவு மாலவட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைதிகோத்தமரும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்] (புஷ்ப த்யாகேத்யாதி) “சிந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம்” என்கிறபடியே புஷ்பமண்டபமான திருமலையில் பணிப்பூவும் கையுமாய் திருவுள்ள மறியப் பரிமாறுகையாலே திருவேங்கடமுடையானுக் கந்தரங்கரான குறும்பறுத்த நம்பியை, “துளங்கு நீண்முடியரசர்தம் குரிசில் தொண்டை மன்னவன்” என்கிற அபிஷித்த சூத்ரியாக்ருயரான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்; “வேகவத் யுத்தரே தீரே புண்யகோட்யாம் ஹரிஸ் ஸ்வயம், வரதஸ் ஸர்வபூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருச்யதே” என்கிறபடியே த்யாகமண்டபமான பெருமாள்கோவிலில் திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப் பெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்; “தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி வருடப் பள்ளி கொள்ளும்” என்கிறபடியே போகமண்டபமான கோயிலில் வீணையும் கையுமாய்ப் பெரியபெருமாளுக்கந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகலாரங்க மஹாமுநிகள் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும் (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது);

விளக்கம் - (புஷ்பமண்டபத்தில் பணிப்பூவும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவன் அநுவர்த்தித்த க்ரமம்) - [இங்கு புஷ்பமண்டபம் - திருவேங்கடம், பணிப்பூ - மண்ணால் செய்த பூ, அந்தரங்கர் - குறும்பறுத்தநம்பி, முடிமன்னவன் - தொண்டைமான்]. திருவாய்மொழி (3-3-2) - சிந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம் - என்பதற்கு ஏற்ப புஷ்ப மண்டபமான திருவேங்கடத் திருமலையில், குறும்பறுத்தநம்பி என்பவர் மண்ணால் செய்த மலர் கொண்டு திருவேங்கடமுடையானின் திருவுள்ளத்தை நன்றாக அறிந்த காரணத்தால், அவனுக்கு மிகவும் அந்தரங்கராக இருந்து கைங்கர்யம் செய்தார். பெரியதிருமொழி (5-8-9) - துளங்கு நீண்முடியரசர்தம் குரிசில் தொண்டை மன்னவன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி முடி சூடிய பல அரசர்களுக்கும் சக்ரவர்த்தியாக விளங்கிய தொண்டைமான் என்பவன், அத்தகைய குறும்பறுத்தநம்பி திருவேங்கடமுடையானை வழிபட்ட அதே முறையைப் பின்பற்றினான். (த்யாக மண்டபத்தில் ஆலவட்டமும் கையுமான அந்தரங்கரை வைதிகோத்தமர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்) - [இங்கு த்யாகமண்டபம் - காஞ்சீபுரம் வரதன் கோயில், ஆலவட்டம் - விசிறி, அந்தரங்கர் - திருக்கச்சிநம்பிகள், வைதிகோத்தமர் - எம்பெருமானார்]. காஞ்சீமாஹாதம்யம் - வேகவத் யுத்தரே தீரே புண்யகோட்யாம் ஹரிஸ்

ஸ்வயம், வரதஸ் ஸர்வபூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருச்யதே - வேகவதி என்ற நதியின் வடக்குக்கரையில் உள்ள புண்ணியகோடி என்ற விமானத்தில் ஸ்ரீஹரி எழுந்தருளி, அனைத்து உயிர்களுக்கும் வரம் அளிப்பவனாக இன்றளவும் காணப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் அனைத்தையும் அளிப்பதால் த்யாகமண்டபமாகத் திகழும் காஞ்சீபுரம் வரதனின் திருக்கோயிலில், அவனுக்கு அன்றாடம் விசிறி வீசியபடி கைங்கர்யம் செய்து, அவனுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவராகத் திருக்கச்சிநம்பிகள் விளங்கினார். இவரை, வைதிகரில் மிகவும் உத்தமராக விளங்கிய எம்பெருமானார் அண்டி நின்றார். (போக மண்டபத்தில் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை மஹாமுனி அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்) - [இங்கு போகமண்டபம் - ஸ்ரீரங்கம் பெரியகோயில், அந்தரங்கர் - திருப்பாணாழ்வார், மஹாமுனி - லோகசாரங்கர்]. பெருமாஸ்திருமொழி (1-1) - தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி வருடப் பள்ளி கொள்ளும் - என்பதற்கு ஏற்ப மோக்ஷ ஆனந்தம் அளிக்கவல்லதான திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருப்பாணாழ்வார் வீணை வாசித்தபடியே கைங்கர்யம் செய்து, பெரியபெருமானாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு மிகவும் அந்தரங்கமானவர் ஆனார். அவரை லோகசாரங்க மஹாமுனிவர் அண்டி நின்றார். (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - இவற்றைக் குறித்து அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே பிறவியில் உள்ள உயர்த்தியும் தாழ்ச்சியும் உணர இயலும்.

வ்யாக்யானம் - [யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில் காயந்நஸ்தல சுத்தி பண்ணின வ்ருத்தாசாரமும்] (யாகாநுயாகேத்யாதி) “யஜ தேவ பூஜாயாம்” என்கையாலே, யாக சப்த வாச்யமான திருவாராதநத்தில் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் ஸ்பர்சத்தாலே காயசுத்தி பண்ணின உடையவரும்; பகவதாராதநானந்தரம் தத் ஸமாப்தி ரூபேண பண்ணப்படு மதாகையாலே அநுயாக சப்த வாச்யமான ப்ரஸாத ஸ்வீகாரத்தில் பிள்ளையேறு திருவுடையார் தாஸர் கர ஸ்பர்சத்தாலே அந்ந சுத்தி பண்ணின நம்பிள்ளையும்; உத்தரவீதி குடி புகுகிறபோது பிள்ளைவானமாமலை தாஸர் ஸஞ்சரணத்தாலே ஸ்தல சுத்தி பண்ணின நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டருமாகிற ஜ்ஞாந வ்ருத்தர்களுடைய ஆசாரமும், (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) இப்படி கீழ்ச்சொன்ன விவை யெல்லாமறிவார்க்கிறே “இன்ன ஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம், இன்ன ஜந்மம் அபக்ருஷ்டம்” என்று ஜந்மத்தினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் தோன்றுவதென்றபடி.

விளக்கம் - (யாகத்தில் காய சுத்தி பண்ணின வ்ருத்த ஆசாரமும்) - [இங்கு யாகம் - திருவாராதனம், காயசுத்தி செய்தவர் - எம்பெருமானார், காயம் என்றால் சரீரம்]. யஜ தேவ பூஜாயாம் - யாகங்கள் தேவர்களுக்குச் செய்யப்படும் பூஜை - என்பதற்கு ஏற்ப யாகம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாக உள்ள திருவாராதனத்தில், பிள்ளை உறங்காவில்லி தாஸரைக் கொண்டு தன்னைத் தொடும்படிச் செய்து, அதனால் தனது சரீரத்தைத் தூய்மையாக்கிக் கொண்ட எம்பெருமானாரின் செயல். (அநுயாகத்தில் அன்ன சுத்தி பண்ணின வ்ருத்த ஆசாரமும்) - பகவத் ஆராதனம் முடியும்போது, அதனைத் தொடர்ந்து, அதனை நிறைவு செய்யும் விதத்தில் செய்யப்படுதல் என்பதால் “அநுயாகம்” என்று கூறப்படுவதான பகவத் ப்ரஸாதத்தை உட்கொள்ளுதல் என்ற நேரத்தில், பிள்ளை ஏறுதிருவுடையார் தாஸருடைய கரம் கொண்டு அந்த ப்ரஸாதத்தைத் தொடும்படிச் செய்து, அதன் மூலம் அந்த அன்னத்தைத் தூய்மையாக்கிய ஞானத்தில் முதிர்ந்தவராகிய நம்பிள்ளையின் செயல். (உத்தரவீதியில் ஸ்தல சுத்தி பண்ணின வ்ருத்த ஆசாரமும்) - திருவரங்கத்தில் உள்ள வடக்கு உத்தரவீதியில் குடி ஏறும்போது, பிள்ளை வானமாமலை தாஸரை அந்த இடத்தில் நடக்கும்படிச் செய்து, அதன் மூலம் அந்த நிலத்தைத் தூய்மைப்படுத்திய ஞானத்தில் மூத்தவராகிய நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டருடைய செயல். (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - இவ்விதம் கீழே கூறப்பட்ட பலவற்றையும் குறித்து அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே “இன்ன பிறவி உயர்ந்தது, இன்ன பிறவி தாழ்ந்தது” என்று பிறவியில் உள்ள உயர்த்தியும் தாழ்ச்சியும் உணர இயலும்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் ஐந்மாத்யபக்ருஷ்டர் பகவத் பக்தர்களானார்களாகில் உத்க்ருஷ்ட வர்ணரால் அநுவர்த்தநீயராய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதராய், ஈச்வரனோபாதி அவர்களுக்குப் பூஜ்யராய், ஸ்வதீர்த்த ப்ரஸாதங்களாலே ஸர்வரையும் சுத்தராக்கு மவர்களாம்படியையும், பாபமக்நரான உத்க்ருஷ்ட வர்ணர்க்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே உத்தாரகராம்படியையும், அவர்களளவில் பகவத் ததீயர்களுடைய ஆதராநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும் அவர்களுடைய ஸ்பர்சமே பரமபாவனமென்னுமத்தையும், ப்ரமேய பூதனான ஈச்வரனுடையவும் ப்ரமாத்ரு பூதரான ததீயருடையவும் வசநா நுஷ்டாநங்களாலே மந்தமதிகளு மறியும்படி ப்ரகாசிப்பித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - ஆக இந்தச் சூர்ணை மூலம், பிறப்பு போன்றவற்றால் தாழ்ந்தவர்கள் என்று கருதப்படுபவர்கள், பகவத் பக்தர்கள் என்றால் - உயர்ந்த பிறப்பு கொண்டவர்கள் என்று கருதப்படுபவர்களால் அண்டி நிற்கப்படுவர்; உயர் பிறப்பு கொண்டவர்களுக்கு ஞானம் அளிப்பவர்; ஸர்வேச்வரன் போன்றே அவர்களால் வணங்கத்தக்கவர்; தாங்கள் உண்டு மீதம் வைத்த தீர்த்தம் மற்றும் உணவு போன்றவற்றால் அனைவரையும் தூய்மையாக்க வல்லவர் என்பவற்றைக் குறித்தும்; அஹங்காரம் போன்ற பாவங்களால் சூழப்பட்டுள்ள உயர்பிறப்பு கொண்டவர்களைத் தங்களுடைய தொடர்பு காரணமாக உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு செல்வது குறித்தும்; அவர்களிடம் உள்ளதான ஸர்வேச்வரனுடைய ஈடுபாடும், அவனைக் குறித்தே இவர்கள் வாழ்கின்ற வாழ்வும், இப்படிப்பட்ட அவர்களுடைய தொடுதல் என்பதே அனைத்தையும் தூய்மையாக்கவல்லது என்பவை குறித்தும் - வேதங்கள் என்ற ப்ரமாணங்கள் மூலம் மட்டுமே அறியப்படுபவனாகிய ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அப்படிப்பட்ட ப்ரமாணங்கள் மூலம் அறியப்படும் சான்றோர் ஆகியோர்களுடைய சொற்கள் கொண்டு, அற்பமான அறிவுள்ளவர்களும் புரிந்து கொள்ளும்படி உரைத்தார்.

86. அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணாச்ரம வித்யா வ்ருத்தங்களை கர்தப ஜன்மம் ச்வபசாதமம் சில்பநைபுணம் பஸ்மாஹுதி சவ விதவாலங்காரமென்று கழிப்பார்கள்.

அவதாரிகை - “ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது” என்றவிடத்தில் ததுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களுக்கு உடலாக விவக்ஷிதமானவற்றை மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே வெளியிடுகிறார். அதில் ப்ரதமத்திலே அபக்ருஷ்ட ஜந்மம் இன்னதென்று தோற்றும்படி பகவத் ஜ்ஞாந ரஹிதமான வர்ணாதிகளில் ஹேயத்வத்தை ஸப்ரமாணமாக தர்சிப்பிக்கிறார் (அஜ்ஞரென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் “ஜந்ம உத்கர்ஷ அபகர்ஷங்கள் தெரிவது” என்றார். அந்தந்த பிறவிகளில் ஏற்படும் உயர்வு மற்றும் தாழ்வுகளுக்குக் காரணமாக உள்ளவை குறித்து அடுத்துள்ள இரண்டு சூர்ணைகளில் அருளிச்செய்கிறார். இவற்றில் முதலில், தாழ்ந்த பிறவி என்றால் இத்தகையது என்று உணர்த்தும்படி, பகவானைக் குறித்த ஞானம் இல்லாதவர்களுடைய தாழ்வினைத் தகுந்த ப்ரமாணங்கள் மூலம் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவத் தாஸ்யமே ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமென்று நிஷ்கர்ஷித்து ததநுகுணமாக ஹேயோபாதேய விபாகம் பண்ணத்தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள் பகவதந்வய ரஹிததயா அபக்ருஷ்டராயிருக்க, உத்தமவர்ணம், உத்தமாச்ரமம்,

ஸத்வியை, ஸத்வ்ருத்தம் என்று உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமிக்கிற வர்ணாதியானவற்றை, “சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி, வேதபார பராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்தப:” என்று நாலு வேதங்களையு மதிகரித்து வைத்தே, “ஸர்வே வேதா யத் பதமாமநந்தி”, “வேதைச்ச ஸர்வைரஹ்மேவ வேத்ய:” என்கிறபடியே ஸகல வேத ப்ரதிபாத்யனான ஸர்வேச்வரனை யறியாதவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதைபோலே தான் பரித்துக் கொண்டு திரிகிற வேதத்தின் பரிமளமறியாத ப்ராஹ்மணக் கழுதையென்றும்,

விளக்கம் - (அஜ்ஞர்) - ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதே ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது என்று உறுதிபட தீர்மானித்து, அதற்கு ஏற்றபடி தள்ளத்தக்கது எது மற்றும் ஏற்கத்தக்கது எது என்று பிரித்து அறியும் ஞானம் அற்றவர்கள், அத்தகைய ஞானம் இல்லாத காரணத்தால் மட்டுமே தாழ்ந்தவர்களாக உள்ளபோது, (ப்ரமிக்கிற வர்ண ஆச்ரம வித்யா வ்ருத்தங்களை) - உயர்ந்த வர்ணம், உயர்ந்த ஆச்ரமம், சிறந்த கல்வி, சிறந்த ஆசாரம் போன்றவற்றையே உயர்ந்ததாக எண்ணுகின்ற வர்ணம் போன்றவற்றையே உயர்வு என்று கருத்துகின்ற, (கர்தப ஜன்மம்) - [கர்தபம் என்றால் கழுதை] உயர்குலத்தில் பிறவி கொண்டவனை, சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி, வேதபார பராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்தப: - எந்த ஒரு அந்தணன் நான்கு வேதங்களையும் அறிந்துள்ளபோதிலும், எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கும் வாஸுதேவனை அறியாமல் உள்ளானோ, அவன் வேதங்கள் என்ற பாரத்தைத் சுமக்கின்ற அந்தணக் கழுதை ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப நான்கு வேதங்களை அத்யயனம் செய்துள்ளபோதிலும், கடவல்லீ - ஸர்வே வேதா யத் பதமாமநந்தி - எந்த ஒரு பரமாத்மாவை அனைத்து வேதங்களும் கூறுகின்றனவோ - என்றும், கீதை (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வைரஹ்மேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் அறியத்தக்கவன் நானே ஆவேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து வேதங்களாலும் கூறப்படுகிற ஸர்வேச்வரனை அறியாதவன், குங்குமப்பூவை அதன் நறுமணம் அறியாமல் சுமக்கும் கழுதை போன்று, தான் சுமந்து நிற்கும் வேதங்களின் பரிமளம் அறியாத அந்தணக்கழுதை போன்றவன் என்று இகழ்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - “ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:., விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:” என்று சரமாச்ரமியாகிலும் பகவத் பக்தி ஹீனனானவன் ச்வபசனிற்காட்டில் தண்ணியென்றும்,

விளக்கம் - (ச்வபசாதமம் என்று) - உயர்ந்த வர்ணம், உயர்ந்த ஆச்ரமம், சிறந்த கல்வி, சிறந்த ஆசாரம் போன்றவற்றையே உயர்ந்ததாக எண்ணுகின்ற உயர்ந்த ஆச்ரமத்தில் உள்ள ஒருவனை, ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம: - விஷ்ணுவிடம் பக்தி உள்ளவன் நாய் இறைச்சி உண்பவன் என்றாலும் அவன் அந்தணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் ஆகிறான்; விஷ்ணுபக்தி இல்லாதவன் ஸந்ந்யாஸி என்றாலும், அவன் நாய் இறைச்சி உண்பவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தும் துறந்தவன் என்றாலும் பகவத் பக்தி அற்றவன் நாய் இறைச்சி உண்பவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவன் என்று இகழ்வது போன்று இகழ்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - “தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுத்தயே, ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்” என்று பகவத்பரதயா மோக்ஷார்த்தையானதுவே வித்யை; அல்லாதது செருப்புத் தைக்கத் தக்கவோபாதியென்றும்,

விளக்கம் - (சில்பநைபுணம்) - உயர்ந்த வர்ணம், உயர்ந்த ஆச்ரமம், சிறந்த கல்வி, சிறந்த ஆசாரம் போன்றவற்றையே உயர்ந்ததாக எண்ணுகின்ற உயர்ந்த கல்வி உள்ள ஒருவனை, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-19-41) - தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுத்தயே, ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் - எந்த ஒரு செய்கை ஸம்ஸார பந்தத்தை உண்டாக்காதோ அதுவே சிறந்த செய்கை; எந்த ஒரு கல்வி மோக்ஷத்திற்குப் பயன்படுமோ அதுவே உயர்ந்த கல்வி; மற்ற கல்வி அனைத்தும் செருப்புத் தைக்கக் கற்ற கல்வி போன்றது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து உள்ளதன் காரணமாக மோக்ஷம் அளிப்பதற்காக உள்ளதே கல்வி ஆகும்; மற்ற கல்வி அனைத்தும் செருப்பு தைப்பதற்குக் கற்றது போன்றதே ஆகும் என்று அவனுடைய அறிவை இகழ்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - “ஆம்நாயாப்யஸநாநி அரண்ய ருதிதம் வேதவ்ரதாநி அந்வஹம் மேதச்சேத பலாநி பூர்த்தவிதய: ஸர்வே ஹுதம் பஸ்மநி, தீர்த்தாநாம் அவகாஹநாநி ச கஜ ஸ்நாநம் விநா யத் பதத்வந்த்வாம்போருஹ ஸம்ஸ்ம்ருதீ விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயண:” என்று பகவத் ஸம்ருதியில்லாதவர்களுடைய கர்மாநுஷ்ட்டாநம் பஸ்மாஹுதிவத் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்றும்,

விளக்கம் - (பஸ்மாஹுதி) - முகுந்தமாலை (25) - ஆம்நாயாப்யஸநாநி அரண்ய ருதிதம் வேதவ்ரதாநி அந்வஹம் மேதச்சேத பலாநி பூர்த்தவிதய: ஸர்வே ஹுதம் பஸ்மநி, தீர்த்தாநாம் அவகாஹநாநி ச கஜ ஸ்நாநம் விநா யத் பதத்வந்த்வாம்போருஹ ஸம்ஸம்ருதீ விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயண: - நாராயணனின் திருவடித் தாமரைகள் குறித்த சிந்தனை இன்றிச் செய்யப்படும் வேத அத்யயனம் என்பது காட்டில் நின்று அழுவது போன்று பயன் இல்லாதது ஆகும்; வேதங்களில் கூறப்பட்ட கர்மங்களை இயற்றினாலும் அவை சரீரம் இளைத்தல் என்பதை மட்டுமே பயனாகக் கொண்டவை ஆகும்; குளம் வெட்டுதல் போன்ற தர்மங்களும் சாம்பலில் இடப்படும் அவிர்பாகம் போன்று பயனற்றவை ஆகும்; கங்கை போன்ற புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராடுவதும் யானை நீராடுவது போன்று பயன் அற்றவை ஆகும்; இப்படியாக நாராயணன் உயர்ந்தவன் ஆவான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனை த்யானம் செய்யாமல் உள்ளவர்கள் செய்கின்ற கர்மங்கள் அனைத்தும் சாம்பலில் இடப்படும் அவிர்பாகம் போன்று பயனற்றவை என்று இகழ்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - “யஸ்யாகிலாமீவஹபிஸ் ஸுமங்கலைர் வாசோ விமிச்ரா குணகர்ம ஜந்மபி:, ப்ராணந்தி சும்பந்தி புநந்தி வை ஜகத் யாஸ் தத் விமுக்தாச் சவ சோபநா மதா:”, “விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்ய வேதச் சாஸ்த்ர ஜபஸ் தப:, அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய மண்டநம் லோகரஞ்ஜநம்” என்று பகவதந்வய ரஹிதோக்திகளும் பகவத்பக்தி ஹீநனுடைய வித்யா வருத்தங்களும் சவாலங்கார கல்பமென்றும்,

விளக்கம் - (சவ அலங்காரம்) - ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-18-12) - யஸ்யாகிலாமீவஹபிஸ் ஸுமங்கலைர் வாசோ விமிச்ரா குணகர்ம ஜந்மபி:, ப்ராணந்தி சும்பந்தி புநந்தி வை ஜகத் யாஸ் தத் விமுக்தாச் சவ சோபநா மதா: - அனைவருடைய பாவங்களை நீக்குவதாகவும், அனைத்து மங்களங்களையும் அளிப்பதாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணனுடைய குணங்கள், செய்கைகள் மற்றும் அவதாரங்கள் குறித்து உரைக்கப்படும் சொற்களே உலகத்தைச் செழிக்க வைக்கின்றன, உயர்த்துகின்றன, தூய்மையாக்குகின்றன; அவை அல்லாத மற்ற வாக்குகள் அனைத்தும் பிணத்திற்குச் செய்யும் அலங்காரங்கள் போன்றவையே ஆகும் - என்றும், விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்ய வேதச் சாஸ்த்ர ஜபஸ் தப:, அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய மண்டநம் லோகரஞ்ஜநம் - விஷ்ணுபக்தி அற்றவனுடைய வேத அத்யயனம், ஜபம், தவம் போன்றவை அனைத்தும் உயிரில்லாத சரீரத்திற்கு இந்த உலகில்

உள்ளவர்களுடைய மகிழ்வுக்கு வேண்டிச் செய்யும் அலங்காரம் போன்றவை – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வர சம்பந்தம் நீங்கப் பெற்ற சொற்கள், பகவத் பக்தி அற்றவனுடைய கல்வி மற்றும் ஒழுக்கம் முதலானவை, பிணத்திற்குச் செய்யப்படும் அலங்காரம் போன்றவை என்று அவனுடைய பலவற்றையும் இகழ்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் – “ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வ்ருத்தை ரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவந பவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யா வ்ருத்த ப்ராயோ பவதி விதவாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:” என்று பகவதந்விதருடைய வித்யா வ்ருத்த பாஹுஸ்யமாகிற உத்கர்ஷம், பகவத் ஸம்பந்த ஜ்ஞாந ரூப ஸௌமங்கல்யா பாவத்தாலே விதவாலங்கார ஸமமென்றும் ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் இகழ்வர்களென்கை. ஆக இப்படி பகவத் விஷய ஸ்பர்சமற்ற வர்ணாச்ரமங்களும் ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களும் ஹேயமென்கையாலே, கீழ் அபக்ருஷ்ட ஜந்மதயா விவக்ஷிதமானது இன்னதென்னு மிடமறிவித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (விதவா அலங்காரம்) - ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வ்ருத்தை ரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவந பவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யா வ்ருத்த ப்ராயோ பவதி விதவாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ: – ஸர்வேச்வரன் தான் எடுக்கின்ற அவதாரங்கள் காரணமாக தேவர்கள், மனிதர்கள் போன்ற இனத்தவன் ஆகிறான்; பாகவதர்கள் கூட தங்களுடைய பிறப்பு, ஒழுக்கம் போன்றவற்றால் இவ்விதம் ஆகிறார்கள்; இவற்றால் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை. இவை அனைத்தும் உயர்ந்தவையே ஆகும். பகவானின் அடியார்கள் அல்லாதவர்களிடம் உள்ள கல்வி, ஒழுக்கம் முதலானவற்றால் ஏற்படும் மேன்மை என்பது விதவைக்குச் செய்யப்பட்ட அலங்காரம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய சம்பந்தம் அற்றதான கல்வி, ஒழுக்கம் போன்றவை மூலம் ஏற்படும் மேன்மை என்பது, பகவத் சம்பந்த ஞானம் என்ற திருமாங்கல்யம் இல்லாத காரணத்தால், விதவைக்குச் செய்யப்பட்ட அலங்காரம் போன்றது என்று இகழ்வார்கள். ஆக இப்படியாக, ஸர்வேச்வரனுடைய விஷய சம்பந்தம் அற்றதான வர்ணம், ஆச்ரமம், ஞானம் போன்ற பலவும் தள்ளப்பட வேண்டியது என்பதால், இதுவரை கூறப்பட்டதான தாழ்ந்த பிறவி என்பது இத்தகையது என நிரூபித்தார் என்று கருத்து.

ஆசார்யம் ஹ்ருதயம் முதல் பகுதி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்